

non tamen vicissim οὐ pro μή, Bud.: Dem. Ἐπειδὴ με μή πείθειεν, Cum mihi non persuaderent. Sic Σκοπεῖτε δὲ μή τοῦτο, Æstimate vero non hoc. Eur. (Iph. A. 55.) Τὸ πρᾶγμα δ' ἀπόρως εἶχε Τυνδάρεω πατρὶ, Δοῦναί τε μή δοῦναί τε, Hæsitabat Tyndareus pater utrum daret, an non. || Sic cum jungitur μή infinitivo præcedente οὐ cum alio verbo, Xen. Ἀπολ. (34.) Οὐ δύναμαι μή μεμνήσθαι αὐτοῦ, Non possum non meminisse ejus, recordari. Interdum vero et ipsi μή adjicitur οὐ: ut ibid. Οὐ δύναμαι μή οὐκ ἐπαινεῖν, Non possum non laudare. Sic autem μή οὐ s. μή οὐχὶ ponitur et post verbum ἀρνοῦμαι s. ἐξαρνοῦμαι, itidemque post ἀντιλέγειν et ἀντεπεῖν, Bud. 936. || Quinetiam quemadmodum dicitur οὐ φημι, φάσκω, Non dico, pro Nego: ita et μή φάσκω, λέγω, Bud. 954. simul vero et μή προσποιῶμαι, ubi similem usum habet hæc particula, i. e. Simulo non, pro Dissimulo. Item μή ἀξιοῦν, p. 955. || Μὴ interdum est potius μηδამῶς, Nequaquam: ut docet Idem p. 912., ubi etiam ostendit quomodo post illam particulam remaneat oratio velut intercisa.

Μὴ pro εἰ μή, Si non, i. e. Nisi: cujus usus exempla Bud. affert p. 936. ex Aristot. item e Dem. Extant autem et ap. Plut. Sed et pro Quominus, Quin, a Luciano accipi tradit.

Μὴ, Nunquid, An, Lucian. (1, 22.) Μὴ ὀνειρώνημας ὑποκριτὰς ὑπείληφε. Item post ἐρωτᾶν, aliaque hujusmodi verba, Plut., Καὶ περὶ τῶν φόρων ἡρώτησε, μή βαρεῖς εἰσὶ. || Et post verbum σκοπῶ, atque alia, Xen., Σκοπῶ μή ἤ, Considero num sit, Plato de Rep. 1. Στρέφουσιν αὐτοῦ τὴν ψυχὴν μή ἀληθεῖς ὦσι, Versant ejus animum et angunt num veri sint, VV. LL. || Item cum particula τις: Μήτις, Nunquis, Lucian., Μή τις ἄλλος τοῦτο γνωρίζει; At Μή τι et Μήτι δὴ, et Μή τι γε, et Μή τι γε δὴ, significant Nedum, Bud. 911.: sciendum est autem conjunctim etiam SCRIBI Μήτις, ET Μήτι alicubi, ET Μήτιγε. Scribitur ETIAM Μήτοι SEU Μήτοιγε pro Nedum, VEL Μήτοιγε δὴ. Sed hæc accipiuntur et pro Minime, Nequaquam; Minime vero, Certe quidem nequaquam; Saltem: Bud. 910. 911. || Sed μή præterea ponitur interdum pro μήποτε: quod non tam percunctantis est, quam addubitantis, et addubitanter decernentis. Aristot. Polit. 4. Μὴ γὰρ ἐν τῶν ἀδυνάτων ἤ, Nescio enim an impossibile sit. Bud.

AT Μὴ γὰρ δὴ, ET Μὴ γὰρ γε, Absit, Dii avertant, Dii prohibeant. Bud. 913. e Dem. et Synes. SED Μὴ γὰρ ὅτι e Gal. affertur pro Non solum enim.

SIC Μὴ δῆτα pro Absit, Dii avertant, Dii meliora: estque frequentior harum particularum usus in hac signif. quam illarum. Sed in h. l. Dem. pro Cor. (232.) Μὴ δῆτ', ὡ πάντες θεοί, μηδεὶς ταῦθ' ὑμῶν ἐπινεύσειε, Bud. interpr. etiam Videte ne: itidemque in Or. c. Mid. Μὴ δῆτα, Videte obsecro ne faciatis. Vide plura ap. eum 913.

Μὴ οἶον, Μὴ ὅτι, et Ὅτι μή, vide in Οἶον et Ὅτι.

Μὴ οὐ s. Μὴ οὐχὶ habes supra in Μὴ pro οὐ: cetera quæ de eo dicenda supersunt, vide partim in Οὐ, partim ap. Bud. 936. 937.

Μὴ ποτε, vide in Ποτέ.

Μὴ που, vide in Που: itidemque Μὴ πως in Πως.

Μή τοι, SEU Μήτοι conjunctim, ITEM Μήτοι γε, interdum deprecationi adhibetur: Synes. Ἀλλὰ μή τοί ποτε διάπειραν λάβοιμι, μή ὧ σωτέρ, μή ὧ ἐλευθέρει, Quod utinam hoc mihi nunquam experiri contingat: absit ut etc. Sed frequenter pro οὐτο, i. e. pro Minime, Nequaquam, etc. quæ paulo ante retuli, et quorum exempla etiam affert Bud. 910. 911.

[“ Μὴ, Xen. Mem. 1, 1, 17. 20. coll. 19. Thom. M. 611. 895. ad Rhes. 451. Tro. 705. Musgr. El. 345. ad Moschum p. 373. Valck., Abresch. Æsch. 2, 121. Jacobs. Anim. 139. Porson. Phœn. 91. Brunck. Aristoph. 2, 5. Numquid, Thom. M. 325. ad Xen. Mem. 2, 5, 5. 4, 2, 12. ubi et de μή οὐ. Nisi, Fac. ad Paus. 1, 461. Ne, de constr., Heyn. Hom. 5, 44. 8, 284. 394. Boiss. Philostr. 590. (l. εἴπης.) Lesbon. 186. Greg. Cor. 7. et Koen., ad Herod. 679. Brunck. Phil. 582. El. 581. Jacobs. Anth. 9, 298. Cum indic., Musgr. ad Eur. 185. Lucian. 1, 23. Valck. Phœn. p. 34. Cum fut. indic., ad Lucian. 1, 458. sic leg. Herod. 650. Hermann. Obs.

p. 23. ad Charit. 562. Dawes. M. Cr. 427. Wakef. Ion. 534. 1547. Musgr. 1525. Jacobs. Anth. 6, 104. ad Herod. 664. ad Xen. Eph. 204. Koen. ad Greg. Cor. 127. T. H. ad Plutum p. 203. Aristoph. Elp. 329. Heyn. Hom. 4, 541. 6, 19. 8, 77. Dionys. H. 2, 1183. Cum participio, Palæph. 113. ad Herod. 606. 695. Cum partic., quod refertur ad imperat. antegressum, Thuc. T. 1. p. 172. Bip. Cum subj., Toup. Opusc. 1, 302. Cum conjunct. prohibentis, cum optat. optantis, Heyn. Hom. 7, 142. Cum optat., Valck. Phœn. p. 35. Cum optat. veri nominis, ad Charit. 116. 562. 670. Brunck. Aristoph. 3, 67. Cum optat. et ἂν, Schneid. Anab. 335.; post δέδοικα, Soph. Trach. 631. (coll. 663.) Cum substantivis, Valck. Hipp. p. 184. Koen. ad Greg. Cor. 41. ad Herod. 606. Plato Charm. 94. 95. Cum infin., quando is resolvi potest per εἰ —, Thuc. T. 1. p. 172. Bip. Μὴ vetantis, de constr., ad Herodian. 479. Eur. Hec. 1169. Musgr. 1184. Abresch. Lectt. Aristæn. 35. ad Charit. 237. Valck. ad Xen. Mem. 246. B mire fallitur Solan. ad Lucian. 1, 256. Valck. Hipp. p. 230. Zeun. ad Xen. K. II. 400. Brunck. Œd. C. 731. Apoll. Rh. 71. Aristoph. 1, 54. 68. 130. 216. 261. 2, 61. 220. Soph. 3, 521. Eratosth. 3. Dioscorid. 36. Porson. Phœn. 939. Med. p. 26. Hec. p. 71. Ed. 2. Μὴ vetans, cum fut. indic., Apoll. Rh. 1, 1332. Porson. ad Eur. Phœn. p. 368. Ed. Lips. alt., Heyn. Hom. 7, 28. Post verba Jurandi, 13. Theocr. 22, 134. Brunck. Anal. 3, 113. Μὴ μὲν jurantis, Il. K. 330. De constr. particulæ μή post verba Metum significantia, Heind. ad Plat. Apol. p. iv. Burgess. Præf. ad Dawes. xxvii. Od. E. 300. Diod. S. 1, 127. Herod. 607. 608. 616. 617. 622. 642. 647. 664. 681. 688. 694. Hermann. Obs. p. 23. ad Lucian. 1, 266. 3, 589. Brunck. ad Poët. Gnom. 328. Apoll. Rh. 118. Œd. T. 948. Antig. 412. Phil. 494. Aj. 278. Eur. Andr. 626. Or. 59. 696. Med. 37. 40. 319. ad Xen. Mem. 1, 3, 4. Meleager 41. Markl. Suppl. 91. 150. Iph. p. 209. Musgr. 1536. Soph. Trach. 551. 631. 663. Jacobs. Anim. 272. Villosion. ad Long. 212. Leontius 4. Heyn. Hom. 4, 147. 682. 6, 13. 502. 531. Post verba Admirandi, Antip. Sid. 46. Μὴ repetitum, ad Charit. 321. ad Callim. 1, 237. Abund., Plato T. 1. p. 89, 4. Bip. Post ἀπιστεῖν, Wyttenb. Select. 67. Post καὶ a librariis male omissum, Coray in Thuc. par Levesque 2. p. 311. De formula μή σύγε, Valck. Phœn. p. 126. 196. Steinbr. Mus. Tur. 1, 183. ad Phalar. 366. Eur. Ion. 451. Wakef. 1355. Jacobs. Anim. 176. Leon. Tar. 39. Paul. Sil. 15. Epigr. adesp. 655. Mulieres Prosar. p. 228. Porson. Med. 960. Lucian. 3, 19. Ante μή suppl. δέδοικα, Brunck. ad Æsch. Pr. 388. Suppl. ὅρα, Cogita num, Bergler. ad Alciph. 74. Μὴ transpositum, ad Charit. 255. Μὴ interrogativum, μή prohibitivum, Reiz. Acc. 42. Μὴ Atqui involvens, ad Charit. 265. Ὅρα μή, de constr., ad Lucian. 1, 403. Soph. El. 1003. Μὴ κακός, pro καλός, Abresch. Æsch. 2, 122. Μὴ fine positum, Jacobs. Anim. 39. Μὴ, ἀπαγορευτικόν, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 264. Μὴ, Ne, de sede, Hedyl. 3. Non raro abest et adest sine causa, ad Charit. 452. Μὴ post ὅς, Plato Lys. p. 14. 15. Ἡ μή et ἡ οὐ quomodo differant, Heind. ad Plat. Gorg. 73. Homericus usus τοῦ μή, Heyn. Hom. 5, 403. 6, 25. Μὴ interrogantis, οὐν non subjecto, quod tamen expectes, Heind. ad Plat. Gorg. 226. In enuntiationibus quæ officium, decretum, voluntatem indicant, Thuc. T. 1. p. 166. 173. Bip. Item quæ conditionem indicant, itaque post ἐφ' ᾧ. ibid. 176. Μὴ post χρὴ, Thuc. T. 1. p. 604. Bayer. 3. p. 90. Bip. Post πρέπει, T. 2. p. 278. Bav. Post βούλομαι, 3, 86. Μὴ νόμισον, μή νομίσης, ad Mær. 334. ubi de similibus. Pro μή τε, ad Xen. Eph. 226. Quomodo μή et οὐ differant, Lesbon. 187. Reiz. Acc. 93. Markl. Iph. p. 199. Brunck. Aristoph. 1, 68. Wolf. ad Xen. Hell. 125. ad Leptin 382. (cf. Soph. Œd. T. 1068. 1075. 1389. 1392.) Herod. 689. Eur. Med. 620. (Lollius Bass. 6. scr. ἄγοι,) Reisk. ad Alcest. 95. cf. Thom. M. 360. 759. 927. ad Charit. 679. Markl. Iph. p. 383. Musgr. ibid. Wakef. Trach. 1199. Jacobs. Anth. 8, 193. Porson. Med. p. 95. Wassenb. ad Phædon. 185.

Facius ad Orest. 1353. Ignoravit hoc discrimen Il-
gen. Scol. p. 97. *Μῆ* et *οὐ* conf., ad Herod. 442. ad
Diod. S. 1, 308. *Μῆ* pro *οὐ*, ad Lucian. 1, 278.
Steph. Dial. 31. Brunck. Aristoph. 2, 54. 141. 225.
**Ορν.* 195. Herm. ad Suppl. p. 87. Thuc. T. 1. p.
590. Baver., sed Codd. recte *οὐ*. *Μῆ* et *οὐ* non diver-
sa, Xen. K. A. 4, 4, 15. Apol. 14. Soph. Antig. 771.
Plato T. 3. p. 92, 11. 15. Bip. *Μῆ* *οὐ*, Zeun. ad
Xen. K. Π. 49. Toup. ad Longin. 312. ad Charit.
227. Brunck. ad Hippol. 49. ubi de *τὸ μὴ οὐ*, item
662. Valck. p. 169. Soph. Œd. C. 566. Brunck.
Trach. 88. 662. Antig. 97. 544. 936. Œd. T. 221.
283. 1065. 1091. 1232. Aj. 540. Phil. 103. El. 107.
133. ad Herod. 153. 221. 240. 412. 442. 477. 479.
487. 507. 580. 643. 664. 676. 679. 696. Wakef. S.
Cr. 3, 182. 4, 114. Plut. Mor. 1, 429. (e Plat. Phæ-
done p. 278. Fisch.) 740. Diod. S. 1, 80. Valck.
Callim. 250. Soph. Œd. T. 1388. ubi v. Brunck.,
qui docet, *οὐ* abesse posse; sed miscet diversa: cf.
Eund. ad Lucian. 27. El. 1280. Casaub. Athen. 1, 5.
Steph. Dial. 32. Brunck. Aristoph. 1, 182. 2, 45. 3,
222. Kuster. 69. Acharn. 320. Porson. Or. 766.
Fac. ad Paus. 1, 574. *Μῆ* *οὐ* post verba Timendi,
Toup. ad Longin. 311. Brunck. ad Andr. 626.;
Negandi, ad Lucian. 1, 394. Dial. p. 56. T. 2. p. 38.
extr. Schm., Heind. ad Plat. Gorg. 48.; Metuendi,
Heyn. Hom. 4, 682. *Μῆ* *οὐ*, *οὐ* *μὴ*, Brunck. ad Eur.
Or. p. 191. ad Æsch. Pr. 873. Steinbr. Mus. Tur. 1,
184. *Μῆ* *οὐ* pro *μὴ*, Phalar. 254. coll. 250. Post *μὴ*
δοκῶμεν, Lobeck. Aj. p. 390. *Μῆ* *οὐ* *χὶ*, Abresch.
Lectt. Aristæn. 113. Lucian. 1, 21. 450. 645. Soph.
Œd. C. 360. ad Phalar. 266. ad Charit. 452. 562. (?)
Markl. Suppl. 348. Meleager 43. Dawes. M. Cr.
425. Eur. Iph. A. 42. Markl. p. 110. 138. 426. Tro.
792. Wakef. Ion. 1036. Trach. 463. Phil. 442. Eum.
300. Abresch. Æsch. 2, 23. 125. Jacobs. Anim. 54.
Anth. 9, 191. Monthly Review, Febr. 1799. p. 201.
Μῆ *οὐ* *χὶ* post *διστάζω*, Toup. ad Longin. 333. *Μῆ* —
οὐ —, Koen. ad Greg. Cor. 43. *Εἰ μὴ* — *οὐ* —,
Valck. ad Hippol. p. 271. Herod. 231. *Τὸ μὴ οὐκ*,
seq. inf., Brunck. Aristoph. 1, 57. *Τοῖς μὴ οὐκ εἰδότες*,
Soph. Antig. 33. ubi v. Brunck. *Αἰσχύνῃ, μὴ οὐ* —,
Xen. K. A. 103. Schn. *Οὐδὲ πιστευθήσονται — μὴ*
οὐ *χὶ* *ὁμοία δράσειν*, Dionys. H. 2, 1182. *Εἰργάθειν*,
τὸ μὴ οὐ, Eur. Phœn. 1182. Greg. Cor. 12. *Μῆ* *ὅτι*,
ad Xen. Mem. 1, 6, 11. Zeun. ad K. Π. 281. *Μῆ*
ἄρα, Mœr. 263. et n. *Μῆ* *τοῖ*, Valck. Diatr. 193.
Musgr. Iph. A. 145. Heracl. 691. Wakef. Trach.
383. 830. *Μῆ* *τι*, ibid. S. Cr. 2, 130. 4, 11. Ion.
1054. Lucian. 3, 667. *Μῆ* *τις*, Markl. Iph. p. 23.
Μῆ *μὲν*, ad Herod. 33. *Μῆ* *γὰρ*, ad Charit. 68. 69.
364. 368. Doun. Dem. 265. Phalar. 288. Lucian. 3,
580. 627. 637. An *εἰ οὐ*? Wakef. Ion. 439. *Μῆ* —
δὲ, Jacobs. Anth. 7, 104. *Μῆ* *δὴ* *γε*, Markl. Iph. p.
169. *Μῆ* *δὴ* *τα*, ibid. *Μῆ* *γε*, Porson. Or. 1612.
Phœn. 1638. *Μῆ* *μοι*, ad Lucian. 3, 593. *Μῆ* *ταῦτα*,
Apage hæc, Musgr. Ion. 1331. *Μῆ* *καὶ*, Heind. ad
Plat. Theæt. 388. *Μῆ* *πως*, Heyn. Hom. 5, 704. 725.
6, 25. 8, 77. *Σῶσον, καὶ μὴ περιύδης*, ad Xen. Eph.
186. *Σκοπεῖν, μὴ* —, T. H. ad Lucian. 1, 213. *Οὐ-*
δὲν δεινὸν μὴ πάθης, οὐδὲν οὐ μὴ γένηται ἄδικον, ad
Lucian. 1, 304. *Φοβεῖσθαι μὴ* — *μῆ* —, Xen. Mem.
1, 2, 7. Matth. Gr. Gr. 551. *Τήνδε μὴ μόλης πόλιν*,
Non poteris redire ad hanc urbem, Eur. Rhes. 115.
Μῆ *τοῖνυν, ἢ δ' ὅς, μὴδὲ σὺ ἐναντιοῦ. Οὐ τοῖνυν, ἦν δ'*
ἐγὼ, ἐναντιώσομαι, Plato Charmid. fin. *Δείσας, μὴ* —
κατακόψῃ, κατακόψει, Schneid. Anab. p. 67. Theocr.
27, 21. *Ἐὰν δὲ τις βάλλῃ μὲν μὴ, ἐνοχλῇ δὲ* —, Ari-
stot. H. A. 479. Schn.: Plato Gorg. 57. *οὕσαν δ'*
οὐ, al. *μὴ οὕσαν δὲ*. Eur. Hec. 1128. *Ἐδεῖσα μὴ* —
ἄθροισῃ — ξυνοικίσῃ — αἰροῖεν — τρίβοιεν — εἶν —.
Plato Phædro 221. Heind. *ἐρῶντι, ἦ μῆ*. Mox: *τὸν*
ἐρῶντά τε καὶ μῆ: ibid. 225. 292. 304. 309. (340.)
343. (l. *τε*.) 348. 350. Koen. ad Greg. Cor. 41.
Matth. Gramm. 451. *Μῆ* *δή* *πω*, Heyn. Hom. 8, 356.
Μῆ *πὺς* *κε*, 77. *Μῆ* *τις* *τε*, 6, 538. *Μῆ* *τι*, Thom. M.
325. Markl. Suppl. 260. Iph. p. 241. ad Charit. 138.
Musgr. Heracl. 691. Brunck. Aristoph. 1, 140. Por-
son. Med. p. 43. *Μῆ* *τοῖ* conf. c. *μῆ* *τι*, Thom. M.
608. 895. *Μῆ* *τοῖ*, *μῆ* *τι*, Brunck. ad Æsch. Pr. 436.

A 630. Wyttenb. ad Plut. 1, 49. Oxon., Zeun. ad Xen.
K. Π. 214. 239. ad Herod. 315." Schæf. Mss. * *Μῆ-*
ποθεν, Gl. Necunde.]

ΜΗΔΕ, Neque; sed scriptum invenitur ETIAM
Μῆ δὲ, idque plerisque in ll. Jungitur autem hæc
particula *μὴ* et cum *τε*, ac DICITUR *Μῆ* *τε*, itidem
pro Neque. Accipitur vero et hic *μὴ* pro *οὐ*: unde
etiam *μὴδὲ* et *μήτε* ead. plane signif. dicuntur, qua
οὐδὲ et *οὔτε*: sed præcedente *μὴ*, subjungitur *μὴδὲ*,
vel *μήτε*: at præcedente *οὐ*, subungi solet *οὐδὲ*, vel
οὔτε: "Ἰνα *μὴ* *φάγῃς σκόροδα μὴδὲ* *κυάμους*. Dem. Or.
de Haloneso (p. 81.) *Ἀμφισβητεῖ μὴ* *δεδωκέναι, μὴδὲ*
τοὺς πρέσβεις ταῦτα εἰρηκέναι πρὸς ὑμᾶς. Idem π. Πα-
ραπρ., *Οὐκ ἐτόλμα ψεύσασθαι, οὔτ' εἰς ἐπιστολὴν γρά-*
ψαι οὐδεμίαν. Non tamen semper præcedunt illæ
particulæ *μὴ* et *οὐ*, sed geminantur interdum hæ
compositæ *μὴδὲ* et *οὐδέ*: 37(=94.) *Τί δὲ, ἂν ἀπελ-*
θὼν ἐκ Θράκης, καὶ μὴδὲ προσελθὼν Χερρόνῃσιν μὴδὲ
Βυζαντίῳ: p. 33(=84.) *Τοὺς δὲ μὴθ' ἡμετέρους ὄντας,*
μήτε *Φιλίππου ξυμμάχους*: 28(=74.) *Μήτε* [*Μηκέτι*] *περί*
τῶν δικαίων, μὴθ' ὑπὲρ τῶν ἔξω πραγμάτων. Item cum
diversis verbis, 36(=91.) *Καὶ μήτε τῶν ἡμετέρων ἔχει*
παρὰ τὴν εἰρήνην μὴδὲν, μήτε παρασκευάζεται [*συσκ.*]
πάντας ἀνθρώπους ἐφ' ὑμᾶς. Apud quem Scriptorem,
sicut et ap. alios plerosque, in multis exempl. *μήτε*
quidem conjunctim, at *μὴδὲ* disjunctim scriptum
habetur: de qua scriptura admonui etiam paulo
ante. Ceterum *μὴδὲ* accipitur et aliter, resolviturque
Latine in particulas Ne et Quidem: ut cum dicit
Plato Timæo, "Ο *μὴδ'* *εἰπεῖν τι* *θέμις*, pro Ne dictu
quidem fas est, Cic. Sic Athen. 3. *Τί δὲ ἡ ἐπιστολὴ*
δηλοῖ, νομίζω ἐγὼ μὴδὲ τὸν Πύθιον διαγνῶναι, Quis
autem sit epistolæ sensus, ne ipsum quidem Pythium
animadversurum puto. Sic accipitur et *μήτε* ali-
quando. || Ab Hom. autem *μὴδὲ* ponitur etiam pro
μὴ solo, s. pro *μὴ* *δὴ*, Eust. || E *Μὴδὲ* per composi-
tionem facta sunt cum alia, tum *Μηδεῖς*, pro *μὴδὲ*
εἰς, cujus fem. *μηδεμία*, neutr. *μηδέν*. Item *Μηδέ-*
τερος, pro *μὴδὲ* *ἕτερος*, quod vide in "Ἑτερος. Atque
ut *Μηδεῖς* dicitur tanquam *μὴδὲ* *εἰς*, sic ETIAM *Μη-*
δαμὸς tanquam *μὴδ'* *ἄμους*, Ne unus quidem; nam
ἄμους exp. non solum Aliquis, sed etiam Unus. Plura
autem de hoc comp., et de derivatis ab eo dicam
in *Οὐδέ*, ubi sc. de *Οὐδαμὸς* agam, quod eodl. prorsus
modo est factum. Sic de *Μηδεῖς* ceterisque omnibus
tractare in *Οὐδεῖς* decrevi. " *Μὴδ'* *ἂν* *εἰς*, Ne unus
quidem: l. e. Nullus, Nemo: pro quo dicitur et
" *οὐδ' ἂν* *εἰς*, necnon *μηδεῖς ἄν*. *Μὴδ'* *ἂν* *εἴ* *τι* *γέ-*
" *νοίτο*, Ne si accideret quidem aliquid, pro Nullo
modo, Nullo pacto, quidquid acciderit: quod
" dicitur et *οὐδ' ἂν* *ὅτι οὐ γένηται*. Greg. Invect. 1. in
" *Jul. Τοσοῦτον ἀόργητος ἦν καὶ παθὼν ὑψηλότερος,*
" *κατὰ τοὺς πώποτε τῶν βασιλέων ἀτρέπτους καὶ ἀκινή-*
" *τους, καὶ μὴδ' ἂν* *εἴ* *τι* *γένοίτο, τοῦ προσώπου τι παρα-*
" *τρέψαντας*. *Μὴδ'* *ἐξ* *ἐνός*, Ne una quidem e re,
" l. e. Nulla e re. Plato Phædro, " *Ἐξ* *ἀρχῆς γὰρ*
" *ἀνάγκη πᾶν τὸ γιγνόμενον γίγνεσθαι, αὐτὴν δὲ μὴδ'*
" *ἐξ* *ἐνός*, Nam e principio oriuntur omnia: ipsum
" autem nulla e re alia nasci potest, Cicerone in-
" terpr. *Μὴδ' ὁστιοῦν*, Ne quicunque quidem ille
" sit, i. e. Nullus, Nemo. *Μὴδ'* *ἂν* *εἰς*, s. *μηδεῖς*.
[" *Μὴδὲ*, Porson. Med. p. 6. Abresch. Add. ad Ari-
stæn. 123. Bergler. ad Alciph. 132. Toup. Emendd.
1, 183. Pro *οὐδέ*, Eur. Hec. 399. Conf. c. *μὴδὲν*,
Heind. ad Plat. Gorg. 187. *Μῆδ'*, *μὴδ'*, Porson. Med.
p. 97. 100. Heyn. Hom. 4, 55. 244. *Μὴδὲ* et *μήτε*,
Brunck. Med. 4. Or. 795. Semel positum, Lennep.
ad Phal. 108. *Μὴδὲ, μὴ* *δὲ*, Wolf. Præf. ad Odys.
p. 32. Ed. 2. Valck. ad Il. 22. p. 52. 54. *Μῆ* *δὲ*,
ad Lucian. 1, 500. ad Diod. S. 1, 187. ad Herod.
389. sic leg. p. 190. 572. Eurip. 3. p. 30. Her-
mann. Hec. p. xi. Matthæi ad Isocr. Ep. p. 61.
T. H. ad Plutum p. 169. Duker. Præf. Thuc. p. 8.
Heyn. Hom. 4, 201. 5, 527. 6, 20. Sic *οὐ* *δὲ*, Hymn.
Hom. p. 56. Ilgen. *Μῆ* *δ'*, ab initio, Il. E. 218. T.
155. *Μὴδὲ—μήτε* —, ad Dionys. H. 2, 1160. *Δὲ* —
μὴ pro *μὴδὲ*, Eur. Phœn. 939. *Μὴδ'* *ἐτι*, *μὴδὲ* *τι*,
Valck. ad Il. 22. p. 54. *Μὴδὲ—πω*, Plato Phædro
332." Schæf. Mss.] " *Μηδόλως*, pro *μὴδὲ* *ὅλως*,
" *Haudquaquam*." [" *Ad Charit. 278.*" Schæf. Mss.]

"Jo. Monachus Hist. Barlaam. Cod. Reg. p. 27.
* Μηδοπωπτιούν, Aristid. c. Lept. 1, 9." Boiss. Mss.]
"Μηδοτιούν, s. Μηδ' ότιούν, Nihil quidquam," ["Duker. Præf. Thuc. p. 9." Schæf. Mss.]

"MHKA, Hesychio κέρατα, Cornua. UNDE Μη-
"κάδας αἶγας secundum quosdam ab Hom. vocatas
"esse ait τὰς κερατώδεις, Cornutas. Sed horum opi-
"nio parum probabilis: revera enim αἶ αἶγες appel-
"lantur μηκάδες a VERBO Μηκάσθαι significante Ca-
"pris propriam vocem reddere: nam proprium
"capris est μηκάσθαι, ut βληχάσθαι ovium, et μυκά-
"σθαι bovum. Sunt qui interpr. Balare: cum ta-
"men id ovibus peculiariter conveniat, ut Mugire
"bobus: dicente tamen et Plin. 20, 14. de pulegio
"Gustatum a pecore caprisque balatum concitat.
"Hom. præter med. ovibus etiam tribuit: Il. Δ.
"(435.) Ἀζηχὲς μεμακῦϊαι ἀκουσάμεναι ὅπα ἀρνῶν,
"Indesinenter balantes postquam audierunt vocem
"agnorum: nam et Schol. id præteritum reddit
"per præsens μηκόμεναι." ["Ammon. 144. Valck.
Anim. 230. Boiss. Philostr. 619. Μεμακῶς, Koen.
ad Greg. Cor. 208. Heyn. Hom. 4, 635. Μεμηκῶς,
Μακῶν, 6, 77. * Μάκω, 7, 222." Schæf. Mss. Schn.
Lex. Ἑμέμηκον, Od. I. 439.] "Μακῶν, exp. βοήσας,
"Vociferatus: forsan a μηκῶ. Hes. Alii interpr.
"In longitudinem extensus. Legitur ap. Hom. Il.
"Π. (469.) Od. Σ. (97.) et T. (454.) Καδδ' ἔπεσ' ἐν
"κονίρσι μακῶν." [*Υπομηκάομαι, Æsch. Strabonis
p. 721.] "Utitur Nicand. et VERBO Μηκάζειν,
"inde derivato, et eand. toxicente signif. Verum
"tribuit id homini qui toxicum biberit: Ἀ. 214.
"Ἀὐτὰρ ὁ μηκάζει μανίης ὑπο μυρία φλύζων: ubi
"Schol. exp. μηκάται ὡς πρόβατον, Balat ut ovis:
"Poeta paulo post pro eo dicit generalius βοάα,
"Clamat, Vociferatur." ["Heyn. Hom. 8, 363.
*Ἐπιμηκάζω, Aristoph. Fr. 290." Schæf. Mss.] "Su-
"periore vero adjectivo μηκάδες utitur non Hom.
"solum, cum alibi, tum Od. I. (124.) βόσκει δέ τε
"μηκάδας αἶγας, sed Theocr. etiam et Comicus qui-
"dam ap. Athen. (449.) caprinum lac gryphice vo-
"cans Μηκάδων αἰγῶν ἀπόρρουν θρόμβον." ["Ruhn-
Ep. Cr. 133. ad Herod. 104. Bruuck. Soph. 3, 526.
Jacobs. Antb. 12, 113. Wakef. Alc. 599. Dosiadæ
Ara 1." Schæf. Mss. * "Μηκᾶς, ἡ, subst., Lucian. 3,
295. Οὔσαι μὲν τῇ Πανδήμῳ δέησαι λευκὴν μηκάδα."
Seager. Mss. * Πολυμηκάδες, αἶ, Herod. 8, 20.]
"Porro a μηκάομαι, s. μηκάζω, est VERBALE Μη-
"κασμός, ὁ, significans Balatus. Plut. in Probl.
"Rom. de iis qui comitali morbo corripiuntur, Μη-
"κασμῷ παραπλησίαν φωνὴν ἀφίσαι. Dicitur ET
"Μηκῇ pro μηκασμός, Balatus, Caprarum vox: ut
"βληχῇ, Vox s. Balatus ovium: hoc, a βληχάομαι:
"illud, a μηκάομαι. Affertur autem id μηκῇ a Schol.
"Hom." ["Il. Δ. 435. Od. I. 124." Wakef. Mss.
* Μηκημός, Balatus, Opp. K. 2, 359. * "Μηκητικός,
Qui balare potest, Schol. Il. K. 383. Ψ. 31." Wakef.
Mss.]

ΜΗΚΟΣ, τὸ, Longitudo, Prolixitas, Proceritas,
Plato Timæo, Ταύτην οὖν τὴν ἕξτασιν πᾶσαν, διπλὴν
κατὰ μήκος σχίσας, Cic. Hanc igitur omnem con-
junctionem, duplicem in longitudinem diffidit. Diosc.
Θλάσπι βοτάνιον ἐστὶ στενὸν τοῖς φύλλοις, ὡς δακτύλου
μήκος: Plin. Thlaspe angustis foliis, digitali longi-
tudine. Et φάλαγγος μήκος ap. Herodian. (4, 15, 12.)
sicut βάθος: item ὁδοπορίας μήκος, (3, 7, 17.) Iti-
neris longitudo. Sic μήκος τοῦ χρόνου, Isocr. in He-
len. Enc., Longitudo temporis. At e Xen. (K. Π.
4, 3, 4.) affertur Ἐξ ὅψεως μήκους, pro E longo pro-
spectu. Cum vero dicitur μήκος λόγου s. λόγων a
Thuc. (4, 62.) et Plat., itidemque μήκος ἐπιστολῆς
ap. Dem. in Epist. Philippi, aptius redditur Prolixi-
tas. || Apud Hom. autem exp. Proceritas, Od. Υ.
(71.) Ἥρῃ δ' αὐτῇσιν πέρι πάσεων δῶκε γυναικῶν Εἶδος
καὶ πινυτήν, μήκος δ' ἔπορ' Ἀρτεμις ἀγνή. [Μήκος,
sub. κατὰ, Soph. Ant. 393. "Toup. ad Longin.
367. Wakef. S. Cr. 3, 30. Herc. F. 1005. Eum. 201.
Musgr. Alc. 322. Iph. A. 595. Abresch. Æsch. 2,
23, 82. ad Diod. S. 1, 658. Dionys. H. 2, 1226.

A Schneid. Anab. 57. Conf. c. μέγεθος, Boiss. Phi-
lostr. 514. Plur. et sing., Schneid. Anab. 45. Ἐξ
ὅψεως μήκους, Xen. K. Π. 372." Schæf. Mss.] Μη-
κοποιέω, Longitudinem addo; ad verbum, Longitudi-
nem facio. In VV. LL. In longum produco. At
μηκοποιήσας ibid., Qui produxit. [Eust. ad Il. p.
32, 5.]

["Ἀμφιμήκης, Oblongus, Inc. 2 Reg. 20, 8. Vide
Schleusn. Lex. V. T.] Ἐπιμήκης, Oblongus, Sublon-
gus, ut quidem Hermol. vertit. At Polit. ap. Hero-
dian. reddit Prælongus, Procerus; et superl. ἐπιμη-
κέστατον, Spatiosissimum. Eust. μακεδνὴ αἶγαιρος,
(Od. H. 106.) pro quo Hom. dicit alibi μακρά, exp.
etiam ἐπιμήκης. [Ἐπιμηκέστερος, Diosc. 1, 6. Ἐπι-
μήκιστος, Lucian. 2, 910. Cf. Μήκιστος.] Ἐτερομή-
κης, Altera parte longior, VV. LL. e Boethio. ["Ad
Diod. S. 2, 348. Plato Theæt. 302." Schæf. Mss.]
Εὐμήκης, Bene longus, Valde longus, Prælongus, Pro-
cerus, ["Markl. Iph. p. 83. Musgr. 595. Jacobs.
Anth. 7, 226." Schæf. Mss.] Ἴσομήκης, q. d. Æquilon-
gus, Longitudine par s. proceritate, [Hesych. *Ἀνι-
σομήκης, Galen.] Καταμήκης, Longus, VV. LL.; sed
testimonium desidero. ["Ad Herod. 314. (4, 72.)"
Schæf. Mss. * Παλιμμήκης, Prælongus, Æsch. Ag. 204.]
"Παμμήκης, Omnino longus, Valde longus. E Plat.
"de LL. affertur pro Prolixo: [Phædro 210. Bas. 1
= 322. Heiud. "Aristot. Meteor. 1, 14." Seager. Mss.]
Παραμήκης, Oblongus. Bud. in suo Lex. nomini Προ-
μήκης ascripsit, καὶ πρόμακρος καὶ παραμήκης. [Strabo
9. p. 612., 17. p. 1196. * "Παραμηκέως, Hippocr.
790." Wakef. Mss.] Περιμήκης, Prælongus, Valde
longus, Hom. (Od. N. 183.) περίμηκες ὄρος dixit, et
μέγα ead. signif., Eust. Apud Hesiod. (A. 133.)
περίμηκες [—μήκες] redditur Immensæ magnitudinis.
["Sic Herod. 2, 108. λίθους αἰτ μεγάθῃ περιμήκεας:
et 175. ἀνδρόσφιγγες π." Schw. Mss.] At vero in
Geop. legitur Δαμάλεις ἐκλεκτέον περιμήκες, εὐμεγέ-
θεις, Colum. Vacca probantur altissimæ formæ lon-
gæque. ["Heringa Obs. 82. De acc., Heyn. Hom.
6, 382. * Περιμήκιστος, ad Lucian. 1, 494." Schæf.
Mss.] Περιμήκετος ap. Hom. (Il. Ε. 287. Od. Ζ.
103.) i. q. περιμήκης, Eust. [Affertur et *Ἐριμήκετος
in Lexx., quam v. Schneider. suspectam habet.
* Πολυμήκης, J. Poll. 4. p. 386. * Πολυμήκετος,
Quint. Sm. 2, 452.: cf. Herm. ad Orph. p. 823.]
Προμήκης, Oblongus, Prælongus, Theophr. Τὰ δὲ
σπέρματα διαφέρει καὶ τοῖς σχήμασι: τὰ μὲν γὰρ πλεῖ-
στα, στρογγύλα: τὰ δὲ, προμήκη: τὰ δ' αὖ, πλατέα καὶ
φυλλώδη: Plin. Semina plurimis herbis rotunda, ali-
quibus oblonga, paucis foliacea et lata. Ubi videmus
Plin. προμήκη vertisse Oblonga. Idem tamen προμη-
κέστερα apud eund. Theophr. reddidit Longa, si non
mentiuntur ejus exempl.; nam pro his Theophrasti,
Τὰ τοῦ καλάμου φύλλα προμηκέστερα, legitur ap. eum
Longa folia arundini. E Plut. Pericle (3.) Προμήκης
τὴν κεφαλὴν, Qui est capite oblongo. A Bud. προ-
μήκης redditur Procerus. Synes. cum προμήκη addidit
adverbium πάνν, scribens, Παρ' ἡμῖν δὲ οὐ χυλκεύεται
τὰ πάνν προμήκη ταῦτα σιδήρια. ["Diog. L. Platone 110.
HSt." Seager. Mss. "Eran. Ph. 171. Plato Theæt.
302." Schæf. Mss. * Ταυτομήκης, Nicom. Arithm. 2.
p. 132. * Ταυτόμηκος, Aristot. Topic. 6, 3.] Ὑπερ-
μήκης, Prælongus, Supra modum longus, [LXX.
Num. 13, 33.] Ὑπομήκης velut opponitur huic ὑπερ-
μήκης. Sonat enim Ὑπομήκης, q. d. Sublongus. Exp.
autem Longiusculus, Oblongus. Plin. autem appella-
vit Longius quadantenus, quod Diosc. ὑπόμηκες
vocarat. [Diog. L. 1, 7.]

Μήκιστος, Longissimus: Procerissimus, Il. H. (155.)
Od. A. (308.) Et μ. ὕψος, Philo de Mundo, Ma-
xima altitudo. || Item πρὸς μήκιστον, ap. Eund. pro
In longissimum tempus, Diutissime. Quo dicitur
modo ἐπὶ μήκιστον a Luciano, Ζῶης ἐπὶ μήκιστον. Ita
enim scr. censeo potius quam ἐπιμήκιστον conjun-
ctim. Xen. autem dixit μήκιστον pro Longissime
significante Maxime procul, K. Π. 4, (5, 12.) Ἀλλ'
οἱ τοὺς ἐχθροὺς μήκιστον ἀπελαύνοντες, μάλλον τοὺς
φίλους ἐν ἀκινδύνῳ καθιστάσι. || Apud Hom. autem
μήκιστα exp. Tandem, Od. E. (465.) Ὡ μοι ἐγὼ τί
πάθω; τί δὲ [νύ] μοι μήκιστα γένηται; ["Ad Charit.

737. Jacobs. Anim. 307. Dionys. H. 2, 1067. Brunck. ad Sophl. (Ed. T. 1301. Pierson. ad Mær. 135. Hymn. in Cer. 258. Abresch. Lectt. Aristæn. 162. ad Herod. 14. Wakef. S. Cr. 1, 100. 3, 29. Bergler. Alciph. 447. Τὸ μ., Lucian. 1, 792. Ἐπιμήκιστος, ad 1, 354. Alciph. p. 86. Abresch. Lectt. Aristæn. 319. Ἐκ τοῦ μ., ad Diod. S. 2, 423." Schæf. Mss. Apoll. Rh. 1, 82.]

[* "Μηκόθεν, Schol. Sophl. Phil. 180. Æsopus p. 145. extr. Fur. Lips., Tyrwh. de Babrio p. 167. Lips., Etym. M. 320. 465." Schæf. Mss. Eust. 42, 22. "Scribitur proparoxytonas Μηκοθεν ap. Schol. Lucian. Hipp. c. 2. et ap. Macar. Alexandr. in Cave Hist. Liter. p. 164." Schn. Lex. Suppl. * Ἀπομηκόθεν, Lobeck. Phryn. 93. "Ammon. Monach. 109. Combef." Boiss. Mss.]

Μηκύνω, Longum facio, Produco: a cuius pass. Μηκύνομαι est partic. μηχανομένη συλλαβή, Syllaba quæ producitur. Æschin. autem iu Epist. voce activa μηχανεῖν pro passiva utens, dixit νόσον μηχανεῖν, Morbum protrahi. || Sæpe etiam usurpatur hoc verbum de prolixitate sermonis: Ἐξ ὧν ἂν τις καὶ τὸν ἔπαινον καὶ τὴν ἀπολογίαν μηχανεῖν, Isocr. Busir. (18.) Et μηχανεῖν τι ap. Thuc. non senuel, Verbose explicare, Pluribus verbis disserere de re aliqua. Sed Idem (4, 17.) dixit etiam μηχανεῖν λόγους, et quidem addens μακροτέρους, quod supervacaneum est. Plato autem μηχανεῖν sine adjectione etiam dixit pro μακρολογεῖν: [cf. Aristoph. A. 1132. "Ruhnke. Ep. Cr. 126. Plut. Mor. 1, 8. Jacobs. Exerc. 2, 127. Wakef. S. Cr. 3, 33. Thom. M. 614. Plato Theæt. 311. Ἐμμηκύνθη, Ἐμμηκύνθη, ad Dionys. H. 3, 1772. Μηκύνω, Wessel. Diss. Herod. 88." Schæf. Mss.]

"Μακύνεται, Hesychio μεγαλύνεται, ὀρθοῦται. Do-ricum pro μακύνεται." [* Μηκυσμός, Productio, Dilatio, Eust. 81, 6=61, 4.] Ἀπομηκύνω, Longum facio, Produco. Interdum Exporrigo, Extendo. Lucian. (1, 496.) "Ὅρα μόνον μὴ λεπτότερον ἐξεργασώμεθα τὸ ἔργον, ἀπομηκύνοντες πέρα τοῦ πιθανοῦ, i. e. ἀποτεινόντες. Apud Eund. (2, 898.) ἀπομηκύνειν τοὺς λόγους, Producere sermones, orationem, Prolixa oratione uti, Orationem longam habere. Dicitur et absolute Platoni ead. signif., inquit Bud., in Protagora, Ἐφ' ἐκάστη ἐρωτῇσει μακρὸν λόγον ἀποτεινόντων, ἐκκρούων τοὺς λόγους, καὶ οὐκ ἐθέλων δίδοναι λόγον, ἀλλ' ἀπομηκύνων ἕως ἂν ἐπιλάθωνται περὶ οὗτο ἔρωτημα ἦν. || Ἀπομηκύνομαι, pass. Exporrigo, Extendo, Pro-tendor, Producor, Lucian. (1, 289.) Καθ' ὃ μεταξὺ τοῦ ὅρους καὶ τῆς θαλάττης ὁ αἰγιαλὸς ἀπομηκύνεται: (3, 251.) Καταντικρὺ δὲ ἀνάλογον ἢ πρῶρα ὑπερβέβηκεν ἐς τὸ πρόσω ἀπομηκυνομένη, E regione autem proportionem prora extructa erat, in longum producta, Bayf. ["Boiss. Philostr. 544." Schæf. Mss.] "Ἐκ-μηκύνω, Elongo, i. e. In longum extendo s. pro-
"traho," ["Dionys. H. 2, 1230." Schæf. Mss. * Ἐπιμηκύνω, Philostr. Her. 158. Boiss. Paus. 4, 10, 3. * "Παραμηκύνω, i. q. simplex v., Longum facio, In longum traho rem s. sermonem, nescio quis Au-ctor ap. Athen. 502. Παραμηκύνειν ἐγχειροῦντος τοῦ Ἀρχεβοῦλου." Schw. Mss.]

[* "Μηκίζω, i. q. μηχανώ, Eust. in Dionys. P. 65." Wakef. Mss. * Διαμηκίζω, i. q. διαμετρέω, Procl. Paraphr. Ptolem. Tetrab. * Συμμηκίζω, Nicet. Annal. 17, 9.]

Μηκεδανός, ap. Poetas Longus, ea forma qua e βίγος dicitur ῥιγεδανός. ["Heyn. Hom. 7, 676. Ilgen. Hymn. 641." Schæf. Mss.]

¶ Μᾶκος, Dor. pro μήκος, Longitudo etc. ut paulo ante dictum fuit. ["Valek. Anim. ad Ammon. 60." Schæf. Mss.] UNDE Μάκιστος ap. Soph. pro μήκιστος: ejus Schol. exp. μέγιστος: [Ed. T. 1301. Ph. 849. "Eur. Hipp. 826. Valek. p. 252. ad Mær. 135. D. R. ad Longin. 243. ad Herod. 700." Schæf. Mss.] Μακιστήρ, quod Hes. exp. βέλος, i. e. Telum. Existimo autem proprie ita vocari Id genus teli, quod longissime jaci possit. Sed habet ÆSCH. Μακιστήρ, et quidem alia signif. Legitur enim ap. eum, in Pers. (700.) p. 158. meæ Ed. Μητι μακιστήρα (μακιστήρα Bl.) μῦθον, ἀλλὰ σύντομον λέγων, Schol. μήκους ἐχόμενον, sed lubentius uno verbo explicuerim, sc. μα-

κρόν: aut certe μακρότατον gradu superl., quod aliquis forsitan malit. Sed cum ei opponat σύντομον, quod est positivi gradus, nihil videtur necesse ultra posi-tivum in hac expositione progredi. Sciendum est autem inveniri scriptum et μακιστήρα in illo Æsch. l. [et in Suppl. 475. "De h. v. nihil omnino statuere possum, præter hoc, quod a μάκιστος provenisse non potest." Blomf. Gloss.] AT VERO Μακεδνός scribi, non Μακιδνός, ex Hom. exempl. constat, in quibus μακεδνὴ αἵγειρος legitur Od. H. (106.) et vocatur μακεδνὴ αἵγειρος, quæ alibi μακρά: unde discinus μακεδνός non aliud esse quam μακρός. Porro ut a μήκος fit μηκεδανός, sic μακεδανός a μάκος Dorico, et per sync. μακεδνός. ["Schrader. Emendd. 240. Steinbr. Mus. Tur. 1, 197. Ilgen. Hymn. 641." Schæf. Mss.]

ΜΑΚΡΟΣ, Longus, Prolixus; Procerus. Quæ ul-tima vox convenit multis Hom. ll., ut (Il. I. 537.) δένδρεα μακρά, et (Od. K. 510.) αἵγειροι μακραί: sic Θ. (20.) de proceritate corporis virilis, μακρότερον καὶ πᾶσσονα θῆκεν ιδέσθαι, ut de muliere itidem, Σ. (194.) μακροτέρην καὶ πᾶσσονα. Sic autem et quidam Co-micus μακρὰν proceram mulierem vocat ap. Atheu. Apud Herod. et Thuc. μακραί νῆες, Longæ naves: itidemque μακρά πλοῖα ap. eund. Thuc. et Isocr. in Panath. ac Polyb. ad differentiam τῶν στρογγύλων. De variis rebus dicitur, sicut Lat. Longus: unde etiam compos. μακρόχειρ et μακροσκελὴς, item μακρο-πῶγων ac μακρόπτερος etc. Quinetiam μακρός βίος, Longa vita, Longum ævum: unde comp. μακρόβιος, Longævus. Et μακρός ὄμιος, Hesiod. ("Ἔργ. 1, 288.) Longa via. Et μακρά συλλαβή, aut etiam μακρά sine adjectione, cui opp. βραχεῖα, Longa syllaba, s. Pro-ducta. Cic. ap. Aristot. p. 50. mei Cic. Lex. At vero ἐπὶ μακρότατον ap. Thuc. (1, 1.) exp. per ad-verbium, sc. Longissime. Itidemque ex Herod. af-fertur "Ὅσον μακρότατον δυνατόν εἰμι, pro Quamlongissime possum. Sed ego crediderim aptius redditum iri, Quamlongissime extendi potentia mea potest. E Gal. autem citatur τὸ μακρότατον pro Quamlongis-sime, Ad summum. Sæpe etiam vel Longus vel Prolixus reddi potest: ut ἐπιστολὴ μακρά, Epistola longa, prolixa: cui opp. βραχεῖα. Apud Dem. (978.) Ἀναγινώσκει μοι πρόκλησιν μακρὰν, Provocationem s. Denuntiationem longam, prolixiā. Bud. autem ver-tit Bene longam. Sic λόγος μακρός, itidemque in compar. λόγος μακρότερος, Thuc. et λόγοι μακρότεροι, Eid., Prolixior oratio s. Longior. Dicitur vero et διὰ μακροτέρων sine adjectione ab Isocr. pro Lon-giore oratione, Prolixius. Quinetiam ut Latine di-citur Longum esset enumerare, referre, aut cnm alio infiu., sic legimus ap. Auctorem Dialogi qui Axio-chus inscribitur (p. 367.) Μακρὸν ἂν εἴη διεξίναί τὰ τῶν ποιητῶν. Quinetiam dicitur a nobis aliquis esse μακρός, Prolixus. || Μακρός ad tempus relatum red-ditur interdum nomine Diuturnus: μακρά συνθήκη, Plut. iu Cons. ad Uxor. 1085. meæ Ed. Ubi tamen et Longa verti potest, sicut μακρός βίος, Longa vita, ut paulo ante dixi. At vero ap. Soph. (El. 379.) μακροὶ γόοι exp. non solum πολυχρόνιοι, Diuturni, sed etiam μεγάλοι, Magni, Vehementes.

Μακρός, Longinquus: μακρά στρατεία, Plut. Alci-biade.

Μακρός, Magnus, Multus, Bud. afferens ex Aristot. Polit. οἱ μακρὰς οὐσίας κεκτημένοι. Est autem et Suid. auctor μακρὰν οὐσίαν vocari ab Atticis τὴν πολ-λὴν, item τίμημα μακρότατον pro Maximus census. ITEM Μακρά positum adverbialiter pro Majorem in modum, ut quidam interpr. ap. Aristoph. ("Ὀρν. 1207.) Apud Hom. itidem Etym. exp. μεγάλως, ubi ille dicit μακρὰ βιβῶντα: Il. Γ. (22.) Ἐρχόμενον προπάροιθεν ομίλου, μακρὰ βιβῶντα, ubi exponi potest Magnopassu vadentem, Ingeutes passus metientem. Sic ETIAM Μακρὸν ap. Eund. adverbialiter pro Altum, i. e. Alta voce, Magna voce, Il. Γ. (81.) μακρὸν ἄυσεν. Quale est μακρά μεμνῶς ap. Eund. Sed sciendum est μακρός ap. eum habere et alias nominis Altus signif.; accipi enim et pro Altus significante Excel-sus, ut cum dicit μακρός Ὀλυμπος, et μακρὰ κύματα, sc. τὰ εἰς ὕψος κορυφούμενα, et pro Altus significante

Profundus : ut cum dicit, *φρεϊατα μακρά*.

Μακρός a DORICO *Mākos* pro *Mḗkos*, ortum esse tradit Eust. : ut sc. e *mākos* factum sit *μακερός*, e quo per sync. *μακρός* : cui potius assentior quam Etymologistæ. Crediderim autem usum obtinuisse ut diceretur *μακρός* a *mākos*, potius quam *μηκρός* a *mḗkos*, propter *μικρός*, quod Parvum significat.

Μακρῷ dat., qui adverbialiter ponitur ea signif., qua Longe, Multo, cum gradu compar. item superl. ut *μακρῷ ῥᾶον*, Plut. Longe facilius. Et *μακρῷ ἀρίστη*, Plato de LL. Longe præstantissima. Suid. exp. *καταπλὴν* in isto Herod. I., "Ἀριστος ἐγένετο μακρῷ Ἀριστόδημος. Et in hoc, Μακρῷ διέστηκε.

[“ Μακρός, Toup. Opusc. 2, 250. ad Charit. 259=574. ad Herod. 117. 541. Musgr. Cycl. 631. Wakef. Alc. 681. 916. Phil. 26. Jacobs. Anth. 10, 128. Villosion. ad Long. 188. Boiss. Philostr. 386. Heyn. Hom. 8, 151. Conf. c. *μικρός*, Trendelenb. in Ed. Nub. Aristoph. Harles. p. 233. Medenb. Amæn. 24. cf. Alciph. 288. ad Diod. S. 1, 277. ad Dionys. H. 4, 2069.; cum *μέγας*, Lobeck. Aj. p. 329. De navibus, ad Cornel. Nep. 74. Staver., Larcher. ad Herod. 1, 170. ad Charit. 699. ad Diod. S. 1, 481. De quant., Brunck. Aristoph. 3, 12. M. *χρόνος*, Valck. Hipp. p. 307. M. *τις*, Boeckh. in Plat. Min. 165. Διὰ μακροῦ, ad Phalar. 367. Diod. S. 1, 699. Villosion. ad Long. 240. Lucian. 3, 412. Dionys. H. 3, 1897. 1904. Post longum tempus, Lucian. 1, 229. Sero, Eur. Phæn. 1076. Οὐ διὰ μ., Wyttenb. Select. 114. Οὐ διὰ μακρᾶς, Brevi, ad Phalar. 300. 367. Διὰ μακρῶν, ad Diod. S. 1, 559. Eis μακρόν, ad Charit. 360. Eis μ. τοῦ χρόνου, Boiss. Philostr. 542. Οὐκ eis μ., Bergler. Alciph. 310. 388. ad Herod. 159. Ἐπὶ μακρόν, Callim. H. in Del. 255. Ἐπὶ μακρότατον, Abresch. Diluc. Thuc. Auct. 213. Μακρότατον, ἐπὶ μ., ad Herod. 80. Wyttenb. Select. 358. Ἐπιμακρότατον, ad Lucian. 1, 354. Μακρόν, ad Charit. 360. Jacobs. Anth. 9, 23. Heyn. Hom. 5, 52. Μακρὰ, Markl. Iph. p. 62. 93. 241. Μακρὰ εἰπεῖν, ad Lucian. 1, 403. βάλλειν, Jacobs. Anth. 1, 43. φιλεῖν, 11, 121. χαίρειν, Kuster. Aristoph. 195. Μακρὰ βαδίζειν, μακρὰν βαδίζειν, quomodo differant, Toup. Opusc. 2, 204. Μακρῷ, 1, 260. Emendd. 1, 396. ad Herod. 749. Abresch. Æsch. 2, 3. Paus. 3, 218. ubi errat Fac. Cum superl., Abresch. I. c. Μακρῷ δὴ τι, Dionys. H. 1, 5. M. *τείχος*, ad Diod. S. 1, 673.” Schæf. Mss. * “Μαροειδής, quæ vox ap. Erot. 208. vulgo legitur, mutanda est. E Codd. Mss. St. et Chart. scribe, Κοιλότητες * μαροειδεῖς—παρ’ ἐκάτερον μέρος τῆς μήτρας, Cavernæ oblongæ ad utramque matricis s. uteri partem. Sunt sine dubio quæ hodie vocantur Tubæ Fallopii.” Spohn. de Extr. Odys. Parte p. 243. * “Μακρόκρανοι, Gens fabulosa, Apollod. ap. Tzetz. Chil. 7, 764.” Boiss. Mss.]

Ἀμφίμακρος, Utrimque longus. Nomen est pedis metrici, syllabam longam ab utraque parte habentis, ut *ἡγεμών*. Vide Ἀμφίβραχυς, ei oppositum. [Schol. Aristoph. N. 651. * Δίμακρος, Draco 59. * Ἐπίμακρος, Hippocr. 838. ubi Ὑπόμ. Cod. Medic. Ἐπιμακρότατον, Adv., Dionys. H. 2, 37. Cf. Μακρός.] Πρόμακρος, i. q. *προμήκης*, [Theophr. H. Pl. 3, 10, 3. 5. * Πρόσμακρος, Prominens, Hippocr. 1194. * Στενόμακρος, Schol. Soph. Trach. 101. * Ὑπόμακρος, Aristoph. Eip. 1242.]

Μακρὰν, Adv., s. Adverbialiter positum, Longe, i. e. Procul: ut *μακρὰν ἀποικῶ*, Plato de LL. Et, Μακρὰν ἀπόντας ἀγαπῶσι, Isocr. Qui procul absunt, longo locorum intervallo remoti sunt. Et cum verbo motus, Aristoph. (B. 434.) *μὴ μακρὰν ἀπέλθης*. Sic Plato Epist. Οὐ μακρὰν ἐλθόντας ποι. At in μακρὰν ἂν ἐλθοιμι ap. eund. Plat. redditur *μακρὰν* et per nomen. hoc modo, Longum iter facerem. Idem Aristoph. junxit adverbio ἀποθεν, dicens οὐ μακρὰν ἀποθέν ἐστι. Et cum gen. interdum, ut *μακρὰν τῶν ἀνθρώπων ἀποδημῶ*. || Μακρὰν de tempore, ut *μακρὰν χαίρειν φράσας*, Qui jussit longum valere. Lucian. (1, 727.) dicit hoc genus loquendi *μακρὰν χαίρειν φράσαι*, indicare τὸ μηκέτι φροντιεῖν. At οὐκ ἐς μακρὰν. Aristoph. Non longo post tempore, Non multo post, Brevi. Sic Lucian., Ἀφίξεται σὸς φίλος οὐκ eis

A μακρὰν. Synes. Ὁ δὲ αὐτὸς οὗτος οὐκ eis μακρὰν ἐμνήνει, Idem iste non multo post insaniebat. [“ Bergler. ad Alciph. 158. 310. Lennep. ad Phal. 91. ad Herod. 159. ad Lucian. 1, 169. 438. Tim. 129. Hemst., Toup. Opusc. 2, 132. Brunck. Phil. 26. El. 1389. ad Eur. Med. 1351. Musgr. ibid. Alberti Peric. Cr. 11. Ammon. 53. ad Charit. 360. Villosion. ad Long. 215. Markl. Iph. p. 62. 93. 241. Wakef. Trach. 317. Phil. 26. 473. Lucillius 73. De quant., Brunck. Aristoph. 1, 169. 2, 74. Cum gen., Plut. Alex. 179. Schm. Oὐ μ., Brevi, Eur. Tro. 460. Lucillius 42. Eur. Or. 840. Pors. M. *τελεῖν*, Lobeck. Aj. p. 385. M. *οἰμῶζειν*, Kuster. Aristoph. 195. Οὐκ eis μ., Lucian. 2, 42. Dionys. H. 2, 1122. 1124. (ibid. οὐ διὰ μακροῦ.) Μὴ eis μ., Artemid. 337. (339. 341. οὐκ eis μ.)” Schæf. Mss. “Apud Herod. 5, 108. est ἐς μακρὴν, et 2, 121. ubi quidem in probis aliqui libris ἐς μακρόν legitur.” Schw. Mss.]

“ Μακρῶς, Longe, Prolixe. Exp. autem Sero.” [Dionys. H. 2, 21. 24. Polyb. 3, 51, 2. * Μακροτέρως, Hippocr. 75. 77. 173. Plato Soph. 2. 8. * Μακροτέρω, Gl. Longius. * Μακροράτω, Diogenis Epist. “Villosion. ad Long. 188.” Schæf. Mss. Μακρότατα, Gl. Longissime.]

Μακρότης, Longitudo, Plut. de Primo Frig. Ὡς δὲ τῶν ἐν γραμματικῇ στοιχείων βραχύτητες εἰσι καὶ μακρότητες. [Gl. Longitudo, Longinquitas.]

[* Μάκρος, τὸ, i. q. *μήκος*, Aristoph. Ὀρν. 1131.] Μακρύνω, Longe summoveo, ut *μακρύνω σε τῆς πόλεως* : quod Bud. affert sine Auctoris nomine. In VV. LL. Elongo, barbare. [“ Heyn. Hom. 7, 206.” Schæf. Mss. Mathem. Vett. 148. Schleusner. Lex. V. T. * Μάκρυνσις, Amplificatio narrationis, Polyb. 15, 36, 2. al. Μάκρωσις. * Μάκρυνμα, Elongatio, Piaculum, LXX. Esdr. 9, 1. 11. “ad Hesych. 1, 1248, 28.” Dahler. Mss. * “Μακρυσμός, Bastus ad Jo. Euchaist. p. 35.” Schæf. Mss. Elongatio, Aqu. Ps. 119, 5. “Longa absentia, Theod. Prodr. 346.” Elberling. Mss. “Georg. Lapitha Poem. Mor. 808.” Boiss. Mss. * “Ἀπομακρύνω, Procul amoveo, Chrys. in Ps. 118. T. 1. p. 1004, 19. Μὴ καταισχυρῆθαι μετὰ τῶν ἁμαρτωλῶν, καὶ ἀπειθουσάντων, καὶ τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ ἐάντους ἀπομακρυνάντων.” Seager. Mss.]

[* Μακρόω, ad Greg. Cor. 321.] “Μάκρωσις, “Prolongatio, s. In longum diductio. E Polyb. (15, “36, 2.) affertur pro μακρότης, Prolixitas :” [cf. Μάκρυνσις. * “Μακρωτής, Tzetz. Chil. 1, 125.” Elberling. Mss.]

Μακρόθεν, E longe remoto loco, Procul, Eminus. [Lobeck. Phryn. 93. “Villosion. ad Long. 188.” Schæf. Mss.] Apud Evangelistas Μακρόθεν ET Ἀπὸ μακρόθεν, SEU Ἀπὸ μακρόθεν, solet vet. Interpr. reddere A longe, De longe : alii Procul. “Ἀπομακρόθεν, E longinquo, Eminus, Deprocul. Ex 4 Reg. “19, (25.) affertur eis ἀπομακρόθεν, pro Ab initio : “pro quo Complut. Ed. habet simplex μακρόθεν : “sic enim ibi legitur, Οὐκ ἤκουσας ὅτι μακρόθεν ἐγὼ “ἐποίησα αὐτήν. Ead. signif. ἀνέκαθεν dicitur.” [* “Μακρόθι, Tzetz. Chil. 8, 138.” Elberling. Mss.] “Μάκρυνες affertur pro Qui longo sunt capite : D “μακροκέφαλοι. Apud Xen. K. Ἀ. 4, (7, 19.) p. 200. “Gentis nomen est.”

“Ἀμπρακόν, Hes. affert pro μακρόθεν, Eminus, E “longinquo.”

“Μάσσων, pro μακρότερος dicitur, ut βράσσων pro “βραδύτερος vel βραχύτερος, h. e. Longior : interdum “et Major. Xen. Ἀν μὴ πολὺ μάσσων ὁδὸς εἴη,” [ap. Suid. Sed hic l. in libris editis non extat.] “Hippocratem in Prorrhetico Majore μάσσων posuisse “pro πλέον, Amplius, Plus, anuotavit Gal. Lex. Hipp. “pocr.” [“Wakef. S. Cr. 4, 123. Brunck. Soph. 3, 511. Œd. T. 1301. Valck. Phæn. p. 8. Μάσσων, Toup. Opusc. 1, 261. ad Od. Θ. 203. * Μασσώτερον, Valck. ad Rov. 65.” Schæf. Mss. Æsch. Pers. 444. 714. “Non Dorice pro μείζων, quod dixi ad Prom. 440. Vetus forma comparativorum ἐλάσσων, θάσσων, ἄσσων notissima est. Βράσσων pro βραδίω, Il. K. 226. γλύσσων a γλυκὺς, Aristoph. ap. Etym. M. 235. βάσσων a βαθὺς, Epicharmus ibid. 191. Mihi comperitum est μάσσων ab antiquo adj. * Μακὺς profluxisse,

cujus etiam gradus superlativus *μάκιστος* extat: ut enim *βάθος* et *βαθύς*, *τάχος* et *ταχύς*, *γλεῦκος* et *γλυκὺς*, sic etiam *μάκος* vel *μήκος* et *μακὺς* aliquando in usu fuisse, quorum illud etiamnum reperitur. A *μακος* formatum est *μακερὸς*, quod contracte efferebant *μακρός*: ut a *μεῖκος*, *μεικερὸς*, *μεικρός*: per diphth. enim has voces olim elatas fuisse constat e compar. *μείων*. Sed hæc, de quibus Grammatici οὐδ' ὄναρ, nihil ad Æschylum. Id tantum volui commonstrare, *μεῖζων* et *μάσσων* nihil commune habere." Blomf. Gloss.]

"Μάσι, Hes. *μεγάλως*; Grande: afferens itidem "Μασίγδονπον βασιλέα pro **μεγαλόηχον*, *μέγαν* ἐν "ἤχῳ. *Μασιμάνας*, Idem tradit dictos fuisse *τοὺς βαρβάρους*."

"ΜΗΚΩΝ, *ωνος*, ἡ, Papaver: Nomen et herbæ et "seminis: ejus quatuor produntur differentiæ: "unum, sativum sive hortense, cujus tria genera ob- "servant: primum, capitulo longo et semine can- "dido, quod panibus sanitatis usu inspergitur, vel "tostum in secunda mensa bellarii modo editur: "secundum, cui caput insidens demissumque est, et "semen nigrum, quod *πιθίτις* vocatur et *ροῖας*, quia "ejus scapo lacteus succus emanat: tertium, magis "sylvestre, multo hoc longius et productiore capitu- "lo. Alterum genus papaveris, erraticum est, quod "ροῖάδα proprie vocant, quia flos ejus protinus de- "cidit: id in arvis nascitur flore interdum puniceo, "interdum albo, capite oblongo, sed minore quam "est caput anemones, cui similis est. Tertium est "quod *κερατίτις μήκων* dicitur, Papaver corniculatum, "flore pallido, calyculo fœnigræci in corniculorum "modum inflexo, semine papaveris pusillo nigroque. "Quartum, *ἀφρώδες*, h. e. Spumeum, dictum, quia "totum colore candido spectatur atque spumeum; "vocatur ab aliis 'Hράκλειον. Hæc inter alia Gorr. "Vide et Theophr. 9, 13.: Plin. 20, 18. 19.: et 19, "8. Vide item Diosc. 4, 64. 65. 66. 67. A Nicandro "('A. 433.) ἡ μήκων dicitur *κεβληγάνος*, quoniam "semen et veluti fœtum suum in capite fert: quod "caput *κωδῖαν* nominare solent s. *κωδύαν*. Hom. *κά- "ρη* etiam appellat, Il. Θ. (306.) *Μήκων δ' ὥς ἐτέρωσε* "κάρη βάλεν, ἦτ' ἐνὶ κήπῳ Καρπῶ βριθομένη νοτίῃσι τε "εἰαρινῇσι. Et hujus imitatione Caput Virg. Æn. 9. "lassoque papavera collo Demisere caput, pluvia "cum forte gravantur. || Hes. *μήκων* est etiam **ἡμε- "ροπίτης*, et ὕφασμα βύσσινον, necnon περίττωμά τι "τῆς πίννης et ceterorum ostreorum, ut et Aristot. "H. A. 4, 4. scribit τὴν μήκωνα esse veluti περίττωμα "πᾶσι τοῖς ὀστρακηροῖς: esse autem ἐν τῷ πυθμένι, "εἴτα ἐπικάμψαν, ἄνω φέρεσθαι πάλιν πρὸς τὸ σαρ- "κώδες: unde ἐλίκην ei tribuit, dicens, 'H δὲ ἀρχὴ "τοῦ ἐντέρου περὶ τὴν ἐλίκην τῆς μήκωνος. Sicut vero "ibid. ait μέχρι τῆς μήκωνος ἡ ἐστὶν ἐν τῷ πυθμένι: "ita Athen. (91.) de buccinis, *Τούτων δὲ αἱ μήκωνες* "λεγόμεναι πρὸς τοῖς πυθμέσιν, ἀπαλαί. Rursum A- "ristot. H. A. 5, 15. de purpuris, *Τὸ δὲ ἄνθος ἔχου- "σιν ἀνὰ μέσον τῆς μήκωνος καὶ τοῦ τραχήλου*: Plin. "vero 9, 36. scribit purpuras florem illum tingen- "dis expetitur vestibus, in mediis habere faucibus. "Ex Æliani quoque H. A. tradit Suid. *μήκωνα* esse "μέρος τι τῶν ἐντοσθίων τοῦ πολὺποδος τοῦ ἰχθύος, ὃς "κεῖται ἐπάνω τῆς κοιλίας οἰονεὶ κύστις ἐν αὐτῇ ἔχουσα "τὸν θόλον. Sic Athen. (316.) de polypo itidem, "Ἐχει δὲ τὸν λεγόμενον θόλον οὐ μέλανα, καθάπερ "σηπία, ἀλλ' ὑπέρυθρον ἐν τῷ λεγομένῳ μήκωνι: ὃ δὲ "μήκων κεῖται ἐπάνω τῆς κοιλίας, οἰονεὶ κύστις: ut sit "Folliculus et veluti vesica supra ventrem sita in "qua suum gerit atramentum. Ubi etiam nota eos "masculino genere dicere ὁ μήκων." [Opp. 'A. 3, "157.] "|| *Μήκων* ap. Metallicos dictum fuit etiam "ψάμμου τι εἶδος, teste J. Poll. 7, c. 27. forsau a simi- "litudine seminis papaveris, ut *κέγχροι* a milli simi- "litudine nominantur arenulæ aureæ. || *Μήκωνες*, "οἱ, dicuntur esse etiam Pisces quidam gregales ap. "Aristot. H. A. 9.: *Γαζæ Papaveres*." ["Toup. "Opusc. 1, 414. 2, 9. 275. Emendd. 2, 172. ad He- "rod. 144. Koen. ad Greg. Cor. 166. Brunck. Ari- "stoph. 2, 142. ad Dionys. H. 2, 776. 777. Cereri

A sacra, Mitsch. H. in Cer. 113." Schæf. Mss. Paus. 5, 20. Polyæn. 8, 6. Polemon Athenæi 477. 478. *Κρατηρίσκοι τῶν ὀφθαλμῶν* ab Hes. exp. *μήκωνες*. *Μή- "κωνος ὀπὸς*, Gl. Opium. * *Μηκωνοειδής*, Papaveris speciem habens, Suid.] "Porro a superiore *μήκων* "DERIV. *Μηκωνικός*, Papavereus, s. Qui papaveris "est: ut *σπερμάτια μηχανικά*, Athen. (66.) Semina "papaveris, s. Semina papavera: ut Ovid. dicit "Papavereæ comæ, de capite papaveris." "Μηκω- "νίτης λίθος, Gemma papavera exprimens, auctore "Plin. 37, 10. ET *Μηκωνίς θρίδαξ*, Species lactucæ "atræ: sic vocata a copia lactis soporiferi, teste "Plin. 19, 8. Quanquam enim omnes lactucæ "somnia parere dicantur, hæc tamen multo magis, "papavera quadam vi prædita. Meminit ejusd. "idem Plin. 20, 7.: et Galen. τῶν κατὰ Τόπους 8, 4. "Apud Aetium 15. *μηκωνίτις* dicitur, ut tradit Gorr., "qui et ipse *μηκωνίδα* esse scribit Lactucæ atræ, "amaræ et lactentis quoddam genus, sic dictum a "copia lactis soporiferi, quo somnum inducit non "aliter quam τὸ *μηκόνιον*." [Μηκωνίς, Gl. Papaver, "Nicander Θ. 630. "Μηκωνίτης, Heringa Obs. 208." Schæf. Mss.] "Est AUTEM *Μηκόνιον*, Succus pa- "paveris, qui ὀπιον etiam alio nomine vocatur. Sunt "tamen qui ea distinguant, Plinium secuti, qui 20, "18. scriptum reliquit, cum capita ipsa et folia pa- "paveris decoquantur, succum Meconium vocari, "multo opio ignaviolem. *Μηκόνιον* vocat Hippocr. "τὸν πέπλον καλούμενον: quem et *μηκωνίτην* nomi- "nat: inquit Galen. in Lex Hippocr. Sic Plin. 27, "12. *Peplos*, quam aliqui *Sycen*, alii *Meconion* "aphrōdes vocant: pro his Diosc. 4, 168. *Πέπλος* "οἱ δὲ *συκῆν*, οἱ δὲ *μήκωνα ἀφρώδη* καλοῦσι. Hanc "μήκωνα ἀφρώδη ab Aetio vocari *Μηκαφρόδιτον*, et "commendari in potu contra vyperas, auctor Gorr. "Rursum *μηκόνιον* dicitur Excrementum illud quod "pueri primum emittunt, forsitan a coloris aut spissi- "tudinis similitudine. Scribit enim Aristot. H. A. 7, "10. infantem recens editum ἀφιέναι περίττωμα, et "quidem πλέον ἢ τοῦ παιδὸς κατὰ μέγεθος: hoc a "mulieribus vocari *μηκόνιον*: ejus χρώμα esse αἵμα- "τῶδες καὶ σφόδρα μέλαν καὶ πιττῶδες: μετὰ δὲ τοῦτο "ἤδη γαλακτῶδες: quoniam sc. lac sugere incipit. "Sic Aet. Sermon. 4. Tetrab. 1, 3. infantis recens nati "anum digitis diduci jubet: eo enim modo ipsum "τὸ *μηκόνιον* λεγόμενον ἐκβάλλειν. Plin. 28, 4. in "ipso utero emitti has sordes ab infante ait. Rur- "sus, inquit, de sordibus humanis loquens, in femi- "nis, infantium alvo editas sordes in utero ipso, "contra sterilitatem subdi censent: *Meconion* vo- "cant. Et Celsus 7, 29. Solet evenire ut is infans "humore distendatur, ex eoque profuatur fædi odoris "sanies: loquens de partu intus mortuo." ["He- "ringa Obs. 208. Toup. Emendd. 4, 422." Schæf. "Mss. * "Μηκόνειον, (perperam,) Schol. Nicandri "A. 432." Wakef. Mss.] "Denique παρὰ τὴν μή- "κωνα DICTA *Μηκῶνη* fertur, quod ibi primum Ce- "res papaveris fructum invenerit, Etym.: Suid. "Urbis nomen esse dicit."

D "ΜΗΑΗ, ἡ, Specillum: Instrumentum chirurgi- "cum quo aliquid illinitur, vel finditur, vel extrahit- "tur, vel infunditur. Quæ cum varia sint, eorum "varietas adjuncto distinguitur: ut *σπαθομήλη*, "Specillum latum, s. potius Specilli altera pars lata, "instar spathæ s. rudiculæ, quo ciburgi unguenta "vel diluunt, aut miscent, vel ægris oblinunt, vel "super alutam aut linamentum expandunt. Id Hip- "pocr. *μήλην πλατεῖην* nuncupavit. Dicit igitur "Gal. I. 1. τῶν κατὰ Τόπους, c. 8. de parygro empla- "stro, *Τούτο αὐτὸ μαλάξας ἐπὶ τῆς χειρὸς διὰ σπαθο- "μήλης ἅμα ῥοδίνῳ, καὶ ποιήσας ἐπίχριστον, οὐκ ἐμ- "πλαστὸν, ἐπιθήσεις*. Et Marcell. Empir. *Spathomela* "agitabis. Et Hipp. *Μήλης τῷ πλατεῖ*. Apud eund. "Hippocr. est et *μήλην διαστομωτρίσιν*, qua nimirum "aliquid διαστομοῦται καὶ διαστέλλεται: unde et "διαστολεὺς nominatur, teste Galen. in Lex. Hip- "pocr. Ibid. annotat idem Galen. *μήλην ἐξωτίδα* ab "Hippocr. vocari τὴν *μηλωτίδα*, s. *μηλωτρίδα*: de "qua paulo infra. At *μήλην ἰσχυρὴν*, Eid. esse τὴν

“τραυματικὴν μὴλην, Specillum vulnerarium, quo in
 “vulneribus peculiariter uti solent Chirurgi. Præ-
 “terea τῇ μὴλῃ tribuitur καθαίσις et πυρήν. Latini
 “καθαίσιον τῆς μήλης vocant Specillum aversum.
 “Cels. 5, 28. Quidquid autem inspergitur, averso
 “specillo infundi debet. Et 7, 21. Quod parvulum
 “est, super inguen in alvo vel digito vel averso spe-
 “cillo repellendum est. Et c. 27. Vulnus digitis
 “vel averso specillo diducendum est, ut torquenti-
 “bus exitus detur. Id autem esse τὸν καθαίσιον,
 “Scribon. docet, inquit c. 227. Ac quarto die
 “auriscalpio averso, quam partem καθαίσιον Græci
 “vocant, sensim tentare, movere abalienatum oportet,
 “quo celerius hæmorrhoides excidant. At πυ-
 “ρήν τῆς μήλης, Nucleus specilli, est Extremum ejus
 “capitulum, piri formam repræsentans, Gorr. quo-
 “que scribit specillum duobus extremis constare:
 “alterum, fere semper latum esse, alterum vero di-
 “versæ figuræ: si concavum est, καθαίσιον appel-
 “lari: si rotundum, πυρήνα μήλης, h. e. Specilli nu-
 “cleum: si fissum est, ut aliquid apprehendi et ex-
 “trahi possit, ἄγραν nuncupari. Celsum omnem eam
 “partem uno nomine Aversum specillum dicere.
 “Galen. l. 4. τῶν κατὰ Τόπους pharmacum illini jubet
 “τὴν περὶ τῆς ἐρίως περιβεβλημένης μήλης ἢ πυρήνι, Spe-
 “cillo lana obvoluto, aut ejus capitulo.” [“Ruhnk.
 “Ep. Cr. 213. Ilgen. ad Hymn. 368. Jacobs. Anth.
 “11, 340.” Schæf. Mss. *Μηλαφέω, i. q. μῆλω, Eust.
 “Od. A. 93. *Ἀμφισμήλη, Specillum utrimque capiti-
 “tatum, Galen. de Administr. Anatom. c. 6. Apud
 “Reines. Var. Lect. p. 192. et Antyllum Oribasii p.
 “138. Matth. est δι’ ἀμφιμίλου, Volsella, Rasario in-
 “terpr. *Λαυρομήλη, s. *Λευρομήλη, Cæl. Aurel.
 “Chron. 5, 2. Reines. Var. Lect. 3, 16. *Ῥινομήλη,
 “i. q. βλεφαροξύστον, Trilleri Opusc. 1, 477.] “Porro
 “a nomine μήλη DERIV. VERB. Μῆλω, significans
 “Specillum demitto in, s. Specilli demissione per-
 “tento. J. Poll. enim et Hes. μῆλωσαι esse dicunt τὸ
 “τὴν μήλην καθεῖναι πον: quod et καταμῆλωσαι di-
 “citur. Idem Hes. μῆλουν et καταμῆλουν dici soli-
 “tos scribit, cum ἐν τῷ ἐμῇ καθίσαν τις εἰς τὸ στόμα.
 “Cujus hoc extat exemplum ap. J. Poll. e Phryn.
 “Ἔμει καταμῆλῶν φλέγματος γὰρ εἶ πλέως: Specillo
 “in guttur immisso vomē, s. Manu aut Penna specilli
 “loco. Præterea Hes. verbo hoc significari ait τὸ
 “τὰ βαπτόμενα ἔρια πιέζειν εἰς τὸ χαλκεῖον, Lanas
 “quæ tinguntur spatia s. rudicula deprimere in aë-
 “uum.” [“Kuster. Aristoph. 115. Fr. 285. Ruhnk.
 “Ep. Cr. 213.” Schæf. Mss.] “Unde fortassis DICUN-
 “TUR Μήλωθρα, τὰ βάμματα, Coloramenta quibus
 “panni immerguntur. Hes. enim βάμματα esse di-
 “cit: sed addens, alios hoc μῆλῶθρον vocabulo acci-
 “pere τὸ τῶν δερμάτων βάμμα, alios τὸ *πρόστυμμα τῆς
 “πορφύρας: alios hoc nomine intelligere καλλωπίσματα,
 “Fucamenta.” [Μήλωθρα, τὰ βεβαμμένα ἔρια, Eust.
 “Od. A. 93. p. 24. Bas.] “Sane ἄμπελος ἢ λευκή, Vitis
 “alba, μῆλῶθρον et ψίλωθρον a quibusdam vocatur
 “quia fructu ejus, qui est βοτρυοειδὴς et πυρρὸς, ψι-
 “λoutai τὰ δέρματα, teste Diosc. 4, 184. ut et Plin. 23,
 “1. cum dixisset vitem albam esse quam Græci *Am-
 “peloleucen, alii Ophiostaphylon, alii Melothron,
 “alii Psilothron appellant: subjungit aliquanto post,
 “Semen in uva raris acinis dependet, succo rubente,
 “postea croci: novere id qui coria perficiunt: illo
 “enim utuntur. Ab eod. Plin. 21, 9. melothron
 “numeratur inter herbas quæ in coronamenta ve-
 “nere folio. Meminit et Theophr. H. Pl. 3. c. ult.
 “et 6, 10. Item παρὰ τὸ μῆλωσαι DICTA Μῆλωτρίς,
 “Specillum oricularium,” [Gl. Auriscalpium.] “Hip-
 “pocr. μήλην ἐξωτῆς. Galen. l. 3. τῶν κατὰ Τόπους, de
 “his quæ in aurem inciderint, Κθαίσιον στενῶ μικρῶ
 “μῆλωτρίδος ἀνάσπα εὐφυνῶς: ut Cels. 6, c. de Extra-
 “heudis quæ in aurem inciderunt, Sin aliquid exa-
 “nime est, specillo oriculario protrahendum est.
 “Rursum tamen Galen. τῇ μῆλωτρίδι utitur etiam in
 “hæmorrhagia iurium, τῶν κατὰ Τόπους l. 4. Τὸ
 “σπογγίον ἐπιτίθει ἐξωθεν τοῦ αἱμορροοῦντος μυκτῆρος,
 “πιέζοντα μῆλωτρίδι μέχρι τοῦ προωθῆναι. Ac for-
 “tasse parvum specilli genus est quo μῆλῶσαι οἱ ἰα-
 “τροὶ τὰ ὤτα aut alias cavitates: i. e. quo immisso
 “aliquid extrahunt premuntve.” [Lobeck. Phryn.

A 255. Chirurg. Vett. 94. τραυματικὴ μῆλωτρίς. *Μη-
 λωτῆς, Gl. Specillum.] “SANE Μῆλωσις dicitur
 “Specilli demissio, s. Pertentatio et exploratio quæ
 “fit specillo immisso, Hippocr. (112.) “Ἐδρην τε τοῦ
 “βέλεος ἐξελέγχει μῆλωσις, καὶ ἦν ἐμφλασθῇ τὸ ὀστέον
 “ἔσω ἐκ τῆς φύσιος τῆς ἐωυτοῦ, καὶ ἦν ἰσχυρῶς ραγῇ τὸ
 “ὀστούν: (992.) Idem Hippocr. et verbo μῆλωσαι
 “utitur, de Morb. 1. Καὶ μῆλῶντα κεφαλὴν μὴ γι-
 “νώσκειν εἰ τὸ ὀστέον κατέγχε, Specillum in caput
 “demittendo explorandi causa.” “Ἀναμῆλωσαι,
 “Hesychio μῆλη ἀναγλύσαι: ita enim reponendum.”
 “Καταμῆλω, Specillo demisso agito vel exploro: a
 “μῆλην significante Specillum, s. Spathulam aut Tu-
 “diculam. Aristoph. Ἰππ. (1150.) ἔπειτ’ ἀναγκάζω
 “πάλιν ἐξεμῆν ἄτ’ ἂν κεκλόφωσί μου, κημὸν καταμη-
 “λῶν: metaphora a Medicis qui ἀπὸ μῆλης δοκιμά-
 “ζουσι, ac interdum eam εἰς τὸν λαίμῳ καθίσαν, ut
 “οἱ ἐμοῦντες etiam ipsi τὸν δάκτυλον εἰς τὸν λαίμῳ
 “καθίσαν. Suid. quoque καταμῆλωσαι esse dicit τὸ
 “μῆλην καθεῖναι πον, et Medicorum proprium: Pro-
 “verbialiter autem usurpatum ἐπὶ τῶν τὰ ἄδελφα
 “τεκμαιρομένων. Verum καταμῆλουν dici etiam τὸ
 “βάπτειν ἔρια, ὅταν πιέζεται κινούμενα. Quomodo
 “et J. Poll. 7. Λέγεται δὲ, inquit, καὶ φαρμάττειν τὰ
 “ἔρια, καὶ μῆλουν καὶ καταμῆλουν, τὸ τῷ κινήθῳ κατα-
 “δύειν. Itaque tinctor lanam καταμῆλωι cum eam
 “spathula s. rudicula agitat vel deprimat et in colo-
 “ramenta immergit.” [* Προμῆλω, Ante specillo
 “tento, Hippocr. 886.]

MHN, μηνός, ὁ, Mensis, Od. K. (470.) ‘Ἄλλ’ ὅτε δὴ
 ῥ’ ἐνιαυτὸς ἔην, περὶ δ’ ἔτραπον ὦραι, Μηνῶν φθινόν-
 των, περὶ δ’ ἡμέρα μακρὰ τελέσθη: Λ. (293.) ‘Ἄλλ’ ὅτε
 δὴ μῆνές τε καὶ ἡμέραι ἐξετελεῦντο Ἀψ περιτελλομένου
 ἔτεος, καὶ ἐπῆλυθον ὦραι, i. e., Bis seui menses. Plut.
 Quæst. Rom. Οὐ δώδεκα μηνσὶν, ἀλλὰ δέκα συνελή-
 ρουν οἱ τότε Ῥωμαῖοι τὸν ἐνιαυτόν. Quod vero Lat.
 per ablativum dicunt Mense, Mensibus, id Græci per
 gen. μηνός, μηνῶν. Æschin. in Ctes., ‘Ἐπὶ τίνος ἄρ-
 χοντος, καὶ ποίου μηνός, καὶ ἐν τίνι ἡμέρᾳ, Dem. (280.)
 Ἐρεστώτος μηνός Ἀφίου, Plut. Quæst. Rom. (147.) Τοῦ
 Μαίτου μηνός οὐκ ἄγονται γυναῖκες: Alcibiade, Δέκα
 μηνῶν οὐκέτι συνῆλθεν αὐτῇ, Decem mensibus, Spatio
 decem mensium. Quod vero Lat. per accus. dicunt
 Tres menses regnavit, id Græci eod. modo. Thuc.
 2, (2.) Πυθοδώρου ἐτι δύο μῆνας ἄρχοντος Ἀθη-
 ναίων. Prima mensis dies νομηνία vocatur, Latinis
 Calendæ: a qua usque ad primam decadem
 additur ἰσταμένου μηνός: post quam dicitur πρώτη
 ἐπὶ δεκάδι, et sic deinceps usque ad vigesimam:
 inde autem πρώτη ἐπὶ εἰκάδι, vel ἐνάτῃ φθινον-
 τος, ordine retrogrado: trigesima vero ἔνη καὶ νέα
 appellatur. Ita tres mensis partes sunt, ἰσταμέ-
 νον, μεσοῦντος, φθινοντος, in tres decades divisæ.
 Sed si cum J. Poll. post εἰκάδα dicamus ἐνάτῃ φθί-
 νοντος, erunt tantum 29 dies mensis: nisi post πρῶ-
 την ponamus ἔνην καὶ νέαν, s. τὴν τριακάδα, ideoque
 dicendum δεκάτῃ ἐπὶ εἰκάδι, ut patet e Plut. Alexan-
 dro (76.) ubi mortem ejus refert, e diariis regis: ibi
 enim cum dixisset, Τῇ εἰκάδι λουσάμενος, πάλιν ἔθνησε,
 et quæ sequuntur, de sequenti die ait, Τῇ δεκάτῃ φθί-
 νοντος ταυτὰ ποιήσας, μᾶλλον ἀνεφλέχθη: paulo post,
 Τῇ ἑκτῇ σμικρὸν ὑπνωσεν: aliquanto post, Τῇ δὲ τρίτῃ
 φθινοντος, πρὸς δειλὴν ἀπέθανεν. De secunda vero
 decade, i. e., ea quæ est ante τὴν εἰκάδα, in qua
 ægrotare incepit, ibid. ita, ‘Ογδόῃ ἐπὶ δεκάτῃ Δαισίου
 μηνός, ἐκάθευδεν ἐν τῷ λουτρῶνι, διὰ τὸ πυρεῖναι τῇ δὲ
 ἑξῆς, λουσάμενος εἰς τὸν θάλαμον μετῆλθεν. Inde se-
 quitur, Τῇ εἰκάδι λουσάμενος, ut paulo ante retuli.
 Aristobulus ibid. dicit eum τελευτῆσαι τριακάδι Δαι-
 σίου μηνός, Die trigesima. Natus autem est ἰσταμέ-
 νον μηνός Ἐκατομβαιῶνος, ὃν Μακεδόνες Ἀφῶν καλοῦ-
 σιν, ἑκτῇ, Die sexto ineuntis mensis Hecatombæonis.
 Thuc. 5, (19.) Μηνός Ἀρτεμισίου τετάρτῃ φθινοντος,
 Quarto ante finem die. Idem ibid., Μηνός ἑκτῇ φθί-
 νοντος, Sexto ante finem die: (4, 52.) Ἦλίου ἐκλιπές
 τι ἐγένετο περὶ νομηνίαν, καὶ τοῦ αὐτοῦ μηνός ἰσταμέ-
 νον ἔσειε, ubi reddere possis, Ante VIII Id. nam is
 dies primam decadem, quæ est μηνός ἰσταμένου, non
 excedit. Cur autem retrogrado ordine post vicesimum

diem reliqui usque ad trigesimum numerentur, et quāmobrem hæc trigesima dicta sit ἐνη καὶ νέα, docet Plut. Solone (25.) p. 29. ubi et addit primum Solonem recte intellexisse Hom. illum versum Od. ̐. (162.) de reditu Ulyssis, Τοῦ δ' αὐτοῦ λυκάβαντος ἐλεύσεται ἐνθάδ' Ὀδυσσεύς, Τοῦ μὲν φθίνοντος μηνός, τοῦ δ' ἰσταμένου, sc. de ἐνη καὶ νέα : cujus partem eam, quæ prior est coitu solis et lunæ, mensi jam desinenti, reliquam ineunti tribuebat : quippe in qua cessat alius mensis, alius incipit. Quod si dies mensis triginta et unus forent, post εἰκάδα dicebatur ἐνδεκάτη φθίνοντος : sin 28, ὀγδόη ἐπὶ δέκα. Sed erant etiam qui post εἰκάδα dicerent εἰκοστή πρώτη φθίνοντος, et sic deinceps. Vide plura ap. Schol. Arist. De duobus autem mensium generibus, civili et naturali, et de duobus naturalis mensis speciebus, lunari et solari, vide quæ Gorr. e Gal. tradit : ubi et de hebdomadibus. || Μῆνες dicuntur etiam Menstrua, quæ κατὰ μήνια γυναικεῖα appellat Aristot., alii ἔμμηνα, καθάρσεις ἐμμήνων. Plin. itidem Menses ea signif. dicit : 21, 25. Ciet urinas e vino pota, et menses : de heliocbryso, de quo Diosc. 4, 57. "Ἐμμηνα ἄγει. || Μῆνες Hesychio sunt etiam αἱ ἡμέραι. || Μῆνες, Genus quoddam Saltationum, ab iuventore deuomiutum, J. Poll. Pro Μῆν autem Dorice DICITUR Μᾶν, Ἄεolicè ΑΥΤΕΜ, Μείς. Il. T. (117.) 'Ἡ δ' ἐκὺν φίλον νιόν, ὃ δ' ἔβρομος εἰσίσκει μείς, Septimus inibat mensis, Hesiod. ("Ἐργ. 2, 175.) μείς γὰρ χαλεπώτατος, οὗτος : [Herod. 2, 82. "Μῆν, Ilgen. ad Hymn. 359. ad Diod. S. 1, 226. Conf. c. μᾶ, Obs. Misc. 7, 328. Dat., μῆνεσι, Wessel. ad Herod. 299. 641. Diss. Herod. 150. Meis, Ilgen. ad Hymn. 358. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 87. 185. Meis, * Μῆς, Heyn. Hom. 7, 631. Μᾶν, 353." Schæf. Mss.]

[* Μνηοκράτωρ, Schol. Tzetz. Carm. Il. p. 41. * "Μνηοτύραννος, Inscr. ap. Fabretti p. 666." Schn. Lex.] Μνηαγύρτης, ὃ ἀπὸ μηνός συνάγων πανήγυρις, Hes. ; ὃ ἀπὸ μηνός συνάγων, Suid., sed addit μνηαγύρτης, ὃ τῆς 'Ρέας ἱερεὺς ὃ κατὰ μῆνα ἀγείρων καὶ συναθορίζων : ita μνηαγύρτης et μητραγύρτης idem fuerit ; nam μητραγύρτης est Qui matri deūm stipem colligit : μνηαγύρτης autem, Qui singulis mensibus id facit. ["Ruhnck. ad Timæi Lex. 11. Koppiers. Obs. 9. ad Herod. 319. ad Dionys. H. 1, 275." Schæf. Mss. "Chrys. in Babyl. 2. T. 5. p. 459, 15. "Ἐντεῦθεν μάγοι, καὶ γόητες, καὶ μάντις, καὶ οἰωνοσκόποι, καὶ μνηαγύρται." Seager. Mss.] Μνηαγυρτέω, Singulis mensibus stipem colligo matri deūm ; solebant enim justis diebus stipem cogere, ut patet e verbis duodecim Tabularum quæ Cic. refert de LL. 2. Euseb. de Præp. Evang. 2. cap. περὶ τῆς κατὰ 'Ρωμαίους Θεολογίας, loquens de matre Idæa, s. matre Phrygia aut matre deūm, quam ibi ἱερὰν θεὰν appellat, Θεοῦται δ' αὐτῆς ἀνὴρ Φρυγῆ καὶ γυνὴ Φρυγία, καὶ περιάγουσιν ἀνὰ τὴν πόλιν οὗτοι μνηαγυρτοῦντες, ὥσπερ αὐτοῖς ἔθος τύπους τε περικείμενοι τοῖς στήθεσι, καὶ καταλούμενοι πρὸς τῶν ἐπομένων τὰ μητρῶα μέλη καὶ τύμπανα κροτοῦντες : cum quibus conveniunt ea, quæ supra in Μητραγύρτης e diversis annotata fuerunt. Sequitur ibid. 'Ρωμαίων δὲ τῶν αὐθιγέων οὔτε μνηαγυρτῶν τις, οὔτε καταλούμενος πορεύεται διὰ τῆς πόλεως, ποικίλην ἐνδεδυμένος στολὴν, οὔτε ὀργιάζων τὴν θεόν. ["Ad Dionys. H. 1, 275." Schæf. Mss.] Μήνανθος, τὸ, Mensiflora, Gaza ap. Theophr. H. Pl. 4, 11. ubi tamen et aliter scriptum legitur.

Δεκάμηνος, ὃ, ἡ, Qui decem mensium est, [Aristot. H. A. 5, 14. Xen. K. 7, 6. Schol. Aristoph. ̐. 748.] Δίμηνος, Qui duorum mensium est, Bimestris. At τὸ δ., Spatium duorum mensium, VV. LL. ; sed cum reperitur διμήνον vel διμήνω, aliquis fortasse malit subaudire χρόνον et χρόνω. Vide Ἐξάμηνος. Item ἡ δίμηνος, itidem pro Bimestri temporis spatio : quod vide in Ἐκμηνος paulo post. ["Ad Dionys. H. 3, 1788. 1843. ad Diod. S. 2, 197. 210. * Διμηνᾶτος, ibid." Schæf. Mss.] "Διάμηνος, Bimestris, VV. LL. "perperam pro δίμηνος." Δωδεκάμηνος, Qui duodecim mensium est : χρόνος, Tempus duodecim mensium, Bis seni menses, i. e. Annus. Δυνωδεκάμηνος pro eod. : παῖς, Hesiod. ("Ἐργ. 2, 370.) Puer duodecim mensium. Εἰκοσάμηνος, Qui viginti mensium est, Epigr. [Leon.

Alex. 41.] Ἐκμηνος, Qui sex mensium est, i. q. ἑξάμηνος paulo post. Et Ἐκμηνος, ἡ, Semestre spatium. Polyb. (6, 34, 3.) Κατὰ δύο γὰρ σφᾶς αὐτοὺς διελόντες, ἀνὰ μέρος τῆς ἐκμήνου τὴν δίμηνον ἀρχοῦσι, Bud. : [cf. Exc. Leg. 67. Lobeck. Phryn. 413.] "Vide et Suid." [* Ἐξμηνος, Lobeck. Phryn. 413.]

Ἐμμηνος, ὃ, ἡ, Menstruus, h. e. Qui intra mensem fit, Qui menstruo spatio continetur. Menstruo spatio durans : Cic. Hæc sunt menstrua, illa æterna. Plato de LL. 12. Ὑφὴν δὲ μὴ πλέον ἔργον γυναικὸς μίας ἔμμηνον, de LL. 2. Textile ne operosius quam mulieris opus menstruum, Cic. Item ἔμμηνος χρόνος, ut Menstruum tempus, Varroni : h. e., quod luna circumiens comprehendit, ut ab eod. definitur. Sic Cic. Hujus hanc lustrationem ejusd. incensa radiis menstruo spatio luna complet. Soph. Œd. T. (1137.) ἐγὼ δ' ἐνὶ Ἐπλησίαζον τῷδε τάνδρῃ τρεῖς ὅλους Ἐξ ἧρος εἰς ἀρκοῦρον ἐμμήνους χρόνους, i. e. ἐν τρισὶν μηνσὶν ὀριζομένους, Trium mensium spatio, s. Tres menses. Ἐμμηνος, Menstruus, i. e. Qui vertente mense fit, Singulis mensibus recurrens : Usura et Cibaria menstrua, Cic. : ut ἔμμηνα ἱερὰ, i. e. τὰ κατὰ μῆνα, Suid., h. l. ascribens, Μηλοσφαγεῖ θεοῖσιν ἔμμηνα ἱερὰ Σωτηρίοις : Tibull. El. 1, 3. At mihi contingat patrios celebrare penates, Reddereque antiquo menstrua thura lari. Plaut. Menstruales epulas. Ead. signif. Suid. accipere videtur, quod loco citato subjungit, sc. ἔμμηνοι δίκαι : quæ et ἐμπορικαὶ et ἐρανικαὶ, ut ibid. annotatur, et ap. Harpocr., de quibus et J. Poll. 8. Ἐμπορικαὶ δὲ καὶ ἔμμηνοι (δίκαι,) αἱ τῶν ἐμπόρων ἢ τῶν περὶ ἐμπορίον : [cf. Xen. Vectig. 3, 3.] Item ἔμμηνοι καθάρσεις ap. Medicos, Purgationes menstruæ, feminarum, ut Plin. appellat : quæ ETIAM Ἐμμηνα ET Ἐμμήνια appellantur : et καταμήνια, item γυναικεῖα : Lat. itidem Menstrua et Menses, ut supra quoque in Μῆνες dictum est et exemplo confirmatum. Diosc. 3, 4. de thymo, "Ἐλμινθάς τε ἐξάγει καὶ ἔμμηνα καὶ ἔμβρυα καὶ δεύτερα : de quo Plin. 21, 21. Prodest mulierum mensibus retardatis ; vel si emortui sint in utero partus : 3, 36. de pulegio, Ποθεῖσα δὲ ἔμμηνα καὶ δεύτερα καὶ ἔμβρυα ἄγει : de quo Plin. 20, 14. Sedat menstrua et secundas, ubi leg. videtur Ciet ; nam secundæ non sedantur, nec item menstrua. Gal. Ἐμμηνα κινεῖν αὐταῖς, Menses ciere mulieribus. Pro ἐμμήνια autem hoc affertur exemplum e Diosc. 1. 5. Ἐμμηνοῖς ἐπισχεθεῖσι, Mensibus retardatis. ["Ἐμμηνος, Musgr. Heracl. 779. Brunck. El. 281. Ἐμμήνιος, ibid. Ἐμμηνος et Ἐκμηνος, ad Polluc. 919." Schæf. Mss. * Ἐπέμμηνος, Joseph. B. J. 6, 9, 3. γυνή.]

["Ἐνδεκάμηνος, Hippocr. 1, 165. 169. 178. Lind.] Ἐννεάμηνος, Qui novem mensium est, [Herod. 6, 69.]

Ἐξάμηνος, Qui sex mensium est, Semestris : ut Semestris vita, dictatura, Semestre regnum, ap. Plin. et Liv. : Aristot. Polit. 4. Ἐξάμηνος ἀρχή. Item ὁ ἑξάμηνος, Sex menses, Semestre tempus, Xen. ("Ἐλλ. 2, 3, 7.) Τελευτῶντος τοῦ θέρους, ἐς ὃ ὁ ἑξάμηνος καὶ ὀκτὼ καὶ εἴκοσιν ἔτη τῷ πολέμῳ ἐτελεύτα. Hæc Bud. Potest autem ibi subaudiri χρόνος. Dicitur et ἡ ἑξάμηνος pro ὁ ἑξάμηνος χρόνος, sicut etiam ἡ ἔκμηνος paulo ante ap. Polyb., ut Herod. Τὴν ἑξάμηνον καθευδουσι, Sex menses dormiunt. Item τὸ ἑξάμηνον, Semestre spatium, tempus, i. e. Sex menses. Plato de LL. Ἐντὸς ἐξαμήνου, Intra sex menses, VV. LL. [Lobeck. Phryn. 413. "Schneid. ad Xen. Ἐλλ. p. 88. Herod. 292. Dionys. H. 2, 1014. 1016." Schæf. Mss.] Ἐξαμηνόβιος, Qui sex menses vivit, semestrem vitam agit : Plin. de lacertis, Negantur semestrem vitam excedere. ["Schneid. ad Aristot. H. A. 2, 414." Schæf. Mss.]

Ἐπιμήνιος, Menstruus, Qui singulis mensibus fit, Vertente mense recurrens, ut ἔμμηνος paulo ante. Sic ἐπιμήνιον αἷμα γυναικῶν, Menstruus mulierum sanguis. Diosc. 1, 97. ubi περὶ αἱμάτων sermo est, Γυναικὸς δὲ τὸ ἐ. περιλειφόμενον ποδαγρικὰς δόνας καὶ ἐρυσιπέλατα κοφίζει : [Galen. 8, 449. τὰ ἐπιμ., i. q. καταμ.] Unde Plin. 28, 7. de mensibus mulierum, Multi vero inesse etiam remedia tanto malo ajunt : podagras illini, ignes sacros leniri. Item

ἐπιμήνια ἱερὰ, Menstrua sacra s. sacrificia, Menstrualia, ut Plaut. Menstruales epulæ: pro quo et ἐπιμήνια absolute. Athen. 6. Τὰ δὲ ἐ. θνέτω ὁ ἱερεὺς μετὰ τῶν παρασίτων. De quibus sacris ita Herod. scribit, 8, (41.) p. 119. Λέγουσιν οἱ Ἀθηναῖοι ὅφιν μέγαν φύλακα τῆς ἀκροπόλεως ἐνδιαίτῳσθαι ἐν τῷ ἱερῷ λέγουσι τε ταῦτα, καὶ δὴ ὡς ἐόντι ἐπιμήνια ἐπιτελέουσι προτιθέντες τὰ δ' ἐπιμήνια, μελιτόεσσα ἐστί. Αὕτη δ' ἡ μελιτόεσσα ἐν τῷ πρόσθεν αἰεὶ χρόνῳ ἀναισιμονμένη, τότε ἦν ἄφαντος: ubi annotat ETIAM Μελιτόεσσα dici pro μελιτοῦττα, i. e. Placentia mellita, quæ in iis sacrificiis ministris angui Minervæ sacro offerri solebat, sicut et Trophonio, ut partim supra in Μελιτοῦττα indicavi, partim videre est ap. Suid. in Τροφῶνιος: infra quoque τρίμηνος μελιτοῦττα habebis e Theophr. Sed perperam in VV. LL. Ἐπιμήνια μελιτόεσσα, Menstrua libamina e melle confecta; quomodo enim neutrum plurale absolutum, et fem. sing. adjectivum copulerent? Suid. hæc ἐπιμήνια esse dicit τὰ ὑπὲρ ὅλου του μηνὸς ἀπαξ ποτὲ γινόμενα θύματα, ut et ἔμμηνα ἱερὰ paulo ante. Eid. Suid. ἐπιμήνια sunt τὰ καθ' ἕκαστον μῆνα φύμενα. Item ἐπιμήνια ap. Hes., ἡ κατὰ μῆνα τῇ νομηνίᾳ συνετελουμένη, ubi subaudiendum θυσία, εὐροτή. Apud Eund. habentur et hæc VERBA, Ἐπιμήνων οἱ ἱεροποιοὶ ἐκαλεῖτο δὲ καὶ θυσίαις: ubi si ἐπιμήνων mendosum non est, subaudiri potest θύμα aut ἱερὸν, et pro Menstruo itidem sacrificio accipi, sicut ἐπιμήνια paulo ante. In VV. autem LL. ἐπιμήνοι dicuntur esse Sacrifici ap. Herod.: fortassis ii qui ἐπιμήνια sacra peragebant. [“Ἐπιμήνος, Musgr. Heracl. 779. Ἐπιμήνιος, ibid. Ἐπιμήνια, Casaub. ad Athen. 130. ad Herod. 638.” Schæf. Mss. Apud Marmor. Oxon. p. 7. Οἱ ἐπιμήνιοι τῆς βουλῆς καλεσάτωσαν τοὺς πρεσβευτάς, videntur esse οἱ πρυτάνεις. Ἐπιμήνια, τὰ, Cibaria, Commeatus navis, Polyb. 31, 20, 13. 22, 12. cf. Exc. Leg. 114. Arrian. Epict. 2, 7, 8. *Ἐπιμηνιεύω, i. q. ἱεροποιοῖς εἰμι, in Testam., Dorice, ap. Gruter. p. 217. col. 2. Chishull. A. A. p. 50. 53. *Ἐπιμηνεία, ibid. Vide Schn. Lex. v. Ἐπιμήνιος.]

Ἐπτάμηνος, ὁ, ἡ, Qui septem mensium est. Et τὸ ἐ. sc. ἔμβρυον, aut tale quid, Partus s. Fœtus septem mensium. [“Ad Diod. S. 1, 27.” Schæf. Mss. Schleusner. Lex. V. T.]

Ἀλιτόμηνος, sive Ἡλιτόμηνος, Eustathio ὁ ἀλιτήσας, i. e. ἀμαρτῶν s. ἀποτυχῶν, τῶν συνῆθων ἐννέα τοῦ τοκετοῦ μηνῶν: de quo et supra post Ἀλιτέω. Lat. Exterricineum appellant. [* Ἡμιμήνιον, Gl. Semestre.]

Καταμήνιος, Menstruus, ἔμμηνος et ἐπιμήνιος: κ. αἷμα, Menstruus sanguis, i. e. Sanguis in muliere superfluous, alterum generationis principium, Gorr., ap. quem plura. Ceterum menstrui nomen, ut Idem docet, non a propria substantia, sed ab accidente inditum ei est: quod singulis mensibus ejus excretionem natura molitur: nec, sive natura, sive præter naturam supprimitur, ob id desinit menstruus sanguis dici. Vide et Plin. 7, 15. Frequentius absolute dicitur καταμήνιον et καταμήνια: in quo posteriori subaudiri potest καθάρματα. Alex. Aphr. Probl. 2. Ἡ φύσις διὰ τὴν τοῦ ἐμβρύου διάπλασιν τὸ καταμήνιον συνάγει πᾶν ἐν τῇ μήτρᾳ, Totum sanguinem menstruum in matrice colligit. At καταμήνια crebro ap. Aristot. reperies, a quo et γυναικεῖα synonymos appellantur, H. A. 7, 2. Ἡ δὲ τῶν γυναικείων ὁρμὴ γίνεται περὶ φθίνοντας τοὺς μῆνας. Et mox, Καὶ ταῖς μὲν συνεχῶς καθ' ἕκαστον ὀλιγάκις τὰ καταμήνια φοιτᾷ, παρὰ μῆνα δὲ τρίτον ταῖς πλείσταις. Paulo post, Τὰ γυναικεῖα γίνεται πολλάκις τρις τοῦ μηνὸς, ἕως ἂν συλλάβωσι. [“Καταμήνια, Wakef. S. Cr. 3, 164. 4, 90. Heringa Obs. 105.” Schæf. Mss.] Καταμηνιώδης, Menstrualis, Menstruus: καταμηνιώδες περίττωμα, Menstruum excrementum, Gaza interpr. Plinio autem Menstrualis mulier est, cui menses fluunt. [Aristot. Gen. Anim. 2, 8.]

[* Μεσομήνιον, Gl. Idus. * Μεσομηνία, ἡ, Laurent. Lydus de Mens. p. 34.] Ὀκτάμηνος, Qui octo mensium est, [Xen. K. 7, 6. Aristot. H. A. 842. 878. “Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 54. Ὀκτώμηνος, ibid.” Schæf. Mss. * Ὀποσάμηνος, Hippocr. 1120.

A Foës. Lobeck. Phryn. 663.] Πάμμηνος, Per omnes menses durans, Qui perpetuis volvitur mensibus, Soph. El. (851.) Κάγω τοῦδ' ἴστωρ, ὑπερίστωρ, Πανσύρτῳ παμμήνῳ πολλῶν Δεινῶν τε στυγνῶν τ' ἀχέων, ubi παμμήνῳ Schol. exp. πολυχρονίῳ καὶ πολυερεῖ. Vide autem de toto h. l. meam annot. cum alijs editam. Πεντάμηνος, Qui quinque mensium est, [Lobeck. Phryn. 416.] Pro quo dicitur ET Πεντέμηνος, Etym., qui videtur innuere hoc posterius πεντέμηνον esse antiquius priori πεντάμηνος, et in eo servari integrum numerale nomen πέντε, sicut in πεντεσύριγγον ξύλον. [Lobeck. l. c. Osann. Philem. p. xxxv. “Ad Mær. 321. Thom. M. 702. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 54.” Schæf. Mss. * Τελεόμηνος, Soph. Trach. 826. * Τελειόμηνος, Const. Manass. Chron. p. 4.” Boiss. Mss.] Τετράμηνος, Qui quatuor mensium est. Et τὸ τ., Quod quatuor mensium est, Spatium quatuor mensium, i. e. Quatuor menses. Quidam Quadrimestre interpr.; ea forma, qua dicitur Bimestre et Trimestre. [Lobeck. Phryn. 549. “Diod. S. 1, 656. Toup. Opusc. 2, 283.” Schæf. Mss.]

Τρίμηνος, ὁ, ἡ, Qui trium mensium est, Trimestris: τρίμηνοι πυροὶ ap. Hes., Trimestre frumentum, qui et σθαμήνιοι, ut ap. Eund. habetur; non tamen sine suspicione erroris: quippe pro quo reponendum videatur σιτάνιοι, ut ap. Diosc. paulo post in Τριμηνιαῖος: vel σθαίνιοι, ut ap. eund. Hes. alibi Theophr. H. Pl. 8, 1. ubi περὶ ὀψισπόρων sermo est, Οἷον πυρῶν τι γένος καὶ κριθῶν ὁ καλοῦσι τρίμηνον, διὰ τὸ ἐν τοσούτῳ τελειοῦσθαι, Quod trimestri temporis spatio ad frugem perveniat et maturescat. Perperam tamen ibi SCRIBITUR Τρίγωνον: sed reponendum esse τρίμηνον, tum res ipsa planum facit, tum alii ll. evincunt: ut c. 4. ejusd. libri, Καὶ τὸ τῶν τρ. καὶ τῶν διμήνων, καὶ εἴ τι γένος ἐν ἐλάττοσιν ἡμέραις τελειοῦται, καθάπερ φασὶν εἶναι περὶ τὴν Εὐβοίαν, τετταράκοντα ἡμέρας ἀπὸ τῆς σπορᾶς ἀδρύνονται καὶ τέλος ἴσχουσιν. Unde Plin. 18, 7. Est et bimestre circa Thraciæ sinum, quod quadragesimo die quam satum est, maturescit. Et mox, In tantum fallitur Columella, qui ne trimestris quidem proprium genus existimarit esse, cum sit antiquissimum. Græci Trimenon vocant. Rursum Theophr. Tr. δὲ πολλοὶ καὶ πανταχοῦ κόφιοι. Et Plin. de amylo, Proximum e trimestri quodam minime ponderoso tritico. Item τρίμηνον, Trimestre temporis spatium: ad Hebr. 11, (23.) Ἐκρύβη τρίμηνον ὑπὸ τῶν πατέρων αὐτοῦ, Tres menses. [“Sed et ἡ τρίμηνος dicitur Trimestre, Herod. 2, 124. Ἐργάζοντο κατὰ δέκα μυριάδας ἀνθρώπων αἰεὶ τὴν τρ. ἐκάστην.” Schw. Mss.] Τρίμηνος dici videtur etiam Qui singulis tribus mensibus fit, Tertio quoque mense: ut ἐπιμήνιος et ἔμμηνος, Qui unoquoque mense. Theophr. H. Pl. 9, 9. de superstitione in herbarum quarundam effossione, Ἀντεμβάλλειν γὰρ τῇ γῇ παγκαρπίαν μελιτοῦτταν, ὅταν δὲ τὴν ξίριν, τρίμηνοὺς μελιτοῦττας ἀντεμβάλλειν μισθόν, Tertio quoque mense quasi pretium radicis evulsæ conjicere in cavernam. Videtur autem confirmare hanc interpr. l. Herodoti in Ἐπιμήνιος c. [* “Τριμήνιος, Musgr. Heracl. 779.” Schæf. Mss. * Τρισκαιδεκάμηνος, Eust. II. E. p. 425, 47.]

Τριτόμηνης, ἰδος, ἡ, Tertia mensis dies, quæ et τρίτη μηνὸς ἰσταμένη. Suid., Τὴν τρίτην τοῦ μηνὸς τρ. ἐκάλουν: qua die nata creditur Minerva, ideoque DICTA Τριτογένεια. Apud Hes. vero ὀξύτόνως scribitur τριτομηνίς: quod et ipse exp. ἡ τρίτη τοῦ μηνός.

Μηνιαῖος, Menstruus: μηνιαία κάθαρσις, Alex. Aphr. Menstrua purgatio: ἡ ἔμμηνος, ἐπιμήνιος, καταμήνιος κάθαρσις. [LXX. Lev. 27, 16. Num. 3, 15. 18, 16. 26, 62.] Δεκαμηνιαῖος, Decimum mensem agens, Decem mensem complens, Plut. Numa, Δεκαμηνιαῖον βρέφος, Fœtus decem menses in utero manens. Item (ibid. 12.) δεκαμηνιαῖος χρόνος, Tempus decem mensium. [* Διμηνιαῖος, Geop. 17, 3, 3. Gl. Bimenstruus: Διμηνιαῖον Bimenstruum. * Ἐννεαμηνιαῖος, Qui novem mensium est, Chrys. in Gen. Or. 40. T. 1. p. 171, 42. * Ἐνναμηνιαῖος, Idem Hom. 34. T. 5. p. 218, 10.” Seager. Mss. * Ἐξαμηνιαῖος, Apollod. 3, 4, 3.] Ἐπταμηνιαῖος, Septimum mensem agens; Qui septimo mense in lucem editus est:

qualis partus Homero est ἡλειόμηνος. [Lucian. 1, 228. *Ἡμηνιαῖος, Gl. Semestris.] Ὀκταμηνιαῖος, Octavum mensem agens, Octavo mense natus: βρέφη, Alex. Aphr., Infantes qui octavo mense eduntur, editi sunt. [Diod. S. 14. p. 417. *Ὀκτωμηνιαῖος, Lobeck. Phryn. 549. *Πενταμηνιαῖος, Niceph. Blemm. 260. *Πεντηκονταμηνιαῖος, Tzetz. Chil. 1, 581.] Boiss. Mss. *Τετραμηνιαῖος, Gl. Quadrimestrius, Diod. S. 11, 80. 12, 78. Lobeck. Phryn. 549. *Τετραμηνιαῖος, Tzetz. Chil. 5, 572.] Boiss. Mss.] Τριμηνιαῖος, Qui tertio mense maturescit: πυροί, Triticum tertio mense maturescens: Theophrasto supra τριμήνον, Plinio Trimestre. Diosc. 2. cap. de optimis Tritici Generibus, Εἶτα μετὰ τοῦτους οἱ τρ., λεγόμενοι δὲ ὑπὸ τῶν σιτάνιου. De cuius tritici farina Plin. 22, 25. Efficacior etiam hordeacea videtur, trimestris mollior. Aliquanto post, Sitanios, h. e. e trimestri, incussa in facie, aut desquamata cum melle aptissime curat. [Lobeck. Phryn. 549.] [* Μήνιος, Gl. Mensurinus. Nom. propr., Lucian. 2, 86. * Μήνιον, Pæonia, Diosc. Notha 460.] Boiss. Mss.]

¶ Μήνη, ἡ, Luna, II. Ψ. (455.) Λευκὸν σῆμ' ἐτέτυκτο περίτροχον ἥτε μήνη, Hermesianax ap. Athen. (597.) Οὐ μὴν οὐδ' υἱὸς μήνης ἀγέραςτον ἔθηκεν Μουσαῖος χαρίτων ἥρανος Ἀντιόπην: sicut idem Musæus et Orpheus dicuntur σελήνης ἑγγονοί, ut in "Εγγονοί supra e Plat. annotavi. Μήνη capitur etiam pro μηνίσκος, ut videbis paulo post in Μηνίσκος. Dicta est autem μήνη a μῆν, quia μηνός, i. e. Mensis, spatio curriculum absolvit: unde et Menstrua luna a Virg. vocata. ["Gesner. Ind. Orph., Valck. ad Theocr. x. Id. p. 139. D. R. ad Longin. 244. Toup. Emendd. 1, 26. Ilgen. ad Hymn. 359. ad Diod. S. 1, 226. Wakef. Ion. 1507."] Schæf. Mss.] Μηνοειδής, Lunæ formam habens, Corniculatus, Instar lunæ in cornua flexus et falcatus, Thuc. 2, (28.) Ὁ ἥλιος ἐξέλιπε μετὰ μεσημβρίαν, καὶ πάλιν ἀνεπληρώθη, γενόμενος μ. Sic Xen. Ἑλλ. 4. ὁ ἥλιος μ. ἔδοξε φανῆναι. Item, μ. τεῖχος, Murus lunatus, Thuc. 2, (76.) Ἐνθεν δὲ καὶ ἔνθεν αὐτοῦ ἀρχάμενοι ἀπὸ τοῦ βραχέος τεύχους ἐκ τοῦ ἐντός, μηνοειδὲς ἐς τὴν πόλιν προσκοδόμουν. Item μ. φάλαγξ, Lunata, Plut. Fabio, Ἡ δὲ φάλαγξ τοῦ Ἀννίβου μεταβαλοῦσα τὸ σχῆμα, μ. ἐγεγόνει. Et ap. Herodiani. 1, (15, 11.) Βέλη ὧν αἱ ἀκαὶ ἦσαν μ. Spicula lunata cuspidis. Et τὸ μ. τῶν νεῶν, Herod. (8, 16.) Lunata navium forma, Lunata classis. Ipsa etiam luna μηνοειδής dicitur, cum triduana adhuc exilia cornua ostendit, s. in cornua curvatur, abestque partibus LX. i. e. duobus signis, et sexangulam facit mundi ad solem figuram; aspectum hexagonum, s. sextilem vocant; διχότομος autem vocatur Semiplena: ἀμφίκυρτος, quando ad διχότομον accedit convexitas, ac plusquam media circuli pars illuminatur: plena, πανσέληνος: ubi rursus decrescit, ad ἀμφίκυρτον redit, inde ad διχότομον, inde ad μηνοειδὲς: postremo cum offuscata evanescit, ἀρπαγμαία appellatur: συνοδική autem dicitur cum in coitu est, eodemque in signo easd. cum sole regiones occupat. VV. LL. Apud Plut. (6, 596.) mater lunæ roganti illi ut sibi σύμμετρον χιτῶνα texeret, respondit, Καὶ πῶς σύμμετρον ὑφῆνω; νῦν μὲν γὰρ ὁρῶ σε πανσέληνον, αὐθις δὲ μηνοειδῆ, ποτὲ δὲ ἀμφίκυρτον. ["Clem. Alex. 556. 685." Kall. Mss. "Lennep. ad Phal. 18. Plut. Mor. 1, 619." Schæf. Mss. * Μηνοειδῶς, In Lunæ formam, Philostr. 3, 11. "Schol. Jo. Climac. 370. Longus p. 51." Boiss. Mss.]

Διχόμενος, Divisam et dimidiatam lunam habens: ut redditur ap. Alex. Probl. 1. Ἐν τῷ δ. σχήματι ἡ σελήνη ὑγρὰ καὶ θερμὴ πῶς ἐστὶ, Cum luna æqua portione divisa est, humida et aliquantum calida est. Sed rectius ii, qui δ. σελήνην accipiunt pro Luna plena, quæ et πανσέληνος dicitur: cum sc. in orbem rotundata, plena fulget, soli e diametro opposita; si enim verum est διχομηνίαν esse Dimidiam mensis partem, et mensem cum nova luna incipere, διχόμενος luna erit, cum pleno orbe fulget circa τὴν πέμπτην ἐπὶ δεκάδα: præterea eclipsis lunæ non fit, nisi cum ipsa luna plena est, quam Plut. circa διχομηνίαν factam scribit. Confirmat hoc i. q. de διχομην dice-

tur paulo post in Νεόμην. [Plut. 8, 615. Flamin. 4. "Διχόμεν, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 278. Διχόμενος, ad Charit. 739. Hom. Hymn. p. 85." Schæf. Mss.] Est ΑΥΤΕΜ Διχομηνία, Dimidiatus mensis: τὸ ἥμισυ τοῦ μηνός, Hes. Suid. etiam Plenilunium, Plin., quod circa dimidium mensem fit; nam mensis cum nova luna incipit: cum sc. πληροσέληνός ἐστιν ἡ σελήνη, ut ex Hes. verbis depravatis colligere est. Plut. Dione (23.) p. 313. Ἡ μὲν οὖν θέρους ἀκμή, καὶ κατεῖχον ἐτησίαι τὸ πέλαγος, ἡ δὲ σελήνη διχομηνίαν ἤγειν, Pleno fulgebat orbe. Et paulo post, Μετὰ δὲ τὰς σπονδὰς καὶ τὰς νενομισμένας κατευχὰς ἐξέλιπεν ἡ σελήνη, Lunæ enim defectus non fit, nisi plena ipsa luna, ut præter Astronomos testatur et Plin. [Plut. 9, 420.] AT Διχομηνία, sub. ἡμέρα, dicitur ἡ πεντεκαϊδεκατά, ut cum Hes. Suidas docet: quæ mensem in duas partes æquales secat, ideoque et μέση ab Hesiodo nuncupatur. Ita et διχόμενος σελήνη dicta videri possit, quod mensem in duas partes dividat et per medium secet, Fest. Cum sciundunt medium Phæbeia lumina mensem. [* Διχόμεν, Pind. Ὀ. 3, 35. Μήνα, Ἰ. 8, 93. διχομηνίδεσσιν ἐν ἐσπέραις: Apoll. Rh. 1, 1231. 4, 167. "Medius mensis, Idus, Dionys. H. 1, 97. 4, 2307." Schæf. Mss. * "Διχομηνίας, (imo —as,) Maxim. π. Κα-αρχ. 452. conjici quidem possit διχόμεν, ἂν ἐν τύνειεν. Sed cum δμῶς formam protractam δμωῖας ap. Quint. Sm. 3, 684. 9, 341. ostendat, etiam διχόμεν, διχομηνίας, (imo —as,) in usu fuisse videtur." Spitzner. de Versu Gr. Her. 193.]

"Κακίμηνος affertur pro Adversa luna natus, Infe-
"lix," [Hesych.]

Νεόμην, ηνος, ὁ, ἡ, dicitur σελήνη, Cum nova est, Arat. 469. Ἀστέρας ἀνθρώποις ἐπιδείκνυται οὐρανίη νύξ, Οὐδὲ τις ἀδρανέων φέρεται νέμηνι σελήνη, i. e., inquit Schol. τῇ νεωστὶ καὶ πρῶτον ἐκ συνήθους φαινομένη: nam luna existente nova clariores sunt stellæ, quippe quas lunæ lumen infirmum adhuc obscurare nequeat. Sed et aliter eo in l. legitur, sc. διχόμεν, a NOM. Διχόμεν: dicitur autem διχόμεν luna, cum mensem in duas partes secat. Secat autem in duas partes, cum plena est, circa decimum quintum mensis lunaris diem. Quam scripturam agnovit Cic. quippe qui ita verterit, Cum neque caligans detergit sidera nubes, Nec pleno stellis superaret lumine luna. Et Fest., qui ita, Nec sciundunt medium Phæbeia lumina mensem. Utriusque scripturæ meminit Schol. ["Νεόμην, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 278." Schæf. Mss.] Νεομηνία, Nova luna, Novus mensis, Prima dies mensis, Calendæ. Significatur hoc nomine et Nova luna et Novus mensis, s. Iniens mensis: quia olim menses lunæ cursum sequebantur. Herod. Ἀνὰ πάσας νεομηνίας, Singulis calendis, Plut. in l. περὶ τοῦ μὴ Δεῖν Δανεῖζεσθαι, init. Οὐδὲ ἀναμνήσει τῶν καλαδῶν καὶ τῆς ν., ἣν ἱερωτάτην ἡμερῶν οὔσαν, ἀποφράδα ποιοῦσιν οἱ δανεισταὶ καὶ σῦγγιον. Solebant enim eam diem execrari debitores, quod tunc menstrua usura, ut Cic. vocat, exigeretur, quod et ex Aristoph. N. (1133.) patet, ubi Strepsiadēs ait, πέμπτη, τετράς, τρίτη, μετὰ ταύτην δευτέρα. Εἴθ' ἦν ἐγὼ μάλιστα πασῶν ἡμερῶν Δέδοικα καὶ πέφρικα καὶ βδελύττομαι, Εὐθὺς μετὰ ταύτην ἐσθ' ἔνῃ καὶ νέα: nam ἔνῃ καὶ νέα ead. est cum νεομηνία, ut supra quoque in Μὴν dictum est. Et fœnerator Alphius ap. Horat. Omnem relegit idibus pecuniam, Quærit calendis ponere. Calendis enim et exigebatur et collocabatur, ut ex Ejusd. Sat. 1, 6. cognoscimus, Qui, nisi cum tristes misero venere calendæ, Mercedem aut numos unde unde extricat, amaras Porrecto jugulo historias, captivus ut, audit. [Lobeck. Phryn. 148. "Alciph. 428. Phryn. Ecl. 58. Thom. M. 626. ad Charit. 515. Musgr. Heracl. 778. Dionys. H. 5, 249." Schæf. Mss.] Pro Νεομηνία dicitur ETIAM Νουμηνία, facta contractione, Plut. Probl. Rom. (p. 93.) "Ελληνες ἐν τῇ ν. τοὺς θεοὺς σεβόμενοι, τὴν δευτέραν ἡρῶσι καὶ δαίμοσιν ἀποδεδώκασιν: solebant enim singulis calendis sacra fieri, ut dii eo mense essent propitii: quod supra quoque in Ἐμμηνος et Ἐπιμήνιος videre est. Et paulo ante, Τὴν δὲ πρῶτην φασὶ νύκτας, τῷ δικαιωτῶ τῶν ὀνομά-

των, ν. οὔσαν· καὶ γὰρ αὐτοὶ τὸν νέον καὶ καινὸν, ὥσπερ ἡμεῖς, προσαγορεύουσι: unde apparet diversam mensium rationem fuisse ap. Gr. et Latinos, et νομηνίαν incidere potius in Nonas, quoniam tunc soleat apparere, cum circa calendas adhuc ἐν συνόδῳ cum sole latet: unde et Plut. Calendas a Clam aut Celare denominatas existimat. Huc pertinet quod Idem in Rom. dicit, Ν. Ρωμαϊκαὶ πρὸς τὰς Ἑλληνικὰς οὐδὲν ἔχουσιν ὁμολογούμενον. Idem tamen Auctor ν. et καλάνδας pro eod. posuit in Galba, ubi ait, Ἐπῆλθεν ἡ ν. τοῦ πρώτου μηνός, ἣν καλάνδας Ἰανουαρίας καλοῦσι, Nova luna primi mensis, quam Calendas Januarias vocant. Thuc. dicit etiam ν. κατὰ σελήνην, pro Nova luna, 2, (28.) Τοῦ δ' αὐτοῦ θέρους νομηνία κατὰ σελήνην: quo tempore solem defecisse scribit, ut Plin. 2, 13. Solis defectum nonnisi novissima primave fieri luna: quod vocant Coitum, lunæ autem, non nisi plena. [Lobeck. Phryn. 148. "Ruhnck. ad Timæi Lex. 5. Act. Traj. 1, 241. Bergler. Alciph. 355. Phryn. Ecl. 58. Thom. M. 626. ad Charit. 515. Coray Theophr. 182." Schæf. Mss. "Initium mensis, Applan. 1, 867." Wakef. Mss.] Νομηνιοὶ ἄρτοι, Panes qui tempore novæ lunæ fiebant, et diis in sacrificio offerebantur: iidem, ut puto, quæ supra Herodoto ἐπιμηνία μελιτόεσσαι. Lucian. (2, 331.) Ἄρτοι μὲν τοὶ ἦσαν σιφαῖοι, οὐ φαῦλοι, καὶ ἄλλοι νομηνιοὶ, ὑπερήμεροι τῆς εὐροῆς. AT Νομηνιασταὶ esse videntur Qui νομηνία rem divinam faciunt, νομηνίαν diis sacram celebrant. Apud Athen. 2. Συνεστιῶντο, μίαν ἡμέραν ταξάμενοι τῶν ἀποφράδων, ἀντὶ νομηνιαστῶν κακοδαιμονιστὰς σφίσι αὐτοῖς τοῦνομα θέμενοι, sc. καταγελῶντες τῶν θεῶν καὶ νόμων τῶν ἡμετέρων: nam moris erat νομηνία diis sacrificare, et convivia in eorum honorem agitare. [* Νομηνίος, Avis, Diog. L. 9, 114. Συνῆλθεν ἀτταγᾶς καὶ νομηνίος. * Προνομηνία, Antenovilunium, Dies qui præcedit primam lunam, LXX. Judith 8, 6.]

Ἱερομηνία, Dies mensis in qua festum aliquod celebratur, Sacra stata aliquo mense, etiam generaliter pro Die festo, Bud., qui addit, de ludorum die a Dem. usurpari. Herodian. 1, (16, 5.) Καὶ μέχρι νῦν Ἰταλιῶται τὰ μὲν Κρόνια προεορτάζουσι θεῶ τῇ λαχόντι, τὴν δὲ τοῦ ἔτους ἀρχὴν ἰ. ἄγουσι τῇ τῆς Ἰαλίας ἔθει. Apud Plut. quoque in eo l. quem paulo ante in Νομηνία citavi, quædam exempl. vet. habent ἱερομηνίας pro νομηνίας. ["Schol. Pind. N. 3, 1." Boiss. Mss.] Reperitur vero ET Ἱερομηνία plurali numero, ut ἐπιμήνια, Thuc. 5, (54.) p. 183. de Carneio mense, Μετὰ τὸν μέλλοντα ἱερομήνια Δωριεῦσι παρασκευάζεσθαι.

[* Πάμηνις, ἰδος, ἡ, Arat. 189. νύξ, Nox quæ plena luna lucet. * Συμηνία, Iuterlunium, Arrian. Periph. Eryth. p. 27.]

[* Μηνάς, ἄδος, ἡ, i. q. μήνη, Eur. Rhes. 534.]

[* Μηνίς, ἰδος, ἡ, Lunula, Lat. Menis, Auson. Prof. 26, 1.]

Μηνίσκος, ὁ, Lunula. Aristophani μηνίσκοι sunt Umbellæ lunatæ, quæ in statuaturum capitis solent poni, ne ab avibus conspurcentur: σκεπάσματα τῶν ἀνδριάντων, διὰ τὸ μὴ ἀποπατεῖν κατ' αὐτῶν τὰ ὄρνεα, Schol. Aristoph. "Ὀρν. (1114.) χαλκεύεσθε μηνίσκους φορεῖν," Ὡσπερ ἀνδριάντες. Ibid. μήνην in ead. signif. usurpat, ut et Schol. tradit, quoniam sc. τῇ μήνῃ ἔοικε: nam lunata forma sunt. ["Ad Lucian. 1, 425. Kuster. Aristoph. 194." Schæf. Mss.] Dicitur etiam de Lunata forma aciei, ut supra μνηοειδῆς φάλαγξ, Polyb. 3, (115, 5.) p. 63. Τῷ βάρει θλιβόμενοι κλίναντες ὑπεχώρου ἐν τοῦτίσῳ, λύσαντες τὸν μ. Ab Aristot. autem μηνίσκοι dicuntur Lunati splendores, Bud. e Gaza, Probl. p. 58. Διὰ τί ἐν ταῖς τοῦ ἡλίου ἐκλείψεσιν, ἐάν τις θεωρῇ διὰ κοσκίνου, ἢ τοὺς δακτύλους τῆς ἐτέρας χειρὸς ἐπὶ τὴν ἐτέραν ἐπιζεύξας, μηνίσκοι αὐ ἀγγαὶ ἐπὶ τῆς γῆς γίνονται. Ubi etiam reddi possit Lunulæ, Lunatæ species. Ibid. paulo post, "Ὅταν οὖν ἐχόντων οὕτως, ἄνωθεν κύκλῳ ἀποτέμνηται, ἔσται μ. ἐξ ἐναντίας ἐπὶ τῆς γῆς τοῦ φωτός· ἀπὸ τοῦ μηνίσκου γὰρ τῆς περιφερείας γίνονται οἱ ἀκτῖνες. Quidam interpr. in his ll., Species lunæ nondum completæ: quales sunt αἱ μνηοειδεῖς. || Hesychio

A μηνίσκοι sunt etiam τὰ χαλκώματα τῶν πηδαλίων: item ὑμένες, πέταλα περιτραχήλια, * μανιάκια, περιδέραια: Plaut. Lunulam, atque annellum aureolum in digito. Ead. expositiones habentur et ap. Suid., qui a Philosophis μηνίσκους vocari scribit τὰ τοῦ κύκλου τμήματα. [Abresch. Auct. Diluc. Thuc. 424.] [* Μήνιον, Templum Lunæ, Paus. 6, 26.]

"MHNIFΞ, γγος, ἡ, Membrana, et peculiariter ea "quæ cerebrum foris integit, Pellicula cerebrum "ambiens, Tunica s. Involucrum cerebri: a Po- "lybo Medico dicta εἰλαμῖς, quoniam cerebri est "involucrum. Alex. Aphr. Probl. 1. 1. Ἐκφυροῖ τὰς "μήνιγγας τοῦ ἐγκεφάλου. Sic Aristot. H. A. 3. "Μήνιγξ ἡ περὶ τὸν ἐγκέφαλον. || Hes. μήνιγξ est "non solum ὑμὴν τοῦ ἐγκεφάλου, sed etiam τὸ ἐφ- "στάμενον τοῖς οἰνηροῖς πίθους ἐν τῷ οἴνῳ πρὸ τοῦ "ἀνθεῖν: item ἐπίπλους." [Vide ad Colum. 628. 638.] "Est et Insulæ nomen ap. Ptol. et Strab." ["Wakef. Herc. F. 935. Phil. 142." Schæf. Mss. Empedocles, ἐν μήνιγγιν ἐεργμένον ὠγύγιον πῦρ, Λεπτήσιν ὁδόνῃσιν ἔχευατο κύκλοπα κούρην, de lumine oculorum.] "A "superiore μήνιγξ est COMP. Μηνιγγοφύλαξ, Custos "membranæ cerebri: Instrumenti chirurgici genus, "de quo Corn. Cels. 8, 3. Lamina est ænea, firma, "paulum resima, ab exteriori parte lævis, qua chi- "rurgi in vulneribus capitis utuntur quoties exciden- "dum os est et attollendum, metusque imminet ne "in ipso opere cerebri membrana, negligentius et "ultra quam res postulat, premendo, lædatur: e "quo sopores et graves inflammationes cum periculo "mortis oriuntur. Ea de causa Græcis μνηνιγγοφύ- "λαξ, Celso Membranæ custos appellatur. Gorr. "Meminit et Galen. Comm. eis τὸ κατ' Ἱητροῖον." [Chirurg. Vett. p. 94. * Μηνιγγιον, Gl. Membranula. Apud Phot. vitiose extat * Μηνίς· ὑμένας· πέταλα· περιτραχήλια κόσμια. Hes. habet * Μηνίσκην· ὑμένα, πέταλα: unde corrigendus Phot.]

MHNIS, ιος, ἡ, Ira permanens, ὀργὴ ἐπίμονος: nam a μένω deduci putatur. Ira memor apte reddi potest, meo quidem iudicio, e Virg.: quia eum memorem Junonis iram dixisse puto, quam Græcus aliquis Poeta Ἥρης μῆνιν dixisset. Sed et Ira pertinax non dubitarim reddere. A Cic. redditur Odium, p. 60. mei Cic. Lex.; ibi enim hanc Stoicam definitionem hujus nominis, μῆνις, ὀργὴ πεπαλαιωμένη, interpr. Odium, Ira inveterata. Phocyl. autem dixit (58.) Ὀργὴ δ' ἐστὶν ὀρεῖς, ὑπερβαίνουσα δὲ, μῆνις. Hom. de Ira Achillis, s. Odio quod conceperat Achilles adversus Agamemnonem, in ipso Iliadis limine, Μῆνιν ἄειδε, θεὰ, Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος Οἰλομένην. Ubi quidam Iram simpliciter interpr., quidam Indignationem furentem. At ego malim Pertinacem iram; vel Virgilianum illud, Memorem iram. De ead. alibi eod. utitur verbo. Horat. Gravem stomachum appellavit, Carm. 1. Ode 6. nec gravem Pelidæ stomachum cedere nescii. Sunt tamen alioqui multi ap. eund. Poetam ll., in quibus simpliciter Iram posse verti existimo; nam et Eust. testatur μῆνιν appellari interdum τὸν χόλον, sicut μνηίειν dicitur τὸ χολοῦσθαι nonnunquam ab ipso Hom. Aliquis est porro et in prosa hujus nominis usus: Plut. (9, 95.) Μῆνιν εἶναι Ποσειδῶνος, οὐκ ἀνήσοντας ἕως ἂν τὸν Ἀκταίωνος θάνατον μετέλθοιεν. Existimo autem Plut. hic imitari Homerum voluisse, quippe qui multis in ll. μῆνιν diis tribuat. Sic et μνηίειν passim de iis. ["Gesner. Ind. Orph., Wassenb. ad Hom. 19. 128. Wakef. Eum. 234. ad Diod. S. 2, 41. Jacobs. Anth. 11, 7. 12, 310. Heyn. Hom. 7, 177. De accentu, 4, 671. Μήνιδος, ad Timæi Lex. 109." Schæf. Mss.]

["* Ἀμηνίς, Non iratus, Joseph. A. J. 19, 4, 6. Schleusner. Lex. V. T.] Βαρύμηνις, Cujus gravis est ira, Cujus grave est odium et acerbum, Incensus inexorabili odio; nam inexorable odium dixit Ovid. Sic autem exprimens, a Bud. interpretatione non procul discedo, quæ est Ægre placabilis. Hac certe signif. cum de aliis dicitur a Poëtis, tum de Medea. Dicitur et ἡέλιος βαρύμηνις, Epigr. Usus est hujus

compositi et ap. solutæ orationis Scriptt., dicentes alioqui sæpe pro eo βαρύθυμος. Philo, Χαλεπὸς καὶ β. καὶ ἀπαράιτος τὴν ὀργήν. Ut autem hic βαρύθυμος et ἀπαράιτος τὴν ὀργήν copulantur, sic a Basil. pro δυσδιάλλακτος poni scribit Bud. Sed putō βαρύθυμος significare non solum Qui iratus est implacabiliter, sed et Eum qui implacabiliter irasci solet, q. d. Cujus implacabilis est iracundia. || Dicitur et τὸ βαρύθυμι substantive pro Gravi ira, s. Acerbo odio et implacabili, aut certe Vix placabili: Philo V. M. 1. Ἠγνόεις τὴν ἡμετέραν ἀπλότητα, καὶ τὴν Αἰγυπτίων πικρίαν καὶ τὸ βαρύθυμι. Basil. autem cum τὸ βαρύθυμι junxit etiam τὸ μνησικακὸν et τὸ διαρκὲς πρὸς ὀργήν. Possumus autem et τὸ βαρύθυμι verbis Horatianis exponere Gravem stomachum, quem ille tribuit Achilli, cui Hom. μῆνιν. [“Zonar. Annal. 16, 21. Const. Manass. Chron. p. 82.” Boiss. Mss. “Heyn. Hom. 7, 674. Ruhnk. Ep. Cr. 142. 279.” Schæf. Mss.] Βαρύθυμος, Idem. Εἰ Βαρυμάιος, ap. Theocr. (15, 138.) verso Dorice η in α, de Ajace. [* “Βαρυμηνιάω, Schneidero vox dubia. Sed extat ap. Heliod. (1, 15.) eamque Corains defendit p. 30.” Bast. ad calcem Scap. Oxon. “Toup. Opusc. 1, 548. ad Xen. Eph. 131.” Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 82. * Βρίθυμις, pro βαρύθυμις, Schol. Apoll. Rh. 3, 860.] Δύσθυμις, i. q. βαρύθυμις. In Epigr. autem appellatur etiam χόλος δύσθυμις, q. d. Ira cum gravi odio, [Anal. 2, 202. * Ἐμθυμις, Dor. Ἐμμανις, Inscr. Dor. Gruteri p. DC. 22. Τὸς θεὸς, τὸς ὤμοσα, ἐμμάνις ἦμεν, Vindices sint Di. “Valck. Adoniaz. p. 411.” Schæf. Mss. * Ἐπίθυμις, i. q. μῆνις, secundum Aristarch. II. E. 178. “Heyn. Hom. 5, 34. * Πολύθυμις, Jacobs. Anth. 10, 204.” Schæf. Mss.] Ταχύθυμις, Cujus subita est ira et repentina, Qui subito ad iram provocatur et repente, Iracundus, Epigr.

Μηνίω, Iram exerceo, seu, quod frequentius, Odium exerceo, vel Simulatam, aut Odium magnum habeo in aliquem: μηνίειν enim dicitur, non cum excitatur ira, sed cum jam concepta est. Ideoque non asseutior iis qui interpr. Irascor, si quidem prima et propria signif. respicienda sit. Alioqui sic etiam accipi alicubi facile crediderim. II. A. (488.) Αὐτὰρ ὁ μῆνιε νηυσὶ παρήμενος ὠκυπόροισι Διογενὴς Πηλεὺς υἱὸς, πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς, Odium exercebat s. Simulatam, In ira perseverabat. Vel, Iram pertinaciter retinebat. Sic et alibi de eod. In prosa sæpe tribuitur diis: Plut. (8, 203.) Ἐκ δὲ τούτου λέγεται μηνίσαι τὸ θεῖον αὐτοῖς. Sic Athen. 12. Μηνίσαντος τοῦ δαιμονίου. Item cum πρὸς ap. Synes. Καὶ πρὸς ἡμᾶς ἐφ’ οἷς ἐδυστυχοῦμεν, ἐμῆνιε. Eust. pro χολοῦσθαι etiam poni ab Hom. per catachresin tradit. [“Clark. ad II. A. 247. 488. ad Xen. Eph. 131. Jacobs. Specim. p. 6. ad Herod. 414. (ubi et de ejus confus. cum μηνύω,) 584. 694. Villosion. ad Longum 131. Heyn. Hom. 4, 119. 133. Cum gen., 5, 34. De quant., 7, 406. Græf. ad Meleagr. p. 95. Μανίω, Brunck. ad Hippol. 1156. Valck. p. 286. * Μηνίω, Mitsch. H. in Cer. 266.” Schæf. Mss. Μηνίωμαι, med., Æsch. Eum. 102. Οὐδεὶς ὑπὲρ μου δαιμόνων μηνιέται.] A voce pass., cujus alioqui nulum esse usum puto, formatum ADV. Μεμνημένος a Plat., pro Iracunde, Indignabunde, Bud. in Plat. Epist. ad Dionys. (319.) Σὺ δὲ καὶ μάλα ἀπεκρίνω μεμνημένως καὶ ὑβριστικῶς εἰς ἐμέ. Ab eod. sunt VERBALIA Μῆνιμα ET Μηνιθμός: quæ dicuntur potissimum de Ira divina, Odio divino adversus eos qui deliquerunt, ut μῆνιμα θεῶν, Od. A. (73.) II. (X. 358.) Sic μῆνιμα ἐκ τοῦν θεοῖν, Paus. Item μῆνιμα Apollinis ap. Eund. in Lac. (13, 3.) Τούτον γὰρ τὸν Κάρων ἀποκτείναντος τοῦ Ἰππότου, ἐνέπεσεν εἰς τὸ στρατόπεδον Δωριεῦσι μῆνιμα Ἀπόλλωνος. Et in plur. ap. Plut., quo et Thuc. ante eum est usus, Μηνιμάτων δὲ τοῖς Χίοις προφαινομένων, καὶ τοῦ θεοῦ κελεύσαντος κ. τ. λ. [“Heyn. Hom. 8, 316. Wakef. Eum. 234. Villosion. ad Long. 131. ad Diod. S. 2, 41. Heind. ad Plat. Phædr. 243. Lennep. ad Phal. 166. ad Herod. 584. M. τινι, Valck. Phæn. p. 344. * Μῆνισμα, ad Charit. 303.” Schæf. Mss. Manetho 4, 556.] “Μῆνιγμα, Hesychio μῆνην: si tamen non

A “potius scripsit μῆνις, ut i. sit q. μῆνιμα, Ira, Excan-“ descentia.” Μηνιθμός ap. Poetas pro eod. Usus est Hom. (II. Π. 282.) de ira Achillis pro μῆνις, ei opponens etiam alicubi φιλόπητα. [“Heyn. Hom. 7, 784. Valck. ad Rov. p. 42. * Μῆνις, Heyn. Hom. 7, 608.” Schæf. Mss. * Μηνιθης, Iracundus, Arrian. Epict. 4, 5. p. 602. * Μηνιθός, unde] “Ἀμήνιτος, “Nulla ira percitus, Non iratus, Ira vacuus, Plut. (7, “628.) Τὸν δὲ θεὸν εὐμενῇ φύλαττε καὶ ἀμήνιτον, Bene-“ volum et placatum retine. Sic (8, 284.) Ἀμήνιτον “ἔοικεν εἶναι τὸ δαιμόνιον.” [Æsch. Ag. 646.] “Ἀμη-“ νίτως, Sine ira, Animo ab ira vacuo et libero, Animo “nulla ira percito, Plut. (6, 359.) Καὶ τὰς τοιαύτας “ἀπολογίας ἀμηνίτως δέχονται παρ’ αὐτῶν, Ἐξελαθὲς “μην.” [* Δυσμήνιτος, Anal. 2, 179. * Ὁξυμήνιτος, Æsch. Eum. 469.]

“Ἀντιμηνίω, Vicissim irascor, Irascor ob illatam “injuriam. Apud Suid. Ὁ δὲ, παθὼν ἀνῆκεστα, καὶ “τῆς πατρώας ἐστίας διωχθεὶς παρὰ τὴν δίκην, ὅμως “οὐκ ἀντεμήνισεν, i. e. ἀντωργίσθη.” Ἀπομηνίω, Iram depono, Irasci desino: ἀποτίθεται μῆνιν, καὶ πρᾶννομαι, καὶ ἀπὸ μῆνιδος γίνομαι, Eust. docens ἀπὸ ita hic sumi, ut in ἀπόμαχος γέρον, et ἀπόμουσον γένος γυναικῶν, atque aliis verbis. Ceterum accipi ab Hom. ἀπομηνίω in hac signif. auctor est idem Eust. At Suid. ἀπομηνίσας exp. ἀποχωρήσας δι’ ὀργήν, ἢ παυσάμενος τῆς ὀργῆς. || Ἀπομηνίω, pro simpl. μηνίω, Irascor, ap. Hom. aliquoties, II. B. (772.) Κεῖτ’ ἀπομηνίσας Ἀγαμέμνονι ποιμένι λαῶν Ἀτρεΐδῃ. Repetit autem versus hic et II. H. (230.) II. I. (426.) et T. (62.) ἐμεῦ ἀπομηνίσαντος, pro μηνίσαντος: ut illic ἀπομηνίσας pro μηνίσας: est enim, inquit Eust., otiosa hic præp. ἀπὸ, sicut in ἀπαντᾶν, ἀπαμύνεσθαι, ἀπέχθεσθαι. Viderit tamen Eust. annon dici possit cum præp. verbum esse significantius, ut ipsa sit ἐπιτατική, licet Hom. quod uno loco dicit μηνίσαι, in alio dicat ἀπομηνίσαι. Quidam certe ἀπομηνίσας exposuerunt ἐπιμόνως ὀργισθεὶς. “Ἀπομηνίω, Iram “corde premo ab aliis secedens: vel Irasci desino, “ut Suid. ἀπομηνίσας exp. ἀποχωρήσας δι’ ὀργήν, ἢ “παυσάμενος ὀργῆς: procul dubio respiciens ad II. B. “Κεῖτ’ ἀπομηνίσας Ἀγαμέμνονι: ubi tamen alii præ-“ positioni ἀπὸ non volunt inesse vel ἀποχωρήσιν vel “στέρησιν, sed ἐπίτασιν, exponentes ἐπιμόνως ὀργί-“ σας: quidam etiam simpl. χολωθεὶς interpr. Sed “rectius sentire eos qui epitasin ei vult inesse, “alii loci Homericæ docent, ut Od. Π. (378.) οὐ γὰρ “τι μεθυσμέναι μιν οἶω, sc. χόλον, Ἀλλ’ ἀπομηνίσει, “Sed iram adversum nos fovere perget. Hes. ἀπο-“ μηνίειν exp. τὴν μῆνιν ἀπαγγέλλειν.” [“Heyn. Hom. 4, 396. 5, 347. 620. 645. 724. 7, 608. 805. 8, 684. Abresch. Lectt. Aristæ. 204. ad Herod. 706. ad Od. Π. 378. Cattier. Gazoph. 62. * Ἀπομηνιζέω, Valck. Adoniaz. p. 203. Ernest. ad II. B. 772.” Schæf. Mss.] “Ἐκμηνίω, Ira excandesco, Indignor, “Hes.” [* Ἐπιμηνίω, II. N. 460. τί τινι, Appian. B. C. 3, 55. “Heyn. Hom. 5, 724. 7, 608. 805. ad Diod. S. 1, 439. Jacobs. Anth. 12, 339.” Schæf. Mss.]

Μηνιάω, i. q. μηνίω. Esse autem Atticum existimat Eust. E Dionys. Areop. affert Bud. pro Pertinaciter irascor. [Lobeck. Phryn. 82. “Villosion. ad Long. 131. ad Xen. Eph. 131.” Schæf. Mss. Apoll. Rh. 2, 247. * Μηνίαμα, Indignatio, LXX. Sir. 40, 6. * Μηνιάζω, ad Greg. Cor. 349.]

[* Μῆνος, Æsch. Suppl. 274. Χρανθεῖσ’ ἀνῆκε γαῖα μῆνη καὶ δάκη: locus corruptus.]

MHNYΩ, Indico, Significo, Nuntio, Certiorem facio. Bud. μεμνηνέμαι e Plut. affert pro Indicasse. Idem in Symp. sept. Sap. Εἶτα καὶ παρὰ κυβερνήτου λάθρα πύθοιτο μηνύσαντος, Qui clanculum certiorem fecerat. Sic autem utitur Thuc. non solum activo μηνύειν, sed et pass. μηνύεσθαι: ut 1, (20.) Ὑποπότησαντες Ἰππία μεμνηνύσθαι. A Plut. quoque dicuntur μεμνηνύσθαι, quorum aliquod consilium patefactum et indicatum est. Gall. dicitur, Ils ont été découverts. Philo de Deo etiam dixit, Μηνύοντος διὰ συμβόλων τοῦ Θεοῦ, Deo significante. Plato pro Declarare usus est, ead. sc. signif. usurpans et δηλοῦν, in Phædro, Ὡς ὁ ἔμπροσθεν πᾶς μεμνήσκεν ἡμῖν λόγος: sic alibi

sæpe. "Μανύω, Dorice pro μηνύω, Indico: item "Expono, Eur." [Hec. 194. "Ad Charit. 212. ad Xen. Eph. 285. Koen. ad Greg. Cor. 16. Jacobs. Anth. 6, 76. 7, 29. 16Γ. 12, 29. Anim. 314. Porson. ad Orest. 375. Conf. c. μηνίω, Villosion. ad Long. 131. Heyn. Hom. 4, 79. 133. De quant., Græf. ad Meleagr. p. 95. M. κατά τινος, Valck. Diatr. 292. Μανύω, 236. Hipp. p. 286." Schæf. Mss.] Μήνυμα, τὸ, Indicatio, Nuntiatio, Thuc. I. 6. Κατὰ τὸ μήνυμα ξυλλαβόντες τοὺς ἄνδρας: [cf. c. 29.] Item, Indicium, Signum. VV. LL. e Philone. ["Jacobs. Anth. 6, 116. 8, 348. Dionys. H. 1, 78. 3, 1414. Conf. c. μήνιμα, Villosion. ad Long. 131. Μήνυμα, * Μήνυσμα, ad Charit. 303." Schæf. Mss. Μήνυσις, ἡ, Indicatio, Nuntiatio, Significatio, Plut. de Soer. Dæm. Ἐλογιζόμενον λόγον εἶναι τὴν μ. οὐ βέβαιον: [cf. p. 280.] Μηνυτής, Index, Nuntiator, Thuc. (1, 132.) Γίγνεται αὐτοῖς μηνυτής: (6, 53.) Καὶ οὐ δοκιμάζοντες τοὺς μηνυτὰς, ἀλλὰ πάντας ὑπόπτως ἀποδεχόμενοι. [Antipho 632. 651. 722. "Brunck. ad Vit. Soph., ad Charit. 212=634." Schæf. Mss. Μανυτὰς, Dorice, Moschus 1, 3. Phot. Μηνύτην τὴν γυναῖκα. Κρατῖνος.] ET POET. Μηνύτωρ pro eod.: Epigr. (Philippi 39.) Τὸν τῶν κλεπτόντων μηνύτορα Φοῖβον ἔκλεψεν Εὐτυχίδης, εἰπὼν, μὴ πᾶν πολλὰ λάλει. [* Μηνυτήρ, Æsch. Euni. 245. * Μηνύτρια, Philes in Cantacuz. 645.] Μηνυτρον, Indicij præmium; Præmium quod datur indicij. Plut. (7, 658.) Μήνυτρα τελέσας μεγάλα. Quidam ex Apul. interpr. Indicij præmia. Invenitur etiam scriptum Μήνυστρον, sed perperam. [Thuc. 6, 27. H. in Merc. 264. "Musgr. Herc. F. 1387. Thom. M. 615. ad Lucian, 1, 491." Schæf. Mss.] "Μινύτροις μεγάλοις, VV. LL. e Thuc. perperam pro μην." [* Μηνυτρίζομαι, Hes. Phot. * "Μηνυτὸς, Musgr. Herc. F. 1387. * Ἀμηνυτὸς, Boiss. Philostr. 545." Schæf. Mss. * "Ἀμηνυτὸς, Sine nuntio, Nemine certiore facto, Pseudo-Chrys. Serm. 80. T. 7. p. 486, 4." Seager. Mss. * Jo. Moschi Prat. Spirit. ap. Cotel. 415." Kall. Mss. * Μηνυτικός, Gl. Indicativus, Dio Cass. 897.] [* "Ἀντιμηνύω, Nicet. Eugen. 2, 315. 3, 394. 8, 266. Jo. Cantacuz. 1, 6. p. 21. 22.; 16. p. 50.; 17. p. 55. 56. * Διαμηνύω, Anna C. 261. 324. 328. 346. 400." Boiss. Mss. * "Διαμηνύσις, Anna C. 493." Elberling. Mss.] "Ἐκμηνύω, Enuntio, Indico: ut "aliquis hosti dicitur ἐκμηνύσαι quidpiam." [Plut. Pelop. 9. J. Poll. 5, 154. * Ἐπιμηνυτής, Arrian. Anab. 3. p. 141. perperam pro μηνυτής.] Καταμηνύω, Indico, Significo, Patefacio, pro simpl. μηνύω, Plut. Κατεμήνυσσε τὴν πράξιν. Exp. Indico s. Patefacio in Synes. Τοῦ καθ' ἡμᾶς χρόνον πολλὰ διὰ τῶν ὑπηρετησάντων τοῖς νόμοις καταμηνύσαντος. [Plut. Arato 25. Xen. K. Ἀ. 2, 2, 20. Ἑλλ. 3, 3, 2. "Jacobs. Anth. 7, 30. Boiss. Philostr. 487. Valck. Diatr. 292. ad Lucian. 1, 492." Schæf. Mss. * "Καταμηνύσις, Patefactio, Delatio, in Anth. * Καταμηνυτής, Delator, Callim." Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldwin. 1611. Posterior vox a Schneidero non agnoscitur. * "Συγκαταμηνύω, Phot. Bibl. Cod. 261." Boiss. Mss.] Προμηνύω, Ante indico, Prænuntio. Affertur e Chrys. de Sacerd. Προμηνύειν πόλεμον. [Lucian. 1, 655. * Προμηνύμα, Præsignificatio, Prænuntiatio, Chrys. Serm. 73. T. 6. p. 749, 4." Seager. Mss. * "Προμηνυτὸς, Jo. Climac. 253." Boiss. Mss. * Προσμηνύω, Sext. Emp. 275. Schleusner. Lex. V. T.]

"MHPITΞ, Spina quæ villis ovium adhæret, "Hesych." "Σμήριγξ, Capillus, Crinis, VV. LL. "Plur. σμήριγγες habent J. Poll. et Hes., quos vide. "Est et σμήριξ ap. Hes., qui ait esse Herbam, et "Spinæ quoddam genus. Vide et Μήριγξ ap. Eund.: "unde hic reponendum puto Σμήριγξ, cum γ." [Lycophr. 37. κωδείας σμ. "Μήριγγες, Σμήριγγες, Toup. Epist. de Syrac. 331." Schæf. Mss.]

"MHPINΘΟΣ, ἡ, Funiculus: σπαρτίον, σχοινίον: "quod et μέρμις. Alex. Aphr. Ἡ θαλασσία νάρκη διὰ "τῆς μνήρινθου τὸ σῶμα ναρκῶι, Per funiculum piscato- "rium piscatoris corpori torporem immittit. Sic et "in Epigr. pro Funiculo piscatorio positum legitur.

A "Apud Aristot. vero de Mundo, Οἱ νευροσπάσαι "μίαν μνήρινθον ἐπισπασάμενοι ποιοῦσι καὶ αἰχένα "κινεῖσθαι καὶ χεῖρα τοῦ ζῶον, καὶ ὦμον καὶ ὀφθαλμὸν, "ἔστι δὲ ὅτε πάντα τὰ μέρη, μετὰ τινος εὐρυθμίας, Ὑπο "funiculo s. nervo adducto, Una fidicula. Hom. "quoque hoc vocabulo usus est, Il. Ψ. (854.) ἐκ δὲ "τρήρωνα πέλειαν Ἀεττῇ μνήρινθῳ δῆσεν ποδὸς, Tenui "funiculo." ["Athen. 25. Valck. Hipp. p. 245. ad Diod. S. 1, 189. Aristoph. Θ. 928. et Brunck., Jacobs. Anth. 12, 111. Boeckh. in Plat. Min. 119." Schæf. Mss. Schneidero deducendum videtur hoc vocab. a μνήρῳ. Cf. Μέρμις.] "Apud Hes. legitur "et Μηνρινθία, σπάρτω." "Σμήρινθος, i. q. μνήρινθος," ["Boeckh. in Plat. Min. 119." Schæf. Mss.] "Sed "est Σμήρινθος et Avis quædam, teste Hes." [* "Μην- "ρίνθιον, Cyrilli Lex." Wakef. Mss.]

"MHPYΩ, Etymologo est τὸ ἀναλέγομαι, Revol- "vo: Suid. τὸ τὰ ἱστία συναῶω, Glomero. Galen. "quoque ap. Hippocr. μεμήρυκεν exp. συνείληκεν, B "Convolvit: metaphoram esse dicens ἀπὸ τῶν μνη- "ρομένων ἐρίων. Quoniam vero inter nendum sta- "mina, fila non solum agglomerantur, sed etiam "deducuntur, et id quidem prius, ideo non mirum "esse debet Hesychium afferre et μνηρομένη pro ἐκ- "τεινομένη, et μνήρσαντο pro συνέσπειλαν: mulieres "enim filum quod deducendo extenderunt, mox "contrahendo agglomerant, utrumque fusi circum- "actione. Hesiod. usurpavit pro Texere s. Intexere: "Ἔργ. (2, 156.) Στήμονι δ' ἐν παύρῳ πολλὴν κρόκα "μνήρσασθαι, In paucio stamine multam tramam in- "texere." ["Act. Traj. 1, 225. Voss. Myth. Br. 1, 125. Ilgen. Hymn. 329. Bergler. Alciph. 363. Jacobs. Anth. 8, 43. Brunck. Soph. 3, 473." Schæf. Mss. Lucian. 1, 788. "Signif. autem Μνήρῳ non solum Involvo, Convolvo, sed etiam Evolvero, Extrahero: quam in sententiam Schneiderus in Lex. Cr. ex Op- "piano K. 1, 50. μνήρσασθαι ἀπὸ βυθῶν. Eodem per- "tinet Sophoclis versiculus ap. Athen. 99. Ναῦται δὲ "μνήρσαντο νηὸς ἱσχάδα, Nautæ evolverunt (extraxe- "runt) ancoram quæ navem retinebat." Schw. Mss.] "Μαρύεσθαι, Dorice pro μνήρεσθαι, q. e. κλῶθειν, "Eust." "Μήρυμα, τὸ, dicitur τὸ κατάγμα, Filum s. "Stamen quod digitis e colu deductum, et fusi cir- "cumactione recollectum agglomeratumque est: "quod idem νῆμα. Ita Soph. Schol. in Tr. (697.) "p. 356. quod Tragicus vocat κατάγμα οἶος, ipse "exp. αἰγείον μήρυμα, Fila deducta e caprina lana "aut ovina. Plut. vero de Def. Orac. Carystum "dicit aliquando tulisse μνήρματα λίθων μαλακὰ νη- "ματώδη, e quibus confierent χειρόμακτρα, δίκτυα, et "κεκρύφαλοι, h. e. Lapides molles qui in fila s. sta- "mina deduci possent, vel, ut Turn. vertit, Molles "lapidum glomos qui in licia deducerentur: quo "modo et Strab. initio l. 10. scribit Carysti φύε- "σθαι λίθων τὴν ξαινομένην καὶ ὑφαινομένην, Lapi- "dem qui carpatur, in fila deducatur et texatur: "indeque fieri tum alia ὑφάσματα, tum χειρόμακτρα." ["Meurs. ad Apoll. Dysc. 82. ad Mær. 215. Timæi Lex. 153. Valck. Anim. ad Ammon. 118. Eurip. 3. p. 277. Wyttenb. Select. 328." Schæf. Mss. Theodo- "retus de Provid. 4. p. 540.] "Apud Hes. reperio "ET Μήρυσμα, ET Μήρυγμα, hoc, expositum σπεί- "ραμα et τὸ ἐκτεινόμενον: illud, κατάγμα et σπᾶσμα "ἐρίον. Itemque ap. J. Poll. 7, c. 10. reperio τὸ κατά- "γμα vocari et μήρυγμα. Utitur hac voce Nicand., "nam Θ. 160. dicit aspidem serpentem κατ' ἐναντίον "ἔρπειν Ἀτραπὸν δλκαῖν δολιχῶ μνήρυγματι γαστρός: "pro μακρῶ διασπασμῶ καὶ εἰλιγμῶ. Et 265. de "ceraste, θοδὸς ἀντὶα θύνει Ἀτραπὸν ἰδεῖαν δολιχῶ "μνήρυγματι γαστρός: appellans μήρυγμα hoc loco "Tractum illum serpentem quo sese in incessu "convolvunt ac veluti glomerant et extendunt: "τὸν εἰλυσπασμὸν, Cum sese convolvendo trahunt." ["Μήρυσμα, Wakef. Trach. 695." Schæf. Mss. * Μήρυμάτιον, Mathem. Vett. 248. * Μήρυτος, unde] "Ἀμήρυτος, ὁ, ἡ, Colo non deductus. Metaph. "Apoll. Rh. 2, (221.) γῆρας ἀμήρυτον ἐς τέλος "ἔλκω: ubi Schol. aunotat, scribi etiam ἀμήρνον,

“esseque metaph. ἀπὸ τῶν μνησμένων ἐρίων: si- A
 “gnificare autem ἀτέλεστον καὶ διηλεκτῶς ἐπιμένον,
 “ἀπέραντον, καὶ τέλος μὴ ἔχον: utpote cujus
 “fatalia fila Parcae non absoluerint.” “Ἀμέρυ-
 “τος, Hesychio * ἀνυπόσχετος, ἀτελεύτητος: sed
 “susp.” “Ἀμύρητον, Etymologo τὸ ἀτέλεστον καὶ
 “τέλος μὴ ἔχον, pro quo scr. potius ἀμύρητον, cujus
 “et ipse meminit scripturæ.” “Εὐμήρυτα ἔρια,
 “Lanæ ad nendum faciles, Lucian.” [3, 371.] “Ἀ-
 “ναμηνύομαι, Fila dilapsa s. fluentia fuso circumacto
 “recolligo, s. Fuso circumacto retraho et revoco.
 “Plut. (10, 72.) loquens de pisce qui ἀλιεύς dicitur,
 “Ὅταν οὖν τι τῶν μικρῶν ἰχθυδίων ἴδῃ πλησίον, ἐνδι-
 “δωσι δακεῖν, (nimirum τὴν πλεκτάνην ἣν ὥσπερ ὀρ-
 “μίαν ἀπὸ τοῦ τραχήλου ἀφίησι καὶ χαλᾶ, μηκύνεσθαι
 “πύρρῳ ἔων,) καὶ κατὰ μικρὸν ἀναμηνύεται λανθάνουσα,
 “καὶ προσάγεται μέχρις ἂν ἐν ἐφικτῷ τοῦ στόματος γε-
 “νηται τὸ προσχόμενον: ut Plin. de piscatrice rana,
 “9, 62. Eminentia sub oculis cornicula turbato limo
 “exerit, assultantes pisciculos attrahens, donec tam
 “prope accedant ut assiliat.” [* “Ἀναμηνύσις, B
 Basil. Cæs. Schol. Greg. Naz. in Notit. Mss. T. 11.
 P. 2. p. 128.” Boiss. Mss. * Ἀπομηνύομαι, Opp. K.
 1, 50. * Διαμηνύομαι, passive, Mathem. Vett. 260.]
 “Ἐκμηνύομαι, Evinco vel Explico. Suid. ἐκμηνυσά-
 “μενος exp. ἐξελέκυσας, ἐπεκτείνας, addens, esse me-
 “taphoram ἀπὸ τῶν μνησμάτων, hocque exemplum
 “afferens, Ὁ δὲ, ἐκμηνυσάμενος τὴν δύναμιν ἐκ τῶν
 “δυσχωρίων, κατεστρατοπέδενσε:” [vide Polyb. Fr.
 Gr. 45.] “Et hoc, Ἐκμηνυσάμενος τῷ πλῶ τὸν πο-
 “ταμόν, pro διαπλεύσας, Emensus. Item et hoc,
 “Δυσχερῶς ἐκμηνυόμενος καὶ μακρῶς τὰς δυσχωρίας:
 “quod exp. ἀναλεγομένους.” [Plut. Æmilio 16. Xen.
 K. Ἀ. 6, 5, 13. * Συμμηνύω, Contexo, M. Anton. 8,
 20. * Συμμηνύσις, i. q. σύνθεσις, 4, 40. * Σύννησις καὶ
 συμν., Connexus et contextus.]

“MHPYKAZΩ, Μηνυκῶμαι, et Μηνυκίζω, idem
 “significant, nimirum Rumino. Etym. ea derivat e
 “them. Μηνυκεῖν, quod significare ait τὸ ἐκ βάθους
 “ἀρῦεσθαι καὶ εἰς μικρὰ κόπτειν, E profundo haurire
 “et in minuta concidere: hoc autem μινυκεῖν esse C
 “παρὰ τὸ μινυεῖν, quod sit ἀναλέγεσθαι. Ita ut
 “μινυκεῖν, μινυκᾶσθαι, μινυκάζειν et μινυκίζειν pro-
 “prie significant Cibum jam ante mansum et deglu-
 “titum veluti revolvere ac rursúm mandere: ἀνα-
 “ρύττεσθαι τὴν τροφήν καὶ πάλιν μασσᾶσθαι: quod
 “ipsum Ruminare est. Porro μινυκῶμαι legitur in
 “Hippiatr. Συμβαίνει δὲ τοῖς ἐλάφοις ἐγγίγνεσθαι τοὺς
 “σκώληκας ἐν τῇ κοιλίᾳ, καὶ μινυκομένων αὐτῶν ἀνα-
 “φύεσθαι. Secundum μινυκᾶσθαι, ap. Lucian. (2,
 “714.) Ἀναμινυκώμενος τῇ μνήμῃ τὰ βεβρωμένα.
 “Tertio utitur Aristot. sub fin. H. A. Tὰ δὲ μινυκά-
 “ζοντα, inquit, τὸν ζῶον χαίρει μινυκάζοντα, καὶ
 “μινυκάζουσιν ὥσπερ ἐσθίουσιν: μινυκάζει δὲ τὰ μὴ
 “ἀμφώδοντα, ut boves, oves, capræ, cervi: necnon
 “τῶν ἀμφωδόντων quædam, ut niures Pontici et pi-
 “scæ quidam, et inter hos is qui ἀπὸ τοῦ ἔργου DI-
 “CITUR Μήρυξ. Hæc ille. Meminit vero et Hes.
 “τῶν μινυκῶν ἰχθύων, Piscium qui μήρυκες nomi-
 “nantur, eo quod ruminant ut quadrupeda. At
 “Athen. vult. τὸν σκάρων μόνον τῶν ἄλλων ἰχθύων D
 “μινυκάζειν. Quarto μινυκίζειν utitur Basil. Οὐδὲ
 “γὰρ μινυκίζει τι παρ’ ἰχθύσι. Idemque utitur et
 “VERBALI Μηνυκισμός, Ruminatio. Necnon et
 “Greg.” “Μαρυκῶμαι, Rumino: ut Hes. quoque
 “μαρυκᾶσθαι exp. ἀναπέμπειν τὴν τροφήν, καὶ πάλιν
 “αὐτὴν ἀναμασᾶσθαι. Doricum est et ipsum pro
 “μινυκᾶσθαι. Inde VERBALE Μαρυκήμα, Id quod
 “ruminatur, s. Ruminatio, Plut. de Solert. Anim.
 “Ἀχρὺς μαρυκημάτων ἀνάπλεως γέννηται.” “Ἀναμη-
 “ρύκομαι, Rumino, VV. LL. sed nullo testimonio.”
 “Ἀναμαρυκῶμαι, Rumino, Remando, Alex. Myn-
 “dius ap. Athen. (390.) de otide s. lagodia ave,
 “Φασὶ δ’ αὐτὸν καὶ τὴν τροφήν ἀναμαρυκᾶσθαι, ἡδεσθαί
 “τε ἵππῳ. Sic enim reponendum est pro ἀναγαρ-
 “κάσθαι, quod habent vulg. edit.” [Euseb. H. E.
 5, 20. “Iren. Fr. p. 764.” Routh. Mss. Ἀναμηνυ-
 κῶμαι, Lucian. 2, 714. * Ἀναμηνύκησις, Aristæas
 Hist. LXX. p. 18. Hod. * “Ἀναμηνύκησις, (ab * Ἀ-
 ναμηνυκίζω,) Euseb. Pr. Evang. 373.” Wakef. Mss.
 * “Διαμαρυκῶμαι, Chrys. in Gen. p. 37.” Kall. Mss.]

MHXANH, ἡ, Artificium, Adiniculum, quo
 quis utitur ad rem aliquam efficiendam. Dixissem
 et Molimen, nisi significaret potius Id ipsum quod
 molitur. Machinatio quidam interpr., sed nomine
 Machinamentum aptius redditur: quod tamen alio-
 qui respondet potius nomini μηχανήμα, cum machi-
 natio sit ipsa machinandi actio. A Bud. liberius
 exp. Inventum, Commentum, Artificium, Ars, Soler-
 tia. Polit. autem reddidit nomine Machina meta-
 phorice sumto. Ego vero existimo μηχανήν multis
 in ll. aptissime redditum iri nomine Lat. Fabrica:
 eum sc. huic nomini dando usum, quem dedit Plau-
 tus, cum dixit, Nunc hoc consilium capio, et hanc
 fabricam apparo, Ut te allegemus, qui filias dicas
 tuas. Item, Quot admovi fabricas et quot fallacias.
 Quem imitatus Terent. dixit, Nonne ad senem ali-
 quam fabricam fingit? Sic autem et Galli verbo suo
 Forger, quod proprie est Fabricari, metaph. utuntur,
 cum dicunt, Forger un mensonge, Forger une trom-
 perie. Sed quid vetat, obijciat aliquis, hujusmodi
 in ll. Machinam dicere? Nihil certe: sed cum Ma-
 china et Machinæ metaphorica significatione in
 malam partem accipiantur pro Technis et Falla-
 ciis, s. Dolis, alterum illud nomen Fabrica non-
 nullis puto locis adhiberi posse, quibus Machina
 non item: quod illud paulo videatur mollius quam
 hoc, et εὐφημότερον: sicut Eust. μηχανήν esse dicit
 εὐφημότεραν τοῦ δόλου. Qua tamen de re vix pro-
 nuntiare audeo. At vero de hoc loquendi genere
 Omnes adhibere machinas, dicam infra in Μηχανή
 pro Machina belli. Addo porro et hæc, quod ad
 commodam nominis hujus μηχανή interpretationem
 attinet, cum ponitur in dat., tum ablativum Lat.
 Ope aliquando ei interpretando esse idoneum. Sed
 ad exempla venio. Aristoph. Σφ. (365.) Ἄλλα καινὴν
 [καὶ νῦν] ἐκπύριζε μηχανήν ὅπως τάχισθ’, ubi com-
 mode usuros nos existimo nomine illo Fabrica, ita
 vertendo, Sed novam reperito fabricam quamcitis-
 sime. Itidem vero in h. ejusd. Aristoph. l. (149.)
 Ἐνταῦθα νῦν ζήτει τιν’ ἄλλην μηχανήν. Usus est
 autem Herodian. eod. nomine cum eod. verbo, 3,
 (15, 10.) Καὶ πᾶσαν μηχανήν κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ ἐξήτει,
 ubi Polit. Nullasque non machinas adversus germa-
 num intendebat. Lucian. Καὶ ὁδοὺς καὶ ὄνους καὶ
 πᾶση μηχανῇ ἐφύλαττον, ubi apte redditum iri
 puto Omni ope: [“πᾶση μ., Omnino, Aristoph. Λ.
 300.” Seager. Mss.] Cic. certe itidem dixit Omnibus
 unguis, scribens, Toto corpore atque omnibus ungu-
 lis, ut dicitur, contentioni vocis inserviunt. Legitur
 autem et ap. Plat. de LL., Πᾶση μηχανῇ hac in
 signif. At Synes. dixit, Ἀπάση ῥώμῃ καὶ μηχαναῖς,
 ubi videri possit omissus dat. ἀπάσαις post μηχαναῖς:
 ita enim scriptum est ap. eum initio Epist. 11. Οὔτε
 πρότερον ὑμῶν ἐγὼ περιῆν, ἀπάση ῥώμῃ καὶ μηχαναῖς
 ἐκκλίνας ἱερωσύνην, οὔτε νῦν ὑμεῖς ἐμοῦ κεκρατήκατε.
 Sed fortasse e dat. ἀπάση relinquere voluit subaudi-
 endum itidem dat. ἀπάσαις cum μηχαναῖς. Xen. K.
 Π. 7, (5, 14.) p. 114. Καὶ ὠθουμένων περὶ τοῦ προσελ-
 θεῖν, μηχανῇ τε πολλῇ καὶ μάχῃ ἦν, ubi redditur Co-
 natus. Alicubi Bud., Εἰ τις ἐστι μηχανή, reddidit,
 Si quidem comminisci potes. Et μηχανῇ πεπλεγμέ-
 νῃ in VV. LL. ex Eur. Andr. (996.) Structa fraus,
 Compositus dolus: ut autem hic μηχανῇ πεπλεγμένη,
 sic, Ἀεὶ τινὰς πλέκων μηχανὰς, in Plat. Symp. legitur.
 Ibid. ex Hesiodo (O. 146.) μηχαναὶ ἦσαν ἐπ’ ἔργοις,
 Molitiones operum erant: i. e. Valebant peritia ad
 opera facienda. Ita quidem ibi exp., sed et aliam
 expositionem admittit hic locus. Ceterum dicitur
 etiam μηχανῇ cum gen.: item sequente ὥστε cum
 infin. Xen. K. Π. 5, (1, 7.) Μυρίων δ’ οὐσῶν μηχανῶν
 ἀπαλλαγῆς τοῦ βίου. Plato Apol. (29.) Καὶ ἄλλαι
 πολλαὶ μ. εἰσὶν ἐν ἐκάστοις τοῖς κινδύνοις, ὥστε διαφεύ-
 γειν θάνατον. At vero de τίς μηχανῇ, sequente in-
 fin., pro Quid causæ est: et ἢ ἐστὶ τις μηχανῇ, pro
 Fierine quoquo pacto potest? item de οὐδεμία μηχαν-
 ῇ μὴ, sequente itidem infin., pro Nullo pacto fieri
 potest quin etc., de his, inquam, consule Bud. 936.
 937. || Machina, Machina belli, nam et cum hoc
 gen. usus est Maro, Machinamentum, Thuc. 4. Μη-
 χανῆς μελλούσης προσάξεσθαι αὐτοῖς ἀπὸ τῶν ἐναντίων:

2. (76.) Ἀμα δὲ τῇ χώσει καὶ μηχανὰς προσήγον τῇ πόλει, quod Lat. dicunt Admovere machinas: 8, (100.) Ὡς κατὰ κράτος μηχαναῖς τε καὶ παντὶ τρόπῳ ἦν δύνωνται αἰρήσονται τὴν Ἑρεσόν. Sic et aliis plerisque ll.: itidemque ap. ceteros Historicos. Ceterum in metaphoram abiit hoc loquendi genus, Προσάγειν τὰς μ., quæ extat ap. Lucian. Ead. autem et Cicero-nem usum esse manifestum est, cum dixit, Ut omnes adhibeam machinas ad tenendum adolescentem. Μηχανὴ generalius etiam pro Machina: unde μηχανικός. Sic et in Prov. Θεὸς ἀπὸ μηχανῆς, de quo lege Erasm. in his Proverbialibus verbis, Deus ex impro-viso apparens. [“Heyn. ad. Hesiod. 147. Wolf., Græv. Lectt. 621. Koppiers. Obs. 9. Xen. Eph. 117. Valck. ad Hipp. p. 235. Wessel. ad Herod. 240. 665. Musgr. Rh. 855. Wakef. Alc. 211. ad Lucian. 1, 573. Brunck. Soph. 3, 473. M. τραγική, ad Herod. 663. ad Timæi Lex. 259. Bibl. Crit. 3, 1. p. 41. cf. Voss Myth. Br. 1, 160. Casaub. ad Athen. 396. Τέχνη καὶ μ., Schneid. Anab. 393. Τὶς μ., Plato Lys. 32. M. πτερώματος, Porson. Med. p. 19. Ἐκ μ., ad Charit. 630.” Schæf. Mss.]

Μηχανόβιος, i. q. βιομήχανος, fuit hoc autem ex-positum in Bios, afferturque a Bud. μηχανόβιος ex Aristot., cum tamen ap. eum non μηχανόβιος, quod quidem sciam, sed βιομήχανος legatur. Sed sive consulto ita scripserit Bud., diversum a nostris secutus exemplar, sive per imprudentiam, non dubito quin illud æque dici possit atque hoc. [* “Μηχανοπλοκέω, Const. Man. Chron. p. 108.” Boiss. Mss.] Μηχανοποιός, Machinarum faber, qui et μηχανικός. Quidam interpr. Organarius ex Jul. Firmico. [Xen. K. Π. 6, 1, 13. Ἑλλ. 2, 4, 18. Aristoph. Eip. 174. * Μηχανοποιέω, Hippocr. 763. 765. 772. * Μηχανοποίημα, Salust. de Diis et Mundo c. 8. p. 259. Gale. * Μηχανοποιία, Machinarum fabricatio.] “Ἀμηχανοποιέσθαι, Male fabricari machinas, Hip-“ pocr. (772.) Χρὴ δὲ καὶ τὰς ἄλλας μηχανὰς ἢ “καλῶς μηχανᾶσθαι ἢ μὴ μηχανᾶσθαι αἰσχροῦν γὰρ “καὶ ἄρεχρον, μηχανοποιέοντα ἀμηχανοποιέεσθαι, vel “etiam Ineptas et iuutiles machinas fabricari.” Μηχανορράφος, q. d. Machinarum consutor, Machi- narum structor, Technarum aut Fraudum, qua in signif. Plaut. voce hac uti dixi, Machinarum excogi- tator s. Fraudum, Eur. (Andr. 448.) μηχανορράφοι κακῶν, ubi ponitur simpliciter pro Machinatores. Sic autem et Hom. κατὰ μηχανῶνται non semel dicit. [Soph. Œd. T. 387. * Μηχανορράφέω, Æsch. Ch. 219. “Const. Manass. Chron. p. 27.” Boiss. Mss.] Μηχανορραφία, Machinarum consutura etc. Fraudum excogitatio. [* “Μηχανοτεχνέω, Tzetz. Ch. 3, 58.” Elberling. Mss.] Μηχανουργός, i. q. μηχανο- ποιός paulo ante, [“Athlet. Stat. 36.” Schæf. Mss. * “Μηχανουργία, Tzetz. Ch. 11, (381.) 595. 599.” Elberling. Mss. “Is. Porphyrog. in Allatii Exc. 278. 280. 286.” Boiss. Mss. * Μηχανοφόρος, Plut. Antonio 38.]

Ἀμήχανος, ὁ, ἡ, Cui nullum suppetit artificium s. adminiculum ad efficiendum quod cupit, aut nullum commentum, Cui nil est opis ad aliquid agendum. Possunt vero et aliæ excogitari interpr. hujus com-positi, ex iis quas dedi simplici μηχανή. Dem. (1392.) Εἰ γὰρ ἀπάντων ἀμηχανώτατος ἦν ὁ, τι χρὴ λέγειν, πορίσασθαι, ἢ ἐκείνων ἀρετὴ πολλὰ καλὰ δι-δωσιν εἰπεῖν. I. e. Si enim omnium maxime essem destitutus arte qua possem materiam sermonis com- parare, virtus illorum multa dicenda præbet quæ egregia sunt. Ubi notandum ἀμηχανώτατος cum infin. Sic Il. N. (726.) ἀμήχανος πιθέσθαι, Nullam opein habens vel Nullam artem ad obtemperandum. I. e. Qui nulla arte, nulla ratione potest impetrare a seipso ut pareat. Laurentius Valla vertit, Indocilis obtemperare. Dicitur etiam ἀμήχανος πρὸς τι. Ponitur et absolute ἀμήχανος: Xen. K. Π. 7, (5, 24.) Βουλόμενος αὐτοὺς ὡς ἀμηχανωτάτους εἶναι. Vulgo exp. Consilii inops. Vide Ἀμηχανὴς, Εὐμήχανος. || Interdum ἀμήχανος dicitur itidem absolute pro Minime solers, Simplex, Minime cautus, Qui nihil machinari novit: cui opp. κακομήχανος, quali signif. dicitur ἀμήχανος γυνή a quodam Poeta, inquit Eust., eum non nominans. Intelligit autem, ut opinor, Eu-

ripidem, cujus hæc sunt in Hipp. (643.) verba, ἡ δ' ἀμήχανος γυνὴ Γνώμη βραχεία μωριαν ἀφηρεῖται. Idem Eust. in h. quoque l. Il. T. (273.) οὐδέ κε κούρην ἤγε, ἐμεῦ ἀέκοντος, ἀμήχανος, vult ἀμήχανον intel- ligi posse Simplicem et minime cautum, quique nihil machinari norit, quasi δυσμήχανον. Addit, intelligi etiam posse ἀνάλωτον μηχαναῖς: quæ hujus nominis signif. datur et aliis Homeri ll., ut paulo post dicam. Exp. vero ἀμήχανος in modo c. l., etiam κακομή- χανος, ut in ultima de significationibus hujus nominis annotatione ostendam.

Ἀμήχανος, Nullis machinis expugnabilis, Omnes machinas, Omnia commenta, artificia sperans. Vel, Major omni arte, ope. Sed lubenter altero genere loquendi utor, quod Lat. Auctores, ac Poetæ præ- sertim, aliquando ita loquantur: ut cum dicunt mor- bum superasse omnia remedia. Tibull. Quicquid erat medicæ vicerat artis amor: i. e. ἀμήχανος ἦν πάση ἰατρείᾳ ὁ ἔρως. Il. Π. (29.) σὺ δ' ἀμήχανος ἔπλεν, Ἀ- χιλλεῖ, Tu autem, Achilles, fuisti omnibus machinis insuperabilis, Tu autem, Achilles, nulla fuisti arte superabilis: i. e. Nullis machinis, nulla arte, nulla solertia potuit superari tua ira, Quicquid fuit soler- tiæ vicit ira tua. Ut enim morbus dicitur ab arte medica vinci, cum sanatur: ita recte ira dicitur vinci, cum sedatur. Est autem difficile locum hujus- modi exponere, vim verbi ἀμήχανος exprimendo, non adhibitis periphrasibus: quare has excogitavi, qui- bus vim ejus exprimerem: poterit postea qui volet, expendere quomodo contrahi hæ periphrasticæ in- terpretationes possint. Il. K. (167.) σὺ δ' ἀμήχανός ἐσσι, γεραιέ, exp. a quibusdam ἀκοπίαστος, Infatiga- bilis: sed intelligendum puto Inexpugnabilis omni- bus machinis, Nullis machinis revocabilis a bellicis laboribus: i. e., Quem nulla arte possumus a bellicis laboribus dehortari. Insuperabilis omni nostra arte: q. d. Tuus bellandi ardor superat omnem artem, qua utimur ad persuadendum tibi ut a bello desi- stas. Qui autem ἀμήχανος exp. ἀκοπίαστος, aperte vim afferunt illi voci. Atque his quidem in ll. ἀμή- χανος de persona dicitur.

At de re dictum Ἀμήχανος, variis modis exp., ἀμήχανος ὄνειροι, Od. T. (560.) Somnia quorum inter- pretationem comminisci et excogitare neuo potest, Somnia iuconjectabilia. Apud Philonem de Mundo, ἀμήχανον ἐκύτερον exp., Utrumque est ejusmodi, ut causam ejus comminisci nequeas: ἀ. δόλος, Hesiod. Ἔργ. (1, 83.) Dolus, adversus quem nulla machi- natio valere potest, qui nullis machinis evitari po- test. Sic et ἀ. ἔργα, Facta, adversus quæ nulla indu- stria valere potest, certum exitum afferentia, per- niciem certam afferentia, et cui remedium nullum excogitari potest. Il. A. (310.) Ἐνθα κε λοιγὸς ἔην καὶ ἀμήχανα ἔργα γέροντο. Sic Ἀμήχανος ἄτη, Apoll. Rh. 2, (623.) Malum ineluctabile, nulla ope supera- bile, cui remedium inveniri non potest.

Ἀμήχανον, Ad quod æstimandum nullam artem ac solertiam invenire possumus, Cujus pretium ac di- gnitatem, numerumve aut mensuram nulla arte ac solertia deprehendere possumus. Sic dicitur ἀ. κάλ- λος: et ap. Plat. Apol. (32.) ἀ. εὐδαιμονία, Inæsti- mabilis felicitas, Tam magna felicitas ut ejus ma- gnitudinis ratio iniri a nemine possit, quacunque arte et solertia utatur. Sic ap. Eund. βίος ἀ. μακα- ριότητι. Idem de LL. 3. Τὸ δὲ γε ὡς ἀπειρόν τι καὶ ἀ- ν εἶη. Ab Eod. dicitur ead. forma, ἀμήχανος χρό- νος ὅσος, Tempus infinitum: ut ap. Eund. in Timæo πλῆθος ἀ. Cic. interpr. Multitudinem infinitam. Xen. autem hanc vocem iu ead. signif. et in ead. re exprimenda personis tribuens, non rebus, dixit, Ἀ- μήχανοι τὸ πλῆθος, K. Π. 7, (5, 14.) eod. l. ἀμήχανοι et ἀμήχανον usurpans: scribit enim, Ἦκον ἀμήχανοὶ τὸ πλῆθος, καὶ ὠθυμένων περὶ τοῦ προσελθεῖν, μηχανὴ τε πολλή καὶ μάχη ἦν.

Ἀμήχανον, Impossibile. Nam quia quod tale est, ut ejus ratio nulla arte aut solertia iniri possit, pro impossibili habetur, hinc factum est ut ἀμήχανον generaliter significet Impossibile: Ἀ. ἐστὶν ἰδεῖν, Impossibile est intueri. Chrys. Ἀμήχανον ἀνθρώ- πῳ δυνηθῆναι θείαν ἐνεργεῖν ὁμολίαν, Impossibile est homini colloquium cum Deo sustinere. Ubi ta-

men mirum est additum *δυνηθῆναι*, quod plane *πα-λέλκον* est, accipiendo *ἀμήχανον* pro *ἀδύνατον*.

At poet. *Ἀμήχανος*, et pro Machinator malorum, Mala versans animo: pro *κακομήχανος*, ut sc. a non sit privativum, sed *κακόν* denotet. In hoc autem sensu dicitur Juno *ἀμήχανος*, Il. O. (14.) *Ἡ μάλα δὴ κακότεχνος, ἀμήχανε, σὸς δόλος, Ἥρη*. Quin etiam *ἀμήχανα ἔργα*, A. (310.) quidam *κακομήχανα* exposuerunt; sed ego aliam interpr. attuli paulo ante. In h. item Il. T. I. (273.) *οὐδέ κε κούρην ἤγεν, ἐμεῦ ἀέκοντος, ἀμήχανος, ἀλλὰ ποθὶ Ζεὺς ἤθελ' Ἀχαιοῖσιν θάνατον πολέεσσι γενέσθαι*, ubi *ἀμήχανος* exp. *κακομήχανος* ab Auctore brevium Scholiorum: quam expositionem non omnino rejicerem, modo de Agamemnone dici intelligeretur; sed ille vult Jovem dici *κακομήχανον*: quem sensum non video quomodo recipere possimus, nisi novam plane ac duram anastrophe admittamus: ut sc. *ἀμήχανος ἀλλὰ ποθὶ Ζεὺς* dictum sit pro *ἀλλὰ ποθὶ Ζεὺς ἀμήχανος*: quam certe meæ aures omnino respuunt. Vide aliam hujus nominis h. in l. interpr. a me paulo ante annotatam.

ITEM *Ἀμηχανὴς*, pro *ἀμήχανος*. Cum autem vulgo *ἀμήχανος* exponatur Consilii inops, hæc signif. convenire non potest locis modo a me cc. in quibus ea vox habetur; sed quadrare potest nomini *ἀμηχανὴς*, in h. Dionys. H. l., *Ἀρχ.* 1. p. 49. Ed. patris mei, (=1, 202.) *Τέως μὲν ἀμηχανὴς ἦν ὑπὸ θάμβους καὶ ἀπιστίας τῶν θεωρουμένων*. [Hom. Hymn. 3, 447.] Fortasse tamen rectius vertetur Mentis inops. Qui enim est attonitus et stupefactus, is non consilii tantum, sed et mentis est inops; et qui mentis est inops, is et consilii; at non contra. [*Ἀμήχανος*, Heyn. Hom. 5, 438. 6, 34. 496. 7, 6. 142. 7, 666. Theocr. 1, 85. ubi v. Valck., Fischer. ad Palæph. 65. et Ind., Wyttenb. Ep. Cr. 30. Abresch. Lectt. Aristæn. 146. Valck. Hipp. 224. 234. Diatr. 80. ad Od. T. 363. Lennep. ad Phal. 167. 284. 287. ad Herod. 665. Jacobs. Anth. 6, 61. 11, 206. 212. Abresch. Æsch. 2, 35. Wakef. Georg. p. 18. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 48. Villosion. ad Long. 164. Porson. Med. p. 40. Brunck. Aristoph. 3, 30. ad Diod. S. 2, 484. Heindorf. ad Plat. Charm. 61. Seq. gen., ad Apol. p. xxiv. Seq. *μή* et conj., Herod. 5, 3. *Ἀμήχανον, μή οὐχὶ—γενέσθαι*, Dionys. H. 4, 2113.] Schæf. Mss. [*Ἀμήχανον*, Immaue quantum, adv., Plato Philebo 57.] Routh. Mss. [*Ἀμηχανοεργός*, Inania tractans, Hesiod. Strabonis 10. p. 687=723=201. Καὶ γένος οὐτιδανῶν Σατύρων, καὶ ἀμηχανοεργῶν.] *Ἀμηχάνως*, Impossibiliter: ut cum dicitur *ἀμηχάνως ἔχω*, pro *ἀμηχανῶ*, Nequeo; nam *ἀμηχανῶ* nonnunquam capitur pro Non possum: ut *ἀμήχανον* pro Impossibili. [Wakef. Eum. 484. Alciph. 416. *Ἀ. γε ὡς σφῶδρα*, Plato Phædro 306. Charm. 61. Heind.] Schæf. Mss. [*Ἀμηχανία*, sequendo proxime præcedentem signif., Inopia consilii, Mentis inopia, Status Hominis attoniti et stupefacti, vel qui in desperationem adducitur, Xen. hoc sensu *ἀπορία συνέχεσθαι* dixit, et Apoll. Rh., *ἀπορία ἔχεσθαι*, idem significans. Hom. autem dicit Od. I. (295.) *ἀμηχανὴ δ' ἔχ' θυμόν*. || Difficultas s. Angustiæ rerum, Summa rerum penuria. Existimo posse etiam alicubi commodissime reddi Angustias temporis, eo sensu quo Cic. usurpavit, dicens, In his vel asperitatibus rerum, vel angustis temporis. A Valla ap. Herod. (8, 111.) vertitur etiam Impossibilitas. Hesiod. *Ἔργ.* (2, 114.) *Μὴ σε κακοῦ χειμῶνος ἀμηχανίη καταμάριψη Σὺν πενήνῃ*. [Ind. ad Xen. Œcon., Brunck. ad Poët. Gnom. 287. Valck. Hipp. p. 182. ad Herod. 672. Musgr. Med. 649. Wakef. Georg. p. 18.] Schæf. Mss. [*Ἀμηχανέω*, Sum inops consilii, mentis, Anxius sum, Perplexus pseudo animi, Animo sum anxio, perplexo, Hæsito. Fortasse etiam e Cic. non male vertemus, Angustiis urgeor, In angustis versor, In angustias adductus sum, Xen. K. II. 2, (1, 7.) *Διὰ παντὸς τοῦ αἰῶνος ἀμηχανοῦντες βιοτείνε*. Apud Thuc. *ἀμηχανῶ τούτο*, pro Hujus rei nullam inire rationem possum, ut vulgo interpr. *Ἀμηχανῶ* cum dat.: ut *Ἀμηχανήσας τοῖς ὁλοῖς*, quod genus loquendi in VV. LL. e Fabulis Æsopicis citatur, et exp. Consilii

inops penitus, Omnino confusus. Fortasse tamen potius sonat, In angustias adductus ob periculum de summa rerum. Habet dat. itidem in hoc loquendi genere, *ἀμηχανεῖν ἔρωτι*, ubi *ἔρωτι* videtur accipiendum pro *ὑπ' ἔρωτος*. Jungitur et præpositioni *περὶ*, habenti gen. Eur. (Iph. T. 734.) *τίνος ἀμηχανεῖς πέρι*; Quæ res te perplexum reddit? || Non possum, cum infin.: ut *ἀμηχανῶν λύσαι*, Cum solvere nequiret. Sic *ἀμήχανον* pro Impossibili accipi diximus antea. [Inopia laboro, Herod. 1, 35. "Musgr. Herc. F. 1105. Wakef. 1108. Georg. p. 18. Brunck. El. 1174. Eur. Med. p. 395. Porson. p. 53. Thom. M. 40. ad Hom. 5. p. 58. *Ἀμηχανῶν*, (ab **Ἀμηχανάω*.) Epigr. adesp. 244." Schæf. Mss. *Ἀμηχανόωσι*, Opp. *Ἀ. 3, 328. * Ἀμηχανήντος*, Joseph. A. J. 1, 19, 8. al. * *Εὐμ.* "Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 48." Schæf. Mss. * "*Ἐξαμηχανήσομεν*, ad Hesych. 1, 1272, 25." Dahler. Mss. * *Δυσμήχανος*, Eratosth. 3. Anal. 1, 478. Themist. Or. p. 137. Nonn. D. 48. p. 1300. Opp. *Ἀ. 3, 404. Aucup. 3, 12. Jambl. V. P. p. 79. * Δυσμηχανέω*, Difficultatibus impediens, Æsch. Ag. 1371. * *Δυσμηχανάω*, verbum nihili, Lobeck. Phryn. 630.] *Ἐπιμήχανος*, Machinator, Molitor, VV. LL. sed sine ullo testimonio, quod tamen desidero. ["Testimonium, quod desideravit Steph., habes in Orac. ap. Herod. 6, 19. *κακῶν ἐπιμήχανε ἔργων*." Schw. Mss.] *Εὐμήχανος*, Ad machinandum promptus, q. d. Machinis bene instructus; sed accipiendo machinas generalius, pro Quibusvis adminiculis ad vitam degendam necessariis: vel potius pro Industria machinandi s. excogitandi res quibus nobis opus est: unde exp. Industrius, Ingeniosus, Solers, Sagax: afferturque ex h. Aristot. l., opponentis *εὐμηχάνους τοῖς ἀμηχάνοις*, H. A. 9. *Τῶν δ' ἀγρίων ὀρνίθων οἱ μὲν εὐμήχανοι πρὸς τὸν βίον, οἱ δ' ἀμηχανώτεροι*. ["Artificiose fabricatus, Tzetz. Ch. 3, 63." Elberling. Mss. "Wakef. Eum. 385. ad Diod. S. 2, 472. 481. Brunck. Aristoph. 3, 30." Schæf. Mss. Opp. *Ἀ. 4, 593.*] *Εὐμηχάνως*, Ingeniose, Artificiose, Affabre, "Lucian." ["Aristen. 2, 15." Boiss. Mss. * *Εὐμηχανέω*, unde * "*Εὐμηχάνημα*, Etym. M. v. *Ῥέα*, p. 701, 25." Wakef. Mss. Schn. Lex. citat * *Εὐμηχάνευμα*."] *Εὐμηχανία*, Industria, Solertia, ["Chrys. in Ps. 7. T. 1. p. 571, 31." Seager. Mss. I. q. *εὐπορία*, Pind. I. 4, 3. * *Πανεμήχανος*, Tzetz. Chil. 9. p. 172.] *Κακομήχανος*, Malorum machinator, et excogitator, Qui mala machinatur, Od. II. (418.) *Ἀντίνο' ὕβριν ἔχων, κακομήχανε*. Sed et *ἔρις* ab eo vocatur *κακομήχανος* Il. I. (257.) *DORICE Κακομάχωνος* ap. Bion. (8, 7.) *Κῶρος δεινοθέτας, κακομάχωνος, αἰνὰ διδάσκων, Καὶ ποταμὸν διὰ φίλτρον ἔρως ἐδίδαξε κολυμβῆν*. Quos ego versus olim ita reddidi, cum illud Idyllinm una cum ceteris interpretatus sum, Imperiose puer, malesuade et sæve magister, Nare doces etiam fluvios in amore Cupido. Galli mei aptissimam vocem habent ad exprimendum hoc compositum *κακομήχανος*, sc. Songewallice: qua felicitate utuntur et in alio comp. ex eod. verbo, Songcreux. ["Ruhnk. Ep. Cr. 301." Schæf. Mss. * "*Κακομηχάνως*, Const. Manass. Chron. p. 112." Boiss. Mss. * "*Machinationibus malis, Malitiose, Pseudo-Chrys. Serm. 33. T. 7. p. 339, 34.*" Seager. Mss. * *Κακομηχανάομαι*, Mala struo, Plut. 6, 83. *Οὐ γὰρ τὸν θεὸν ὁ ποιητὴς οἶεται κακομηχανᾶσθαι τοῖς ἀνθρώποις*. "*Κακὰ μηχανᾶσθαι* duobus vocabulis: nam in composito *κακομηχανεῖν* dicitur." Reisk. Clem. Alex. Pæd. 3. p. 253. *Τὴν ἄλλην βλακείαν κακομηχανώμεναι*. Hanc formam analogiæ repugnare censet Schæf. ad Plutem p. 517. Vide Lobeck. Phryn. 625. * *Κακομηχανέω*, Polyb. 13, 3, 2. "Κακομηχανία, Malæ artes, Malorum machinatio," [Lucian. 2, 199. "Const. Manass. Chron. p. 7. 18." Boiss. Mss.] *Παμμήχανος*, vide cum proxime seq. *Πολυμήχανος*. [* "*Παμμηχανία*, Jo. Climac. Scala 204." Boiss. Mss.] *Πολυμήχανος*, Qui est prompto ad multa machinanda ingenio, Præditus multarum rerum machinatrice et molitrice solertia. Vel uno verbo, Solers, Industrius. Redditur et Prudens, Sapiens; sed cum a Poetis Lat. vocatur Ulysses solers, puto eos ad Homericum *πολυμήχανος* potius respicere: at

cum prudens, vel sapiens, ad πολύμητις. II. B. (173.) Διογενὲς Λαερτιάδης, πολυμήχαν' Ὀδυσσεύ. Exp. et Versutus, Callidus; sed Homerum scimus aliis verbis uti, cum versutiam et calliditatem Ulyssi vult tribuere. Eust. certe observat, de Ulysse non dici Παμμήχανος, sed πολυμήχανος: si quidem vituperatum iri eum qui sit παμμήχανος. Videtur autem hoc nomine intelligere, fortassis a se ficto, Eum qui ita temerarius est, ut nihil non machinetur, molitur, et q. d. Ad quidvis machinandum præceps. Alioqui παμμήχανος per se sonat simpliciter, Qui omnia machiuatur, rem quamlibet. ["Heyn. Hom. 5, 725. Heroic. adesp. 17. Valck. Hipp. p. 234. ad Lucian. 1, 181." Schæf. Mss.] "Πολυμηχανία, Multorum machinatrix molitrixque solertia: s. Variæ machinæ, "Varia molimina. Od. Ψ. (321.) Καὶ Κίρκης κατέλεξε δόλους πολυμηχανίην τε." [* Προσμήχανος, unde] "Ἀπροσμήχανος, Contra quem nullæ valent machinæ, Inexpugnabilis, Bud." [Schol. Apoll. Rh. 1, 1053. "Schol. Theocr. 1, 85." Boiss. Mss. * Πρωτομηχανάομαι, Lobeck. Phryn. 630.]

Μηχανικός, i. q. μηχανοποιός, supra, vel potius latius patens, cum μηχανοποιητικὴ pars esse censeatur τῆς μηχανικῆς, ut e Polit. docebo infra, Mechanicus, Suetonio in Augusto. Quidam interpr. et Machinarius e Paulo JCTo. Est autem μηχανικός, s. Mechanicus, Qui fabricandarum machinarum est peritus, Machinalisartis peritus. Sed id de certis quibusdam machinarum generibus intelligendum est, ut videbis paulo post in Μηχανικὴ τέχνη: cum alioqui vulgo definiatur μηχανικός, Opifex eorum operum quæ ingenio simul et manu fiunt. Sed et aliquod opus dicitur esse μηχανικόν, a mechanico factum, s. arte mechanica: atque ita μηχανικὸν ἔργον dixit Alex. Aphr. Legitur et μηχανικὰ ὄργανα. Sed et ναὺς μηχανικὴ, qualis illa quam Moschion ap. Athen. describit, ut Machinosa navis ap. Suet. Extat etiam liber Aristotelis inscriptus Μηχανικὰ problemata, i. e. De rebus ad artem mechanicam pertinentibus. Hæc autem ars dicitur μηχανικὴ, subaudiendo, ut in aliis hujusmodi adjectivis, τέχνη. De qua ita Aristot. initio suorum Μηχανικῶν Probl., "Ὅταν οὖν δὲ τι παρὰ φύσιν πρᾶξαι, διὰ τὸ χαλεπὸν ἀπορίαν παρέχει, καὶ δέεται τέχνης· διὸ καὶ καλούμεν τῆς τέχνης τὸ πρὸς τὰς τοιαύτας ἀπορίας βοηθοῦν μέρος, μηχανικὴν. Quæ ita reddita sunt, Quando igitur aliquid præter naturam oportet facere, difficultas ejus læsitationem affert, arteque indiget. Quamobrem eam artis partem quæ hujusmodi succurrit difficultatibus, μηχανικὴν appellamus. Quibus subjungit, Καθάπερ γὰρ ἐποίησεν Ἀντιφῶν ὁ ποιητὴς, οὕτω καὶ ἔχει τέχνη γὰρ κρατοῦμεν ὧν φύσει νικώμεθα. Τοιαῦτα δὲ εἰσιν, ἐν οἷς τὰ τε ἐλάττωνα κρατεῖ τῶν μειζόνων, καὶ τὰ ῥοπήν ἔχοντα μικρὰν, κινεῖ βάρη μεγάλα, καὶ πάντα σχεδὸν ὅσα τῶν προβλημάτων μηχανικὰ προσαγορεύομεν. Quæ etiam sunt ibi ita reddita, Quemadmodum enim Antiphio Poëta scribit, sic se res habet; arte enim superamus ea, a quibus natura vincimur. Hujusmodi autem sunt ea, in quibus et minora superant majora, et quæcunque momentum parvum habent, magna movent pondera: et omnia fere illa, quæ μηχανικὰ nuncupamus problemata. Hæc ille; sed ex ipsorum problematum lectione multo erit apertius qualibus in rebus versetur hæc ars μηχανικὴ. Libuit tamen et ex Heroue quædam proferre de hac arte, vel potius ea Politiani quæ ex Herone mutuatus est: quo simul et alia vocabula declarentur, quæ alioqui nobis alibi declaranda essent. Ita igitur ille in suo * Panepistemone, Mechanica sequitur, cujus, ut Heron, Pappusque declarant, altera pars rationalis est, quæ numerorum, mensurarum, siderum, naturæque rationibus perficitur: altera χειρουργικὴ, cui vel maxime artes illæ, æraria, ædificatoria, materiaria, picturaque, adminiculantur. Hujus autem partes, manganaria, per quam pondera immania minima vi tolluntur in altum: μηχανοποιητικὴ, Quæ facile aquas antliis extrahit: ὀργανοποιητικὴ, Quæ bellis accommoda instrumenta fabricatur, arietes, testudines, turre ambulatorias, helepoleis, sambucas, exostras, tollenoues, et quæcunque Gr.

A vocabulo πολιορκητικὰ vocantur, tormentorumque varia genera, quæ libris Athenæi, Bitonis, Heronis, Pappi, Philonis, Apollodorique continentur, ut Latinos omiserim. Mox et quæ θαυματουργικὴ, cujus exempla sunt ὑδραυλικά ὄργανα, quæque per se ventorum flatu resonant. Et quod vas Dicæometron vocabant, et quod voces avium variarum exprimit: et quod indidem merum, mox dilutum vinum, mox aquam calidam, mox frigidam, copiosam tenuemque vicissim fundit. Et σίφωνες extinguendis incendiis, et medicinales cucurbitulæ sine ignis ministerio cutem prehendentes, et pilæ sponte saltantes, et lucerna suas ipsa producents stuppas: et animal, quod a structore dum secatur in mensa, bibit interim, crepituque sno quodam et voce sitientis representat imaginem: milleque alia id genus, quæ brevitatis studio præterimus. Hæc igitur, ut in capita quædam conferatur, aut ponderibus utitur, et spiritu, quorum præponderatio movet, æquilibrium sistit, sicuti etiam Timæus definit, aut nervis et funiculis animatos quasi tractus ac motus imitatur, ac circa illa quæ subnatent aquis, aut item circa aquarum vertitur horologia: quorum quidem genetum primum docet in pneumaticis Heron, alterum idem in automatis et zygiis, quartum rursus in hydriis, tertium vero in ochumenis Archimedes. Est in ead. mechanicæ serie quæ Centrobatica pars dicitur, e qua reliquæ pendere dicuntur, et * sphæropeia, qualis illa Archimedeæ Claudiani laudata versibus. Suppeditat ead. architecturæ quoque scansoria, tractiles, et spirituales machinas. ["Heyn. Hom. 7, 561. * Μηχανικός, Diod. S. 2, 279." Schæf. Mss.] [* Μηχανόεις, Soph. Antig. 365. Σοφὸν τι τὸ μηχανόεν Τέχνας.]

Μηχανάω, Machinor, vide in Μηχανάομαι habente pass. signif. || Μηχανάομαι, Machinor, Molior, Excogito, Struo, Od. Π. (134.) πολλοὶ γὰρ ἐμοὶ κακὰ μηχανῶνται: sic et (P. 449.) ἐπεὶ κακὰ μηχανῶνται. At Γ. (207.) ἀτάσθαλα μηχανῶνται: Π. (93.) ἀτάσθαλα μηχανάσθαι. Sed Idem usus est: et sine adjectione accusativi hoc verbo, cum præp. ἐπὶ habente dat. personæ: sc. Δ. (822.) Δυσμενέες γὰρ πολλοὶ ἐπ' αὐτῷ μηχανῶνται, Ἰέμενοι κτεῖναι πρὶν πατρίδα γαῖαν ἰκέσθαι, ubi quidam interpr. Insidias struunt; sed ego malim, si exprimeuda sit vis verbi, accusativum ex ipso verbo sumens, reddere ad verbum, licet minus Latine fortasse, Machinas adversus eum struunt. Non rarus est hujus verbi in prosa quoque usus, et quidem tam in bonam, quam in malam partem. Herod. Οὐκέτι ἀνεβάλλοντο τὸ μὴ οὐ τὸ πᾶν μηχανήσασθαι ἐπ' Αἰγινήτησι. Et ap. Herodian. ii qui conspirantes aliquid machiuntur, dicuntur id μηχανάσθαι. Et, Ψευδῇ μηχανήσασθαι λόγον, Isocr. Hel. Enc. Comminisci mendacium. At in bonam partem, ut ap. eund. Herod., Μηχανάομαι σφι ἀγαθὰ πάντα, Illis omnia commoda procuro. Plato Epist. ad Dionis propinquos, Μηχανωμένω τὶ τῶν κρείττωνων, Xen. (K. Π. 2, 2, 7.) μηχανᾶσθαι σωφροσύνην νιοῖς: sed addit κλαύμασι, qui est dat. instrumenti. Item μηχανᾶσθαι χρήματα, Procurare. Et Aristot. de natura dicit, Εὐ δὲ καὶ τὸ τῶν οὐρανῶν μεμηχάνηται. Sic de ead. Greg. dixit, Εὐκολίαν τινὰ τῇ διεξόδῳ τοῦ πνεύματος μηχανωμένην. Denique et μηχανᾶσθαι γέλωτα dicit Xen. (K. Π. 2, 2, 5.) sicut Lat. interdum Risum moliri. Sed usitativum, Risum movere, ciere. At μηχανᾶσθαι ἀπολογίαν vide paulo post. Sed jungitur interdum cum ὅπως ab eod. illo Scriptore: (Απ. 2, 6, 35.) Ὅπως ταῦτα γίνονται τοῖς φίλοις, οὐκ ἀποκάνει μηχανώμενος: (3, 9.) Ἐπιχειρεῖς μηχανᾶσθαι ὅπως σοι ὡς βέλτιστος ᾖ. At vero ap. Plat. legitur τοῦτο μηχανᾶσθαι, sequente ὅπως cum indicativo, Οὐδένα δὲ τοῦτο μηχανᾶσθαι, ὅπως ἀποφεύγεται πᾶν ποιῶν θάνατον. Sic autem in proxime præcedente Xen. I. pro ἧ legitur etiam indicativi futurum, ἔσται. || Μηχανῶμαι, pass. ut voce, sic etiam signif. interdum, Arte mechanica fio, Fabricor, Moschion ap. Athen. (207.) Ἡ δ' ἐτέρα τοῖς εἰς τὰς διατὰς βουλομένοις εἰσέναι μεμηχάνητο, Transitus alter erat arte mechanica factus, Bud. Et generalius μεμηχάνησθαι interdum pro Factum esse

adhibito artificio, Artē factum esse. Demostheni autem πρὸς Ἀφῶνον est Μεμηχανημένος λόγος, Oratio subdole atque artificio solertia composita ad fallendum. Tale est, sed activa signif., ap. Æschin. (13.) Λογογράφος γέ τις ὁ μηχανώμενος αὐτοῖς τὴν ἀπολογία. Ut autem Μηχανῶμαι invenitur, aut certe quædam ejus tempora, in signif. pass., sic et ipsa vox act. Μηχανῶ, ap. Soph. Aj. (1037.) καὶ ταῦτα καὶ τὰ πάντ' ἀεὶ Φάσκοιμ' ἂν ἀνθρώποισι μηχανῶν θεοῖς, ubi exp. Moliri et excogitare. Usus est autem et Hom. participio act. Od. Σ. (142.) Οἷ' ὁρώ μνηστῆρας ἀτάσθαλα μηχανώοντας. [“ Bergler. ad Alciph. 167. Wessel. ad Herod. 62. Musgr. Rhes. 855. Act., ad Soph. Aj. (1037.) p. 616. Erf.” Schæf. Mss.] “Μηχανέωμενοι, Ionice ap. Herod. (7, 172.) “pro μηχανώμενοι.” [* “Μηχανέομαι, Conon c. 37. p. 34. Ed. Kanne, Ἀρχὴν μὲν ἰδίαν ἐν Εὐρώπῃ μηχανούμενον πλάττεσθαι ἀδελφῆς ἠρπασμένης ποιέσθαι ζήτησιν: Heyn. p. 179. ‘Corr. μηχανώμενοι: non enim μηχανέομαι dictum memini.’ Cod. Vat. 19. confirmat hanc emendationem.” Bast. ad calcem Scap. Oxon. Μηχανέομαι est forma Ionica, Herod. 6, 46. μηχανολατο, 8, 7. ἐμηχανέοντο. *Μεμηχανημένος, Solerter, Callide, Eur. Ion. 809.] “Μηχανή-τέον, Machinandum, Plato de LL. 1. 7. M. μηχανὴν πᾶσαν ὅπως ἂν, κ. τ. λ.” [Conandum s. Studendum est, Xen. Ἰππαρχ. 5, 11.] Μηχάνημα, τὸ, Machinamentum, Machina: ut videmus Lucian. vocare μηχανήμα, quod a Thuc. dicitur μηχανή, de quodam l. ejus loquentem. Apud Dem. non semel μηχανήματα ἐφιστάντα πολιορκεῖν, item μηχανήματα προσάγειν τοῖς τείχεσι. Nec tantum de machinis bellicis, sed et de aliis ap. Athen. || Metaphorice, sicut Lat. Machina, Lucian. de Cal. Exp. et Commentum, Artificium. [Æsch. Pr. 463. 988. Ag. 1136. “Toup. Opusc. 1, 267. Markl. Suppl. 1110. Boiss. Philostr. 487.” Schæf. Mss. Polyb. 1, 48, 2. 5. *Μηχάνησις, 1, 22, 7. σιτοποιική.] Μηχανητής, Machinator. [* “Μηχανήτης, Bergler. Alciph. 365.” Schæf. Mss. *Μηχανητός, Arte factus, Tzetz. Ch. 3, 42. ὄμβροι: 6, 612. ubi Μηχανητός.” Elberling. Mss. * “Δυσμηχανητός, Const. Manass. Chron. p. 58(=110. Meurs.)” Boiss. Mss.] Ἀτ Μηχανητικός, Machinandi peritia præditus s. machinas fabricandi. Sed exp. etiam, Solers et excogitator a Bud., in Xen. (Ἰππ. 5, 2.) Χρὴ δὲ τὸν ἵππαρχον μ. εἶναι καὶ τοῦ πολλοῦ μὲν φαίνεσθαι τοῖς ὀλίγοις ἱππέας, πάλιν δ' ὀλίγοις, τοῖς πολλοῖς. Sed μηχανητικὸν εἶναι τοῦ aptius exponetur aut hoc, aut simili modo, Artem aliquam excogitare, qua efficiat ut etc. Dici autem Ἐτ Μηχανικός a Xen. pro μηχανητικός, testatur idem Bud. 258. [Sic Phot. Μηχανικόν Ξενοφῶν τὸν πανούργον καὶ δεινόν.] “Ἀναμηχανάομαι, Rursum machinor s. molior.” Ἀντιμηχανάομαι, Contra machinor, molior, Machinas machinis oppono, aut etiam fraudes fraudibus, [Plut. 7, 46. Eur. Bacch. 291. Arrian. 2, 18, 13. Herod. 8, 52. Lex. Xen. *Ἀντιμηχάνημα, Joseph. 448. Polyæn. 245.] Διαμηχανῶμαι, Machinor summo studio, Molior summo studio, ut sc. particula διὰ sit ἐπιτακτική, Plato Epist. 7. Διαμηχανώμενος τίνα τρόπον ἀνασοβήσει με. [Plut. Cat. Min. 19. Anton. 24. *Διαμηχανητέον, Opera danda est, Plut. 6, 499.] “Ἐκμηχανώμενος, Suidæ est κατασκευάζων: itidemque Hesychio, qui et ἐκμηχανῶμαι affert pro κατασκευάζομαι.” Ἐπιμηχανῶμαι, q. d. Admachinor, Admolior, Insuper machinor. At VV. LL. exp. Machinor, Molior. [“Dionys. H. 4. 1984.” Schæf. Mss. *Ἐπιμηχάνημα, Hippodamus Stobæi Serm. 141. *Ἐπιμηχάνησις, Stob. Ecl. 1. p. 36. *Παραμηχανάομαι, Per imitationem vel æmulationem machinor, Orig. c. Cels. 2. p. 423. 427.] Περιμηχανῶμαι, q. d. Circummachinor, Circummolior, Circumstruo: Od. Ξ. (340.) δούλιον ἦμαρ ἐμοὶ περιμηχανόωντο, q. d. Circumstruebant mihi servitutis jugum, Circum me struebant, pro Mihi parabant, Imponere mihi parabant: [H. 200. * “Προμηχανάομαι, (Ante machinor s. excogito, Præparo,) Dionys. H. 1, 115.” Schæf. Mss. * Προσμηχανάομαι, Plato de Rep. 5. p. 467. * Ἀπροσμηχανητός, Schol. II. Π. 29. * Συμμηχανάομαι, Xen. K. Π. 1, 6, 11. Plut. Alex. 72.]

A [* “Μηχανεύω, Machinor, Excogito, 2 Par. 26, 15. μηχανὰς μεμηχανεύοντας.” Schleusner. Lex. V. T. “Zeun. ad Xen. K. Π. (4, 5, 15.) p. 405.” Schæf. Mss. * Μηχάνευσις, Hippocr. de Septim. Lib. Spur. T. 1. p. 167. Lind. * Προσμηχανεύω, var. lect. Æsch. S. c. Th. 547. 649.] “Μηχανώματος Hes. affert pro διαζώματος.” [* Μηχανή, i. q. μηχανή, Orac. Sibyll. 8. p. 709.] [* Μηχανιώτης, Machinator, Versutus, Hom. H. in Merc. 435. Lobeck. Phryn. 700.] ¶ Μηχος, τὸ, i. q. μηχανή. Quare exp. Artificium, Consilium, Commentum, Remedium, Dolus. Il. B. (342.) οὐδέ τι μῆχος Εὐρέμεναι δυνάμεσθα, πολλὸν χρόνον ἐνθάδ' ὄντες, Nullum consilium excogitare possumus, Nullam rationem inire. Et Od. Ξ. (238.) οὐδέ τι μῆχος Ἦεν ἀνήνασθαι: sicut et μηχανή infinitivo jungitur interdum. Pro Dolo, Epigr. in hoc pentametro, Αὐτῆμαρ τοῖον μῆχος ἐπεφράσατο. Sic autem dicitur μῆχος pro μηχανή ut ἦδος pro ἡδονή: itidemque est indeclinabile. [“Theocr. 2, 95. ubi v. Valck., item Toup. Append. p. 8. ad Herod. 192. 347. ad Od. M. 392. ad Eur. Andr. 536. Wakef. Trach. 743. Heyn. Hom. 5, 585.” Schæf. Mss.] Μηχαρ i. q. μῆχος, μηχανή, nam μῆχος i. esse q. μηχανή, dictum modo fuit, et e μῆχος factum, ut δέλεαρ fit a δέλος. Utitur Æsch. Suppl. (399.) ubi Schol. exp. μηχανήν: [602. Ag. 207.] Affertur et e Lycophr. pro Conamen: exponiturque ibi et ὄφελος. [“Ad Il. I. 249. ad Od. M. 392. ad Herod. 347. Musgr. Andr. 134. Wakef. Trach. 743. Eum. 841. Heyn. Hom. 5, 585.” Schæf. Mss.]

MIAINΩ, Inquino, Contamino, Conspurco, Fædo. A cujus pass. Μιαινομαι est μιάνησαν, Il. Ψ. (732.) μιάνησαν δὲ κονίη: Π. (795.) μιάνησαν δὲ ἔθειραι Αἵματι καὶ κονίησι: dici autem et de homicidis μιαινεσθαι αἵματι, docebo infra. Idem Poeta dixit μιαίνειν pro Inficere, simpliciter Tingere, i. e. βάπτειν, Il. Δ. (141.) Ὡς δ' ὅτε τίς τ' ἐλέφαντα γυνὴ φοῖνικι μήνην Μηνίς ἤε Κάειρα. Videtur autem ideo usus hoc verbo Hom., quod veluti fædari videtur ebur, cum pulcro ejus candori alius color imponitur. Virg. certe μιαίνειν videtur voluisse interpretari Violare: quippe qui ead. comparatione utens, dixit Æn. 12. Indum sanguineo veluti violaverit ostro Si quis ebur. || Polluo, Contemero, Contamino, Conscelero, veluti cum dicitur de iis qui cædem perpetrant: qui usus est frequens in soluta oratione, diciturque μιαίνειν τὰς χεῖρας φόνῳ, αἵματι. Lucian. Οὐκ ἂν βουλοίμην μιᾶναι φόνῳ τὰς χεῖρας, Herodian. 2, (5, 10.) Καὶ μὴ μόνον ἐμφυλῶ, ἀλλὰ καὶ βασιλείῳ μιᾶναι τὰς δεξιὰς αἵματι. Virg. μιαίνειν τὰς χεῖρας αἵματι dixit ad verbum Commaculare manus sanguine: de Medea, Sævus amor docuit natorum sanguine matrem Commaculare manus. Quare ego hæc carmine Græco ita interpretanda censerem, Αἶνός ἔρως ἐδίδαξε καὶ αἵματι χεῖρα μιῆναι Μητέρα ὦν τεκῶν. Cic. dixit etiam Inquinare se parricidio. Hinc comp. μιαιφόνος. || Μιαίνω interdum Profano: unde μεμιασμένος e Thuc. Profanatus. [“Bergler. ad Alciph. 31. Jacobs. Exerc. 2, 158. Valck. Hipp. p. 320. ad Herod. 463. Musgr. Cycl. 613. Brunck. Soph. 3, 521. Markl. Iph. p. 216. Wakef. Herc. F. 1235. Abresch. Æsch. 2, 100. Porson. Or. 909. Kuster. Aristoph. 10. Conf. c. μίγννμι, Jacobs. Anth. 11, 280. Perf. pass., ad Diod. S. 2, 537. Aor. 1., Brunck. Soph. 3, 392. Ἐμίαναι, ἐμίηνα, ad Charit. 237.” Schæf. Mss. Nicander Ἀ. 253. Phot. Μιαινεσθαι καὶ ἐκμιαίνεσθαι τὸ δειρώττειν Σοφοκλῆς. * Μεμιασμένος, Schol. Soph. Antig. 1092.]

Μίασμα, τὸ, Inquinamentum. Ἐτ Μιασμός, ὁ, Inquinatio: vel etiam pro μίασμα Inquinamentum: quo vocab. Gellius utitur. Sed μίασμα redditur etiam Labes, interdum vero et Piaculum, Scelus, Æschin. Καὶ εἰ μὴ πεπλήρωκὲ σε μηδὲν τῶν ἡμετέρων κακῶν, μίασμα τοῦτο προσθῆς σαντῶ τε καὶ τοῖς πασι. Bud. quoque vertit Piaculum, affersens e Dem. (1374.) Ἵνα μὴ μίασματα μὴδ' ἀσεβήματα γίγνηται ἐν τοῖς ἱεροῖς. Et e Luciano (1, 155.) Καὶ τὸ προσομιλῆσαι τινὶ αὐτῶν, μίασμα καὶ εἰ τινα ἴδω μόνον, ἀποφράς ἡ

ἡμέρα. Affert præterea ex Antiph. 115. 116 (= 701.) *Μίασμα τῶν ἀλιτηρίων*, pro Piaculo itidem, dictum sc. de civitate quæ ob cædem contaminata et religione obstricta erat. Item ex alio Ejusd. l. (748.) *Πολλοὶ ἤδη ἄνθρωποι μὴ καθαροὶ χεῖρας, ἢ ἄλλο τι μίασμα ἔχοντες, συναπώλεσαν μετὰ τῆς αὐτῶν ψυχῆς τοὺς ὁσὺς διακειμένους τὰ πρὸς τοὺς θεούς.* Exp. autem et Impiamentum: quod vocab. Cypriano ascribitur. Addit et Contaminatio, Consclerator. Invenitur scriptum ETIAM *Μίαμμα*, et expositum *βάμμα*, Tinctura: ab ea sc. τοῦ *μιαίνω* signif. quæ manavit ex Hom. illo versu, *Ὡς δ' ὅτε τις τ' ἐλέφαντα γυνὴ φοίνικι μύνη.* Dici autem non solum *μεμίασμαι*, unde *μίασμα*, sed etiam *μεμίαμαι*, sicut *μεμόλυσμαι* et *μεμόλυνμαι*, testatur et Bud. [*Μίασμα*, Ruhnck. ad Tim. 13. Valck. Hipp. p. 265. 320. Thom. M. 755. Wakef. Herc. F. 1235. *Μιασμός*, Kuster. Aristoph. 10. Ruhnck. l. c. * *Μίαμα*, Wakef. Trach. 837." Schæf. Mss.] "*Μιάς*, s. *Μιασμός*, dicitur "*μόλυσμός*, ἀκαθαρσία, ῥύπος, μιαιότης, μῶμος, Hes. " Idem crebrius *μίασμα*."

Μιάστωρ, opor, o, q. d. Inquinator, Pollutor, Contaminator, Consclerator. Ita enim vocatur Qui cum scelere aliquo se contaminarit, atque ita piaculum contraxerit, ceteros, veluti contagione quadam, eid. obnoxios reddit. Pro qua mea expositione facere videtur quod Soph. Schol. scribit in h. ejus l., El. (275.) p. 95. meæ Ed. *Ἡδ' ὧδε τλήμων, ὥστε τῷ μιάστορι ἔξυνεστ', Ἐριννὸν οὕτιν' ἐκφοβουμένη.* Hinc fit ut exponatur aliquando Cæde contaminatus, Impurus, Sceleratus. Affertur vero et *μιάστωρ* Mars ex Epigr. (Anal. 2, 14.) pro Homicida. Qui etiam Malus dæmon exp. in VV. LL. [Æsch. Ch. 944. Eum. 178. " Stanl. 177. Wakef. 178. 236. Abresch. Æsch. 2, 20. ad Eur. Med. 1370." Schæf. Mss.]

[* *Μίανσις*, Inquinamentum, Pollutio, LXX. Levit. 13, 44. " Kuster. Aristoph. 10." Schæf. Mss. * *Μιαντός*, Gl. Inquinatus.] *Ἀμιάντος*, o, h, Non fœdatus, Immaculatus, Impollutus, Intemeratus. Plut. *καθαρός* et *ἀμιάντος* copulat, in Pericle (p. 173.) *Ἐμμενὲς ἦθος, καὶ βίος ἐν ἐξουσίᾳ καθαρὸς καὶ ἀμιάντος*, Auctor Epistolæ ad Hebr. (13, 4.) *Τίμιος ὁ γάμος ἐν πᾶσι, καὶ ἡ κοίτη ἀμιάντος· πόρνους δὲ καὶ μοιχοὺς κρινεῖ ὁ θεός*: ubi *κοίτη ἀμιάντος* a vet. Interpr. redditur Torus immaculatus, ab aliis Torus impollutus, Cubile impollutum. || Lapis fossilis, plerumque albus, sed interdum cinereus, rufus, ferreus, pexis mulierum crinibus assimilis, qui eo scisso intus apparent. Is in ignem conjectus nec absumitur, nec inquinatur, nec splendidior etiam evadit; eamque ob causam *ἀμιάντων* dictum esse quidam volunt: fiunt ex eo thryallides, quæ lucernis inditæ non extinguuntur, quamdiu aliquid olei superest: unde ipsum *ἄσβεστον* quidam appellarunt. Manibus netur, pectitur, textitur, ut linum; ideoque a quibusdam Græcorum *λίνον ἀσβέστινον*, a Plin. Linum vivum vocatur; et ex eo telæ fiunt, quæ ignibus injectæ ardent quidem, sed flammis invictæ splendescunt inde magis exeunt quam possent aquis. Non valde differt ab alumine scisso, nisi quod hoc astringit, ille parum pungit linguam, minime vero astringit. Hæc Gorr. (5, 156.) e Diosc. et Plin. (36, 19.) quos vide. [Æsch. Pers. 579. " Meurs. ad Apoll. Dysc. 84. Wakef. S. Cr. 1, 128." Schæf. Mss. * *Ἀμιάντων*, Geop. 4, 1. 5, 17. * *Ἀμιάντως*, Method. 429. * *Ἀχειρομιάντος*, Isid. Pelus. Ep. 4, 207.]

" *Ἐκμιάνομαι*, Polluor, Contaminor: et peculiariter Effluxu seminis polluo, ut solent somniantes. " Apud Aristoph. enim B. (753.) *ἐκμιάνεσθαι* esse " dicitur τὸ ἀποσπερματίζειν ὥστε οἱ ὄνειρώττοντες: " ut Galen. quoque in suo Lex. Hippocr. *ἐκμιάνε* " ται affert pro ἀποκρίνει τὸ σπέρμα. " [Opp. 'A. 4, 663. *ἐξεμίγη* θάλασσαν.] *Καταμιάνω*, i. q. *μιαίνω*, nisi quod præp. vim significationis auget, [Herod. 6, 58. * *Προμιάνω*, Joseph. B. J. 4, 6, 3. * *Συμμιάνω*, Gl. Coinquino. Joseph. l. c. LXX. Baruch 3, 10.]

Μιαιφόνος, o, h, Qui polluit se cæde, s. contaminat, Pollutus cæde, s. Contaminatus, Qui homici-

dium admisit, Homicida, Sanguinarius, Sicarius, q. d. ὁ *μιαίνων φόνῳ εαυτὸν*: ita enim malo quam per vocem pass. resolvere: licet alioqui quod ad signif. attinet, perinde sit. Apud Hom. Martis est epith., Il. E. (31.) *Ἄρες, Ἄρες βροτολογέ, μιαιφόνε, τειχεσιπλήτα*: e quo versu Lucill. elegantissime hunc fecit per parodiam, Epigr. p. 153. meæ Ed. *Ἄρες, Ἄρες βροτολογέ, μιαιφόνε, πάεο κουνεῦ: sed πάεος jungitur cum τέμνων, quod habetur initio hujus pentametri, qui illum hexametrum excipit, Τέμνων οὐ γὰρ ἔχεις οὐκέτι ποῦ με τάμης.* Usi sunt hoc nomine et prosæ scriptt., cum alii, tum Xen. (K. II. 8, 7, 3.) et Aristot. in VV. LL. *μιαιφονώτερος*, Magis mortifer, [Lobeck. Phryn. 671. " Heyn. Hom. 5, 8. Valck. Hipp. p. 314." Schæf. Mss.] "*Ἰαιφόνος*, pro *μιαιφόνος*, Qui cæde se polluit, teste Hes." *Μιηφόνος* ead. signif. ut ap. Archilochum, παῖ δ' *Ἄρεω μιηφόνου*, [ex Eust. Il. E. p. 518 = 392, 25.] Invenitur autem et *μιαφόνος* non ascripto i ipsi η: sed mihi placet ascribi, quod putem esse ab ἐμίγη. [* *Μιαιφόνως*, Phot. Bibl. 366. * *Μιαιφονώτατα*, adv., Dio Cass. 1352, 94.] *Μιαιφονία*, h, Pollutio s. Contaminatio e cæde, Cædes, Homicidium. Plut. plurali etiam usus est, dicens τὰς τυραννικὰς *μιαιφονίας*, in libello περὶ Ἀοργ.: [9, 402. 10, 131. Lucian. 1, 56.] *Μιαιφονέω*, Polluo me cæde, s. Contamino, Homicidium perpetro, Interficio, Trucido: Cic. ap. Plat., p. 11. mei Cic. Lex. *μιαιφονεῖν* ὁτιοῦν vertit Trucidare aliquem et impie cruentari. Isocr. in Panath. *Οὐδὲ τοὺς πονηροτάτους τῶν οἰκετῶν ὁσιόν ἐστι μιαίφονεῖν.* Lucian. (1, 383.) de Alexandro, *καὶ ἐμιαίφονεῖ ἐν τοῖς συμποσίοις τοὺς φίλους.* [* "*Καταμιαίφονέω*, Heraclit. Epist. p. 59. Commel. * *Συμμιαίφονέω*, ibid. 58." Boiss. Mss. * "*Μιαίφονέω*, ad Diod. S. 2, 614." Schæf. Mss.]

Μιαρός, a quo Gall. Maraud, Pollutus, Contaminatus, Fœdatus: αἵματι *μιαρός*, Sanguine contaminatus: itemque *μιαρός* sine adjectione pro eod. Eust. ap. Hom. exp. αἰμοβαφής. Sed ab Hom. posteris dicitur *μιαρός φόνῳ*, sicut *μιαφόνος*, itemque sine adjectione Qui cæde contaminatus est. Synes. Ep. 44. *Ἀπασα γὰρ ἂν εἴη μιὰρὰ τῷ φόνῳ, πολυμήθεντος αἵματος ὁμογνίου.* Sed generalius etiam pro Scelesto s. Impuro, Dem. in Mid., *Ἀνεκράγετε ὅπως ἐπέξει τῷ μιάρῳ τούτῳ.* Qua signif. dicitur etiam cum a Dem. (552.) tum ab aliis, *μιὰρὰ κεφαλῇ*, q. d. Scelestum caput, pro Homine scelesto s. scelerato. Cic. ap. Plat. vertit Improbus, ut videbis p. 128. mei Cic. Lex. Videtur tamen Plato *μιάρῳ* et ἀκάθαρτον pro eod. ponere. [" Heyn. Hom. 8, 680. Act. Traj. 1, 240. ad Xen. Eph. 239. Valck. Hipp. p. 320. (ubi et de h. v. confusione cum μακρός, μικρός,) Diatr. 57. ad Lucian. 1, 434. ad Charit. 378. Phryn. Ecl. 136. 152. Thom. M. 615. 862. Boiss. Philostr. 438. De die, ad Thom. M. 89. Conf. c. μικρός, Müller. ad Lycophr. p. 314. * *Ἵμιαρὲ*, Plato Charm. 78. 112." Schæf. Mss. * *Μιερὸς*, Ionice pro *Μιαρός*, Lobeck. Phryn. 309. * *Μιαροφώκτης*, i. q. *μιαροφάγος*, Anonym. Poeta de S. Theod. v. 253. p. 46. Wernsd.] *Μιαροφάγος*, Pollutorum ciborum esor, s. Contaminatorum, Qui impuris escis vescitur. *Μιαροφαγία*, Pollutorum esus, Areth. in Apoc. [4 Macc. 5, 3, 25.] *Μιαροφαγέω*, Pollutos cibos edo, Contaminatis cibis vescor. Apud Greg. in Enc. Macc. pro Idolothyta comedo, *Ὁὐ μιαροφαγίσσομεν, οὐκ ἐνδύσσομεν.* [4 Macc. 5, 27. " Suid. 1, 226." Wakef. Mss.] "*Παμμιαρός*, " Omnino scelestus, Scelestissimus. Recensetur a " Polluce." [Euseb. 209. " Saracenica Sylb. 54. Greg. Naz. Stelit. 1. p. 58. Suid. v. Λουκιανὸς Σάμιος." Boiss. Mss.] *Μιαρὼς*, Pollute, Contaminate, Scelestus, [Aristoph. Ἰππ. 800.] *Μιαρία*, Impuritas, Scelus. A Suida affertur e quodam l., *τὴν μ. τοῦ καπνοῦ καὶ τὴν ὀχλησιν τῆς κόπρου*, ubi videri possint permutatæ esse sedes horum accusativorum μ. et ὀχλησιν. Phrynich. autem hanc vocem respuit. [Lucian. 2, 261. Dem. 845. " Phryn. Ecl. 152. Thom. M. 615." Schæf. Mss. * "*Μιαρότης*, Orig. c. Cels. 136. Hes. v. *Μιάς*." Wakef. Mss.]

" *Μίαχος*, Hes. *μίασμα*, ἀσέβημα, Piaculum, Scelus. Quibus addit, poni etiam ἐπὶ τοῦ δυνώδους.

“Attamen *Μιᾶχρον* Idem affert pro *καθαρόν*, Purum: A
“cum potius videatur debere signif. *μιᾶρόν*, Impu-
rum, Scelestum.”

ΜΙΓΩ, inusitatum, a quo EST *Μίγω* ap. Hom.,
f. *ἔγω*. Sed pro *Μίγω* in usu EST *Μίγνυμι*, ET *Μι-
γνύω*. Signif. autem Misceo, quod verbum Lat. a
Μίγω potius deduxerunt, vel Permisceo: ut Cic.
vertit ap. Plat., in quodam Timæi l.: ubi quoniam
habetur etiam nomen verbale ab hoc verbo deduc-
tum, eum proferam totum cum ipsius Ciceronis in-
terpretatione, *Καὶ τρία λαβὼν αὐτὰ ὄντα, συνεκερά-
σατο εἰς μίαν πάντα ἰδέαν, τὴν θατέρου φύσιν δύσμικτον
οὖσαν εἰς ταυτὸ ξυναρμόττων βίᾳ* *μὴ γνῦς δὲ μετὰ τῆς
οὐσίας, καὶ ἐκ τριῶν ποιησάμενος ἓν*. Quæ Cic. ita
reddidit, Et cum tria sumsisset, unam in speciem
temperavit; naturamque illam, quam alterius dixi-
mus, vi cum ead. conjunxit, fugientem et ejus copu-
lationis alienam, periuiscens cum materia. Cum e
tribus effecisset unum etc. Ubi observa videri Cic.
legisse *μὴ γνῦς τε*. Ac certe longe aptius dicetur *ξυ-
ναρμόττων, μὴ γνῦς τε*, quam *μὴ γνῦς* præsens jungetur
cum *ποιησάμενος*. Dicitur etiam *μὴ γνῦναι τινί, εἰς τι*:
unde *μὴ γνῦναι εἰς ὕδωρ* ex Aristot. Pol. pro Aquæ im-
mistum, s. potius permistum, Cum aqua confusum.
Item aliquid dicitur *μεμίχθαι* ex *τινῶν*: Plut. Symp.
1134. meæ Ed. (8, 529.) “*Ὅτι γὰρ μέμικται τὸ παγ-
κράτιον ἐκ τε πάλης καὶ πυγμῆς, δῆλον*. Interdum
vero sine casu: Il. B. (475.) “*Ῥεῖα διακρινέωσιν, ἐπεὶ
κε νομῶ μίγνυσθαι*: nam hic *νομῶ* intelligitur esse pro
ἐν νομῶ. Sed in illa cum dat., constructione varie
usurpatur: Apoll. Rh. 2, (78.) *χερσὶν ἐναντία χεῖρας
ἔμιξε*, Manus conseruit. Hom. autem dixit Il. O.
(510.) *μῖζαι χεῖρας τε μένος τε*: item *μισογόμενος* de
præliantibus, ut infra videbis. Idem Apoll. Rh. ibid.
(985.) “*Ἀμαζονίδεσσιν ἔμιξαν Ὑσμίνην*, cum Amazo-
nibus pugnam miscuerunt, conseruerunt. Sed in
pass. voce Hom. dicit etiam *μὴ γνῦναι τινί ἐν παλάμαις*,
pro Manus conserere: dicit quoque *μὴ γνῦναι ἐν δαί,*
ead. signif., Il. E. (386.) *τῷ δ’ οὐ θέμις ἐστὶ μὴ γνῦναι*
ἔν δαί λευγαλέῃ. Alibi autem *μὴ γνῦναι προμάχοισι*
vel *ἐνὶ προμάχοισι* pro *προμάχεσθαι* s. *πρόμαχον εἶναι*:
qua forma Pind. *μὴ γνῦναι νίκη* dixit pro *νικῆσαι*. Sed
et generalius ponitur *μὴ γνῦναι* pro *πελάσαι*, Prope
accedere: Il. O. (409.) *κλισίῃσι μὴ γνῦναι οὐδὲ νέεσ-
σιν*. Sed dicitur etiam *μὴ γνῦσθαι* τισί, pro In eorum
cætu esse, Inter eos versari. Et *Μιχθεῖς ἀλλοδαποί-
σι*, Il. Γ. (48.) Cui commercium fuit cum exteris:
vel in signif. motus, Cui ad externos profecto com-
mercium fuit cum illis. Quinetiam legitur *μῖξεσθαι*
ξενίη Od. Ω. (313.) ubi *ξενίη* resolvendum puto in *διὰ
ξενίης*: ut si dicas *μὴ γνῦσθαι τινί διὰ ξενίης*: quod
nihil aliud est quam *ξενίζεσθαι*. || *Μὴ γνῦσθαι* usur-
patur etiam de concubitu, quo dixit modo Virg.
Mista deo mulier: Il. T. (176.) *Μήποτε τῆς εὐνῆς
ἐπιβήμεναι, ἥδὲ μὴ γνῦναι*. De quo verbi *μὴ γνῦσθαι*
usu dicitur et in *Μίγω* paulo post. Usus est autem
hujus signif. verbi *μὴ γνῦσθαι* in prosa quoque: *μητοὶ
μὴ γνῦσθαι*, ap. Plat. quod Cic. vertit Cum matre cor-
pus commiscere. Sed illud animadvertendum est
lectori diligenter, ne *κούρησιν μῖξεσθαι* Od. Ζ. (136.)
et si qui sunt loci similes, ad hanc signif. referat,
cum referri debeant ad eam, qua ponitur pro Versari
inter aliquos, cum aliquo, in cætu esse. Interdum
tamen motus etiam includitur, ut cum dicitur in l.
illo Od. Ζ. “*Ὡς Ὀδυσσεὺς κούρησιν εὐπλοκάμοισιν ἔμελ-
λε μῖξεσθαι, γυμνὸς περ ἑὼν*, In cætu puellarum
venturus erat, vel in congressum. Nam In congres-
sum puellarum venire, multo fuerit tolerabilius hoc
quidem loco, ad vitandam ambiguitatem, quam Con-
gredi cum puellis, ut quidam interpr. Quod si
verbo Congredior uti volebant, quo tamen in hujus-
modi ll. abstinere malim, ei danda potius erat antiqua
constr., sc. cum accus. ut dicit Plautus, Hominem
ne congrediamur quæso, priusquam stomachum de-
tlexerit. Nec tamen ignoro Congredi cum puellis pro
μὴ γνῦσθαι ἐν φιλότῃ, quod et *μὴ γνῦσθαι* sine adje-
ctione dicitur, non satis Latinum existimari; sed
multos tamen e recentioribus eo usos esse constat.

Vide *Μίγω*. [“*Μίγω*, Heyn. Hom. 4, 391. 6, 588.
Μίγνυμι, 5, 466. 6, 599. 8, 204. Wakef. S. Cr. 4,
82. Eum. 69. Jacobs. Anth. 8, 412. 9, 65. ad Charit.
753. Abresch. Æsch. 2, 8. Wakef. ad Bion. 1, 44.
in Addend., Brunck. El. 1485. *Μιγνύω*, Xen. K. Π.
p. 14. Demetr. Phal. §. 21. *Μιγνύσθαι*, de concubitu,
Xen. Mem. 4, 4, 20. Fischer. Ind. Palæph. v. Ἀναμ.,
Medenb. Amæn. 24. Bergler. ad Alciph. 153. ad
Lucian. 1, 268. 3, 567. Thom. M. 616. Jacobs.
Anth. 12, 346. Bast Lettre 163. Accedere, Visconti
Iscr. Triop. 82. M. μετὰ τινος, Schol. Aristoph. Πλ.
436. ἐν, Heyn. Hom. 4, 492. 6, 36. Il. N. 286.
χείλεα χεῖλεσι μῖξω, Valck. ad Bion. p. 310. *Μιχθεῖς,
μιγεῖς*, ad Xen. Mem. 1, 2, 20.” Schæf. Mss.]

Μίγω, idem, nec inusitatum sicut *Μίγω*, Il. Γ.
(270.) *κρητῆρι δὲ οἶνον Μίγον*, ubi Eust. ait *μίσγον
οἶνον*, sc. *τὸν τῶν Ἀχαιῶν καὶ τὸν ἐκ Τροίας*, eis ἐν
ἄγοντες αὐτόν. Sunt tamen et qui interpr. Infunde-
bant iu craterem. Usus est hoc verbo et Plato Ti-
mæo, ubi Cic. vertit Permiscere, ut videbis p. 32.
mei Cic. Lex. Et *Παισὶ μίγεσθαι*, Plut. (9, 402.)
Frequens est ap. Hom. pass. *μίγεσθαι*, et quidem in
illis etiam loquendi generibus, quorum facta fuit
antea mentio. Quibus addendum est ex Od. Υ. (203.)
Μισγόμεναι κακότητι καὶ ἄλγεσι λευγαλέοισι,
ubi *μισγόμεναι ἄλγεσι*, Misceri doloribus, ad verbum,
est velut In mediis doloribus versari, Implicari dolo-
ribus, Implicitum esse: *μεμιγμένους κακοῖς*, Sophi.
(El. 1485.) Implicitum malis. Sed utitur et cum
præp. ἐς, Il. Σ. (216.) *οὐδ’ ἐς Ἀχαιοὺς Μίγετο*, pro
Neque in Achivorum cætu veniebat, Neque se
Achivis immiscebat. Præsertim autem pro Concum-
bere frequens est, ap. Hom. Od. O. (429.) *ὃς ἐμίγετο
λάβρῃ*, de puella, Ζ. (288.) “*Ἥτ’ ἀέκητι φίλων πατρός
καὶ μητρὸς ἐόντων Ἀνδράσι μίσηται, πρὶν γ’ ἀμφάδιον
γάμον ἐλθεῖν*. Ridiculum vero esse quod quidam
annotant, dici sc. virum mulieri *μίγεσθαι*, non au-
tem mulierem viro, non ille solum l. ostendit ex Od.
Ζ., sed et alii ejusd. Poetæ. E quibus est hic Od.
Υ. (7.) *ταὶ δ’ ἐκ μεγάρου γυναικες Ἥισαν, αἱ μνηστῆρ-
σιν ἐμισγέσκοντο πάρος περ*. Itidemque hic X. (444.)
*εἰσόκε παῶν ψυχὰς ἐξαφέλοισθε, καὶ ἐκλεάθοιντ’ Ἀφρο-
δίτης Τὴν ἂρ ὑπὸ μνηστῆρσιν ἔχον, μίσγοντό τε λάβρῃ*.
Quinetiam ut dicitur vir *μὴ γνῦσθαι ἐν φιλότῃ*, sic et
mulier: Hesiod. Θ. passim *Μιχθεῖσ’ ἐν φιλότῃ*: idque
interdum dativo, interdum sequente gen. Cum dat.,
ut (922.) “*Ἥ δ’ Ἥβην, καὶ Ἀρην, καὶ Εἰλείθειαν ἔτικτε,
Μιχθεῖσ’ ἐν φιλότῃ θεῶν βασιλῆϊ καὶ ἀνδράν*. Sic
(970.) “*Ἰασίφ’ ἥρωϊ μιγεῖσ’ ἐρατῇ φιλότῃ*. At gen.
sequente, (944.) *Μιχθεῖσ’ ἐν φιλότῃ Διὸς νεφεληγε-
ρέταο*. At *μισγόμενοι* sine adjectione dicuntur præ-
liantes, Il. Δ. (456.) “*Ὡς τῶν μισγομένων γένετο ἰαχὴ
τε φόβος τε*: possumus autem hic quoque verbo Mi-
sceo uti, dicendo sc. Prælia miscentium, e Virg.
Legitur vero et Miscere certamina ap. Liv. [“Toup.
Opusc. 1, 204. Wolf. ad Hesiod. 126. Bergler. Præf.
Il. p. 8. Jacobs. Anth. 9, 390. Dionys. H. 5, 112.
Heyn. Hom. 4, 261. 507. Thom. M. 616. M. ἐς. An-
tiphan. 7.” Schæf. Mss.] “*Μισγόλας*, Hesychio
“*θόρυβος*, Tumultus: nimirum e confluxu et misti-
one multitudinis.” [“Ad Mœr. 279.” Schæf. Mss.]
“*Μισγονόμος*, Eid. *ὅπου πάντες νέμονται γῇ*, Terra
“*ubi promiscue pascunt omnes*.” [* “*Μισγήτη,*
* *Μισγητρία*, Thom. M. 520. T. H. ad Plut. p. 346.
347. Kuster. Aristoph. 15. Brunck. 1, 277. (Πλ.
989.)” Schæf. Mss. Voces sunt nihili, a Grammati-
cis confictæ, ad exprimendam vim τῶν *μισήτη,* *μιση-
τρία*, quas vide, et cf. Schol. Aristoph. l. c. “*Ὀρν.*
1619.]

Μεμιγμένως, Miste, s. Mixte, Mixtim, Promiscue.
Exp. et Confuse. [Aristot. Rhet.]

“*Μικτέον*, Miscendum,” [Diosc.]

Μίγμα, τὸ, Mistura, Mixtura, Miscella, Farrago,
Bud. Et peculiariter *μίγματα* de Medicamentorum
misturis. [Plut. 6, 298.] *Μιγματοπώλης*, Qui medi-
camentorum misturas vendit: quo nomine Pamphi-
lus quidam vocatur ap. Gal. de Comp. Med. κ. Τύπ.
7. VV. LL. [* *Μιγμός*, pro *μίγμα*, affertur e Diog.
Laërt.]

Μίγδην, Mistim, Permistim, seu, ut alii scribunt,

Mixtim, Permixtim. Vel, Promiscue. [Hom. Hymn. in Merc. 491. "Ad Charit. 742. Jacobs. Anth. 11, 187. * *Σμίκδην*, ibid." Schæf. Mss.] *Μίγδα* pro eod. ap. [Od. Ω. 77. H. in Cer. 426.] "*Μίγδαλοι*, "Hesychio *ἀναμεμιγμένοι*, Mixti."

[* *Μίξ*, Mistim, Promiscue, Nicander Θ. 715. "Cattier. Gazoph. 60. Gesner. Ind. Orph." Schæf. Mss.]

*Μίξ*is, η, Mistio, Permistio, Emped. ap. Plut. 'Αλλὰ μόνον *μίξ*is τε διάλλαξις τε *μιγόντων*, Lucian. (1, 843.) 'Η μ. δὲ καὶ ἡ ἀρμογή τῶν σωμάτων, Philo, Τὰ δὲ δευτέρα *μίξ*ιν ἔχει καὶ κοινωνίαν. || Concutitus, Coitus, Herod. (4, 104.) de Agathyrsis, 'Επικοινων τῶν γυναικῶν τὴν *μίξ*ιν ποιεῖνται. ["Thom. M. 823. Toup. Opusc. 2, 133. Valck. ad Hipp. p. 191. ad Diod. S. 1, 225. Concutitus, Coitus, Heyn. ad Hesiod. 157. Jacobs. Anth. 7, 220. M. et κρᾶσις differunt, Stob. 417. Gern." Schæf. Mss.] "*Μιζοβάρβαρος*, Mixtus barbaris, Semibarbarus," ["Phryn. Ecl. 156. ad Diod. S. 1, 299. Eur. Phœn. 140. ubi v. Beck. p. 186. Valck. p. 624." Schæf. Mss. * *Μιζόμβροτος*, Semihomo, ut Centaurus, Æsch. Suppl. 577. * *Μιζονόμος*, Epith. hircorum, quia inter oves pascuntur, Simonides ap. Athen. 456.] "*Μιζοπάρθενος* dicitur ἡ σφιγξ, quod virginea facies ei admista esset, h. e. Quod e parte esset facie virginea. Eur. Phœn. (1030.) *Πολύφθορος*, πολύστονος, *Μιζοπάρθενος*, δαίον τέρας. *Μιζοπόλιος*, "Cujus pilis cani misceri incipiunt, Semicanus: Homo mero μεσαιπόλιος. Supra *μιζόθριξ*." [Gl. Canaster. Jo. Malal. 1, 317. 332. 333. 347. 363. alibi." Elberling. Mss. Fasta Alexandrina ap. Alemann. ad Procop. p. 28. "Const. Manass. Chron. p. 306. * *Μιζόπολις*, Philem. Lex. 15. forte *μιζοπόλιος*." Boiss. Mss. "Ex Etym. M. 46. iisdem fere verbis utente emendavimus lectionem e Cod. editam *μιζόπολις*, quæ vox nihili est, licet etiam ap. Phav. legatur: contra * *Μιζοπολίτης* Lexicis accedat." Osann. * "*Μιζόπνος*, Pure permixtus, Hippocr. 948." Wakef. Mss. * *Μιζόφρυξ*, Basil. Schol. Mss. in Greg. Naz. p. 45. * *Μιζοφρύγιος*, Strabo 12. p. 857., 13. p. 933. * "*Μιζοφρύς*, Schol. Eur. Phœn. 813." Wakef. Mss. Lobeck. Phryn. Add. ad p. 713. * *Μιζόχλωρος*, Hippocr. 95. * "*Σωματομιξία*, Const. Manass. Chron. p. 119." Boiss. Mss.]

"*Μιξίας*, Hesychio ὁ *μιγνύων*, Mixtor s. Mistor."

Μικτός, Mixtus, Gal. ad Gl. *Μικτόν* ἐξ αἵματος καὶ ξανθῆς χολῆς τὸ ρεύμα: perinde ac si dixisset *μεμιγμένον*. ["Ad Phalar. 275. Stanl. Eum. init." Schæf. Mss. * "*Μικτός*, Schol. Nicandri Θ. 912." Wakef. Mss.] COMP. "*Ἀμικτος* ET *Δύσμικτος*. Sonat autem *ἄμικτος* q. d. Impermiscibilis, Qui permisceri non potest. Plin. dixit Insociabilis, at Gell. Incoibilis. Vel, Non mistus. Greg. "*Ἀμικτα μίγννται*, Miscentur quæ natura sua misturam respuunt, quorum natura a mistura abhorret. || Interdum *ἄμικτοι* dicuntur Commercio uon utentes, et ut Sauromatæ ap. Paus., Bud. Sic et *ἄμικτος γαῖα*, Eur. (Iph. T. 402.) Quæ aliena commercia respuit. Itidemque *ἄμικτος τόπος*, Isocr. (Evag. 25.) Sed exp. etiam Nullum hominum consortium admittens. [Lucian. 2, 98. 125. "Wakef. Trach. 1093. 1095. Abresch. Æsch. 2, 35. Jacobs. Anth. 9, 288. Boiss. Philostr. 401. Toup. Emendd. 4, 460. Opusc. 2, 244. ad Herod. 31. 251." Schæf. Mss. * "*Ἀμικτομῆλαιος*, Diosc. Notha 443." Boiss. Mss.] "*Ἀμικτός*, Absque mistione s. mistura, ["Alciph. 200." Schæf. Mss.] "*Ἀμιξία*, q. d. Impermiscencia. Dicitur enim esse *ἀμιξία* inter eas res quæ inter se permisceri non possunt, quæ misturam non admittunt. A Luciano autem tribuitur Timoni, quod se aliis hominibus non immisceret, sed eorum consortium vitaret, (1, 154.) "*Ἀμιξία* πρὸς ἅπαντας καὶ ἀγνωσία, καὶ ὑπεροψία. ["Sic τῷ *ἀμιξία* bis utitur Polyb. 1, 67. de Eo statu rerum, ubi inter se non communicant homines, sed separata agitant consilia. Cf. "*Ἀνεπιμιξία*." Schw. Mss.] Exp. etiam Natura congressus hominum refugiens. Sed et *ἀμιξία διατρῆς* affertur ex eod. Luciano, [et Plut. 9, 119. "Aristæn. 2, 3." Boiss. Mss.] AT *Δύσμικτος*, Qui non facile miscetur cum alio, Qui vix admittit misturam cum alio. Vide usum hujus vocis in quodam

Plat. I. cum Cic. interpretatione, in *Μίγω*. [Plut. 9, 23. "Jacobs. ad Bion. 15, 14." Schæf. Mss.] *Ἀναμικτός*, unde δ. ἔχειν, Non facile admittere mistionem, misturam, Plut. Symp. 1137. meæ Ed. [8, 536. * *Ἐμικτος*, Comis, Facilis, J. Poll. 3, 96. 6, 28. Themist. p. 271. "Sic leg. Plut. Mor. 1, 668." Schæf. Mss. * *Πάμμικτος*, Æsch. Pers. 52. 905. Schleusner. Lex. V. T. * *Πολύμικτος*, Orph. in Natur. 11. * *Πολυμιξία*, Plut. 10, 562.]

Μίγα, Mistim, Mixtim, Permixtim, Promiscue, i. q. *μίγδα*, ["Gesner. Ind. Orph. v. *Μίξ*, Ruhnck. Ep. Cr. 260. ad Charit. 595." Schæf. Mss. * *Μίσγα*, pro *μίγα*, Apollon. de Adv. 562. * "*Μιγῆ*, i. q. *μίγα* et *μίγδην*, Mixtim, Nicander ap. Athen. 126." Schw. Mss. Apud Schn. Lex. *μιγῆ* habetur pro accus. sing. ab adj. * *Μιγῆς*.] *Μιγᾶς*, ἄδός, δ, Mistus, Permistus, Miscellaneous, Miscellus, Eur. Andr. (1143.) *Πολλοὶ δ' ἐπιπτον μιγάδες*, exp. Alii aliis permixti. Item *μιγάδες* Homines convenæ, Bud. ap. Isocr. Paneg. et ap. Athen. et q. d. Miscellanei. Idem tradit e Greg. *μιγάδα βλον* opponi τῷ ἑρημικῷ, item *μιγάδας* homines τοῖς μονασταῖς. ["Hoeschel. ad Philon. Opusc. 230. ad Diod. S. 1, 694. Lobeck. Aj. p. 272." Schæf. Mss.] *Μιγάζομαι* pro *μιγνύω*, Misceo. A cujus pass. est partic. *μιγαζομένους*, Od. Θ. (271.) *μιγαζομένους φιλότῃτι*, cum paulo ante dixisset *μίγησαν*. Ejusd. derivationis SUNT '*Ἀμιγῆς* ET '*Ἀμφιμιγῆς* ET '*Πολυμιγῆς*. Est autem '*Ἀμιγῆς*, sicut *ἄμικτος* supra, Qui misceri non potest, Qui mistus nou est, Purus. Interdum cum gen., ut *ἀμιγῆς πάσης υλῆς*, Nulli materiæ mistum, Purum ab omni materia. Sic *ἀμιγῆς ἐτέρας φύσεως*, Diosc. Item, '*Ἀμιγῆς αἵματος στέαρ*, Adeps sanguinis expers. Et, '*Ἀμιγῆς τοῦ φαύλου*, Luciano (2, 907.) Interdum et cum dat.: '*Ἀμιγῆς ἐστὶ τοῖς φαύλοις*, Aristot. Sic *ἀμιγῆς ἐλαίῳ*, Diosc. Nonnunquam sine adjectione, Plut. Εἰ μὲν γὰρ *ἀμιγῆς καὶ καθαρὸν ἦν τὸ ἐν κ. τ. λ.* ["Bergler. ad Alciph. 262. ad Lucian. 1, 295. Beckm. ad Marbod. 150." Schæf. Mss. * '*Ἀμιγῶς*, Gl. Immixtim. * '*Ἀμισγῆς*, pro *ἀμιγῆς*, Nicander 'Α. 195.] '*Ἀμφιμιγῆς*, Undique mistus, Misturam undique habens, Hes. "*Παμμιγῆς*, Ex omni genere mistus: ut π. ὄχλος, Athen. Ex omni hominum genere mista turba, Miscellaneous turba. Nam *παμμιγῆς* redditur etiam Miscellaneous, item Confusaneus; item Confusanea atque miscellaneous mistura constans, e Gellio." [Lobeck. Phryn. 515. Æsch. Pers. 269.] "*Παντομιγῆς*, Ex omnibus mixtum: "Suidæ πολυειδὲς, in exemplum afferenti, Εἰ που τι χωρίον παντομιγῆς τε καὶ εὐκαρπον ὑπάρχοι, ὁ δὲ σπότῃς εὐθὺς συνήρπαστο κατηγορίας πεπλασμένης: "ubi παντομιγῆς χωρίον est In quo omnis generis plantæ fructusque sunt veluti mixti." *Πολυμιγῆς*, E multis mistus, Misturam aut admistionem e multis habens. "*Πουλυμιγῆς*, E multis mixtus, s. Permixtus, Confusus, Epigr." [Anthol. 4. p. 447.] *Πολυμιγία*, Multarum rerum mistura, mistio, Plut. [8, 627.]

[* "*Ἀμφιμιγννμι*, Orph. Fr. 7, 21." Kall. Mss.]

Ἀναμιγννμι, vel '*Ἀναμιγνύω*, Immisceo, Permisceo, Commisceo. Jungitur dat. vel præpositioni πρὸς habenti accus. Plut. Pericle, Πρὸς ἀνθρωπείας χρεῖας ἀναμιγνύς τὴν ἀρετὴν. Apud Eund. '*Ἀναμεμιγμένοι πρὸς ἀλλήλους*. || '*Ἀναμιγννμαι*, vel '*Ἀναμιγνύομαι*, Pass. Immisceor, Permisceor, Commisceor: '*Ἀναμιγννσαι τῇ ἄλμῃ*, Lucian. (1, 295.) ἀναμεμίχθαι, Permixtum esse. Et participia ἀναμεμιγμένος et ἀναμιχθεῖς: '*Ἀναμιχθέντες τῷ πλήθει*, Lucian. (1, 610.) '*Ἀναμίσγω* etiam reperitur pro '*Ἀναμιγνύω*, ut et simpl. *μίσγω* pro *μιγνύω*. ["*Ἀναμιγννμι*, Jacobs. Anth. 11, 206. Fischer. Ind. Palæph. '*Ἀναμίσγω*, Heyn. Hom. 6, 628." Schæf. Mss. Herod. 1, 199. Theogn. 955. '*Ἀμρίσγω*, pro '*Ἀναμίσγω*, Plut. 9, 631.] "*Ἀναμεμιχάται*, Ionice pro ἀναμεμιγμένοι εἰσὶ. [Herod. 1, 146.] '*Ἀναμεμιγμένως*, Mixtim, Permixtim, Promiscue. Hes. ἀναμίξ exp. per ἀναμεμιγμένως, ut magis notum. ["Heyn. Hom. 8, 257." Schæf. Mss. Schol. Soph. Trach. 528. '*Ἀναμίγδην*, i. q. ἀναμεμιγμένως. ["Ad Callim. 1, 100." Schæf. Mss. * '*Ἀνάμιγδα*, Soph. Tr. 519.] "*Ἀμ-*

“ μίγδόν quoque pro αναμεμγμένος s. μετός po-
“ nitur, i. e. Mixtum : ut ap. Nicand. Θ. (912.) “
“ σε ποτ’ ἀμύγδον, τὰρ δ’ ἄνδρα πίναε. Que tu
“ interdum mixtum bibas, interdum scorsim singula.”
“ * Ἄμμιγα, i. q. ἄμα s. οὐδ’ et veluti αναμεμγμένος :
“ i. e. Una cum. Apoll. Rh. 1, (573.) de piscibus,
“ ἄμμιγα παῖρους Ἀπλετοί, ὑγρὰ κλέυθη διασκαίροντες
“ επὶ τοῖς : ubi hoc adverbium resolvere queas in
“ particip. αναμεμγμένοι, Mixti. Itidemque Epigr.
“ ἄμμιγα νεκροῖς γείμαι, pro αναμεμγμένος νεκροί,
“ Mixtus mortuis, h. e. Una cum mortuis, vel
“ potius Inter mortuos. In Epigr. cum gen. le-
“ gitur, “ Ἠεσθεν μουσῶν ἄμμιγα καὶ χαρίτων, i-
“ dem pro Inter Musas et Charitas : s. αναμεμ-
“ γμένος μουσῶν καὶ χάρισι.” [“ Ruhnk. Ep. Cr. 293.
“ ad Lucian. 1, 250. ad Callim. 1, 100. Gesner. Ind.
“ Oph. Secygdus 2. Epigr. adesp. 524. Theatet. 4.
“ Jacobs. Anth. 106. ad Charit. 595.” Schæf. Mss.]
“ Ἀμύγι, Mixtum Permistim, Promisceue, Xen. Σ. (3,
“ 29.) Οὐκ οὐ μὲν δὲ οὐκ ἀμύγι δουλὸν τε καὶ ἐπαι-
“ δανον. [Lucian. 2, 655, 3, 424. Thuc. 3, 107. “ Ja-
“ cobs. ad Meleagr. p. 5. Græf. p. 46. ad Herod.
“ 529.” Schæf. Mss.] Ἀνάμιξι, Permixture, Commi-
“ xio. [“ Ἀνάμικτος, Alex. Trall. 415. * Παραμι-
“ γνυμι, Ælian. H. A. 3, 30.] Συναμύγνυμι, Simul
“ immisceo, quod et συμμύγνυμι dicitur, [1 Cor. 5, 9.
“ 11. 2 Thess. 3, 14. “ Eust. 126, 42.” Seager. Mss.]
“ Συναμύμιξι, Commixtio. [Daniel. 11, 25.]
“ Ἀσμίγνυμι, i. q. simpl. μύγνυμι, [“ Musgr. El.
“ 497.” Schæf. Mss. * Ἀπομύγω, Max. Tyr. p. 11.]
“ Ἀσμίξι, Mistio, VV. LL. [“ Thom. M. 659. * Ἀ-
“ πομύγις, ad Lucian. 1, 295.” Schæf. Mss.] “ Ἀνα-
“ πόμικτος, Impermixtus, Impromiscueus, VV. LL.
“ sed ejus exemplum desidero : quin potius falsum
“ esse iudico.” Respicitur Theophr. C. Pl. 6, 8, 4,
“ ubi hodie legitur Ἀνεπίμικτος. * Ἐνασμίγνυμι, unde
“ Ἐνασμίξις, Theophr. C. Pl. 6, 3, 1. 2. cf. 6, 1, 1.
“ et Schn. Lex. v. Ἀσμίξις. * Ἐναπόμικτος, var. lect.
“ ad Theophr. C. Pl. 6, 8, 4.]
“ [Ἀσμίγνυμι, Athen. 441. * Ἀσμίγω, Hippocr.
“ 614, 43.]
“ [Ἐσμίγνυμι, Immisceo, Plut. 6, 483.]
“ [Ἐσμίγνυμι, unde] * Ἐμμίς, quod aſſertur pro
“ Mixtio : sed sine exemplo.” [“ Ἐμμίξι, 2 Macc.
“ 14, 3. sed libri nonnulli ἐμμίξις et ἄμμιξι habent.]
“ Ἐμμίγνυμι, Immisceo. A cuius pass. Ἐμμίγνυμαι
“ est participi ἑμμεμγμένος ap. Plut. Symp. p. 1154.
“ mæc Ed. (8, 657.) In VV. LL. ἑμμεμγμένος exp.
“ non solum Immixtus, sed et Concretus. [“ Ἐ-
“ μμίσ, Jacobs. Anth. 9, 20.” Schæf. Mss. * Ἐμμίγω,
“ Opp. Ἀ. 3, 408. * Ἐμμίκεος, Plato Philoib. 95.
“ * Ἐμμεμύγνυμι, Ælian. H. A. 3, 30. Creuzeri Init.
“ Philos. ac Theol. 2, 7.]
“ Ἐμμίγνυμι, VEL Ἐμμίγνυνώ, Misceo, Permiscoo.
“ Sed ut plurimum usurpatur hoc verbum in voce pass.
“ ea signif. qua Hom. usus est simplicī μύγνυσθαι,
“ cum dixit Μίχθεις ἄλλοδαποῖσι : sc. pro Commer-
“ cium habere, Commercio inire, exercere. Exempla
“ Bud. aſſert p. 357. 738. e Thuc. et Xen., ubi et ἑμ-
“ μνύσσεις activa voce e Thuc. pro ἐπιμύγνυνται.
“ [Schæf. ad Longum 375. “ Villosion. 158. Diod.
“ S. 2, 232. Lucian. 3, 531. Philostr. 186. Boiss., ad
“ Thuc. 1. p. 6.” Schæf. Mss. * Ἐπιμύγνυνται, A-
“ pollon. Lex. 288.] Ἐπιμύξις, Admistio, Permistio,
“ Coalescentia, Plut. Symp. p. 1137. mæc Ed. (8, 535.)
“ Μῖα των φωνῶν τὰ εὐακόη δέχονται τὰ τοιαῖτα
“ ἐπιμῖασι οὐ πέρτεροι : pro eo quod paulo ante di-
“ xerat μίξις. Item Commercio, Josephus, Οἱ γὰρ
“ ἱεροῖσιαι χαίροντες, οὐδὲ ταῖς πρὸς ἄλλους διὰ τοῦτων
“ ἐπιμῖασι. Apud Plut. exp. etiam Congressus.
“ [Thuc. 5, 35. Dem. 79. “ Wessel. ad Herod. p. 31.
“ ad Diod. S. 1, 8.” Schæf. Mss.] Ἐσμίξις, pro eod.,
“ Thuc. Ἐσμίκεος, Mistus, Appian. (B. C. 5, 95.)
“ θεσφίλοι ἐπιμῖκος ἐς τε φοριδίων νῶν καὶ μαρῶν,
“ Misti e forma operatiarii longarumque navium.
“ Basij. [“ Timon Philas. 33.” Schæf. Mss.] Et vi-
“ comf. Ἀνεπίμικτος, sed hoc sequitur potius signif.
“ nominis ἐπιμῖασι, qua ponitur pro Commercio : est
“ enim Ἀνεπίμικτος, Commercio cum exteris non exer-
“ cens, Bud. ibid. Item ἄ. πόλεμος, Bellum cuius
“ tempore nulla ultro citroque commercia exercentur.

Sed accipitur aliqui generalius ἄνεπιμικτος, jungi-
“ turque interdum cum gen., ἄ. ρηπαῖς, e Diosc.,
“ pro Sordem nullam admistam habens. Quinetiam
“ cum gen. ἄνθρωπον in VV. LL. Impermixtus homi-
“ nibus, Insociabilis, [Strabo s. p. 514. Plut. Rom. 3.
“ Theophr. C. Pl. 6, 8, 4.] Ἀνεπίμικτος, ut ἄ. εχεν,
“ Abhorrerē a permissione, Natura esse tali quæ non
“ admittat permissionem. [“ Ἀνεπιμῖξις, Defectus in-
“ sui commercij, Polyb. 16, 29, 12. “ Appian. 1, 781.”
“ Kall. Mss. * Ἀνεπίμικτος, Strabo 3. p. 234. * Ἐθερί-
“ μικτος, Strabo 11. p. 734.] Ἐνεπίμικτος, ap. J. Poll.
“ 1. 5, synonymum τοῦ εἰσχυρόδου, ἐλάνθροντος.
“ * Innuit igitur ἐθερίμικτος ἔχει dici Eum quocum
“ facile est consuescere et congregi, i. e. Affabilem,
“ Humanum. Ἐπιμίξ, Mistim, Permistim, Promi-
“ sceue, ap. [Il. A. 525. E. 60. Φ. 16. * Ἐπιμύγι, Ad-
“ mixtio, Sext. Emp. p. 32. * Συνεπιμύγνυμι, Aristen.
“ Ep. 1, 10, 107.] Ἐπιμύσσομαι pro eod. : sicut μί-
“ γνομαι pro μύγνυμαι, Commercio habeo, In consor-
“ tium venio, In consortio sum, aut cætu, ap. Hom.
“ non semel cum dat. [Herod. 2, 104. 151. 152. 155.]
“ At Callim. junxit etiam accus., et quidem rei, pro
“ Ingredi, Accedere, H. in Jov. (11.) ἔστην ὃ χώρος
“ ἱερὸς οὐδὲ τι μιν κεχωρμένον Εὐλαθῆσις Ἑρπεν οὐδὲ
“ γυνὴ ἐπιμύσσομαι. Apud Hesiod. autem (Θ. 802.)
“ cum præp. ἐς, ubi dicit ἐς βοῶλιν ἐπιμύσσοται.
“ [“ Wolf. ad Hesiod. p. 126. Herod. 151. ad Callim.
“ 1. p. 7. S. 155., 2. p. 3. Jacobs. Anth. 10, 384.”
“ Schæf. Mss.]
“ Καραμύγνυμι, VEL Καραμύγνυνώ, Immisceo, Permi-
“ sceo, Plut. Symp. 1151. mæc Ed. (8, 570.) Τὰ δὲ
“ σῶθι καὶ ἐντέταλι καὶ σπερὰ καταμῖασι τοῖς φητοῖς.
“ Ex Eod. in Lyeoorgo καταμύγνυνσθαι active positum
“ cum ead. constr. Κατεμύγνυντο τοῖς ἀναγκαῖοις ἀρετῇς
“ τὰ εἶδον. At ex Aristoph. aſſertur vox act. cum
“ præp. ἐς, (N. 229.) γὰρ φρονίδη Ασπρὴν καταμῖασι
“ τὸν ὁμοῖον ἄερα. Ad Καμῖασι syncope poet. pro
“ καταμῖασι. [“ Καταμύγνυμι, T. H. ad Plutum p. 213.
“ Porson. Med. p. 25. Boiss. Philostr. 471. De constr.,
“ D. W. ad Plut. 1, 584.” Schæf. Mss. * Καταμύγω,
“ Nicand. Ἀ. 353. Strabo 1. p. 38, 3.] “ Καταμῖασι,
“ Permixture, [“ Diosc. Alexiph. 396. Sarac. Boiss.
“ Mss. * Καταμῖασι, unde * Ἀκαταμῖατος, Gl. Infr.
“ quens : * Ἐκαταμῖατος. Affabilis. “ Max. Plaud.
“ ap. Yriart. Catal. Matr. 263.” Boiss. Mss.] Ἐγκα-
“ ταμύγνυμι, VEL Ἐγκαταμύγνυνώ, q. d. Immisceo in,
“ intra, Admisceo. Sed accipitur potius pro κατα-
“ μύγνυμι, aut etiam simplicī μύγνυμι : partic. pass.
“ ἐγκαταμεμγμένος, Lucian. in Anacharsi, Ἐγκαταμε-
“ μγμένον τοῖς πόσις, ubi exp. Admixtum laboribus.
“ [Dionys. H. de C. VV. 383. Schæf. * Ἐγκαταμε-
“ γμένωι, Schol. Soph. Œd. T. 95. * Συγκαταμύγνυμι,
“ Commisceo, Eur. Herc. F. 674. Xen. Ἱερ. 6, 2.]
“ [Ἐμεταμύγνυμι, Commisceo, Od. X. 221. * Με-
“ ταμῖασι, Σ. 309. Hippocr. 475. 483.] “ Μεταμῖασι,
“ Mixtio, Commixtio. “ Μεταμῖξ, Mixtim : ἄναμιξ,
“ μετὰ μίαν, Hes.”

Προμύγνυμι, VEL Προμύγνυνώ, Admisceo, VV.
“ LL. sed sine exemplo. At pro Admoveo, Applico,
“ legitur cum ap. alios, tum ap. Pind. O. 1, (34.) de
“ equo, Κράτει δὲ προσέμιξε δεσπότην, Admovit domi-
“ num suum victorie, et velut applicuit. I. e. Fecit ut
“ dominus ad victoriam usque perveniret. Plut. Phoc-
“ cione (6.) Νεῶς δὲ ὧν, Χαλβῖα προσέμιξε ταῦτον το
“ στρατηγῷ, καὶ παρέτετο, Ad Chabrium se applicuit,
“ Bud. 357. Multo autem est usitatus verbum hoc
“ προμύγνυναι neutraliter sumtum : eo modo quo et
“ Applicare aliquo Lat. interdum dicunt. Reddatur
“ etiam Appellere, Subire, Accedere, Succedere : ea
“ signif. qua dicitur Succedere portis, vel muris a

Ἐμ-

Cæs. et Liv., estque frequens cum aliis Historicis, tum Thucydidi: 3. "Ἐπειτα προσέμιξαν τῷ τείχει τῶν πολεμίων. Sic Προσμίξει τῇ Πελοποννήσῳ: item Προσμίξαντες τῇ Ἰκάρῳ, ubi exp. et Appulsi. Et 1, (46.) Ἐπειδὴ δὲ προσέμιξαν τῇ ἠπείρῳ, ubi reddi etiam potest, Ubi tenuerunt continentem. Interdum vero et cum præp. πρὸς: Προσμίξας πρὸς τὰ ὄρια. Sic etiam (3, 22.) Προσέμισγον πρὸς τὰς ἐπάλξεις, a TH. Προσμίσγω, quod pro προσμίγνυμι dicitur, ut μίσγω pro μίγνυμι. Interdum etiam additur ἐγγὺς cum dat. illo rei. At dativo personæ junctum, ap. eund. Thuc. Item pro Manum s. Pugnam conserere; nam ead. signif. alicubi dicit προσμίξει et eis χεῖρας ἐλθεῖν. Sed et pro Conjungere se cum aliquibus. Quo pertinet ea signif., quam Bud. huic verbo tribuit ap. Plat., sc. pro Conjungi, Hærere. ["Προσμιγνύω, Wakef. S. Cr. 4, 82. ad Diod. S. 1, 689. Brunck. Aristoph. 3, 36. Kuster. 112. Schneid. Anab. 64. (4, 2, 16.) Bibl. Crit. 1, 4. p. 90. Herod. 583. De constr., Brunck. ad Eur. Orest. p. 208. Adeo, Wakef. Trach. 821. Προσμίσγω, ad Herod. 715." Schæf. Mss.] Πρόσμιξις, Admixtio, [Thuc. 5, 72. * Πρόσμικτος, Dio Cass. 91.] Ἀπρόσμικτος, Cui non est commercium cum aliis, A commercio alienus. In VV. LL. ex Herod. (1, 65.) pro Nullo consuetudinis conversationisque vinculo utens, Insociabilis. [* "Ἀπρόσμικτος, J. Poll. 5, 139." Kall. Mss. * Ἀπρόσμικτος, 1, 101. * Ἀπρόσμιγης, Steph. B. v. Σῆρες, Eust. in Dionys. P. p. 133. * Συμπροσμίγνυμι, Plato Theæteto 183.]

Συμμίγνυμι, VEL Συμμιγνύω, Commisceo, Permisceo. Sæpe autem pro Adjungo s. Conjungo me, Castra castris adjungo, Vires socio. Item in alia Conjunctionis signif., Plato, Θεαιτήτῳ συνέμιξα διὰ λόγων, nam licet Bud. exponat Cum Theæteto verba feci, inest tamen et hic quædam Conjunctionis signif.: perinde sc. ac si quis dicat Conjunctio mihi fuit cum Theæteto per verba. Sed et Consortio uti, potest reddi in hujusmodi II. || Sæpe etiam pro Appropinquo, Accedo, Bud. 357. 733. Sæpe vero et pro Manum s. Prælium conserere: Συμμιζόμενοι, Herod. Dici autem et Miscere prælium a Latinis eod. modo, docui in Μίγνυσθαι. Xen. dixit etiam (K. Π. 2, 1, 4.) eis χεῖρας συμμιγνύναι τοῖς πολεμίοις, duo synonyma loquendi genera velut in unum permiscens, sc. συμμιγνύναι τοῖς πολεμίοις, et eis χεῖρας ἐλθεῖν τοῖς πολεμίοις. ["Congredior vel Colloquor cum aliquo, Aristoph. Ἑκκλ. 516." Seager. Mss. "Toup. Opusc. 1, 204. 279. Dawes. M. Cr. 309. ad Dionys. H. 2, 1112. Schol. Aristoph. Πλ. p. 216. H. Conf. c. συζεύγνυμι, ad Diod. S. 2, 389. Σ. τινι, Conversari cum aliquo, Herod. 1, 123. 2, 64. Συμμιζαί, Colloqui, συμμιχθῆναι, Coire, ad Herod. p. 133. 134. 649. Wessel. Diss. Herod. 170. Συμμιχθῆναι, συμμιγῆναι, Valck. ad Xen. Mem. 240. Συμμεμιχῆναι, Polyb. 4, 693." Schæf. Mss. * Συμμικτέον, Polyb. 3, 41, 8. Plato de LL. 2. p. 828. * Συμμιγδην, Nicander Θ. 677. Manetho 4, 266. * Σύμμιγα, Herod. 6, 58.] Σύμμιξις, Commistio, Commistura, Consortium. Unde Plato copulavit σύμμιξις cum κοινωνία, [Aqu. 1 Sam. 17, 18. 2 Reg. 14, 14. 2 Par. 25, 24.] Σύμμιγμα, Quod commistione constat, e commistione est, e commistis rebus coaluit, Plut. (9, 759.) Τὴν ἐγγίστα γῆν ὁρῶσιν ἀέρων καὶ ὑδάτων καὶ ἡλίου καὶ θερμότητος ἀνάπλεων σ. καὶ συμφόρημα γεγεννημένην. Σύμμικτος, ὁ, ἡ, Commixtus, Permixtus, Miscellaneus, Promiscuus, Hesiod. Ἑργ. (2, 181.) εἰσέκεν αὐτὶς Γῇ πάντων μῆτηρ καρπὸν σύμμικτον ἐνείκη, Thuc. 4, (106.) Ἄλλως τε καὶ βραχὺ μὲν Ἀθηναίων ἐμπολιτεύον, τὸ δὲ πλεῖον, ξύμμικτον: qua signif. dicuntur et σύμμικτοι ἄνθρωποι, (3, 61.) pro Convenis, sicut et μιγάδες. ["Lys. 631. χαλκώματα." Strong. Mss. * Συμμίκτως, Strabo 1. p. 58. * Ἀσύμμικτος, Dionys. H. 2, 42, 23. * "Ἀσύμμιξις, Dionys. Areop. de Divin. Nom. 4, 7." Kall. Mss.] Συμμιγῆς, i. q. proxime præcedens σύμμικτος: Βοή συμμιγῆς ἵππων καὶ ἀνδρῶν, Aristid. Et cum dat. ex Eur. (Rheso 431.) συμμιγῆς φόνῳ, Permixtus cum cæde: [Cycl. 225. Æsch. S. c. Th. 747. "Brunck. Soph. 3, 440. Heind. ad Plat. Phædr.

197. 227." Schæf. Mss. * Ἀσύμμιγῆς, Cyrill. Alex. Hom. Pasch. 25. p. 297. * Ὑποσυμμιγῆς, Hierocl. 38. * Συμμιγία, Commistio, Schneidero susp. * "Συμμιγος, in Hermann. Lex. Prosod. legitur p. 435. Τὸ σ. σύνθετόν ἐστι." Bast. in Ind. Scap. Oxon.] "Συμμίσγω, i. q. συμμίγνυμι s. συμμιγνύω, Commisceo, Herod. (4, 127.) neutraliter, Συμμισγοίμεν εἰς μάχην ὑμῖν, Vobiscum pugnam conseramus. Apud Hes. de miscentibus s. commiscentibus corpora; exp. enim ὁμιλεῖν, item συνουσιάζειν: ubi ὁμιλεῖν alio etiam pertinere potest." [Hom. H. 3, 81. Theogn. 1167.] "Passivum Συμμισγόμεναι, Il. B. (753.) Πληγὴν συμμισγεται," [Jacobs. Anth. 7, 199. Callim. Epigr. 48." Schæf. Mss.] "Προσυμμισγοντες τὸ ὕδωρ, Ante commiscentes aquam s. confluentem facientes," [Herod. 7, 129.]

Ὑπομίγνυμι, VEL Ὑπομιγνύω, q. d. Submisceo, Clam s. Paulatim misceo, Plut. Symp. 1147. meæ Ed. (=8, 557.) Τοῦ καλοῦ Ἀγάθωνος, ὃν πρῶτον εἰς τραγῳδίαν φασὶν ἐμβαλεῖν καὶ ὑπομίξει τὸ χρωματικόν: [7, 554. "Plato 2, 47. * Ὑπόμιγμα, Plut. 9, 689." Wakef. Mss.]

Ἀμιχθαλόεσσα, Hesychio ἀπροσόρμιστος ἐκ θαλάσσης καὶ δύσσορμος, itidemque] Scholiastæ Sophoclis, afferenti Homericum hoc hemistichium, (Il. Ω. 753.) Ἀἴμυρον ἀμιχθαλόεσσαν. Dicitur vero sic quoniam est ἀμικτος καὶ δυσπρόσιτος τοῖς τὴν ἄλα περῶσι, s. quia οἱ τὴν ἄλα περῶντες, ei nequeunt μιγῆναι. "Μιχθαλόεσσαν, s. Ἀμιχθαλόεσσαν, Hesychio ἀλίμενον."

Μίσκελλος, εὐτελής καὶ μέλας οἶνος, Vile et nigrum vinum," Hes. [Vox Lat.] "Μίσκελλον autem volunt esse Sordidum et præparcum, qui frusta etiam et fragmenta colligat. NAM Μίσκοι dicuntur Frusta et rejectamenta cœnarum quæ everri solent, ut est ap. J. Poll. 6, (94.) c. 15."

ἸΓΑΗ, ἡ, Hesychio θεία: Suidæ τριβαία: Etymologo itidem ἡ θεία ἐνθα μίσγομεν τὰ ἀρτύματα: παρὰ τὸ μίσγειν τὰ θύη, abjecto μ. Latini Mortarium vocant et Pilam: in qua nimirum phar-maca aut condimenta tunduntur et teruntur. Phrynich. vero θυεῖαν dicere jubet, non ἴγδην. Inde DEMIN. Ἰγδίων, ut θυεῖδιον a θυεῖα, et Mortarium a Mortarium. Rursum Ἰγδῆ, sive Ἰγδῆς, est Saltationis genus, teste Polluce 10, (103.) c. 24. Ibi enim in recensione vasorum culinariorum, cum dixisset Solonem in jambis τὴν θυεῖαν vocasse ἴγδην, addit, esse ἴγδην et ὀρχήσεως σχῆμα: et Comicum, alludentem ad nomen, cum dixisset, Γύναι πρὸς αὐλὸν ἦλθες, ὀρχήσῃ πάλιν τὴν ἴγδην, subjunxisse, τὴν θυεῖαν ἀγροεῖς; τουτέστι τὴν ἴγδην. Athen. quoque hujus saltationis meminit l. 14. p. (629.) ibi enim inter γελοίας ὀρχήσεις ab eo commemorantur ἴγδῆς et μακτρισιμός. Et Etym. ἰγδίσματα esse dicit εἶδος ὀρχήσεως ἐν ᾗ ἐλύγζον τὴν ὀσφὺν ἐμπερὶς τῷ δοῖδου. Ubi nota hoc VERBALE Ἰγδίσματα, a VERBO Ἰγδίζειν derivatum: quod erit, Lumbos huc illuc flectere in modum tudiculæ s. pistilli dum in mortario aliquid eo tunditur. Apud Suidam quoque scribe, Ἰγδισμα, λύγισμα. ["Ἰγδῆ, Phryn. Ecl. 64. (Lobeck. 165.) T. H. ad Plutum p. 237. Jacobs. Anth. 11, 86. Ἰγδίων, Segaar. Epist. ad Valck. p. 11. T. H. l. c. Ἰγδῆς, ibid. Phryn. Ecl. 65. Jacobs. l. c. Toup. Opusc. 2, 16. * Ἰγδοκόπανον, Valck. Anim. ad Ammon. 184." Schæf. Mss. * Ἰγδύς, Ἰγδῆς, Peyron. ad Etym. M. 464, 49. Ἰγδῆς, Ἰγδῆς, Gl. Mortarium, Athen. 406.]

ΜΙΚΡΟΣ, VEL Σμικρὸς, Parvus, Il. E. (801.) Τυδεὺς τοι μικρὸς μὲν ἐν δέμας, ἀλλὰ μαχητῆς, Parvus quidem corpore erat Tydeus, sed bellicosus, strenuus, Athen. (552.) Ἰππῶνακτα τὸν ποιητὴν οὐ μόνον μικρὸν γενέσθαι τὸ σῶμα, ἀλλὰ καὶ λεπτόν. Atque ut aliquis dicitur μικρὸς δέμας, τὸ σῶμα, sic etiam ipsum σῶμα dicitur μικρόν: sicut vicissim μέγα σῶμα, unde comp. μεγαλόσωμος. Sed ut plurimum μικρὸς appellatur sine adjectione Qui est parvus, i. e. parvo corpore; Plut. Pol. Præc. Ὅφθεις δὲ μικρὸς καὶ γελασθεὶς κ. τ. λ. Sic μικρὰ γυνή: ut ap. Plut. Lacon interro-

gatus cur duxisset μικρὰν γυναῖκα, respondit minima e malis eligi debere. Hom. vocavit etiam σμικρὰς ὄρνιθας, Parvas aves, II. P. (757.) ὅστε σμικρῇσι φόνον φέροι ὀρνίθεσσι. Dicitur et de aliis rebus variis, sicut Lat. Parvus: μάχαυρα, Parvus gladius: μικροὶ οἶακες, Plut. de Socr. Dæm. (326.) Ὑπὸ μικροῖς ὀΐαξι μεγάλων περιαγωγὰς ὀλκάδων. Item μικρὰ πόλις, Xen. (Ἑλλ. 5, 2, 25.) Sed jungitur interdum etiam diminutivis, ut Lat. Parvum, veluti cum dicitur Parva munuscula; nam et μικρὸν πολίχμιον legimus ap. Isocr., necnon μικρὸν νησίδιον. Tale est μικρὸν πινακίσκιον ap. Athen.: Xen. autem diminutivo junxit μικρὸν præcedente etiam adverbio μάλα, cum dixit, Μάλα μικρὸν γήδιον, K. Π. 8, [3, 15.]

Μικραὶ κύλικες, Cic. ap. Xen. vertit Minuta pocula, ut videbis p. 133. mei Cic. Lex.

Μικρὸν dicitur etiam Quod est parvi pretii, s. parvi momenti, ut cum dicit Eur. (Fr. inc. 129.) de Deo, τῶν ἄγαν ἄπτεται, τὰ μικρὰ δὲ εἰς τύχην ἀφείς ἐῶ, ubi etiam observa τὰ μικρὰ opponi τοῖς ἄγαν. Interdum autem μικρὰ et μέζω opponunt, pro Rebus levioribus et gravioribus: Plut. Polit. Præc. Καὶ μικρὰ καὶ μέζω φέροντες ἐπὶ τοὺς ἡγεμόνας. At Dem. dixit etiam Ἐπηρεάζειν καὶ μικρὰ καὶ μέζω, in Orat. c. Mid. In VV. LL. ex Eod. (1455.) affertur ὁ μικρότατος pro Abjectissimus. Et μικρὰ φρονεῖν pro Submissee gerere: quod et μικρὸν φρονεῖν dicitur in hoc versu, qui extat ap. Plut. (6, 100.) Μικρὸν φρονεῖν χρὴ τὸν κακῶς πεπραχότα. Sed et μικρὸς τὴν γνώμην dicitur esse aliquis ap. Athen.

Μικρὸς interdum, sed rarius, oppositum habet non μέγας, Magnus; sed πολὺς, Multus: veluti cum in Phil. 2. dicitur a Dem. μικρὸν χρόνον pro Parvo tempore; huic enim opponeremus πολὺν χρόνον. Possumus autem μικρὸν χρόνον reddere non solum Parvo tempore, sed et Brevi vel Pauco tempore. Sicut ap. Eünd. in Mid. habemus μικρὰ λέγειν pro Pauca dicere, ὀλίγα λέγειν. Sed et μικρὸν ἀργυρίδιον, Aristoph. Πλ. (240.) Pauca pecunia, ad verbum Pauca pecuniola: sicut et ap. Hesiod. (Ἔργ. 1, 359.) quidam interpr. σμικρὸν ἐπὶ σμικρῷ καταθεῖο. Interdum vero μικρὸν s. σμικρὸν cum gen., ut σμικρὸν μέλιτος, ap. Aristoph. (Σφ. 878.) q. d. Paucum mellis, pro Paucum mel, Paulum mellis. Sæpe vero adverbialiter, oppositum itidem τῷ πολὺν, pro Paulum, Parum, Isocr. in Hel. Enc. init. Καὶ μικρὸν προέχειν ἐν τοῖς μεγάλοις, ἢ πολὺν διαφέρειν ἐν τοῖς μικροῖς. Sic ex Aristide, Τὰ μικρὸν τῆς γῆς ὑπανεχόντα. Sed et μικρὸν τι adverbialiter etiam positum a Greg. pro Aliquantulum, Bud. qui affert et μικρὰ ex eo pro Paululum, Paulisper, Μικρὰ τῷ κόσμῳ καὶ τῇ σκηνῇ χαρισάμενοι. Et cum compar., ut μικρὸν ἐλάττω, Dem. ut Lat. Paulo pauciora: quo dicitur modo πολὺν ἐλάττω. Utuntur tamen et dativo μικρῷ, idque non minus frequenter: ut μικρῷ πλείους, idem Dem. et μικρῷ πρότερον: quo dicitur modo et μικρῷ ὕστερον: sicut etiam μικρὸν πρότερον, ὕστερον. Interdum etiam cum ὅσον: Μικρὸν ὅσον διαφέρειν, VV. LL. Parum admodum differre. Sed tamen Plin. ap. Theophr. interpr. Fere, cum hæc ejus verba, Πεύκη καὶ πίτυς προτεροῦσι τῇ βλαστήσει μικρὸν ὅσον πεντεκαίδεκα ἡμέραις, τοὺς δὲ καρποὺς ἀποδιδόασιν μετὰ πλείδα κατὰ λόγον, ita vertit, Pinus et picea præveniunt germinatione abietem, quindecim fere diebus, semen vero post vergilias et ipsæ reddunt. || Sic et μικροῦ pro Fere, non est infrequens, Xen. K. Π. 1, (4, 8.) Καὶ μικροῦ κάκεϊνον ἐξετραχήλισεν, Dem. (277.) Μικροῦ μὲν ἅπαντας κατηκόντισαν: Idem alibi, Μικροῦ γε, ἃ μάλιστα με δεῖ πρὸς ὑμᾶς εἰπεῖν, παρήλθον. Quibus in II. μικροῦ est Fere, Propemodum, Parum abfuit quin. Existimo autem dici μικροῦ hujusmodi in II., subaudito infin. δεῖν: nam μικροῦ δεῖν hac signif. dici solet: Dem. (316.) Τὸ δὲ τὰς ἰδίας εὐεργεσίας ὑπομνησκὲν καὶ λέγειν, μικροῦ δεῖν ὁμοῖον ἐστὶ τῷ ὀνειδίζειν. Jungitur etiam præpositionibus hoc nomen, obtinens locum adverbii. Dicitur enim εἰς, ἐπὶ μικρὸν: item κατὰ, μετὰ, παρὰ μικρὸν. Affertur εἰς μικρὸν e Luciano pro Paulisper, Parumper: (3, 586.) Ἐς μικρὸν πέπαυσό, Quiesce parumper. Ἐπὶ μικρὸν autem non solum pro Parumper s. Paulisper, sed et pro Parum, ex

PARS XIX.

Aristot. Quantum ad reliqua tria attinet, de μετὰ μικρὸν quidem dixi in Μετὰ. At κατὰ μικρὸν sæpe ponitur pro Paulatim, quo usus est modo Isocr. dicens, Κατὰ μικρὸν προϊών. Itidemque dixit Dem. Phal. Κατὰ μικρὸν καὶ κατὰ βραχὺ προϊών. Et ap. Greg. Ταῖς κατὰ μικρὸν ἀναβολαῖς, Bud. vertit, Sensim prolatando. Sed Plin. ap. Aristot. reddidit, Subinde, cum hæc Aristot. verba de vitulo marino loquentis, Ἄγει δὲ δωδεκαταῖα ὄντα τὰ τέκνα εἰς τὴν θάλατταν πολλάκις τῆς ἡμέρας, συνεθίζουσα κατὰ μικρὸν, sic interpr., Non ante duodecimum diem deducit in mare, ex eo subinde assuesfaciens. At κατὰ σμικρὰ νεῖμαι e Plat. de LL. Particulatim distribuere, in minima quæque. “Καταμικρὸν, alicubi conjunctim scriptum reperitur pro κατὰ μ.” Ultimum autem παρὰ μικρὸν, pro Ferme. Item in alia signif., ubi non itidem adverbialiter poni videtur, habes ap. Bud. 245. “Παραμικρὸν, s. Παρὰ μικρὸν, Propemodum, Pene, Parum abfuit quin, Chrys. de Sacerdotio, Παραμικρὸν ἦλθεν ἀποθανεῖν, εἰ μὴ ἡ τοῦ ἀδελφοῦ προστασία ἔλυσε τοῦ θεοῦ τὴν ὀργήν. Isocr. Παραμικρὸν ἐδέησα ἀποθανεῖν ἄκριτος. E Luciano, Οὐ παραμικρὸν ἀποπώτερον, pro Non paulo minus absurdum. Et ex Aristide, Ναυμαχίας οὐ παραμικρὸν ἐνίκων, pro Non modice, sed multum et vehementer.”

[“Μικρὸς, Mær. 356. Toup. Opusc. 2, 253. Ammon. 103. Valck. Anim. 179. Eran. Ph. 179. ad Herod. 541. Koen. ad Greg. Cor. 130. ad Charit. 711. Pausan. Dionys. H. 2, 710. 957. Conf. c. μικρὸς, Jacobs. ad Meleagr. p. 11. Bergler. Alciph. 424. ad Charit. 467. 711. Conf. c. μακρὸς, 467. 645. Tyrwh. ad Aristot. 166. Wyttenb. ad Plut. 1, 723. ad Diod. S. 1, 194. 341. 2, 442. 505. ad Herod. 541. 548. 604. Jacobs. Anth. 6, 153. Coray Theophr. 322. Sylburg. ad Zosim. 719. De quant., Brunck. Aristoph. 1, 241. 247. 2, 18. 37. 3, 175. Porson. Hec. p. 23. Ed. 2. M. cur alter Ajax dictus, Boiss. Philostr. 546. M. παῖς, item μικρὸς simpl., Valck. Adonias. p. 349. Οὐ μ., Ruhnk. ad Xen. Mem. 226. M. τῷ μήκει, Jacobs. Anth. 12, 118. Νοῦς μ., ad Diod. S. 2, 238. Μῆτε μ., μῆτε μέζω, ad Phalar. 286. Luzac. Exerc. 79. Jacobs. Anth. 12, 311. 317. Dionys. H. 1, 429. 5, 31. Plato Phædro 302. Heind. Μικροῦ, Lucian. 1, 470. Athen. 1, 18. ad Charit. 68. Lucillius 111. Wakef. S. Cr. 5, 30. Longus 71. 169. Villos., Lobeck. Aj. p. 290. Μικροῦ γε, Jacobs. Anth. 8, 313. Μικροῦ δεῖν, Longus 72. Vill. Μικρὸν, Xen. K. Π. p. 27. ad Charit. 360. Wakef. S. Cr. 4, 15. Lobeck. Aj. p. 406. Μικρὸν, μικρὸν, Koppiers. Obs. 20. Ἐπὶ μ., Lobeck. Aj. p. 406. Κατὰ μ., ad Charit. 265. 271. ad Diod. S. 1, 23. 56. Jacobs. Anth. 6, 71. Wakef. Eum. 940. Schol. Aristoph. Πλ. 913. Villosion. ad Long. 234. Boiss. Philostr. 456. Dionys. H. 2, 1212. Plato Phædro 302. Heind., Lobeck. Aj. p. 406. Simon. Dial. 69. Ἐκ τοῦ κατὰ μ., Hellenica Siibelis p. 1. Μετὰ μ., Toup. Opusc. 1, 369. Παρὰ μ., Rufinus 33. Lucian. 2, 254. Οὐ παρὰ μ., 1, 712. Plut. Alex. 23. Schm. Παρὰ μ. ἐλθεῖν, ad Diod. S. 1, 719. Μικρὰ, Pauca, Xen. Mem. 1, 2, 1.” Schæf. Mss. *Μικρότερος, LXX. Jud. 6, 15. 1 Sam. 9, 21. 17, 14. *Μικρότατος, Symm. Ps. 41, 8. 47, 28. 2 Par. 21, 17. Xen. Cæc. 8, 11. “Σμικρὸς, Brunck. ad Med. 172. ad Cæd. C. 443. Aristoph. 1, 241. 247. 2, 188. 201. 3, 49. Kuster. 4. Heringa Obs. 47. Mær. 356. Koen. ad Greg. Cor. 238. ad Herod. 195. 432. ad Xen. Cæc. 8, 11. T. H. ad Plutum p. 42. 45. Boiss. Philostr. 528. Heindorf. ad Plat. Gorg. 134. 172.” Schæf. Mss. *Σμικρότερος, Xen. Aθ. 2, 7. *Σμικρότατος, K. Π. 2, 2, 1.]

[* “Μικρόβοτρυς, Hesych.” Wakef. Mss. * “Μικρογνώμων, Const. Manass. Chron. p. 115.” Boiss. Mss. * Μικρογνωμοσύνη, i. q. μικροψυχία, J. Poll. 4, 13. * “Μικρόκλαδος, Schneid. ad Nicandri Θ. p. 256.” Schæf. Mss. * Μικρολεγής, Eust. 1436, 11.] Μικρολόγος, s. Μικρολόγος, Qui μικροῦ, Rei parvæ, λόγον ποιεῖται, Rationem habet. Nullam enim aliam invenio viam exponendi quid valeat λόγος in hoc comp. et aliis ab eo deductis. Sed μικροῦ λόγον ποιεῖται potest etiam, et fortasse rectius, expoui,

Qui rem parvam in pretio habet, magui facit, magni æstimat. Bud. autem p. 799. ait duntaxat μικρολόγους esse qui a Cic. vocentur Minuti et Augusti, Exiles et Exigui. Isocr. Panath. (4.) Οὕτω μοι τὸ γήρας ἐστὶ δυσάρεστον καὶ μ. καὶ μεμψίμοιρον, ubi quidam interpr. Senectus parca, alii Sordida: sicut et γύναιων μικρολόγων Polit. ap. Herodian. (6, 9, 10.) vertit Mulierem sordidam. Sed Cam. sic reddit illum Isocr. l., Ita est senecta mea morosa, et inquirens in minima quæque, et querula: quæ interpr. mihi non displicet. Isocr. cum δυσάρεστον et μεμψίμοιρον junxit μικρολόγον: sic Lucian. (1, 824.) μικρολόγος cum ὀργίλος et φιλόνεικος, quæ ejusd. generis signif. habent cum illis quæ ab Isocr. ponuntur. Plut. vero μικρολόγοι et μικρόλυποι copulavit. [“Herod. Philet. 437. Brunck. Aristoph. 1, 247. 2, 86. Schol. Aristoph. Πλ. p. 192. II.” Schæf. Mss.] Μικρολόγως VEL Σμικρολόγως, Res parvas magni æstimando, Sic ut minutas etiam res consecemur; Sordide, Avare, More eorum qui σμικρολόγοι vocantur. Μικρολογία, SEU Σμικρολογία, Magni facere s. æstimare rem parvam, et quæ contra nihili faciendæ est, unde redditur etiam Sordēs, Avaritia: sicut μικρολόγος, Sordidus, Avarus, Parcus. Utunturque hac in signif. cum alii, tum Lucian. et Herodian. (2, 3, 22.) veluti ubi dicit Lucian. (2, 659.) Ἐννοῶν ἅμα τοῦ Μνησιθέου τὴν μ., ὃς ἐκκαίδεκα θεοὺς ἐστῶν, ἀλεκτρύονα μόνον κατέθυσσε. Sæpe autem et pro Cura quæ impeuditur rebus nihili, vel minutis. [“Sic ap. Athen. 526. Αἱ πρὸς ἀλλήλους μ. sunt Mutuæ levibus de causis contentiones.” Schw. Mss.] Affertur vero μικρολογία et pro Oratione tenui, nullamque habente verborum et sententiarum dignitatem: e Suida de Simonide, Οὗτος δοκεῖ μικρολογίαν εἰσενεγκεῖν εἰς τὸ ἔθνος. [“Toup. Opusc. 1, 385. Bergler. Alciph. 350. Diod. S. 2, 580.” Schæf. Mss.] Μικρολογέομαι, SEU Σμικρολογέομαι, Rei parvæ rationem habeo; Anxie et scrupulose circa vilia et spernenda occupor, Parvas res et minutas aspernabilesque, ut vocat Gellius, consector; De rebus minutis et levibus accurate disputo. Quarum signif. Bud. 798. 799. exempla profert. Addit vero, μικρολογουμαι, esse etiam Sordide et præparce rationem in eo, tribuo: ex h. Plut. l. in Apophth. Ἴνα μηκέτι μικρολογῇ πρὸς τοὺς θεοὺς, Ne ultra præparce et sordide agas cum diis, parcens sc. thuri in sacrificando. At Plin. pro μὴ μικρολογεῖσθαι πρὸς τοὺς θεοὺς dixit Large deos adorare, illam ipsam referens historiam quæ ibi a Plut. commemoratur: vide Λιβαντωφόρος. [“Valck. Hipp. p. 263. Athen. p. 3.” Schæf. Mss. Dionys. H. 6. p. 1015. cf. 1041. Appian. 1, 410. * Μικρολογητέον, Plut. 9, 270. “Greg. Naz. Epist. 209.” Boiss. Mss.] “Διαμικρολογέομαι, Admodum “μικρολογέομαι,” [Plut. Solone 30.] “Κατασμικρολογεῖν τὴν φύσιν, De natura loqui ut parca et restricta, s. Naturæ impingere crimen τῆς σμικρολογίας. Hippocr. in Epist. ad Damag. (1281.) Πολυλαὶ ἀπειρίαι κόσμων εἰσὶ καὶ μηδαμῶς κατασμικρολογεῖ πλουσίην τὴν φύσιν ἐοῦσαν. Ubi Bud. vertit, “Noli exigue de natura sentire et maligne, h. e. illiberaliter, Noli naturam judicare et existimare parcam et illiberalem: possis etiam, Noli obloqui naturæ ut σμικρολόγῃ et parcæ. Sunt autem ea verba “Democriti Philosophi ad Hippocr.” Μικρολογίζομαι pro μικρολογουμαι, VV. LL. sed nullum illius usus exemplum affertur. [* Μικρόμυρτος, Theophr. C. Pl. 6, 18, 5. * Μικρόνησος, Eust. 1619, 8. * “Μικρόπεπλος, Toup. Opusc. 1, 439.” Schæf. Mss. * “Μικροπιστής, Liutprandi Historia 2, 10.” Elberling. Mss. * Μικροποιός, Minutus, humile reddens, Longin. 43, 6. 44, 6. * Μικροποιέω, 41, 1. * Μικρόπους, Philes p. 242. v. 117. Eust. 1502, 34. “Is. Porphyrog. in Allatii Exc. 316. bis.” Boiss. Mss. “Jo. Malal. 1, 134.” Elberling. Mss. “Thom. M. 775.” Schæf. Mss.] Μικροπρεπής, Viles et abjectos homines decens, Vilis, Abjectus, Synes. Ep. 132. Οὐδὲ γὰρ ἄξιον καλεῖν αὐτοὺς πολεμίους, ἀλλὰ ληστὰς ἢ λωποδύτας, ἢ τι τοιοῦτον ὄνομα μικροπρεπέστατον, Aut alio aliquo nomine valde humili et abjecto. Interdum redditur potius Illiberalis, 143. Τὸ δὲ καὶ γράφειν περὶ τούτων μικροπρεπὲς δοκεῖ, Plut. (6, 25.)

Α Ὁ μὲν ἐκλυτός καὶ δοῦλος τῶν ἡδονῶν, ζώῳσι καὶ μ. ἐστὶ. [“Thom. M. 800. Bergler. Alciph. 417.” Schæf. Mss. * “Σμικροπρεπής, Anna C. 126. * Σμικροπρεπέστερον, 88.” Elberling. Mss.] Μικροπρεπῶς, Ita ut homines viles et abjectos decet, Illiberaliter. Μικροπρέπεια, Illiberalitas, Aristot. Eth. 4, 2. de μεγαλοπρεπείᾳ et ἐλευθεριότητι loquens, Τῆς τοιαύτης δ' ἐξέως, ἢ μὲν ἔλλειψις, μ. λέγεται ἢ δ' ὑπερβολή, βαναυσία καὶ ἀπειροκαλία: ubi redditur Indecora parsimonia, qualis est et ἡ σμικρολογία. Ead. verba habentur ap. eund. Aristot. Eth. 2, 7. Idem in Rhet. 1. Μεγαλοπρέπεια δὲ, ἀρετὴ ἐν δαπανήμασι μεγέθους ποιητικῇ· μικροψυχία δὲ καὶ μ., τάναντία. [“Hierocles 194.” Wakef. Mss.] Μικροπρεπέομαι, In parvis occupor, Occupor iis quæ viles et abjectos homines decet, Synes. Ep. 134. fin. Συνηδόμεθα φιλοσοφούντι καὶ παραιτούμεν μὲν τὸ μικροπρεπέεσθαι, συνόντι δὲ τῷ παρὰ σοι κρείττονι. Sicut vero dicitur σμικρολόγος et σμικρολογία pro μικρολόγος et μικρολογία, ITA Σμικροπρεπής ET Σμικροπρέπεια pro Μικροπρεπής et Μικροπρέπεια: sicut

B sc. et simplex μικρός pro μικρός. [* “Μικροπρόσωπος, Aristot. Physiol. 55. * Μικροπύρηνος, Theophr. C. Pl. 1, 16, 2. * Μικρόσαρκος, Xenocr. Aquat. §. 48. * “Μικρόσιμος, Jo. Malal. 1, 134.” Elberling. Mss. * Μικρόσιτος, Hes. v. Σικχός. “Toup. Opusc. 1, 416. Phryn. Ecl. 97.” Schæf. Mss. * Μικροσιτία olim legebatur ap. Athen. 4. p. 128. Schw. * Μικρόσκελος, Athen. 391. vitiose pro μικρότερος. * “Μικρόσοφος, (Sciolus,) Diod. S. 2, 513.” Schæf. Mss.] “Μικροσπέρματος, Parvum semen ferens.” [* Μικροσπέρμος, Theophr. H. Pl. 8, 3, 5.] “Μικρόστομος, “Qui parvo s. angusto ore est,” [Hippocr. 515, 19. Aristot. II. A. 1, 783. “Is. Porphyrog. in Allatii Exc. 316.” Boiss. Mss. * Μικρόσφαιρος, Arrian. Peripl. 38. Ed. Oxon. * “Μικρόσχημος, Bast. Specim. p. 30.” Schæf. Mss. * “Μικροτερπής, Theodos. Diac. Exp. Cr. Acroas. 208.” Boiss. Mss. * “Μικροτέχνης, Vilis artifex, Clem. Alex. 78. * Μικροτέχνη, Eust. in Dionys. P. 1052.” Wakef. Mss. “Schol. Dionys. Thrac. 651.” Boiss. Mss. * Μικροφάγος, Suid. v. Ματυλοχός. * Μικροφιλότιμος, E rebus tenuibus gloriam captans, Theophr. Char. 23. * Μικροφιλοτιμία, Inepta et sordida gloriæ cupido, ibid.] “Μικροφρόνως, et ὀλιγοφρόνως, ab J. Poll. (4. c. 14.) rejiciuntur ut ἀτοπώτερα, pro iis usurpante adv. “μικροπρεπῶς. Attamen Idem admittit ut μικροπρεπής, ita etiam Μικρόφρων,” [Dio Cass. 691.] “et ὀλιγόφρων, Pusillanimus. Quinetiam affert SUBST. “Μικροφροσύνη, Pusillanimitas, Parvus et angustus “animus,” [Plut. 7, 383. * Μικροφύης, Gl. Pusillus, “Porphy. A. N. 26.” Wakef. Mss. * Μικροφύω, Eust. 1196, 12. * Μικροφύια, Strabo 17. p. 1176.] “Μικροφύλλος, Qui parvis s. minutis est foliis.” [* Μικροχαρής, Miuitiis deditus, Longin. 4, 4, 1. “Jacobs. Anim. 270.” Schæf. Mss. * “Μικρόχρονος, Const. Manass. Chron. p. 84. var. lect.” Boiss. Mss. * Μικρόχωρος, Strabo 3. p. 252., 11. p. 410.] “Μικρόμματος, Qui parvis est oculis.” [“Diog. L. 268.” Wakef. Mss. * “Μικρόφθαλμος, Is. Porphyrog. iu Allatii Exc. 308. 315.” Boiss. Mss. Schol. Vict. II. Θ. 164. ap. Heyn. 5, 727.] “Πάμμικρος, Omnino “parvus, Pusillus,” [“Koen. ad Greg. Cor. 130.” Schæf. Mss.] “Πάνσμικρος, Omnino parvus, Minutulus, J. Poll.” [“Cattier. Gazoph. 100. Koen. ad Greg. Cor. 131.” Schæf. Mss.]

Μικρῶς, VEL Σμικρῶς, Parve, Parum, Herodian. 3, (9, 9.) Οὐ μ. ἐλύπουν τὸν τοῦ Σεβήρου στρατὸν.

Μικρότης, ἢ, VEL Σμικρότης, Parvitas, Exiguitas, Plato Tim. Δεσμοῖς διὰ σμικρότητα ἁοράτοις, Vinculis quæ cerni non possent propter parvitatem. Aristot. μέγεθος et μικρότητα inter se opposuit. Isocr. dixit etiam σμικρότητα τοῦ μισθοῦ. [M., Plut. Æmil. 8. “Ad Charit. 711.” Schæf. Mss.]

Μικρύνω vel Σμικρύνω, Parvum reddo, Imminuo, [Eust. 68, 21. “Thom. M. 783. ad Herod. 537.” Schæf. Mss. * “Σμικρύνσις, Buttm. Schol. Od. p. 225.” Elberling. Mss.] “Ἀποσμικρύνω, Ad parvitatē tem redigo s. paucitatem, Imminuo, Pass. ἀποσμι- “κρυνόμενος exp. etiam Deterior factus.” [Lucian. 1, 677.] “Κατασμικρύνω, Parvum reddo, Imminuo,

"Extenuo," [Athen. 359. Eust. 11, 30. "Philostorg. 3, 28. p. 491." Boiss. Mss. * Κατασμικρίζω, Aristot. Eth. 8, 13. in Codd. rectius — ύνω. * Σμικρόω, unde * "Αποσμικρώ, Timæi Lex. v. "Υποκορίζεσθαι." Boiss. Mss. Append. in Bast. Ep. Cr. 25.]

"Ζμικρός, pro Perpusillus, affertur ex Eust. Nimirum is p. 1421. dicit, Το μικρός προῖποκεῖσθαι τοῦ σμικρός: primum enim dici μικρός, deinde επιτείνεσθαι διὰ τὸν Ζμικρός ἤγουν Ζαμικρός: e quo διὰ τὸ εὐσύντακτον τῶν στοιχείων fieri σμικρός. Itidem sane ap. Eund. p. 217. Ἄλιος Dionysius tradit Ζμικρὸν et μικρὸν dici ab Atticis: μικρόν, ab Ionicis. Et paulo ante Eust. dixerat, "Οτι δὲ τὸ Σμῶδιξ, καθὰ καὶ τὸ Σμερδαλέον καὶ τὸ Σμικρὸν, διὰ τοῦ εἶχον τὴν προφορικὴν ἀρχὴν πάλαι ποτε, διὰ τὸ παροικός τοῦ ἤχου, δηλοῦσιν οἱ παλαιοί. Itidemque in Rhett. Lexx. alphabeticam seriem sequentibus reperiri et hæc dicit in litera Ζ, nimirum Ζμινύη, interdum τὸ σκαφεῖον, interdum τὸ ἀξινάριον: aliis autem δικελλαν: item Ζβέσαι, τὸ παῦσαι, λῆξαι, κοίμισαι: et Ζβεννυμενῶν αἰγῶν, ληγουσῶν: et Ζμῶσαι, τὸ πατάζει. Similiter vero et Ζμῆγμα scribere eosd. et Ζμινύη: quam ab eod. Ἄλ. Dionysio exponi ἀξινάριον, afferente hoc usus istius exemplum ex Aristoph., ἀλλ' ἱμάντα μοι δὸς καὶ Ζμινύην" ἐγὼ γὰρ εἰμ' ἐπὶ ξύλα. Hinc igitur discimus, antiquos, et quidem Atticos, ob soni affinitatem quam inter se habent Ζ et σ, pro σμερδαλέος dixisse Ζμερδαλέος, Ζμῆγμα pro σμῆγμα, Ζμικρός pro σμικρός, Ζμινύη pro σμινύη, Ζμῶδιξ pro σμῶδιξ, Ζμῶσαι pro σμῶσαι: item et Ζβέσαι pro σβέσαι, et Ζβεννυμενῶν pro σβεννυμενῶν." [Ad Lucian. 1, 316." Schæf. Mss.]

Μικίος, Dorice pro μικρός, Parvus, Pusillus, Callim. (Fr. 179.) τοῖς μικροῖς μικὰ διδοῦσι θεοί. Frequens ap. Theocr. qui et adverbialiter dicit (5, 66.) ἴθ', ὡς ἐνε, μικρὸν ἄκουσον, pro Paulum auscultare." [Valck. Adoniaz. p. 350. Callim. 294. Toup. Opusc. 1, 260. Koen. ad Greg. Cor. 130. Jacobs. Anth. 8, 32. * Μικρότρωγος, Heindorf. ad Horat. Sat. p. 265." Schæf. Mss. Nomen parvasi, Plaut. Stich. 1, 3. 88.] "Inde DIMIN. Μικκύλος, Parvulus, Pusillus, Mosch. (1, 13.) Μικκύλα μὲν τήνω τὰ χερύδρια, μακρὰ δὲ βάλλει." [Valck. l. c. Koen. l. c. * Μικίζομαι, * Προμικίζομαι, ibid." Schæf. Mss. Gloss. Herod. 177.] "Μίκης, Hesychio ὁ μικρολόγος." [Μίκας, Koen. l. c." Schæf. Mss.] "Μικύθινον, Hesychio τὸ μικρὸν καὶ νήπιον." [Jacobs. Anth. 7, 79. * Μίκυθος, ibid. et 309. ad Diod. S. 2, 550. * Μίκυλος, ad 2, 110. Thom. M. 261. Jacobs. Anth. 7, 309. * Μικκαλίων, 7, 79. * Μικαλίων, * Μίκκυθος, Μίκυθος, * Σμίκκυθος, etc. Valck. l. c. Koen. ad Greg. Cor. 131. et Add., ad Diod. S. 1, 441." Schæf. Mss.] "Μαμμικόν, Hesychio μικρὸν, Parvum. [* Πάμμικος, Koen. ad Greg. Cor. 130." Schæf. Mss.]

"Μείων, Minor, ἐλάσσων: e μικρός: regulariter μικρότερος dicitur. Μείων, Minus: μείων ἔχειν, Minus habere, dicitur pro Inferiore esse conditione, cum ap. alios, tum ap. Xen. (K. Π. 1, 3, 15.) quod in compositione vocatur μειονεκτεῖν. J. Poll. μείων vocatum fuisse scribit τὸ ἱερὸν τὸ ὑπὲρ τῶν εἰς τοὺς φράτορας εἰσαγομένων παίδων: unde μεταγωγείν dictum fuisse τὸ εἰσάγειν ἱερεῖον." [Aristoph. Fr. 245." Schæf. Mss.] "|| Μείων, Meon: Herbæ genus, dictum Athamanticum: de quo Diosc. 1, 3. ubi inter alia esse dicit foliis anethi, radice odoris jucundissimi. Pro eo ap. Plin. Meu, 20, 23. Galenus, Aëtius et Paulus Ægin. habent μῆον: quod magis probo. Sed ut ad μείων adjectivum redeam, ponitur id adverbialiter etiam pro Minus: ut μείων ἀπέχειν, Minus distare, pro Minore spatio distare. Sic ap. Gal., Δελώβηται τῶν Ὀμηρικῶν λιπῶν οὐδὲν μείων, Nihil minus quam preces Homericæ." [Μείων, Porson. Med. p. 49. Boiss. Philostr. 571. I. q. φανώτερος, Xen. Hier. 1, 28. coll. 27. Conf. c. μεῖζων, ad Charit. 494. Markl. Iph. p. 396. Brunck. Soph. 3, 395. Οὐ μ., Heyn. Hom. 5, 149. Boiss. Philostr. 496. Μείων, Heyn. ad Apollod. 1062. Zeun. ad Xen. K. Π. 31. Μείων ἔχειν τινός, Marcell. de V. Thuc. 2. Schneid.

Anab. 81. Οὐ μείων ἢ χιλίων ὄντων, Plut. 6, 188. Hutt. Μείω, Pauciora, Xen. K. Π. 403. * Μείων, Wakef. S. Cr. 3, 73." Schæf. Mss. * Μῆων, Dor. pro μέων, Epicharmus Athenæi 321. * Μειόνως, Soph. Œd. C. 104.] "Μειότερος, Minor, Apoll. Rh. 2, (368.) μετὰ τόνδ' ἀγγιγρόος Ἴρις Μειότερος λευκῆσιν ἐλίσσεται εἰς ἄλα δῖναις, pro ἐλάσσων: ut et Schol. exp." [Bast. Specim. 39. Huschk. Anal. 307." Schæf. Mss.] "Μείστον, Hesychio ἐλάχιστον, Minimum: e compar. μείων." [Eust. 134. pen. "Μείστος, Schol. Aristoph. Πλ. p. 210. H." Schæf. Mss. * Ὑπομείων, Xen. E. 3, 3, 6. vide Lex.] "Μείω, Minuo, Minorem reddo: e compar. μείων: ut synonymum ἐλαττώ ex ἐλαττον. Pass. Μειοῦσθαι, plerumque significat Inferiorem esse, Deteriore esse conditione: quod et μειονεκτεῖν dicitur: ut, Οὐδὲν ἡγεῖτο μειοῦσθαι τῶν μεγάλα θυόντων, Arbitrabatur suum sacrificium non inferius esse eorum qui magna fecissent. E Xen. (Ap. 4, 8, 1.) passiva signif., μειοῦμαι τὴν διάνοιαν, pro Mente minuo, In delirium vergo." [Dionys. II. 2, 678. ad Herod. 544." Schæf. Mss. * Μείωμα, Imminutio, Defectus, Xen. K. A. 5, 8, 1.] "Μείωσις, Imminutio, Extenuatio, ἐλάττωσις. Animi etiam μείωσις dicitur itidem pro Imminutio, qua nimirum minor fit et deprimatur: ut ap. Stoicos, dicentes λύπην esse δόξαν πρόσφατον κακοῦ παρουσίας ἀξίου εἶναι μείωσις καὶ συστολῆς δοκοῦντος. Unde Cic. Tusc. Quæst. 1. 4. Ægritudo est opinio recens mali præsentis, in quo demitti contrahique animo rectum esse videatur: μείωσιν τῆς ψυχῆς reddens Demitti animo: quod alibi Demissionem et infractionem animi dicit." [Steph. Dial. 29. Wytenb. ad Plut. Mor. 1, 508." Schæf. Mss. Barker. ad Etym. M. 973. * Μειωτός, Decrementum capiens, Qui decrescit aut decrescere potest.] "Ἀμείωτος, Non imminutus, ideoque Integer. Vel De quo nil potest diminui, Qui minor fieri nequit." [Georg. Lapitha Poem. Mor. 465." Boiss. Mss. * Ἀμειώτως, Dionys. Areop. p. 91." Kall. Mss.] "Μειωτικός, Vim habens diminuendi s. imminuendi," [Longinus 42. * Μειωτικός, Sext. Emp. 318. * Ἀπομειώ, Gl. Diminuo, Derogo, Extenuo, Ἀπομειοῦσθαι, Decrescere, Alex. Trall. S. p. 507. * Ἀπομείωσις, Diminutio. * Συναπομειώω, Simul extenuo, Schneidero susp. * Συμμειώω, Eust. II. A. p. 768, 41.]

"ΜΙΑΛΟΣ, Hesychio βραδύς, χαῖνος, Tardus s. Hebes, Levis," [Musgr. et Wakef. Ion. 1021. Toup. Opusc. 1, 276. * Μιλλότης, ibid. (in Suid. 1, 420.)" Schæf. Mss.]

"ΜΙΑΤΟΣ, ἡ, Minium. Ita enim Plin. 33, 7. Milton vocant Græci minium: quidam Cinnabari. Et quod Ctesias dicit psittacum avem habere cololum rubrum ὡς κιννάβαρι, idem Plin. 10, 42. psittacen esse viridem toto corpore, torque tantum miniato in cervice distinctam. Vocat etiam Rubricam: 33, 7. Auctoritatem coloris, (minio sc.,) fuisse non miror. Jam enim Trojaus temporibus rubrica in honore erat, Homero teste, qui naves ea commendat: eas nimirum appellans μιλοπαρήους. Sic quam Diosc. 5, 11. vocat μίλτον Σινωπικήν, Vitruv. 7, 7. nominat Rubricam Sinopicam, Marcellus Empir. Minium Sinopicum. Rursum quam Nicand. Θ. (864.) μίλτον Λημνίδα appellat, Vitruv. ibid. Rubricam Lemniam nuncupat: quæ alio nomine Λημνία σφραγίς dicitur: ut et Diosc. in Præfat. l. 6. ait, Μίλτον τῆς καλουμένης Λημνίας σφραγίδος, Rubricæ quæ Lemnia σφραγίς nominatur. Et aliquanto post, Ὡν ἐστὶν ἡ Λημνία μίλτος, Lemnia rubrica, s. Minium læminium. Itidemque vocatur in versibus Andromachi ap. Galen. 3. de Theriaca ad Pisonem. Celsum quoque 4. c. de Torminibus, minii glebam dixisse ferunt pro μίλτον Λημνίαν, s. Λημνίαν σφραγίδα, aut Λημνίαν γῆν: tot enim nominibus appellatur. Rursum Vitruv. 9, 3. dicit Signans cera e milto, pro Cera miniata, ut Cic. loquitur. || Μίλτος dicta

“fuit etiam ἡ ἐρυσίβη: h. e. δρόσος καταληφθεῖσα ὑπὸ
 “καύσωνος, ὃς ἦς διαφθείρεται πᾶς σπόριμος καρπός,
 “ut Eust. refert e Paus. atque adeo idem Paus.
 “sic usurpasse dicitur in Boeoticis. Latini Rubigi-
 “nem dicunt, itidem a rubido et miniaceo colore.”
 “Gail. ad Xen. Œc. 341. Toup. Opusc. 1, 138.
 268. Musgr. Herc. F. 945. Jacobs. Anim. 217.
 Anth. 7, 61. 9, 159. 11, 421. Voss Virg. Eklog.
 p. 515. ad Diod. S. 2, 230.” Schæf. Mss.] “Μι-
 “τοθυρῆς, Quo foribus inducitur minium. Epigr.
 “(Anal. 2, 216.) μιτοθυρῆ τε Σχοῖνον ὑπ’ ἀκρονύχῳ
 “ψαλλόμενον κανόνι. Ibi enim intelligitur Funicu-
 “lus fabrorum rubrica tinctus, quo signare ligna so-
 “lent rectis lineis quas in eis complanandis sequantur.
 “Suid. habet μιτοφυῆ τε σχοῖνον: forsan scr. μι-
 “τοφυρῆ, ut sit Minio imbutum:” [Jacobs. proponit
 *Μιτοβαφη. “Toup. Opusc. 1, 138. 268.” Schæf.
 Mss.] “Μιτοπάργος, Minio infectas genas ha-
 “bens, Qui miniatis s. rubricatis genis est. Hom.
 “metaphor. μιτοπαργούς ναῦς dixit Eas quarum
 “proræ minio s. rubrica essent infectæ: Il. B. (637.)
 “Τῷ δ’ ἅμα νῆες ἔποντο δυνάδεα μιτοπαργοί.” B
 “Greg. Cor. 42. ad Herod. 225. Heyn. Hom. 4,
 347. Steph. Dial. 30.” Schæf. Mss. Opp. K. 3, 509.]
 “Μιτόπρεπος, Miniaceo s. Rubeo colore decorus,
 “i. e., Rubens: ut Eust. etiam p. 1254. affert μι-
 “τοπρέποισι μόροις pro ἐρυθροῖς.” [“Μιτόπρεπος,
 *Μιτοπρεπής, Casaub. ad Athen. 104. Brunck. ad
 Æsch. Pers. 299. *Μιτόπρεπτος, ibid.” Schæf. Mss.
 *Μιτόπρωρος, Apollon. Lex. 459. *Μιτόχριστος,
 Orac. Sibyll. 3. p. 264. *Μιτόχρωος, Tzetz. Posth.
 269. *Μιτόχρωτος, Euseb. Præp. Evang. 9, 4.]
 “Μιτηλιφῆς, Minio illitus, Rubrica illitus, Minia-
 “tus, Rubricatus.” [*“Μιτηλεφῆς, Μιτηλιφῆς,
 *Μιτηλοιφῆς, Wessel. ad Herod. 225. (3, 58.)”
 Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 572.] “Μιτωρύχος,
 “Minii s. Rubricæ effossor: est enim ἡ μίλτος e
 “genere metallorum. Ipsa ejus effossio DICITUR
 “Μιτωρυχία. Amborum horum meminit J. Poll.
 “7, 23. scribens, Cum Amipsias ἐν Μυχοῖς dixerit
 “μιτωρυχίαν, videri ἐν μεταλλεύσει numerari posse
 “τὸν μιτωρύχον. Meminit Eust. quoque nominis
 “μιτωρυχία, sed dicens esse τόπον ἐν ᾧ μίλτος ὀρύσ-
 “σεται, Locum in quo foditur minium s. rubrica: quæ
 “Plinio est Miniaria. Ἐμμιλτος, Imbutus s. Infectus
 “rubrica, Rubrica colore rubens, Diosc. 5, (129.)
 “Μιτώδης, Miniaceus, Minio similis, colore sc. ru-
 “beo. Apud Athen. (557.) ἐκ δὲ τῶν γνάθων ἰδρὼς
 “Ἐπὶ τὸν τράχηλον ἄλοκα μιτώδη ποιεῖ.” [“Timæi
 Lex. 122. Jacobs. Anth. 9, 413.” Schæf. Mss.] “Ἐτ
 “Μίλτειος, AC Μίλτινος, itidem Miniaceus, h. e.
 “Qui e minio est. Epigr. 6. sub fin., Πρίονα μιλτέῳ
 “στάγματι πειθόμενον, Serram quæ lineam miniato
 “fune factam sequitur. Sic μιλτινον χρώμα, Minia-
 “ceus color, Color e minii gleba. Plut. (7, 156.)
 “Ταχὺ γὰρ ἐξανθεῖ τὸ μιλτινον, ὃ τὰ παλαιὰ τῶν ἀγα-
 “μάτων ἐχρῶζον.” [“Μίλτειος, Jacobs. Anth. 9,
 158. *Μίλτειον, 7, 61. Toup. Opusc. 1, 268.”
 Schæf. Mss.] “Μιλτίτης, ut μιλτίτης λίθος, Lapis
 “minii colorem referens. Sotacus ap. Plin. 36, 21.
 “dicit quarti generis hæmatiten coctum vocari Mil-
 “titen, ad omnia utiliore rubrica. Denique inde
 “est VERB. Μιλτώω, Minio inficio, Rubrica tingo:
 “s. Minio: ut Plin. dicit Jovem miniandum locare.”
 “Herod. 4, 194. Μιλοῦνται πάντες οὗτοι, de popu-
 “lis qui μιλτω χρίονται τὸ πρόσωπον, ut ait Idem 4,
 191.” Schæf. Mss.] “Inde pass. partic. μεμιλτω-
 “μένος, Miniatus: ut Idem dicit Miniatus torques,
 “et Cic. Miniata cerula. Dicit enim Schol. Aristoph.
 “(A. 22.) μεμιλτωμένον σχοῖνον, Miniatum funem,
 “Funiculum rubrica tinctum.” [Μιμιλλίς, Gl.
 Rubrica, (*Μιλτωσις, Du-Cang.) *Μιλτωτός, Gl.
 Rubricatus. *Μιλτίς, i. q. μίλτος, Epiphan. Hær.
 18, 3.” Routh. Mss.]

“ΜΙΑΦΑΙ, s. Μίλφωσις, Defluvium pilorum pal-
 “pebræ: quod vitium alio nomine μαδάρωσις dicitur.
 “Nam Paul. Ægin. 3, 22. et Actuar. 2. περὶ Διαγνώσ.
 “Παθ. c. 7. scribunt μαδάρωσιν s. μίλφωσιν esse ἀπό-
 “πτωσιν τῶν τοῦ βλεφάρου τριχῶν. Idem Paul. Æ-

“gin. μίλφας appellat, et Galen. τῶν κατὰ Τόπους 4,
 “5. Aetius τὴν μίλφωσιν esse dicit πάθος τῶν ταραδῶν,
 “in eoque τοὺς ταραδοὺς fieri ἐρυθροὺς, εοικότες μίλτῳ
 “τῇ χροίᾳ.” [Diosc. 1, 149. *Μίλφος, Gl. Lippus.]

“MIMAPKIS est σκευασία quædam κοιλίας καὶ ἐν-
 “τέρων: proprieque esse volunt τὴν ἐκ τοῦ λαγφῶν
 “αἵματος καὶ τῶν ἐντοσθίων σκευαζομένην καρύκην: ut
 “sit Farciminis genus e sanguine et interaneis lepo-
 “ris. Ita Schol. Aristoph. A. (1112.) Ἄλλ’ ἢ πρὸ
 “δείπνου τὴν μίμαρκιν κατέδομαι. Itemque Suid. At
 “Hes. habet Μιμάρκυς, esse dicens κοιλίαν καὶ ἔντε-
 “ρα τοῦ ἱερείου μεθ’ αἵματος σκευαζόμενα: maxime
 “vero de leporinis dictum fuisse, interdum et suillis;
 “Pherecr. vero per jocum de asininis etiam dixisse.”

MIMEOMAI, Imitator, Aristot. de Poët. Τὸ μιμεῖ-
 “σθαι σύμφυτον ἀνθρώποις ἐκ παίδων ἐστὶ, Dem. (34.)
 “Οὓς ἐπαινοῦσι μὲν οἱ παριόντες ἅπαντες, μιμοῦνται δ’
 “οὐ πάντ, Isocr. Μῆτε τοὺς ἅμα τε θαυμάζοντας καὶ βα-
 “σκαίνοντας καὶ μιμεῖσθαι γλιχομένους, Idem in Archid.
 Μιμεῖσθαι τὰς ἐκείνων πράξεις. Sæpe etiam cum Ζη-
 “λώ copulatur, ut in ipso Ζηλώω videre est. Sic ap.
 Plut. de Fort. Alex. Ἡρακλέα μιμοῦμαι, καὶ Περσέα
 Ζηλῶ, Ad Herculis imitationem me contuli, Ad æmu-
 landum Perseum me comparavi, Bud. Et Herodian.
 5, (2, 8.) de Macrino, Ἐξήλυν δὲ ταῦτα ὡς δὴ Μάρκον
 ἐπιτηδεύματα, τὸν δὲ λοιπὸν βίον οὐκ ἐμμήσατο. Di-
 citur etiam de imitatione gestuum, vocum, et rerum
 aliarum, Plut. Symp. 5. Τῶν μιμουμένων τοὺς ὀργιζο-
 μένους καὶ λυπουμένους, ubi etiam reddere possis,
 Simulantes. Corn. autem Tacitus dicit Mæstitian
 imitantes, pro Præ se ferentes vultu. Gestum ali-
 cujus imitari dicit Lucr. 4. Aristoph. N. (1430.)
 τοὺς ἀλεκτρυόνας ἅπαντα μιμεῖ, Plato Cratylō, τοὺς
 τὰ πρόβατα μιμουμένους καὶ τοὺς ἀλεκτρυόνας καὶ τὰ λ-
 λα ἔωα, Plut. Symp. 5. Μιμούμενος ἀλεκτορίδα βοῶ-
 σαν, Plin. Turdum habuit imitantem sermones homi-
 num. Dicitur etiam fictor aut pictor imitari: sicut
 et Cic. Quem si imitari atque exprimere non possu-
 mus. Idem, Imitari atque adumbrare dicendo:
 sumta metaph. a pictorum imitationibus, de quibus
 et illud quod Apollodori operibus inscriptum fuit,
 Μωμήσεται τις μᾶλλον ἢ μιμήσεται: cujus et Plin.
 meminit 35, 9. Fecit et Penelopen, in qua pinxisse
 mores videtur, et atletam, adeoque sibi in illō pla-
 cuit, ut versum subscriberet, celebrem ex eo, Invi-
 surum aliquem facilius quam imitaturum. Chiro-
 grapha imitari, post Cic. dixit Suet. Et in pass.
 signif. μεμιμημένον, Imitatum, Imitando expressum,
 A docto imitatore expressum, Imitatione factum aut
 effictum, Aristot. Rhet. 1. Ἀνάγκη ἡδεῖα εἶναι τό, τε
 μεμιμημένον, ὥσπερ γραφικὴ καὶ ἀνδριαντοποιία καὶ
 ποιητικὴ, καὶ πᾶν ὃ ἂν εὐ μεμιμημένον ᾗ, κἂν μὴ ᾗ ἡδὺ
 τὸ μίμημα. [“Fac. ad Paus. 3, 283. ad Herod. 139.
 Thom. M. 616. Kuster. V. M. 13. De quant., Por-
 son. Phæn. 1396. Passiv., Heind. ad Plat. Gorg.
 222. Μεμιμημένος et μεμιγμένος conf., Schneid. ad
 Demetr. 126. ad Herod. 139. M. τινὰ, Longus p. 4.
 Vill.” Schæf. Mss.] “Μιμητέον, Imitandum,” [Pier-
 son. ad Mær. 447. Eur. Hipp. 114. Μιμητέος, Xen.
 A. 1, 7, 2, 3, 10, 8. A. 9, 5.]

Μίμημα, τὸ, Imitamentum, Imitamen, Imago, Plato
 Crat. “Ὅνομ’ ἄρ’ ἐστίν, ὡς εἴκοι, μίμημα φωνῆς ἐκείνου
 ὃ μιμεῖται, καὶ ὀνομάζει ὁ μιμούμενος τῇ φωνῇ ὃ ἂν μι-
 μῇται, Idem in Tim.” Ἄνευ διόψεως τούτων τῶν μιμηρά-
 των, Nullo posito sub oculos simulacro earum re-
 rum, Cic. Aliud exemplum habes paulo ante in Mi-
 μέομαι. Frequenter copulatur cum εἰδωλον et ἀπεικό-
 νισμα, Plut. de Def. Orac. Ἐκαστον ἐκάστον μίμημα
 τῇ φύσει καὶ εἰδωλὸν ἐστὶ γεγεννημένον, Singula singu-
 lorum simulacra et imagines naturam esse molitam,
 Idem de Frat. Am. (872.) Σκιαὶ γάρ εἰσιν ὄντως αἱ
 πολλαὶ φιλαί, καὶ μιμήματα καὶ εἰδωλα τῆς πρώτης
 ἐκείνης, quæ sc. liberis cum parentibus et fratri cum
 fratre intercedit, Philo V. M. 3. M. καὶ ἀπεικονίσματα
 τῶν ἰδεῶν ἐκείνων, ubi Turn. Quæ imitata sunt illarum
 formarum simulacra: 2. Ὡς ἀπεικονίσματα καὶ μιμήματα
 οἱ δηλωθέντες νόμοι γεγονόσιν, Quorum imitates et
 adumbrationes leges illæ extiterunt. Philo, Ἀπ’ ἄρχε-

τύπον νοητοῦ παραδείγματος μίμημα αἰσθητῶν, Ab exemplari primigenio intelligibili sensibilem imaginem. ["Jacobs. Anth. 9, 89. 12, 253. Thom. M. 529. Musgr. Hel. 73. 881. Fac. ad Paus. 3, 283. ad Xen. Mem. 3, 10, 5. ad Xen. Eph. 138. Toup. Emendd. 1, 234. Valck. Diatr. 56. Arnzen. Epist. p. 19." Schæf. Mss.]

Μίμησις, ἡ, Imitatio, Plut. de Aud. Poem. "Ἡ δὲ μ. ἂν τε περὶ φαῦλον, ἂν τε περὶ χρηστὸν ἐφίκηται τῆς ὁμοιότητος, ἐπαινείται, Thuc. (1, 95.) Τυραννίδος μᾶλλον ἐφαίνετο μίμησις ἢ στρατηγία, Tyrannidis imitatio vel æmulatio, Herodian. 3, (6, 22.) Μίμησει καὶ ζῆλῳ τοῦ βασιλέως: sic 2, (4, 3.) de Pertinace, Τῆς Μάρκου ἀρχῆς ζῆλῳ τε καὶ μίμησει τοὺς μὲν πρεσβυτέρους ὑπομιμνήσκων εὐφραίνει, ubi μίμησιν ἐξήλον copulavit, sicut supra μιμῆσθαι ἐξηλοῦν. Aristoph. (B. 109.) κατὰ σὴν μίμησιν, Te imitando. Plato de LL., M. πονηρὰς μιμείται τοὺς πολεμίους, de imitatione in re mala. Item de imitatione qua scriptorem aliquem imitamur, Lucian. (1, 832.) "Ὅσα μυρία καλὰ ἐκεῖνος ἔμα συλλαβῶν ἔχει, παρὰ τῆς εἰς μίμησιν ἐλπίδος, Quæ fore aliquem qui imitari et exprimere possit, spes nulla est. Item de imitatione gestuum joculari, qualis histrionum est, Aristot. de Poet. in definitione s. descriptione tragædiæ, Μίμησις ἐστὶν οὐκ ἀνθρώπων, ἀλλὰ πράξεως καὶ βίου εὐδαιμονίας καὶ κακοδαιμονίας, Lucian. (2, 314.) loquens de quodam qui Ajacem furentem agebat, Ὑπώπτεον μὴ ἄρα ἐκ τῆς ἄγαν μιμήσεως εἰς τὴν τοῦ πάθους ἀλήθειαν ὑπηνέχθη, E nimis accurata imitatione: (303.) "Ἡ μ. τῆς ὀρχήσεως, ἐπίσημός τε καὶ σαφὴς φανείσα: (313.) "Ἐν ὀρχήσει ἢ πρὸς τῶν πολλῶν λεγομένη κακοζήλῳ, ὑπερβαίνοντων τὸ μέτρον τῆς μιμήσεως καὶ παρὰ τοῦ δέοντος ἐπιτεινόντων. In oratione etiam μίμησις dicitur, cum cogitata, verba, gestus aut actiones alicujus exprimimus accurata imitatione: quæ frequens est ap. Terent. ["Thom. M. 235. Διὰ μιμήσεως, Valck. Adoniaz. p. 193. Diatr. 119. Mær. 168. et n." Schæf. Mss.]

Μιμητής, ὁ, Imitator, Xen. Μιμητὰς ἐαυτῶν ἀποδεικνύουσι, Herodian. (6, 8, 5.) de Maximino ita tyrones erudiente, Ὡς μὴ μαθητὰς εἶναι μόνον, ἀλλὰ ζῆλωτὰς καὶ μιμητὰς τῆς ἐκείνου ἀνδρείας, Æmulos et imitatores virtutis. Poetæ quoque et histriones dicuntur μιμηταί: illi, quod verbis et oratione, hi, quod gestu præcipue imitentur eos quorum personas agunt. Aristot. de Poet. "Ἐπεὶ γὰρ ἐστὶ μ. ὁ ποιητὴς ὥσπερ ἂν ἡ ζωγράφος ἢ τις ἄλλος εἰκονοποιὸς, Plut. Symp. 8. M. τῶν τραγικῶν παθῶν. [Schæf. ad Longum 382. "Jacobs. Anth. 8, 257. 268. Lobeck. Aj. p. 274. Thom. M. 616." Schæf. Mss.] Μιμητικός, Imitandi solertia præditus, Peritus imitator, Aristot. de Poet., Τό, τε γὰρ μιμῆσθαι, σύμφυτον τοῖς ἀνθρώποις ἐκ παιδῶν ἐστὶ, καὶ τοῦτο διαφέρουσι τῶν ἄλλων ζῶων ὅτι μιμητικώτατον ἐστὶ: Rhet. 2. Ὑπῆρξε δὲ καὶ ἡ φωνὴ πάντων μιμητικώτατον τῶν μορίων ἡμῖν. Lucian. (2, 279.) loquens de Proteo, M. ἀνθρωπον καὶ πρὸς πάντα σχηματίζεσθαι καὶ μεταβάλλεσθαι δυνάμενον. Item μ. ζῆλος, Æmulatione, quæ imitari aliquem possit aut cupiat, Plut. Pericle (2.) Πρὸς ἃ μ. οὐ γίνεται ζῆλος, οὐδὲ ἀνάδοσις κινῶσα προθυμίαν καὶ ὁρμὴν ἐπὶ τὴν ἐξομοίωσιν. Apud Aristot. autem in Probl. Οἱ διθύραμβοι ἐπειδὴ μ. ἐγέναντο, οὐκέτι ἔχουσιν ἀντιστρόφους, Turn. interpr. Postquam imitatores esse cœperunt. Item μιμητικὴ, sc. τέχνη, Imitatrix ars, Imitandi peritia, Plato Sophista. Et τὸ μ., Imitatio, Imitandi solertia. Dem. Phal. Καὶ τὸ μ. οὐ γραφῆς οὕτως οἰκεῖον ὡς ἄγῳνος. ["Valck. Adoniaz. p. 193. Phœn. p. 417. ad II. B. 210. Opp. διηγηματικός, Heyn. Hom. 7, 61. Μιμητικὴ, Toup. Opusc. 1, 122." Schæf. Mss.] Μιμητικῶς, Imitando, More imitatorum, Athen. (505.) de Plat. Τοὺς διαλόγους μ. γράψας, [Plut. 6, 63. "Valck. Adoniaz. p. 194." Schæf. Mss.]

Μιμητὸς, Imitabilis, Quem imitari datur, [Xen. 'Απ. 3, 10, 3. 4. 5. "Tyrwh. ad Aristot. 200." Schæf. Mss.] Ἀμίμητος, ὁ, ἡ, Inimitabilis, Quem imitari et exprimere nemo potest, Plut. de Fort. Alex. 2. (p. 323.) loquens de Alexandri imagine ab Apelle expressa, Ὁ μὲν Φιλίππου, γέγονεν ἀνίκητος: ἃ δὲ Ἀπελλοῦ, ἀμίμητος: quem Plin. quoque

scribit adhibere quædam solitum, quæ imitari nemo potuerit. Idem in Alcib. (23.) dicit, eum chamæleonem superasse, et Διὰ χρηστῶν ἰόντι καὶ πονηρῶν ὁμοίως, οὐδὲν γεγονέναι ἀμίμητον οὐδ' ἀνεπιτήδεντον: quippe qui potuerit συνεξομοιοῦσθαι καὶ συνομοιοπαθεῖν τοῖς ἐπιτηδεύμασι καὶ ταῖς διαίταις. Quintil. itidem dicit Opera quædam nobis inimitabilia. Apud eund. Plut. in Lyc. ἀμίμητος πολιτεία, Quam nemo imitari possit. Item τὸ ἀ. q. d. Inimitabilitas. ["Ad Phalar. 363. Jacobs. Anth. 8, 390. 414." Schæf. Mss.] Ἀμιμητόβιος, Cujus vita inimitabilis est, [Plut. Anton. 28. 72. *Ἀμιμήτως, Plut. Nicia 1. "Elog. de Thuc. p. 14." Schæf. Mss.] Δυσμίμητος, Vix imitabilis, Quem imitari et exprimere difficulter queas, [Plut. 6, 34. 9, 324. "Jacobs. Anth. 9, 62." Schæf. Mss.] Ἐμίμητος, Gl. Imitabilis, Plato de Rep. 10. p. 605. *Ἡμίμητος pro ἄμ., Manetho 4, 6. "Ad Charit. 736. 740. 743." Schæf. Mss.] Κακομιμήτως γράφων, Male imitando: Aristot. περὶ Ποιητικῆς (26, 10.) de malo pictore."

[* Μιμήτωρ, i. q. μιμητής, Manetho 4, 75.]

Μιμηλὸς, Imitatus, ut Cic. dicit Imitata et efficta simulacra, Imitando expressus, A docto imitatore effectus, μεμιμημένος, ἀπομεμιμημένος, Plut. Ages. (2.) p. 196. Ἀπεῖπε μὴτε πλαστὰν, μὴτε μιμηλὰν τινα ποιήσασθαι εἰκόνα τοῦ σώματος. At in Apophth. ead. referens, μιμηλὰν absolute dixit pro μιμηλὰν εἰκόνα s. γραπτὴν, ut Suid. exp. Τοὺς φίλους ἐκέλευσε μηδεμίαν πλαστὰν μηδὲ μ. ποιήσασθαι: τὰς εἰκόνας οὕτω προσαγορεύων: ubi μιμηλὰ recte reddi potest Imago; nam et Imago ab imitando dicta est. Hes. μιμηλὸν est ὁμοιον ἐξ ὁμοίου, Ad exemplar factum. || Accipitur etiam active pro Imitandi solertia præditus: unde et μιμηλὰ Suid. exp. μιμητικὴ: ut τέχνη, Lucian. (2, 682.) Imitatrix ars, Imitandi peritia: (476.) Αἰσχίνης καὶ Σωκράτης μιμηλότατοι τεχνιτῶν ἀπάντων, Imitandi dexteritate præstantissimi, μιμητικώτατοι. [Schæf. ad Longum 382. "Musgr. Here. F. 510. Jacobs. Anth. 11, 77. Act. Traj. 1, 240. Toup. Opusc. 1, 266. et Ind. Active, Apollonid. 22. Jacobs. Anth. 10, 417. Lobeck. Aj. p. 274." Schæf. Mss. * "Μιμηλῶς, Eust. p. 15. Polit." Boiss. Mss. Abresch. Lectt. Aristæn. 290.] Μιμηλότης, Imitandi dexteritas. Apud Suid. sine expositione. ["Act. Traj. 1, 240. Toup. Opusc. 1, 266. et Ind." Schæf. Mss.] Μιμηλάζω, Imitor, Imitando exprimo: Hes. enim μιμηλάζειν exp. μιμῆσθαι. [* "Μιμηλίζω, Philo Opusc. 65. Hoesch." Schæf. Mss. et ad Longum 382.]

[* Ἀναμιμέομαι, Plut. 7, 208. * Ἀντιμιμέομαι, Appian. B. C. 5. p. 698. "Ignat. Epist. 3. ad Ephes. s. 10." Kall. Mss. * Ἀντιμίμημα, Epiph. 1, 345. * Ἀντιμίμησις, Thuc. 7, 67.] Ἀπομιμέομαι, Imitor, Effingo, μιμέομαι. || Capitur etiam pass. voce: unde partic. ἀπομεμιμημένος, Ad imitationem factus, expressus, Ab exemplari effectus expressusque. Athen. (207.) Κατὰ δὲ τὴν ὀροφὴν εἶχε πόλον, ἐκ τοῦ κατὰ τὴν Ἀχραδίνην ἀπομεμιμημένον ἡλιοτροπίου. Quod Cic. imitari volens, inquit Bud., dixit in l. de Universitate, Cum autem ingressa est oratio imitata et efficta simulacra. [Xen. Ἀπ. 3, 10, 3. Clem. Alex. Protr. p. 31. 35. Plato Timæo p. 44. "Cattier. Gazoph. 63." Schæf. Mss. * Ἀπομίμημα, Athen. 639. Diod. S. 2, 69, 9. 14, 408, 30. 16, 524, 13. Schol. Aristoph. Eip. 418.] Ἀπομίμησις, Imitatio, Expressio ab exemplari rei alicujus, ad exemplar, [Hippocr. 344, 33. 40. Joseph. A. J. 3, 7, 7.] Ἐκμιμέομαι, Imitando exprimo et effingo, [Xen. Ἀπ. 3, 10, 1. Ἰππ. 10, 16. Eur. Herc. F. 1298. Dionys. H. de C. VV. p. 16. * "Ἐκμίμησις, Argum. Aristoph. Ὀρν. * Καταμιμέομαι, Dionys. H. 3, 1491." Schæf. Mss. * Παραμιμέομαι, Dionys. H. 2. p. 290, 6. * Συμμιμέομαι, Plato de Rep. 2. p. 274. * Συμμιμητής, Schn. Lex. sine exemplo. * "Ὑπομιμέομαι, Diod. S. 1, 618." Schæf. Mss.]

Μῖμος, ὁ, Imitator: proprie de imitatore histrionico, et eo, qui gestus aut dicta ac facta alicujus imitatur et effingit, ad risum movendum, Dem. (23.) Τοιοῦτον ἀνθρώπου μῖμος γελοῖων, καὶ ποιητὰς αἰσχροῦν ἁσμάτων. Sic Greg. Μῖμοι γελοῖων ἡγόν αὐτὸν, καὶ τοῖς ἀπὸ τῆς

σκηῆς αἵσχεσιν ἐπομπεύετο. Aliquando absolute dicitur sine casu de iis, qui in theatris imitantur omnis generis gestus aut actiones. Plut. in l. qui περὶ Εὐθυμίας inscribitur, Καὶ τοιαύτας ἄλλας ἡμέρας, quales sunt Saturnalium, Bacchanalium, Panathenæorum, περιμένουσιν ἵν' ἡσθῶσι καὶ ἀναπνεύσωσιν ὠνητὸν γέλωτα, μίμοις καὶ ὀρχησταῖς μισθοὺς τελέσαντες. Idem de Anim. Solert. de cane quodam a mimo erudito, Παρὼν γὰρ ὁ κῶων μίμῳ πλοκὴν ἔχοντι δραματικὴν καὶ * πολυπρῶσπον, ἄλλας τε μίμησεις ἀπεδίδον τοῖς ὑποκειμένοις παράγμισι προσφόρους, et assumpto pane in soporifero mortiferoque, ut putabatur, pharmaco tincto, ὅμοιος ἦν ὑποτρέμοντι καὶ σφαλλομένῳ καὶ καρηβαρῶντι· τέλος δὲ προτείνας ἑαυτὸν, ὥσπερ νεκρὸς ἔκειτο, καὶ περιεῖχε ἔλκειν καὶ μεταφέρειν: ubi etiam exprimit τὸ μιμητικὸν ejusmodi histrionum. Gr. vocabulum Cic. quoque retinuit, ac Juvenalis, qui dicit Agere mimum. In fem. autem gen. Mimam post Cic. dixit Plin.: et Mimulam Cic. Item sicut Plut. μίμους et ἡθολόγους junxit, sic etiam Cic. sed non addita parte copulativa, de Orat. 2. Mimorum est enim ethologorum, si nimia est imitatio, sicut obscœnitas. || Μῖμος dicitur etiam Fabula paulo obscœnior ac licentior quam Comœdia, quales erant Laberii Mimi, ἀπὸ τοῦ μιμεῖσθαι appellata, quoniam imitatur et sermones obscœnos et facta indecora ac turpia; vel, ut alii scribunt, ab diuturna imitatione vilium rerum et levium personarum. Mimus, inquit Diomedes, est sermonis cujuslibet môtus sine reverentia, vel factorum cum lascivia imitatio: mimus dictus, quasi solus imitetur. Herodian. 5, (7, 14.) Ἠνίοχους τε καὶ κωμῶδους καὶ μίμων ὑποκριταῖς, Athen. 11. Ὁ τοὺς μίμους πεποιηκώς, Mimorum poeta. A Plut. Symp. 7, 8. duo ponuntur μίμων genera, ὑποθέσεις et παίγνια: quæ παίγνια esse dicit πολλὰς γέμοντα βωμολοχίας καὶ σπερμολογίας: et quosdam mimos ἐπιδείκνυσθαι μίμηματα πραγμάτων καὶ λόγων ἀπάσης μέθης παραχωδέστερον τὰς ψυχὰς διατίθῃσι. Latini quoque in hac signif. Mimos dicunt. Ovid. Scribere si fas est imitantes turpia mimos. Idem, Quid si scripsissem mimos obscœna jocantes? [“Imitatio, pro μῖμημα, Eur. Rhes. 256.” Seager. Mss. “Ad Charit. 761. Hedyt. 11. Bibl. Crit. 2, 4. p. 75. Bast. Specim. 25. 31.” Schæf. Mss. De accentu, Salmas. de Hellen. p. 70.] Μιμογράφος, Qui mimos scribit, Mimorum scriptor, quales ap. Græcos fuerunt Sophron et Xenarchus, ap. Latinos Laberius. Utitur Diog. L. [“Μιμοειδής, Enst. 164, 51.” Seager. Mss. “Heyn. Hom. 4, 248. Jacobs. Exerc. 2, 105.” Schæf. Mss.] Μιμολόγος, Qui mimos recitat. || In Epigr. autem μιμολόγος ἡχώ dicitur ab imitatione vocis humanæ, quæ et λάλος et ἀντίθρουν φθόγγον ἐμπαλιν ἄδουσα, 4. Ἠχώ μιμολόγον, φωνῆς τρύγα, ῥήματος οὐρήν. [“Eulodius 2. Jacobs. Anth. 11, 112.” Schæf. Mss.] Μιμολογέω, Mimos recito, Mimice recito, Strabo 5. p. 102(=356.) de Osca lingua, Τῶν μὲν γὰρ Ὀσκιον ἐλελοιπότεων ἡ διάλεκτος μένει παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις, ὥστε καὶ ποιήματα σκηνοβατεῖσθαι κατὰ τινα ἀγῶνα πάτριον καὶ μιμολογεῖσθαι. [“Μιμολογία, Eriphan. Hæres. 21. 66. * Μιμόφωνος, Lobeck. Phryn. 683.] Μιμανδός videtur dici Qui mimos tibia exprimit, Athen. (452.) Κλέων ὁ μ. ἐπικαλούμενος, ὅσπερ καὶ τῶν Ἰταλικῶν μίμων ἄριστος γέγονεν αὐτοπρόσωπος ὑποκριτής. AT Μιμανδεῖν Hes. est μιμεῖσθαι, ὑποκρίνεσθαι: et VV. LL. Imitari tibiæ cantum. [“Μιμίμβος, Steph. B. v. Μεγαλήπολις. “Casaub. ad Athen. 48. Valck. Adoniaz. p. 207.” Schæf. Mss. * Μιμῶδός, Plut. Sulla 2.]

Ἀντίμιμος, ὁ, ἡ, Imitans aliquem ei adversando, Qui aliquem imitatur per æmulationem, Æmulus, [Aristoph. Θ. 17, * “Ἀντίμιμον, Ocimoides, Diosc. Notha 464.” Boiss. Mss.] In VV. LL. habetur ETIAM Ἀντίμιμων, onos, ὁ, ἡ, et exp. Contra effluens: sed ἀντίμιμος ita dicitur ut παντόμιμος. Ἀρχίμιμος, ὁ, Mimorum princeps, Suet. in Vesp. Favo archinimus personam ejus ferens, sustinensque, ut mos est, facta ac dicta viri, iuterrogatis palam procuratoribus quanti funus et pompa constaret. Bud. interpr. Princeps histrionum. [Plut. Sulla 36. * Ἰσόμιμος, Schol. Aristoph. Θ. 17.] Παντόμιμος, Omni-

um personarum imitator effictorque, Bud.; Omnis generis gestus imitans et exprimens, ut παντόμιμος ὀρχηστὴς, ὀρχηστής, ap. Suid. Peculiariter de saltatore dicitur Qui omnes gestus imitatur, ut e Luciano patet, ap. quem (2, 304.) quidam cum vidisset quinque personas uni saltatori præparari, et ex astantibus rogans qui saltaturi essent, cognovisset eum unicum personarum illas acturum, ait, Ἐλελήθεις, ὦ βέλτιστε, σῶμα μὲν τοῦτο ἐν, πολλὰς δὲ τὰς ψυχὰς ἔχων: quibus verbis subjicit Lucian. Οὐκ ἀπείκτως δὲ καὶ οἱ Ἰταλιῶται τὸν ὀρχηστὴν παντόμιμον καλοῦσιν, ἀπὸ τοῦ δρωμένου σχεδόν. Huc pertinet quod supra in Μιμητικὸς dicit de Proteo. Pro ejusmodi saltatore a Quint. quoque capitur 6, 3. Nam et finitione usus est Augustus de pantomimis duobus, qui alternis gestibus contendebant, cum eorum alterum saltatorem dixit, alterum interpellatorem. [“Jacobs. Anth. 8, 308. 418. 9, 491. 10, 417. Tanaq. Faber Epist. ad Gronov. de Herodiano, Bast. Specim. p. 25.” Schæf. Mss.]

[“Μῖμία, Imitatio, Abresch. Lectt. Aristæn. 290.” Schæf. Mss. Philo p. 815.] Μιμικός, Mimicus, h. e. Ad mimos pertinens, Mimos decens, Dem. Phal. Καὶ μιμικώτερα τὰ τοιαῦτά ἐστι καὶ αἰσχροῖ, Μίμις magis conveniunt. Utitur et Cic. hoc adjectivo, de Orat. 2, (39.) Vitandum est oratori utrumque, ne aut scurrilis jocus sit, aut mimicus.

[“Μιμῖας, ἡ, Mima, Ælianus Suidæ v. Κρίσεως. “Jacobs. Anth. 10, 290.” Schæf. Mss.]

“Μιμῶ, οὗς, ἡ, Simia, auctore Tzetze, quia hominis actiones imitatur, ἡ πῖθηκος.” [Suid. v. Πίθηξ. “Toup. Opusc. 1, 358.” Schæf. Mss. “Eust. Ism. 322.” Wakef. Mss. Achmet. Omicron. 282.]

¶ Μιμαλόνες proprie vocatæ fuerunt Mulieres: παρὰ τὸ μιμεῖσθαι ἄνδρας, ut habetur in quodam meo Lex. vet., in quo et uno λ scribitur. Reperitur vero ET Μιμαλλόνες gemino λ, ac certe in illo meo Lex. scriptum fuisse gemino apparet e rasura, et λ illo simplici, quod diverso atramento in gemini locum repositum fuit. Sic scribitur et ap. Suid. qui μιμαλόνας exp. τὰς βιάχας τοῦ Διονύσου, antea κλάδωνας appellatas, itidem vero ἀπὸ τῆς μίμησεως ipsas deonimatas annotat: Hes. βάρχας βοηδρόμους. Athen. (193.) de simulacro Bacchi, Μετὰ δὲ ταῦτα μακεταὶ αἱ καλούμεναι μιμαλλόνες, καὶ βασσάραι καὶ Λυδαὶ κατακεχυμέναι τὰς τρίχας. Plut. Alex. iuit. Πᾶσαι μὲν αἱ τῆδε γυναῖκες ἐνοχοὶ τοῖς Ὀρφικοῖς οὖσαι, καὶ τοῖς περὶ Διόνυσον ὀργασμοῖς, ἐκ τοῦ πάνν παλαιόν, κλώδωνες τε καὶ μιμαλλόνες ἐπωνυμίαν ἔχουσαι: loquitur autem de Macedonicis mulieribus, e Fabula quadam id referens. Strabo 10. p. 204. Διονύσου δὲ (πρόσπολοι,) σειληνοὶ τε καὶ σάτυροι καὶ βιάχαι, ληναὶ τε καὶ θυταὶ καὶ μιμαλλόνες, καὶ ναῖδες καὶ νύμφαι, καὶ τίτυροι προσαγορευόμενοι. Sunt qui μιμαλόνας iude dictas putent, quod Bacchum imitarentur, et, ut ipse, cornua ferrent. Lat. quoque eo vocabulo utuntur. Ovid. de Arte Am. 1. Ecce Mimallonides sparsis in terga capillis, Ecce leves satyri, prævia turba dei: de Baccho proficiscente ad Gnossidem, quam amabat. Dixit autem Mimallonides pro Mimallones, sicut dicitur ἀμαζονίδες pro ἀμαζόνες. Idem Lat. utuntur et adjectivo Mimalloneus: Pers. 1. Torva mimalloneis impleverunt cornua bombis. [“Callim. 1, 563.” Schæf. Mss. De etymo, vide Polyæn. Strat. 4, 1.]

¶ Μιμέρα, ἡ μιμητικὴ τέχνη καὶ ἡ μίμησις, Hes.

“Μιμιχμός, Hesychie τοῦ ἔπρον φωνή: qui et χρεμετισμός, Hinnitus.” [“Μιμάζασα, Eid. χρεμετίσασα.”]

“MIN, Ipsum, vel Ipsam: Poetice pro αὐτὸν vel αὐτήν. Dicunt etiam μιν αὐτὸν pro αὐτὸν ἐκείνον: ut “Od. Γ. (19.) Δίσσεσθαι δὲ μιν αὐτὸν ὅπως νημερτέα “εἶπῃ. Necnon αὐτὸν μιν pro αὐτὸν, Seipsum: ut de “Ulysse, (Δ. 244.) Αὐτὸν μιν πληγῇσιν ἀεκελίησι δαμάσας. Apoll. Rh. 2, (8.) μιν posuit etiam pro αὐτοῦς, Καὶ δὲ τότε προτίνηα κίων χρεῖώ μιν ἐρέσθαι “Ναυτιλῆς, οἱ τ' εἶεν, Interrogare ipsos de navigatione, et quinam sint.” [“Ad Dionys. H. 5, 17.” Schæf. Mss. “Μιν αὐτήν, Opp. A. 3, 494. Dat.,

Quint. Sm. 10, 265. et alibi." Wakef. Mss. Buttm. A. Gr. 1, 396.]

"MINΔΑΞ, Hesychio est θυμίαμα ποιόν, Suffimentum quoddam," [Amphis Athenæi 691.]

"MINΘΑ, s. Μίνθη, Mentha: Herba quæ alio nomine ἡδύσμος dicitur a suavi odore: ut Diosc. tradit 3, 41. unde et στέφανον εἶχον μίνθης ap. Athen. l. 2. Plut. inter μίνθην et ἡδύσμον discrimen facit: Symp. 8, 9. Οὕτω γὰρ οὔτε ὄξος ὀξίνου φήσομεν διαφέρειν, οὔτε πυρῶν αἶραν, οὔτε μίνθης ἡδύσμον: indicans μίνθην esse degenerem ἡδύσμον, s. vitium ἡδύσμου, ut lolium est vitium tritici, vappa vini. Apud Theophr. reperio μίνθον pro μίνθην, H. Pl. 6, 7. Οὔτε σισύμβριον οὔτε μίνθον. Et C. Pl. 2, 21. Τὸ σισύμβριον εἰς μίνθον μεταβάλλειν. Alioqui μίνθος, sed et μίνθα, ut vult Hes., dicitur ἡ ἀνθρωπεία κόπος, Stercus humanum, Merda." ["Μίνθα, Thom. M. 617. T. II. ad Plutum p. 98. Μίνθος, ibid."] Schæf. Mss.] "UNDE Μινθῶσαι est Merda aspergere vel inquinare. Item Merdani affricare: ut ap. Aristoph. Πλ. (313.) τῶν ὄρχων κρεμῶμεν, Μινθῶσμέν θ', ὥσπερ τράγου, Τὴν ῥίνα, ejusque velut hirci, naribus merdani affricabimus. Solent enim pastores cum hirci e perfrictione veterum con- traxerint, merda naribus eorum oblitis, sternuta- menta eis ita ciere, et fœtore illo eos excitare: ut et Catull. Nunc eum volo de tuo ponte mittere pronum, Si potest olidum repente excitare veter- num, Et supinum animum iu gravi relinquere cœ- no. Schol. tamen μίνθον nomine et herbam quan- dam accipi vult in stercoribus nascentem, qua hirci mire asficientur. Sed prior expositio melior est: nam idem Comicus et alibi μινθῶσαι usurpat pro Merda aspergere contaminareque, B. (1075.) καὶ προσπαρδεῖν γ' ἐς τὸ στόμα τῷ θαλάμακι, Καὶ μινθῶσαι τὸν ζῴσαντον." [Nicetas Annual. 10, 8. Ar- chestratus Athenæi 285.]

"Καλαμίνθη, Calamintha: Herba de qua Diosc. 3, 43. Trium generum est: una, montana, foliis ocimi: altera, pulegio similis, odore etiam ipsum referens, unde nonnulli ἀγρίαν γλήχωνα dixere: tertia, similis ἡδύσμῳ ἀγρίῳ, Menthastro: quam Romani Nepetam vocant. Hæc inter alia ille. Vide et Plin. 20, 14." [Theophr. C. Pl. 2, 16, 4. *Καλάμινθος, Gl. Nepeta.] "INDE Καλαμινθίτης ὄλμος, ap. Diosc. 5, 62. Vinum calamintha condi- tum: Vinum et nepeta: ut Plin. 14, 16. Ex his quæ in hortis gignuntur, fit vinum e radice, aspa- rago, cunila, origano, apii semine, abrotono, men- thastro, ruta, nepeta, serpyllo, marrubio. ET Καλαμινθώδης, Calamintha abundans, Ubi cala- mintha magna copia provenit: vide Καιετέσσα.

"MINYOS quidam voluit esse μικρὸς, unde sit μινῳριος et μινύθω. Atque adeo Eust." [ad Il. p. 206, 38.] "Attice μινῶν dici vult pro μικρὸν, Parvum, Exile." ["Valck. ad Ammon. 94." Schæf. Mss.]

"Μινύθω, Minuo, Imminuo, ἐλαττώ, Od. Ξ. (17.) de suis Ulyssis, Πολλὸν παυρότεροι τοὺς γὰρ μινύθεσκον ἔδοντες Ἀντίθεοι μνηστῆρες: Eorum enim numerum minuebant proci comedendo. Il. O. (493.) Ὡς νῦν Ἀργεῖων μινύθει μένος, ἄμμι δ' ἀρήγει, Υ. (242.) Ζεὺς δ' ἀρετὴν ἀνδρεσσιν ὀφέλλει τε μινύθει τε Ὅπως κεν ἐθέλῃσιν. Sic Hesiod. Ἔργ. (1. 6.) Πείρα δ' ἀρίστηλον μινύθει, καὶ ἄδελον ὀφέλλει. || Neu- traliter etiam accipitur, ut φθινύθω, pro Immi- nuor, Minor fio, Decresco, Il. P. (738.) μινύθουσι δὲ οἶκοι, Imminuuntur domus: incendio sc. At Hesiod. Ἔργ. (1, 242.) μινύθουσι δὲ οἶκοι, pro Im- minuuntur et decrescunt domus s. familiæ, tum quoad opes tum quoad sobolem. Ex Apollonio quoque (1, 286.) affertur pro Deficio, Tabesco. Apud Hippocr. legitur et μεμινυθήκασιν: quod Erot. exp. κατισχνάνθησαν, Gracilliores facti sunt "et maciores." ["Wakef. Alc. 201. Abresch. Æsch. 2, 52. Heyn. Hom. 7, 208. 394. Ruhnck. ad H. in Cer. 201. Mitsch. 167. Græv. Lectt. Hes. 554. ad

Herod. 544." Schæf. Mss. Æsch. S. c. Th. 901. Quint. Sm. 3, 406. *Ἀπομινύθω, Orph. Lap. 16, 15. *Παραμινύθω, Hippocr. 599, 14. vide Foes. Œcon. 291. *Περιμινύθω, Od. M. 56. *Συμμινύθω, Philostr. Apoll. 5, 2. *Μινυθέω, unde *Μινύθημα, Hippocr. 748. *Μινύθησις, 48. 824. 851. 1017. *Μινυθίζω, Idem de Liqueor. Usu c. 1. μινυθίσαι, in Ed. Ald. μινυθῆσαι. *Μινυθικός, Cæl. Aurel. Chr. M. 1, 1. *Μινυθώδης, Hippocr. 648. 1098. al. *Μινυθώδης.]

"Μινυθα, Paululum, Ad paululum temporis: "ἐπ' ὀλίγον χρόνον. Od. O. (493.) Καδδραθέτην οὐ πολλὸν ἐπὶ χρόνον, ἀλλὰ μινυθα, X. (473.) Ἡσπαι- ρον δὲ πύδεσσι μινυθα περ, οὔτι μάλα δύν." ["Heyn. Hom. 4, 112. 679. ad Il. A. 539. Prorsus non, Heyn. Hom. 6, 212." Schæf. Mss.] "INDE Μινυθαδῖος dicitur ὁ ὀλιγοχρόνιος, Brevi tempore durans, Qui brevis et exigui temporis est. Dicitur et de ho- mine pro βραχύβιος, et de rebus inanibus pro ὀλι- γοχρόνιος. Od. T. (328.) ἄνθρωποι δὲ μινυθαδῖοι τελέθουσιν. Il. O. (612.) μινυθαδῖος γὰρ ἐμελλεν Ἔσσεσθαι, Φ. (84.) μινυθαδῖον δέ με μήτηρ Γείνατο, P. (302.) μινυθαδῖος δέ οἱ αἰὼν Ἐπλεθ', X. (54.) Λαοῖσιν δ' ἄλλοισι μινυθαδιώτερον ἄλγος Ἔσεται. Sic μινυθαδὴ νῶστος, Apoll. Rh. (2, 856.) Brevi tempore durans morbus." ["Musgr. Suppl. 1118. ad Charit. 290." Schæf. Mss.]

ΜΙΣΘΟΣ, ὁ, Merces, Præmium laborum, Il. K. (304.) et Od. Σ. (357.) μισθὸς δὲ οἱ ἄρκις ἔσται, Il. Φ. (457.) Μισθοῦ χῳόμενοι τὸν ὑποστάς οὐκ ἐτέλεσσε, ubi deest præp. ἔνεκα, ut sit Mercedis causa: de Neptuno et Apolline, qui Laomedonti πὰρ Διὸς ἐλ- θόντες ἐθήτευσαν εἰς ἐνιαυτὸν Μισθὸν ἐπὶ ῥήτῳ, Pacta mercede, ut Ilorat. loquitur. Od. Δ. (525.) ὑπὸ δ' ἔσχετο μισθὸν Χρυσοῦ δοῖα τάλαντα. In prosa quo- que frequentis usus est, Herodian. 1, (3, 5.) Ἱδὼνὰς ἐπὶ μεγίστοις μισθοῖς ἐθνήρατο. Sic Lucian. (1, 65.) Ἐπὶ μισθῷ φιλοσοφούντες. Et ap. Philon. V. M. 1. Ἐπὶ μισθῷ συναγορεύειν, Mercede causas agere. Μισθὸν etiam dicitur pro ἐπὶ μισθῷ, Lucill. Epigr. μι- σθοῦ ἐτάφη, Mercede tumulatus est, Dem. (151.) Τίς μισθοῦ λέγει: (242.) Θεριστὰς καὶ τοὺς ἄλλοι τι μισθοῦ πράττοντας. Interdum vero in malam partem, ut usus est Crantor p. 62. Cic. Lex., ubi Cic. Merce- dem itidem interpr. Item cum verbis, ut μισθὸν τελεῖν, δίδοναι, et vicissim λαμβάνειν, ac ἀπαιτεῖν. Aristoph. B. (173.) δύο δράχμας, μισθὸν τελεῖς: quod Jun. dicit, Mercedem solvere. Thuc. 6, (31.) Ἐπι- φοράς τε πρὸς τῷ ἐκ δημοσίου μισθῷ διδόντων τοῖς θρα- νίταις. Et ap. Plat. Protag. Μισθὸν ἀρνεσθαι, Mer- cedem accipere, auferre: quod comp. voce μισθα- ρνεῖν. Ead. signif. ap. Thuc. 8, (97.) p. 294. Μισθὸν μηδὲνα φέρειν μηδεμιᾷ ἀρχῇ, Plut. An seni Capess. Resp. Λαμβάνειν γὰρ ἂν μισθὸν οὐ δίδοναι τοὺς ἀκού- εις ἐθέλοντας, de quodam tibicine, Idem de Fort. Alex. 2. Τὸν μισθὸν ὧν ἑτερπες ἀπελάμβανες, Lucian. (1, 564.) Μόνος ὁ σπουδαῖος μισθὸν ἐπὶ τῇ ἀρετῇ λή- φεται: Mercedem accipere dicit Cic. Idem (2, 52.) Ἱππον τῶν Νισαίων λήψεσθαι μισθόν: (1, 824.) Ἀπαι- τῶν παρὰ τινος τῶν μαθητῶν τὸν μισθόν, Quintil. Exi- gere mercedem ab aliquo. || Cum vero de præmio dicitur, quod militibus persolvitur, non tam Merces redditur, quam Stipendium, Xen. Ἑλλ. 1, (5, 4.) Τέτταρες ὀβολοὶ ἦν ὁ μισθός, Thuc. (6, 8.) Ἀγόντες ἐξήκοντα τάλαντα ἀσῆμον ἀργυρίου, ὥς ἐς ἐξήκοντα ναῦς μηνὸς μισθόν: 4, (124.) p. 161. Οἱ ἔτυχον τῷ Περδίκκῃ μισθοῦ μέλλοντες ἦξειν: 1, (143.) Μισθῷ μείζονι πειρῶντες ὑπολαβεῖν τοὺς ξένους: 6. Μισθῷ προσαγαγέσθαι. Et 2. Μισθῷ ἐπειθεν, Amplis sti- pendiiis promissis, vel etiam Mercede: Cæs. Mercede accersere militem, Curt. Mercede militare. Item μισθὸν δίδοναι et λαμβάνειν, Dem. (47.) Οὐ γὰρ ἔστιν ἀρχεῖν μὴ δίδοντα μισθόν, Athen. 4. Μισθὸν ἀργύριον λαμβάνουσι, Ἄρα merent, Xen. K. A. 7, (3, 6.) Εἰ δὲ μισθὸν προσλήψονται, εὐρημα ἐδόκει εἶναι, Si in- super stipendium acciperent, lucrum insperatum id censer, Dem. (48.) Ὡς ἔχειν μισθὸν ἐντελεῖ, Isocr. Paneg. Πεντεκαίδεκα μηνῶν τοὺς στρατιώτας τὸν μισθὸν ἀπεστέρησε, Xen. Ἑλλ. 6, (2, 9.) Διοῖν ἤδη μηνῶν

ᾠφειλε τὸν μισθόν. Lat. Afficere stipendio, Numerare vel Persolvere stipendium: de milite autem, Accipere, Capere, Facere, Mereri. At Μισθοὺς προστάττειν τινί, quod e Xen. affertur, erit quod Cæs. et Liv. dicunt Stipendium imponere alicui: si tamen illud προστάττειν μισθὸν dicitur de militum mercede. Ἐν μισθῷ οἰκεῖν domum dicitur aliquis, qui vel eam conducit et inhabitationis certum pretium persolvit, vel locatori sua opera id compensat. Xen. Σ. (4, 4.) 514. Τέκτονάς τε καὶ οἰκοδόμους πολλοὺς ὁρᾷς οἱ ἄλλοις μὲν πολλοῖς ποιοῦσιν οἰκίας, ἑαυτοῖς δὲ οὐ δύνανται ποιῆσαι, ἀλλ' ἐν μισθῷ αὐταῖς οἰκοῦσι, ubi exp. Mercede conducunt. Videtur autem potius leg. αὐτὰς οἰκοῦσι. [Ad Herod. 382. 710. Alberti Peric. Cr. 49. Ammon. 95. ad Callim. 1, 144. Toup. Opusc. 1, 368. ad Charit. 249. Schneider. Theophr. 158. Thom. M. 544. 617. Jacobs. Anth. 11, 375. Μισθῷ, μισθοῦ, Fischer. ad Palæph. 172. Pierson. ad Mær. 63. ubi et de ἐπὶ μισθῷ: Abresch. Lectt. Aristæn. 197. Μισθοῦ, ad Charit. 756. Wakef. Trach. 560. Μετὰ μισθοῦ, Dionys. H. 4, 2126. Ἐν τοῖς μ. δίδοναι τι, Diod. S. 1, 702." Schæf. Mss.] Μισθοδότης, Qui mercedem dat, Æschin. (85.) Λέγεις δὲ οὐχ ὅπῳ ταν σοι δοκῇ, οὐδ' ἂν βούλει, ἀλλ' ὅπῳ ταν οἱ μισθοδοῦνται σοι προστάττωσι: ut Dem. supra, μισθοῦ λέγειν, ἐπὶ μισθῷ. [Xen. K. 'A. 1, 3, 9.] Μισθοδοτέω, Mercedem do, Stipendium persolvo, numero: quod disjunctim etiam μισθὸν δίδοναι dicitur supra. Exempla e Dem. et Polyb. habes ap. Bud. 876. Dicitur autem μισθοδοτῶ σε, pro μισθὸν σοι δίδωμι: ut ap. Dem. in Psephism. 109. μισθοδοτεῖν τοὺς ὁπλίτας, ubi Bud. interpr. Stipendiis alere. Et μισθοδοτοῦμαι, Mereo, Mercedem fero, Merces mihi datur, Stipendio afficio. Exemplum e Synes. habes ap. Bud. l. c.: ubi dicitur μισθοδοτεῖσθαι παρά τινος, item ὑπό τινος: cujus exemplum de militibus ibid. ascribitur e Polyb. ["Ad Diod. S. 1, 693. 2, 39. 138. 329. 484. Lennep. ad Phal. 169." Schæf. Mss.] AT Καταμισθοδοτέω, VV. LL. exp. Largitione emo, sine Auctore et exemplo, ["Dionys. H. 2, 721." Schæf. Mss.] SED Μισθοδοσία est Mercedis s. Stipendii solutio, [Thuc. 8, 83. Xen. K. 'A. 2, 5, 3. Polyb. 1, 69, 3. "Ad Diod. S. 2, 138." Schæf. Mss. * Μισθόδωρος, Athen. 437. * "Μισθοδουλεία, Hesych." Wakef. Mss.] Μισθοφόρος, Qui aufert mercedem s. capit, Mercenarius, Qui mercede aliquid facit, Epigr. μαχλάδας, Mercenarias meretrices, Aristot. Pol. Μισθοφόρα κατέστησε τὰ δικαστήρια, Salaria s. Mercedem iudicibus constituit; ita enim rectius per periphrasin, quod Mercenarius prætor a Cic. in malam partem dicatur. Itidemque paulo ante in quodam l. Thuc. cavetur μισθὸν μηδὲνα φέρειν μηδεμιᾷ ἀρχῇ. Item μισθοφόροι milites dicuntur Qui mercede militant, ut Curt. loquitur: s. Qui æra merentur, Milites mercede conducti. Archestr. ap. Athen. (4.) Μισθοφόρων ἀρπαξιδίῳ σκηνὴ στρατιωτῶν. Dem. quoque μισθοφόροι στρατιῶται dicit. Xen. K. Π. 8, (2, 11.) Φρονεῖν μ. ἐπεστησάμην, Mercede conductos. Ibid. dicit Φύλακας αὐτοῖς ἐφιστάντα μισθοφόρους: censentur autem et hi militum nomine. Dem. (153.) Ξένους μισθοφόρους εἰσπέψαντες. Interdum absolute dicitur μισθοφόροι, subaudiendo στρατιῶται vel ξένοι. Thuc. 1, (35.) Κωλύειν τοὺς ἐκ τῆς ὑμετέρας μισθοφόρους, Milites qui e vestro solo mercede accersuntur, ut Cæs. loquitur. Herodian. 3, (1, 5.) Τῷ μὴ ἔχειν μισθοφόρους καὶ συνεστὸς στρατιωτικὸν, Mercenarios milites, Polit.: Athen. 4. Οἱ μ. ἐν τῇ Ἑλλάδι μισθὸν ἀργύριον λαμβάνουσι, Qui stipendia faciunt in Græcia, æra merere solent. ["Diod. S. 2, 504. Heindorf. ad Plat. Gorg. 238." Schæf. Mss.] Μισθοφορέω, Mercedem capio, aufero, Quæstum facio, Aristoph. Σφ. (683.) Αὐτοὺς τ' εἶναι καὶ τοὺς κολακας τοὺς τούτων μισθοφοροῦντας, Ad quos inde ampla merces redeat; ut Cic. dicit Prædiorum fructuosorum merces pro Captura et emolumentis e prædiis fructuosis; Qui magnos redditus et compendia ex illis magistratibus consequantur. Erant autem magistratus nonnulli μισθοφόροι. Frequenter de militibus dicitur pro Æra mereo, Stipendia facio, Stipendior: ut Plin. dicit, Regi eorum sexcenta millia per omnes dies stipen-

diantur. Exemplum e Thuc. habes ap. Bud. 876. Sic ap. Plut. Apophth. Τροφὴν ἔχοντες ἐκ δημοσίου μισθοφοροῦσι. Æschin. cum dat. dixit (74.) Μισθοφορῶν ἐν τῷ ξενικῷ κεναῖς χώραις. || Transitive etiam dicitur pro μισθοδοτέω, Stipendia persolvo, numero, Phalar. Στρατιὰν ἐπ' ἐμὲ μισθοφορεῖς, Exercitum contra me alis, Bud. ibid. ["Thom. M. 618. Bergler. ad Alciph. 182. Lennep. ad Phal. 169." Schæf. Mss. Polyæn. 4, 9, 3. * Μισθοφορητέον, Thuc. 8, 65.] Καταμισθοφορέω, In stipendia militum exhaurio, Æschin. (45.) Κατεμισθοφόρησαν τὰ ὑπάρχοντα, Bud. ibid. [Aristoph. Ἰππ. 1352. "Theopomp. ap. A. then. 166. Τῶν Ἀθηναίων τὰς προσόδους καταμισθοφορῶν." Schw. Mss.] AT Μισθοφορικὸς, Qui mercenariorum est, s. militum æra merentium, Qui stipendia facere solet. Et τὸ μ. dicuntur ipsi μισθοφόροι milites, ut στρατιωτικὸν ipsi milites. Plut. Artax. (4.) p. 305. [Lucian. 3, 516. Polyb. 1, 67, 4.] Μισθοφορία, ἡ, in VV. LL. pro μισθοφορὰ: videtur tamen potius signif. Ipsam actionem æra merendi, Vitæ geus quo quis stipendiat: quasi Stipendiationem dicas. [Xen. 'Aθ. 1, 3. K. 'A. 7, 1, 2. var. lect., Lucian. 3, 256. Lobeck. Phryn. 491. "Ad Diod. S. 2, 80. 125. 295. 296. Heindorf. ad Plat. Gorg. 238." Schæf. Mss.] AT Μισθοφορὰ est Id ipsum quod mercedis loco aufertur, ipsa Merces, Salarium, Stipendium, ὁ μισθὸς τῶν στρατευσόμενων ap. antiquos, ut docet Suid., afferens h. Aristoph. l. οἶων ἀγαθῶν τὴν μισθοφορὰν αὐτῶν παρεκόπτου; q. l. ex Ἰππ. (807.) desumptus est, et aliter legitur in vulg. Edd., sc. οἶων ἀγαθῶν αὐτὸν τῇ μισθοφορᾷ παρεκόπτον, quam lectionem Schol. quoque agnoscit, quippe qui exponat, τὴν βλάβην, ἣν διὰ τῆς μισθοφορᾶς αὐτοὺς ἔβλαπτες. Et ap. Thuc. ἀτίδιος μισθοφορὰ, Stipendium perpetuum. Isocr. ad Phil. Μισθοφορᾶς ἕνεκα μείζονος εἰκῇ τοὺς κινδύνους προαιρουμένους, Majori stipendio aut Ampliori salario allectos. [Lobeck. Phryn. 491. "Ad Lucian. 1, 654. 660. 2, 352. ad Diod. S. 2, 125. 144. 210. 219. 295. 296. 303. Heindorf. ad Plat. Gorg. 238." Schæf. Mss. * Ἐπιμισθοφορὰ, Dio Cass. 78, 36.]

Μισθαποδότης, i. q. μισθοδότης supra: sicut δίδοναι μισθὸν et ἀποδίδοναι idem significant. Greg. Naz. (Or. 11. p. 185.) de Deo, M. δίκαιος. [Ad Hebr. 11, 6.] Μισθαποδοσία, Mercedis s. Præmii persolutio. Accipitur etiam pro Ipsa mercede s. Præmio. Ad Hebr. 2, (2.) Ἐλαβεν ἔνδικον μισθαποδοσίαν: 10, (35.) Ἦτις ἔχει μισθαποδοσίαν μεγάλην. ["Ad Diod. S. 2, 138." Schæf. Mss.] Μισθαρνὴς, Mercenarius, Qui mercede aliquid facit, ut μισθοφόρος. Hesychio est ὁ λατρεύων μισθοῦ, s. ὁ μισθὸν ἀφαιρῶν καὶ ἀντικαταλλάττων. Sed ap. eum malit forsitan aliquis scribere μισθάρνης, paroxytonws. ["Pierson. ad Mær. 63." Schæf. Mss.] Μισθαρνος, pro eod. in VV. LL. ["Thom. M. 452. Toup. Opusc. 2, 81." Schæf. Mss. Herodian. ap. Bast. Ep. Cr. 160. ubi et * Μισθάρνισσα. * "Μισθαρνότης, Psell. in Cantic. 6, 7." Boiss. Mss.] Μισθαρνία, Mercedis acceptio, Opera mercenaria, Locatio operæ suæ, cum sc. aliquis mercede accepta operam alicui suam locat. Hes. ἡ ἐπὶ μισθῷ γινομένη ἐργασία. Aristot. Polit. 1, 7. de speciebus τῆς χρηματιστικῆς et τῆς μεταβλητικῆς, Δεύτερον δὲ (sc. post τὴν ἐμπορίαν,) τοκισμὸς, τρίτον δὲ μισθαρνία: cujus partes et species subjungens, ait, Ταύτης δ' ἡ μὲν, τῶν βαναύσων τεχνῶν ἡ δὲ τῶν ἀτέχνων καὶ τῷ σώματι μόνῃ χρησίμων. Accipitur pro Quavis etiam opera quæ mercede alicui locatur, Dem. (242.) Εἰδότες τὴν τοῦτον τότε μισθαρνίαν· καὶ τοὶ φιλίαν γε καὶ ξενίαν αὐτὴν ὀνομάζει: (320.) Ὀμολόγεις καὶ προσεποιῶ φιλίαν καὶ ξενίαν εἶναι σοι πρὸς αὐτόν· τῇ μισθαρνίᾳ ταῦτα μετατιθέμενος τὰ ὀνόματα: paulo post dicit Ἐμισθώθης ἐπὶ τῷ τὰ τουτῷ συμφέροντα διαφθείρειν. Bud. μισθαρνία est Opera quæstuarια, Locatio operæ suæ. ["Thom. M. 452. T. H. ad Plutum p. 211. et Schol." Schæf. Mss.] Μισθαρνικὸς, Ad eos pertinens qui operas suas mercede locant, Aristot. Polit. 8, 1. Τὰς τε τοιαύτας θέχνας, ὅσαι τὸ σῶμα παρασκευάζουσι χεῖρον διακεῖσθαι, βαναύσους καλοῦμεν, καὶ τὰς μ. ἐργασίας, ubi μ. ἐργασίας dicit quam paulo ante μισθαρνίαν appellat.

Εὐμισθαρχική sub. τέχνη, ap. Plat. in Soph. ["Heindorf. ad Plat. Theæt. 401." Schæf. Mss.] Μισθαρχνέω, Mercedem accipio, Mercede operam meam loco, quod supra μισθὸν ἀρνῦμαι: nam inde compositum hoc verbum est. Æschin. (85.) Τὸ δὲ μηδεμίαν παραλιπεῖν ἡμέραν, ἐργαζομένου καὶ μισθαρνούστος, Ejus est qui mercede operam suam locat, Oratoris mercenarii, τοῦ ἐπὶ μισθῷ λέγοντος, vel μισθοῦ, sicut Dem. supra μισθοῦ λέγειν. Dicitur et de meretricio quæstu. Philo V. M. 1. Ταῖς οὖν περικαλλεστάταις ἐὰν ἐπιτρέψῃς μισθαρνεῖν καὶ δημοσιεύειν, Quæstum facere et prostare: sic supra quoque μισθοφόροι dicuntur Meretrices, quæ et Latinis a Merendo dictæ sunt. Athen. 13. Καλοῦσι δὲ τὰς μισθαρνούσας, ἐταῖρας, καὶ τὸ ἐπὶ συνουσίᾳ μισθαρνεῖν, ἐταίρειν: est igitur ἐταίρειν et μισθαρνεῖν, Meretricium quæstum facere, Quæstum corpore facere. [Dem. 136. 1351. Plut. 6, 344. "Thom. M. 452. Timæi Lex. 49. Toup. O. pusc. 1, 556." Schæf. Mss.] Μισθαρνητικός, Ad eos pertinens, qui mercede operam suam locant. Et μισθαρνητική, sub. τέχνη, Ars mercenaria, Vitæ genus mercenarium, quod μισθαρνευτικός Plato appellat. "Ἀναμισθαρχνέω, Mercedem capio." [Plut. 9, 218. *Διαμισθαρχνέω, lect. dub. in Procop. Anecd. p. 93. Alem.] Dicitur ETIAM Μισθαρχνέω, ead. signif. qua Μισθαρχνέω. [Lobeck. Phryn. 568. Hippocr. Epist. ad Abder. p. 14. * "Μισθαρχνεία, Is. Porphyrog. in Allatii Exc. 270." Boiss. Mss.] Μισθαρνευτικός, i. q. μισθαρνητικός. Et τὸ μ. Vitæ genus, institutum mercenarium, Vita mercenaria. Plato in Sophista (17.) Τῆς * ἰδιοθηρευτικῆς τὸ μὲν μ. τί ἐστι, τὸ δὲ, δορυφορικόν: de quo mox, Τοῦ δὲ γε μ., τὸ μὲν προσομιλοῦν διὰ χάριτος, καὶ παντάπασι δι' ἡδονῆς τὸ δέλεαρ πεποιημένον, καὶ τὸν μισθὸν πραττόμενον τροφήν ἑαυτῷ μόνην, κολακικὴν ὡς ἐγώμαι πάντες φαίμεν ἂν, ἡδοντικὴν τινα τέχνην εἶναι. Μισθαρχίδης, Qui mercede magistratum gerit, ὁ ἐν τῇ ἀρχῇ μισθὸν λαμβάνων, Suid. Aristoph. 'A. (595.) πολίτης χρηστὸς, οὐ σπουδαρχίδης, Ἄλλ' ἐξ ὅτου περ ὁ πόλεμος, στρατωνίδης· Σὺ δ' ἐξ ὅτου περ ὁ πόλεμος, μισθαρχίδης: ubi Schol. μισθαρχίδην appellatum etiam scribit, quoniam militum stipendia ipse devorabat. Est autem fictum vocab., sicut et σπουδαρχίδης et στρατωνίδης, ac patronymici potius formam habet: ut μισθαρχίδης sit Filius ejus qui mercede magistratu aliquo fungitur, aut quæstui eum habet. Apud Hes. autem ita scribitur, Μισθαρχία, ὁ ἐπὶ τῇ ἀρχῇ μισθὸν λαμβάνων· ὠψωνιάζοντο γὰρ καὶ οἱ ἄρχοντες, καὶ μισθὸν ἐλάμβανον δημόσιον: ubi dubium est, reponendumne sit μισθαρχίας an μισθαρχίδης: nam μισθαρχία esset potius Magistratus mercenarius.

* Ἀμισθος, (ὁ, ἡ,) Qui sine mercede fit, Gratuitus: ἄ. λατρεία, Gratuita medicatio, i. e. Quæ quæstu et mercede non curat ægrotos. Cum vero de homine aliquo dicitur, exponi itidem potest Gratuitus, Qui mercede nulla aliquid facit, Mercedem non quærens. Recte autem exponi Gratuitus, apparet e Cic., qui Mercenarium Gratuito. opponit: cum ait, Cupidos moderatis, mercenarios gratuitis, impios religiosi anteferre. Synes. Ep. 5. Εὐρήσει συμμάχους ἐνταῦθα μὲν ἂ., ἐν οὐρανῷ δὲ ἐντελομισθοῦς, Qui hic nulla mercede militant. Nisi potius malis, Quibus nulla hic stipendia et merces persolvuntur, Quibus nulla hic stipendia numerantur, in cælis autem integra s. solida: videturque alludere ad illud Matth. 5, (12.) et Luc. 6, (23.) Ὁ μισθὸς ὑμῶν πολὺς ἐν τοῖς οὐρανοῖς. Et in VV. LL. Ἀμισθοῦς ἰππέας παρέχει, Equites suoapte stipendio præbet. Item ἄ. διδάσκαλος, Gratuitus magister ac sine minervali, Qui gratis docet, Qui nulla mercede docet. Et ἄμισθον ἀφιέναι, Sine mercede dimittere, habes in ἀπόμισθος. [Lucian. 2, 554, 3, 311. "Ad Charit. 402. Brunck. Soph. 3, 496. ad Diod. S. 2, 247. 274." Schæf. Mss.] Ἀμισθοῖ, Sine mercede, Gratis, Lucian. (1, 527.) Οὐδὲν ἂ. ποιοῦσιν, ὧν ποιοῦσι, Greg. Naz. in sacrum Pascha, Προῖκα ἐξέρχη καὶ ἂ., Gratis et sine mercede, [Lucian. 1, 205. 722. 3, 32. "Ad Mær. p. 2. Valek. ad Herod. 213." Schæf. Mss. * Ἀμισθία, Appian. B. Hannib. p. 323. Creuzeri Init. Philos. ac Theol. 2, 140. * "Ἀμισθίως, Tzetz. Chil. 11, 48." Boiss. Mss.

PARS XIX.

A * Ἀντιμισθος, Æsch. Suppl. 285.] Ἀντιμισθία, Merces meritis respondens, Remuneratio, Compensatio, Merces quæ rependitur et retribuitur, ad Rom. 1, (27.) Ἀντιμισθίαν τῆς πλάνης, ubi etiam simpliciter accipi potest pro μισθὸς s. μισθαποδοσία, ut Petr. (2, 13.) Κομιούμενοι μισθὸν ἀδικίας: [2 Cor. 6, 13. "Musgr. ad Hec. 795." Schæf. Mss.] Ἀπόμισθος, Cui merces non datur, negatur, merces aut stipendium detrahitur: ἄμισθον ποιεῖν τινα, Mercedem negare alicui, Stipendium detrahare. Plut. (9, 154.) e Comico quodam, Λευκή με θριξ ἀπόμισθον ἐντεύθεν ποιεῖ, de milite. Xen. Ἑλλ. 6, (2, 9.) p. 342. Περὶ τοὺς μισθοφόρους ἐκαινούργει, καὶ τοὺς μὲν τινες αὐτῶν ἀπομισθοῦς ἐπεποιήκει, τοῖς δ' οὕσι καὶ δυοῖν ἤδη μηνῶν ὥφειλε τὸν μισθὸν: ubi observa diversa esse ἀπόμισθον ποιεῖν et ὀφείλειν μισθὸν, et plus esse ἀπόμισθον ποιεῖν. Harpocr. clare explicat quid sit ἀπόμισθος. sc., ὁ μισθῷ ἔργον τι διαπραξάμενος καὶ ἄμισθος ἀφειμένος. Eid. ἀπόμισθοι sunt οἱ μισθὸν μὴ λαβόντες: pro quo putarem scr. ἄμισθοι, nam inter ἀπόμισθοι et ἄμισθοι quæ simul ab eo ponuntur, videtur distinguere, nisi in Philipp. Demosthenis, unde id vocab. citat, ita scriptum reperirem, sc. in prima, (p. 53.) "Ὅταν γὰρ ἡγῇται μὲν ὁ στρατηγὸς ἀθλίων ἀπομισθῶν ξένων, τὴν χρὴ προσδοκᾶν; ubi Schol. Ἀπόμισθοι, inquit, οἱ μὴ πεπληρωμένοι τὸν ὠμολογημένον μισθὸν, καὶ οἱ διὰ δειλίαν καὶ κακίαν μὴ ἀξιούμενοι μισθοῦ· ἐνταῦθα δὲ, οἱ μὴ δεχόμενοι μισθόν. Citat idem Harpocr. ex Orat. in Aristocr. [671. "Cattier. Gazoph. 64. ad Diod. S. 2, 247. 274. Toup. ad Longin. 367." Schæf. Mss. * Βαρύμισθος, Anal. 3, 161.] Ἐκμισθος, Cui merces non datur, negatur, ut præcedens, ὁ μισθὸν μὴ λαμβάνων, Hes. sicut Harpocr. præcedens quoque ἀπόμισθος exp. ["Cattier. Gazoph. 73." Schæf. Mss.] Ἐμμισθος, Mercenarius, Mercede aliquid faciens, Thuc. 6, (22.) p. 205. Σιτοποιοὺς ἐμμισθοῦς ἐκ τῶν μυλῶνων ἄγειν. Frequenter opponitur præcedentibus duobus ἀπόμισθος et ἐκμισθος, ac significat Eum qui mercedem accipit. Dem. (242.) Διὰ τοὺς πολλοὺς τούτους ὑμεῖς ἐστὲ σώοι καὶ ἐμμισθοὶ· ἐπεὶ διὰ γε ὑμᾶς αὐτοὺς πάσαι ἂν ἀπολώλειτε. Item, Qui emolumentum ac veluti suorum laborum et industriæ mercedem accipit, Plut. Pericle p. 50. Εὐπορία δὲ παρέσται, παντοδαπῆς ἐργασίας φανείσης καὶ ποικίλων χρειῶν, αἱ πάσαι μὲν τέχνην ἐγείρουσαι, πᾶσαν δὲ χεῖρα κινουσαι, σχεδὸν ὅλην ποιοῦσιν ἐμμισθον τὴν πόλιν, Faciunt ut tota propemodum civitas mercedem accipiat: [cf. Alex. 71." Siebel. ad Hellen. 403." Schæf. Mss. * Ἐμμίσθως, Synes. 209. * Ἐμμισθίος, Plut. Lycurgo 16. "Ad Diod. S. 1, 391. Siebel. l. c." Schæf. Mss.] Ἐντελομισθος, Qui plenam mercedem accipit, Cui solidum stipendium numeratur, ὁ ἐντελῇ μισθὸν λαμβάνων: ut Xen. dicit ἐντελῇ μισθὸν ἔχειν. Exemplum habes paulo ante in Ἀμισθος. [Dem. 1212. "Kuster. Aristoph. 116." Schæf. Mss.] Ἐπιμισθίος, Mercenarius, Qui mercede aliquid facit: Meritorius, VV. LL. ["T. H. ad Lucian. 1, 205. * Ἐπιμισθίς, (Mercenaria, Meretrix,) Jacobs. Anth. 8, 104. Marc. Argent. 32." Schæf. Mss. * Κακόμισθος, Schol. Æsch. Ch. 731.] Μεγαλόμισθος, Qui magna mercede aliquid facit, amplum stipendium meretur. Et μεγαλόμισθος ἐταῖρα ap. Lucian. Scortum quod magna mercede conducitur; si tamen conduci scorta Latine dici possunt: [1, 723. 797.] Ὀλιγόμισθος, Qui mercede exigua conducitur, Cui parvum stipendium numeratur, Plato Epist. 7. Μισθοφόρων τοὺς πρεσβυτέρους ἐπεχειρήσεν ὀλιγομισθοτέρους ποιεῖν, Veteranis militibus stipendia minui tentavit. [* Ἀηψολιγόμισθος, Ephippus Athenæi 509.] CONTRA Πολύμισθος, Qui multa mercede conducitur, Qui magna mercede operam suam alicui locat, Epigr. ["Jacobs. Anth. 11, 318." Schæf. Mss. * Πρωτόμισθος, Lycophro 1384.] Ὑπόμισθος, Conductus mercede, Lucian. (1, 111.) Ἐργάζομαι τὴν γῆν, ὑπόμισθος ὀβολῶν τεσσάρων, i. e., τέσσαρας ὀβολοὺς μισθὸν λαμβάνων: [660. 2, 255. 3, 184.] Μίσθιος, Mercenarius, i. q. μισθαρχος, Luc. 15, (19.) Ποίησόν με ὡς ἓνα τῶν μισθίων. Et μ. ποιῆν, Pastor mercenarius: pro quo dicitur et μισθωτὸς ποιῆν, Jo. 10. sicut et Eustathio μισθωτὸς ac μίσθιος

synonyma sunt. At μ. *πνίσματα*, Epigr. pro Tela quæ mercede textitur. ["Kuster. Aristoph. 194." Schæf. Mss.]

Μισθάριον, Mercedula, Vilis merces, Cic. Apud Græcos infimi homines mercedula adducti ministros in iudiciis se præbent oratoribus. Epigr. οὐδ' αἶρει φορτία *μισθαρίον*, Nec vili mercedula onera bajulat. Ubi dicitur *μισθαρίον αἶρειν*, ut supra *μισθον λέγειν*, i. e. *ἐνεκα μισθοῦ*, ἐπὶ *μισθῷ*. Athen. (582.) e Comico quodam, de Glycerio, quæ fulloni vestem poliendam dederat, *πέμφασα τὴν θεραπαινίδα τὸ μισθάριον ἔχουσαν*, ἐκέλευσ' ἀποφέρειν *Θοιμάτιον*. Alibi, *τὸ μισθάριον γὰρ ἂν ἀπαιτῆς*. [Aristoph. Σφ. 300. Plut. 10, 317.]

Μισθῶ, Mercede loco, Faciendum aut Utendum loco certa mercede: utriusque signif. exemplum unum habes ap. Bud. 876. e Dem. Sic in isto Ejusd. I. Eὶ γὰρ ἡ ναὺς ἐρράγη, οὐκ ἂν εἰς ἕτερα δῆπον ἐμπορία ἐμίσθουν αὐτὴν, Non in alia utique emporia appellendam locassent: sic *μισθῶσαι οἶκον*, J. Poll. Certa mercede locare inhabitandum: quod Herod. dicit ἐκδιδόναι. Et *μισθῶ πλείονος*, Majore mercede loco, Plut. Apophth. Dicitur aliquis etiam *μισθῶν αὐτόν*, qui operam suam alicui mercede locat. Dem. pro Cor. Ἀποστάντα τῶν συμφερόντων τῇ πόλει, *μισθῶσαντα δ' αὐτόν τοῖς ἐναντίοις*, τοὺς ὑπὲρ τῶν ἐχθρῶν *καίρους ἀντὶ τῶν τῆς πατρίδος θεραπεύειν*. In ead. oratione dicit, *Μισθῶσας σαντὸν κατὰ τουτωνὶ πολιτεύῃ*: sæpe etiam ei exprobrat τὴν *μισθαριν*, et *ἐμισθον* appellat. Idem alibi, *Ἐαντὸν ἐμίσθωσεν εἰς Αἴγυπτον Γαβρία*. Et alibi, *Ἐπὶ ταῦτα μισθῶσαντες ἑαυτοὺς*. At pro Faciendum certa mercede loco accipitur in his Herod. verbis, *Μισθῶσαντες τὸν νηὸν τριακοσίων ταλάντων*, Qui trecentis talentis construendum templum locarunt. || At *Μισθοῦμαι*, Mercede conduco, Dem. pro Cor. (242.) Εἰ μὴ καὶ τοὺς *θεριστὰς καὶ τοὺς ἄλλοι τι μισθοῦ πράττοντας*, φίλους καὶ ξένους δὲ καλεῖν τῶν *μισθωσαμένων*, ubi nota correlativa esse τοὺς *μισθοῦ* *πράττοντας* *τι* et τοὺς *μισθωσαμένους*, Eos qui mercede operam suam alicui locant, et eos qui mercede conducunt. Aristoph. Σφ. (52.) *δοὺς δὲ ὀβολοὺς μισθῶσομαι*, Duobus obolis datis conducam, Thuc. 4, (52.) p. 138. *Μισθωσάμενοι ἐκ Πελοποννήσου ἐπικουρικὸν*, Mercede conducentes auxilia; vel Mercede accersentes, ut Cæs. loquitur. Dem. pro Cor. (236.) *Μισθοῦται τὸν κατὰπυστον τουτονί*. Item cum gen. præmii s. mercedis. Æschin. *τὸ δὲ ἀπελγαίνειν ἀργυρίου μισθοῦμενον*, ὕβριστοῦ καὶ ἀπαιδεύτου ἀνδρὸς εἶναι ἡγοῦμαι, Stupri consuetudinem habere cum catamito pretio conducto, hominis est petulantis. Et Aristot. Polit. 1. *Μισθωσάμενος ὀλίγον*, Qui conduxit parva mercede. Item de re inanimata ap. J. Poll. ex Herod. *Μισθῶσασθαι οἶκον παρά τινος*. Qui ll. pertinent ad eam τοῦ *μισθῶσασθαι* signif., qua accipitur pro Utendum loco pacta mercede, sicut et cum usurpat pro Conduco vectigalia: ut *μισθῶσασθαι τέλη* ap. J. Poll., quo pertinet et *μισθοῦσθαι μισθώματα*, Redemturas facere: de quibus plura ap. Bud. l. c. Cum vero aliquis dicitur *μισθῶσασθαι ἐργασίαν τινὰ*, est potius Facitandum conducere certa mercede. Dem. (946.) *Μισθοῦται τὴν ἐργασίαν ταύτην τὴν τῆς τραπέζης*, Mensam exercendam conducit. Item Faciendum conduco pacta mercede: *πρίαμαι τὸ οἰκοδόμημα*, Ut redemptor, conduco faciendum, et *ἐργολαβῶ*, Bud. ibid. Dem. (1253.) Ἡ ὀπώραν πρίαμιντο ἢ θέρος μισθοῦντο ἐκθερίσαι, Aut poma legenda redimerent aut messem demetendamducerent. Item in pass. signif. e Plat. de LL. *μεμισθωμένοι*, Mercede aut Pretio conducti. ["Coray Theophr. 301. De act. et med., Kuster. V. M. Præf. v. xi. 131. 136. 141. *Μισθοῦμαι*, D. W. ad Plut. Mor. 1, 16. Valck. ad Ammon. 104. Wessel. ad Herod. 34. 709. Volo conducere, ad Diod. S. 1, 544." Schæf. Mss.] *Μίσθωμα*, τὸ, Merces, qua aliquid utendum locatur, conducitur, alicuius opera conducitur, aliquis operam suam locat, Isocr. Areop. (11.) Ἐν δὲ τοῖς ἀγιωτάτοις τῶν ἱερῶν, ἀπὸ *μισθωμάτων* ἔθνον. Apud Athen. (526.) *Τὰς αὐλητρίδας καὶ τὰς ψαλτρίδας καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα τῶν ἀκροαμάτων, τὰ μισθώματα λαμβάνειν*

A ἀπὸ *πρωτὶ μέχρι μέσης ἡμέρας*. Frequens est pro Mercede quæ meretricibus datur, s. quæstu meritorio, Ælian. (Fr. T. 2. p. 356.) ap. Suid. Ἡ δὲ οὐ προσεῖτο τὴν δόσιν, *ἐταιρικὸν φάσκουσα εἶναι τὸ μίσθωμα*, τὸ ἑαυτὴν παραβαλεῖν ἀνδρὶ ἀγνώτῳ, καὶ ὥσπερ ὄνιον τὸ κάλλος ἀποδόσθαι, Meretricium esse quæstum dixit, homini ignoto se indulgere. Comicus quidam ap. Athen. (581.) *Τό, τ' εἶδος αὐτῆς τοὺς ῥυθμούς τε καταμᾶθων*, Ἐπυνθάνετο *μίσθωμα* πρᾶσσεται πόσον *τῆς νυκτός*. Paulo post, *Οὐχ ὑπομένουσαν τὴν Γναθαίνιον λαβεῖν Μίσθωμα*, Cum mereri amplius non sustineret, h. e. Cum facitare meretriciam artem per ætatem non posset: de qua paulo ante, *Οὐκ ἔτι θ' ἐταίρειν ὑπομενούσης*: ubi in ead. signif. usurpavit *ἐταίρειν* et *μίσθωμα* λαβεῖν, ut Athen. paulo ante *μισθαριν* et *ἐταίρειν*. ["Thom. M. 617. Alciph. 22. ad Mær. 166. Toup. Opusc. 1, 107. Ammon. 95. Merces quæ datur meretrici, Bergler. ad Alciph. 160." Schæf. Mss. Ælian. V. H. 4, 12. Casaub. ad Sueton. Calig. 40.] *Μισθωμάτων*, Mercedula qua aliquid locatur aut conducitur, i. q. *μισθάριον* paulo ante, Alciph. 182(=160.) fin. Ἀλλὰ *μισθωμάτια καὶ αἱ δυστυχεῖς αὐταὶ κατεστεναγμέναι τῶν ἀνοήτων ἐραστῶν χάριτες*, Capturæ, Bud. *Μίσθωσις*, Locatio aut Conductio quæ fit pacta mercede. Pro Conductione et Redemtura ap. Isocr. Areop. *Τοῖς μὲν γεωργίας ἐπὶ μετρίαις μ. παραδιδόντες*: dicitur enim *μισθῶσασθαι ἔργον τι*, pro Faciendum conducere. *Μισθώσιμος*, ὁ, ἡ, Qui mercede locatur, conducitur, Quem mercede locare aut conducere queas, Athen. (337.) e Machone Comico de Dorione quodam, *κατάλυσιν οὐδαμῶς μισθωσίμην Δυνάμενος εὐρεῖν*. Item, *Ταῖς qui mercede conduci debeat*, ap. eund. Athen. cum gen. sicut supra *ἀργυρίου μισθῶσασθαι*, et *ὀλίγον μισθῶσασθαι*. [Dem. 713. * *Μισθωσιμαῖος*, Gl. Conductitius, Locatorius.] *Μισθιωτὸς*, Mercede conductus, Qui mercede aliquid faciendum redimit, operam suam locat, Mercenarius, ut *μίσθιος* supra, Plato de Rep. 2. de *διακόνους* quibusdam, qui corporis tantum modo viribus pollent, *Οἱ δὲ πωλοῦντες τὴν τῆς ἰσχύος χρεῖαν*, τὴν τιμὴν ταύτην *μισθὸν καλοῦντες*, *κέκλιγνται, ὡς ἐγώμαι, μισθωτοί*. Timocles Comicus ap. Athen. (342.) *Μισθωτὸς ἄρδει πεδία τοῦ δεδωκότος*, Mercede conductus: qualis senex ille ap. Hom., cui *μισθὸς ἄρκιος* promittitur pro Cultura horti. Apud eund. Athen. 14. *Τῶν μισθωτῶν δέ τις ἦν ὥδῃ τῶν εἰς τοὺς ἀγροὺς φοιτῶντων*. Et (Jo. 10, 12.) *Μ. ποιμήν*. In quibus ll. dicitur de *μισθαρινᾷ*, quæ ab Aristot. inter *βαναύσους τέχνας* numeratur. Dem. vero in Orat. pro Cor. dixit etiam, *Μισθωτὸν ἐγὼ σε Φιλίππου πρότερον, καὶ νῦν Ἀλεξάνδρου καλῶ*: de Æschine, cui in ead. Orat. τὴν *μισθαριν* exprobrat et quod seipsum *ἐμισθώσατο*. ["Ammon. 97. Schneider. ad Theophr. 158. Sylb. ad Paus. 53. * *Ἀμισθωτος*, ad Diod. S. 2, 274." Schæf. Mss. "Demosth. 865, 20." Seager. Mss. * "Ἀμισθωτὶ, Just. Mart. Dial. cum Tryph. 280. Sylb." Kall. Mss.] *Μισθωτικός*, in VV. LL. Mercenarius. Et *μισθωτικὴ*, Ars mercenaria. [* "Μισθωτικῶς, ad Lucian. 1, 399." Schæf. Mss. * *Μισθωτής*, Gl. Conductor.]

D *Μισθώτρια* ap. J. Poll. (7, 131.) Quæ mercede operam suam locant, Quæ mercede conducuntur, e Phrynicho, *μισθώτριαὶ γυναῖκες*: ubi dubium est an de meretricibus intelligat, de quibus *μισθοῦσθαι* et *μίσθωμα* etiam paulo ante. [* *Μισθωτεύω*, Eudocia p. 20. Schæf. ad Apoll. Rh. T. 2. p. 6. ad Aristoph. Πλ. p. xxx.] [* *Ἀναμισθῶ*, Tab. Heracl. 212. * *Ἀντιμισθῶ*, unde] *Ἀντιμισθωτὸς*, Qui est vice mercenarii, Qui pro alio vicem mercenarii exhibet, Qui pro alio mercede est conductus. Apud Hes. exp. *ὁ ἀντ' αὐτοῦ ὑπηρετῶν*, ubi pro αὐτοῦ videtur potius rependum ἄλλον. *Ἀπομισθῶ*, Mercede ablato. Quod nos, inquit Bud., Locare opus dicimus, Locare fundum, hoc Græci *μισθοῦν* dicunt et *ἀπομισθοῦν*, Dare faciendum opus mercede constituta, Dare fruendum fundum pensione accipienda et stipulata. Dem. (1069.) *Ὁ μὲν δήμαρχος ἀπομισθωσάτω ἀνελεῖν καὶ θάψαι ὡς ἂν δύνωνται ὀλιγίστου*, Funerandos defunctos locato mercede quam fieri potest mi-

nima: ubi cum gen. construitur, ut et μισθῶσαι A supra. Thuc. 3, (68.) Τὴν δὲ γῆν δημοσιώσαντες ἀπεμισθώσαν ἐπὶ δέκα ἔτη, Schol. ἐπὶ μισθῶ δεδώκασι, Mercede colendam locarunt. Sic accipiendum et ap. Theophr. C. Pl. 2, 15. Θάσιοι τὰς γεωργίας ἀπομισθοῦντες, οὐ φροντίζουσι τῶν ἄλλων ἐτῶν, ἀλλὰ καὶ βούλονται κακοურγεῖν· ὑπὲρ δὲ τοῦ τελευταίου συγγράφομαι πρὸς τὴν αὐτῶν κατάληψιν: Agros aliis colendos et fruendos ablocantes pacta mercede, de ceteris quidem non curant, imo cupiunt ut male tractentur et colantur: de ultimo vero diligentissime literis notant ut dominus agrum recipere debeat. Gaza tamen ibi interpr. Mercede conducentes. [“Cattier. Gazoph. 64. Aristoph. Fr. 274. Xen. Ephes. 102.” Schæf. Mss.] Ἀπομισθῶμα, τὸ, Res mercede locata vel conducta. Hes. Ἀπομισθῶματα, inquit, οὐσίας δημοτικὰς οἱ Ἀττικοὶ ἔλεγον, ἔργον λαβόντες, ubi crediderim leg. ἐργολαβόντες. [* Διαμισθῶ, Appian. B. C. 2. p. 433. “Inscr. in Diar. Erud. Nov. 1822. p. 675.” Boiss. Mss.] Ἐκμισθῶ, Mercede eloco, simpliciter Eloco, ut Plin. dicit B Elocare se curandum, Cic. fundum, Colum. boves. Herm. Ἐκμισθῶσας τις τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα, ubi ἐκμισθῶσαι γυναῖκα dicit pro Prostitui ad quæstum corpore faciendum: sicut μισθῶσασθαι dicitur Is qui eam conducit. [“Cattier. Gazoph. 64. Dionys. H. 2, 1077.” Schæf. Mss. Dio Cass. 62, 27. Reimar., Xen. Vect. 3, 14. 4, 14.] Ἐκμισθῶσις, Locatio quæ fit pacta mercede. [Gl. Locatio. * Ἐπιμισθῶ, Ælian. V. H. 3, 14. leg. ἀπομ. * Προμισθῶ, Plut. Marcello 5.] Προμισθῶ, Mercede loco. At προμισθοῦμαι Mercede conduco, accerso: quo loquendi genere Cæs. dicit, Factum esse ut ab Arvernis Germani mercede accerserentur. Thuc. 2, (33.) Καὶ αὐτὸς ἐπικούρουσιν ἀσ προσεμισθώσατο, ubi tamen reddi etiam potest, Insuper conduxit, Præterea conduxit; junguntur enim ea verba his præcedentibus, Πέθει Κορινθίους τεσσαράκοντα ναυσὶ καὶ πεντακοσίους χιλίοις ὀπλίταις ἑαυτὸν κατὰγειν: præter quas auxiliares s. socias copias postea ἐπικούρους quosdam ἐμισθώσατο, ut supra dicit μισθῶσασθαι ἐπικουρικόν. C [Dem. 948.]

MISOS, τὸ, Odium, quod Cic. e Stoicis definit, Ira inveterata: Aristot. autem Polit. 5, 11. ὀργὴν esse dicit μόριον μίσους. Plut. de Invid. et Odio (126.) inter alias differentias, quas inter utrumque constituit, ait, Καὶ ταύτη φαίνεσθαι διαφέροντα τοῦ μ. τὸν φθόνον, τὸ μὲν δεχομένης τῆς τῶν θηρίων φύσεως, τὸν δὲ μὴ δεχομένης: dici enim quædam animalia sese mutuo odisse, non autem invidere. Ibid. (p. 124.) Γεννᾶται, inquit, τὸ μ. ἐκ φαντασίας τοῦ ὅτι πονηρὸς ἢ κοινῶς ἢ πρὸς αὐτὸν ἔστιν ὁ μισούμενος. Ibid. dicit, Τῷ λέοντι πρὸς τὸν ἀλεκτρούνα, καὶ τῷ ἐλέφαντι πρὸς τὴν ὑν μῖσος ἰσχυρὸν γεγεννηκέναι τὸν φόβον: paulo post, Αἱ μὲν ἄκρατοι πονηρίαι συνεπιτείνουσι τὸ μ. Lucian. (3, 154.) Ὑποτρέφειν τὴν χολήν, καὶ τὸ μ. ἐν αὐτῷ κατὰκλειστον αὔξειν, ἕτερα μὲν κεύθοντα ἐνὶ φρεσίν, ἄλλα δὲ λέγοντα: qui l. convenit cum eo Cic., in quo odium esse dicit B iram inveneratam; nam et paulo ante præcedit, Βυσσοδομεῖται τὴν ὀργήν. Soph. (El. 1311.) Μῖσός τε γὰρ παλαιὸν ἐντέτρεκε μοι. Cic. Insitum penitus odium, Juv. Immortale odium: quod ad παλαιὸν referri potest. Reddere itaque possis, Odium mihi vetus insitum est, i. e. Inexpiabili eam odio prosequor. Isocr. Symm. Ἀντὶ δὲ τῆς ἐννοίας τῆς παρὰ τῶν συμμάχων αὐτοῖς ὑπαρχούσης, εἰς τοσοῦτο μίσους κατέστησεν, ὥστε κ. τ. λ. Plato de Rep. 1. “Ἔργον ἀδικίας, μῖσος ἐμποιεῖν ὅπου ἂν ἐνῇ. Ibid. Μισεῖν ποιήσει ἀλλήλους καὶ στασιάσειν: paulo ante, Στάσεις γὰρ πονήναι ἀδικία καὶ μῖση καὶ μάχας ἐν ἀλλήλοις παρέχει. Dem. (291.) Εἰς ἔχθραν καὶ μ. καὶ ἀπιστίαν τῶν πῶλεων ὑπηγμένων ὑπὸ τούτων. Statius dicit, Inflammaré urbes odiis. Et aliquis dicitur μῖσος ἔχειν, Cic. Magnum odium habere in aliquem, Thuc. (4, 128.) Καὶ ἐς τὸ λοιπὸν Πελοποννησίῳ τῇ μὲν γνώμῃ δι’ Ἀθηναίους οὐ ζῆνῆδες μῖσος εἶχε, In posterum Peloponnesios oderat, præter morem quidem, minimeque animo ad hoc odium inclinato, sed propter Athenienses. Dicitur etiam μῖ-

σος ἔχειν, Qui odio est s. odio habetur. Lucian. Μῖσος ἔχων παρὰ πάντων, [cf. 3, 113.] Cic. In odio est omnibus. Idem, In odio sumus apud exterarum nationes. Et μῖσος ἔχειν πρὸς τινος, ap. Plat. de LL. 3. Odio esse alicui, Invisum esse alicui. Sicut vero Cic. dicit, Id odio fecit tuo, ita Herodian. 7, (7, 13.) Τὰ ἔθνη ἀποστήσαντες ῥαδίως μίσει τῆς Μαξιμίνου τυραννίδος. Thuc. vero dixit etiam μῖσος Πανσανίου, pro Odium erga Pausaniam. [“Gesner. Ind. Orph., Valck. ad Hipp. p. 207. Callim. 225. Eur. Iph. T. 525. Heracl. 52. 941. Wakef. Phil. 991. Tymnes 4. Conf. c. μῖσος, Ruhnck. ad Tim. 13. Musgr. Med. 1323. M. ἐπὶ τινι, Plut. 6, 291. Hutt. πρὸς τινι, 302. Galba c. 18. Polyb. 2, 334. κατὰ τινος, 3, 114. Dionys. H. 4, 2160.” Schæf. Mss.]

Ἀμισός, (ὁ, ἡ,) Qui odio non est, non habetur, Non odiosus, Plut. (6, 32.) Ἀμισεῖς γίνονται ἂν τοῖς συνούσι, Xen. Ἰππ. (8, 9.) Ἀμισέστερα γὰρ καὶ ταῦτα τῷ ἵππῳ, Equus hæc minus odit. [“* Ἀμισῶς, Sine odio, Jo. Climac. Scala p. 406.” Boiss. Mss. “Philo J. 2, 57. * Ἀμισία, Odii vacuitas, Clem. Alex. 474.” Wakef. Mss.] Ἀψιμισία, Odium non diuturnum, Simultas non diuturna, πρὸς ὀλίγον διαφορά, Suid. [* Παντομισός, Æsch. Eum. 647. * Πολυμισός, Lucian. 1, 590.] Φιλόμισος, Odiorum amans, Qui libenter odit. [Etyim. M.] Φιλομίσως, More eorum qui odiorum sunt amantes. [Hesych. * Φιλομισέω, Odio indulgeo, Schneidero susp. * “Φιλομίσητος, Etyim. M.” Wakef. Mss.]

“Μισώδης, affertur pro Odiosus, Odio dignus.”

Μισέω, Odi, Odio prosequor, Odio habeo: opp. τῷ ἀγαπᾶν, sicut ap. Cic. Odisse et amare, Odisse et diligere, contraria sunt. Plut. de Invid. et Odio (init.) Τῷ μισεῖν τὸ φθονεῖν ταυτὸ εἶναι, ὅτι τὴν ἐναντίαν τῷ φιλεῖν ἔχει προαίρεσιν, Lucian. (3, 158.) Ἡγάπα τινὰς καὶ ἐμίσει. Rursum Plut. de Cupid. Div. (p. 87.) Οὐ φιλοῦντες ὅτι πολλὰ λήψονται, ἀλλὰ μισοῦντες ὅτι μήπω λαμβάνουσι. Lucian. (3, 153.) Προσμειδῶ τοῖς χεῖλεσιν ἄκροισι, μισεῖ δὲ, καὶ λάθρα τοὺς ὀδόντας διακρίγει. Plut. de Odio et Invid. (p. 126.) Ὁ γὰρ δέδιασι, καὶ μισεῖν πεφύκασι: quale Ennium illud ap. Cic. Quem metuunt, oderunt: et Comicum illud, ap. Eund., Oderiunt dum metuunt. Idem, Μισεῖν ἀλλήλους. Dixit etiam κακῶς μισεῖν, et Cic. itidem, Male odisse aliquem: pro Acerbe et penitus odisse, ut alibi loquitur. Et in Prov. Odisse pejus cane et angue, sicut idem Plut. (125.) dicit μισεῖν καὶ δυσχεραίνειν καὶ μισάττεσθαι ὡδόν τι. A Dem. copulantur tria, μισεῖν, δεδιέναι, φθονεῖν, (42.) Μισεῖ τις ἐκείνον καὶ δέδιεν καὶ φθονεῖ. Item μισῶ σε τῆς ἀναιδείας, Odi te ob impudentiam tuam. Et μισέομαι, Odio sum, habeor, Xen. K. Π. 8, (2, 1.) Τοὺς γνωσθέντας ὡς φιλοῦσι καὶ εὐνοοῦσιν, οὐκ ἂν δύνασθαι μισεῖσθαι ὑπὸ τῶν φιλεῖσθαι ἡγουμένων, Plut. Aphorh. Βούλομαι εἶναι τὸν ἐμοῦ μᾶλλον μισούμενον. Ibid. dicit, Δυσχεραίνόμενον ὑπὸ τῶν πολιτῶν: sicut supra μισεῖν et δυσχεραίνειν copulavit. Hom. autem μισεῖν cum infin. jungit: Il. P. (272.) Μίσῃσεν δ’ ἄρα μιν δῆτιον κυσὶ κύρμα γενέσθαι Τρωῆσιν· τῷ καὶ οἱ ἀνυμένεω ὥρσεν ἐταίρους. Paulo aliter vero accipi videtur Horatianum illud, Oderunt peccare boni. || Μισεῖν obscenam quoque signif. habet, Eust. 1650. Τὸ μισεῖν κοινότερον ἐπὶ τοῦ ἐχθραίνειν τεθὲν ἢ κωμικῇ σεμνότης ἐπὶ μίξεω ἐθετο ἁσέμων. Ἀριστοφάνης γοῦν μισητέαν ἐπὶ κατωφέρειας ἔφη ἡγουν ροπῆς ἁσχέτου τῆς περὶ μίξεως· ἄλλοι δὲ μισήτην βαρυντόνως, πρὸς διαστολήν τῆς ὕψιτονουμένης, τὴν κοινήν καὶ ῥαδίαν· λέγοντες καὶ χρῆσιν αὐτῆς εἶναι παρὰ Κρατίνῳ καὶ Σώφρονι. Ibid. affert hoc Prov. Περί σφύρον παχεῖα μισήτη γυνή. Sed scr. μισητίαν pro μισητέαν in l. illo Eust.; nam ab Aristoph. μισητία ponitur pro κατωφέρεια: ut e seqq. patebit. AT Μισοῦν ap. Plut. de Orac. Pyth. Ἡρακλέους ἱερὸν ἔστιν ἐν τῇ Φωκίδι. [“Μισέω, Kuster. Aristoph. 15. Abresch. Lectt. Aristæ. 337: Valck. Anim. ad Ammon. 151. Μισεῖν μισοῦντα, Lobeck. Aj. p. 396. Μισήσομαι, pass., Kuster. V. M. 145. ad Mær. 367. * Μισητέον, Lucian. 2, 311. 3, 381.” Schæf. Mss. * “Μεμισημένως, Schol. Isocr. 441. Cor.” Boiss. * Μίσημα, Odium, s. potius Id quod odio habetur, Odiosus homo, Soph. El. 289. Ὡ δὲ θεὸν μίσημα: Æsch. S. c. Th. 192. σωφρόνων

μισήματα: Eum. 73. Furiae vocantur Μισήματ' ἀνδρῶν καὶ θεῶν Ὀλυμπίων. "Musgr. Hel. 73. Abresch. Aesch. 2, 50. Valck. Diatr. 145. Hipp. p. 207. Arnzen. Epist. p. 19. ad Herod. Philet. 436. Brunck. Aristoph. 3, 165. Plur., Soph. 3, 512." Schæf. Mss. * Μισητής, Gl. Osor.] Μισητός, Odiosus, Invisus, Qui odio habetur, est. Et μισητή, Quæ odio habetur. || Libidinosus, Insatiata libidine prurievus, J. Poll. 6, 42. περὶ τοῦ ἐπ' ἀφροδισίοις μαινομένου loquens, et multa synonyma enumerans, Καὶ μισητὸν δὲ τοῦτον οἱ Κωμικοὶ καλοῦσι, καὶ μισητὴν τὴν μάχλον. Hes. autem μισητὸν esse dicit τὸν ἀνίκανον ἢ ἀπληστον τῇ τροφῇ. Idem μισητὴν vocari scribit τὴν καταφερῆ. In quibus ll. oxytonus scriptum est ap. utrumque. Eust. vero annotat esse qui accentum in penult. retrahant, ut videre est paulo ante in Μισέω, ubi et exemplum ex eo ascripsi. Similiter et ille, qui conscripsit Συναγωγὴν Λέξεων διαφόρων τονουμένων πρὸς διάφορον Σημασίαν, ponit μισήτη accentu in penult. Item et Suid. μισήτη scribit: cui dictum videtur qua si μισήγη. [Vide Phot.] Et Ammon. e Tryphone μισητὴν exp. ἀζίαν μίσους: at μισήτην, τὴν καταφερῆ πρὸς συνουσίαν. Cratinus ap. Suid. Μισηται δὲ γυναῖκες ὀλισβοῖσι χρήσονται. Sic enim reponendum pro ὀλισβῶσι, ut ap. eum habetur, et pro ὀλισκοῖσι, ut ap. Hes. si quidem recte ap. eund. Suid. alibi ὀλισβος esse dicitur αἰδοῖον δερμάτινον. ["Μισητός, ad Xen. Mem. 2, 6, 21. Ruhnk. 230. Ammon. 94. Valck. Anim. 150. Toup. Emendd. 2, 514. Schol. Soph. CEd. C. 1375. Thom. M. 617. Jacobs. Anth. 11, 343. Aristoph. Fr. 286. Μισήτη, Μισητή, Reiz. Acc. 113. Ammon. 94. Valck. l. c. Toup. Opusc. 2, 68. Thom. M. 520. 617. Jacobs. Anth. 6, 169. 7, 389. Brunck. Aristoph. 1, 277. T. H. ad Plutum p. 347." Schæf. Mss. Cf. Μισήγη. * Μισητῶς, Zonar. Lex. 1808.] Μισητία, Insatiata vel Pruriens libido, ἢ εἰς τὰ ἀφροδίσια ἀκρασία, ut Aristoph. Schol. exp. "Ὀρν. (1620.) καὶ μὴ ποδιῶ, μισητίαν Ἀναπράξομεν καὶ ταυτα: addit tamen, videri potius accipiendum ibi pro ἀπληστίαν: quemadmodum Hesychio μισητὸς est ὁ ἀνίκανος et ἀπληστος: et certe milvum cogitat qui immittere pecunias numeranti surripiat. Apud Eund. Πλ. (989.) vetula de adolescentulo quodam suo amasio dicit, Καὶ ταῦτα τοῖνον οὐχ ἔνεκεν μισητίας Αἰτεῖν μ' ἔφασκεν, ἀλλὰ φιλίας οὐνεκα: ubi Schol. exp. οὐχ ἔνεκα τοῦ ὑπηρετεῖν μου τῇ ἀσελγείᾳ: dicens μισητίαν ibi vocari τὸ εἰς τὰς συνουσίας εὐεπίφορον. J. Poll. quoque paulo post l. c. in Μισητός, synonymus ponit λαγγελίαν, ἀσελγείαν, ἀκολασίαν, εὐχέρειαν, μαχλοσύνην, ἐταίρησιν, πορνείαν, μισητίαν. ["Valck. Anim. ad Ammon. 151. Kuster. Aristoph. 15. T. H. ad Plutum p. 346." Schæf. Mss. Procop. Anecd. c. 9. * "Μισητικός, In odium pronus, Malignus, Origen. c. Celsum 4. p. 195." Seager. Mss.] Apud J. Poll. (6, 189.) reperio ETIAM Μισήνερως, quod i. esse dicit q. θρήνερως, ἐρωτομανῶν, ἐρωτομανῆς, quibus significatur ὁ ἐπ' ἀφροδισίοις μαινόμενος, et is, quem μισητὸν a Comicis vocari scribit. Μισητίας in VV. LL. a μισητία, pro præcedenti μισήνερως, s. Salax, κατωφερής. Apud Suid. autem, pro μισητίαν, τὸν εἰς τὰς συνουσίας ἐπίφορον, reponendum est το, ex Aristoph. Schol., cujus verba paulo ante ascripsi. Ceterum a μισητὸς significante μίσους ἄξιος, ut Hes. exp., derivari potest VERB. Μισητίζω, Odi, Odio prosequor: unde μισήτιζε, μίσει, στύγει, Hes. AT Μισητρον, Causa odii, VV. LL. ["Cattier. Gazoph. 31. Jacobs. Anth. 9, 491. 11, 181." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 131. * Μισητρον, ibid. Lucian. 3, 288.] Ἀξιόμιστος, Odio dignus, Dignus quem omnes oderint, Plut. (8, 126.) Μισοῦνται δὲ πολλοὶ δικαίως, ὡς οὐδ' α. καλοῦμεν: (6, 32.) Οὐδὲν γὰρ ὡς τὰ ἀνέντευκτα τῶν ἡθῶν ἐστὶν ἀξιόμιστον: cui paulo post opp. τὸ ἀμισές. "Δυσμίστος, Exosus, ὁ πάνν ἀπεχθανόμενος. Suid. ex Epigr. Δένδρεα δ." ["Jacobs. Anth. 9, 63. ad Charit. 491." Schæf. Mss.] Εὐμίστος, Quem facile oderunt, Cui facile conciliatur odium, Facile omnium odiis expositus, Herm. [Xen. K. Π. 3, 1, 5.]

Μισοβάρβαρος, ὁ, ἢ, Osor barbarorum, [Lucian. 3, 496. Plato Menex. 245.] Μισοβασιλεὺς, Regis osor, Plut. (6, 556.) Διεβλήθης μισοβασιλεὺς εἶναι, Insi-

mulatus es esse regum osor. Μισογόνος, Osor mulierum, ut Plautus loquitur: qui dicit etiam, Osor uxoris. Athen. (557.) ex Hieronymo, Εἰπόντος Σοφοκλεῖ τινος ὅτι μισογύνης ἐστὶν Εὐριπίδης, "Ἐν γε ταῖς Τραγῳδαῖς, ἔφη ὁ Σοφοκλῆς. [Strabo 7. p. 456. "Phryn. Ecl. 184. ad Charit. 276. ad Mær. 257. * Μισόγυνος, 258. Markl. Suppl. 1192. Iph. p. 310." Schæf. Mss. * "Μισογύνη, Fabula Menandri, Priscian. 18, 25. 247. 251." Elberling. Mss. * Μισογυνέω, Schol. Aristoph. Θ. 35.] Μισογυνεία, Odium mulierum, ut Cic. interpr. Tusc. Quæst. 4, (11.) opponens ei τὴν φιλογυνείαν, Mulierositatem. Μισογύναιος, i. q. μισογύνης, Hes. ["Ad Mær. 257. Alciph. 142. ad Charit. 276." Schæf. Mss. * "Μισοδανειστής, Etym. M. 435, 28." Wakef. Mss.] Μισόδημος, Osor populi, Isocr. Areop. Μὴ τὰ βέλτιστα συμβουλευὼν μισόδημος εἶναι δόξω, Plut. Alcib. (21.) de Andocide, Ἐδόκει δὲ μισόδημος καὶ ὀλιγαρχικός. Et ap. Suid. Μισόδημε καὶ μοναρχίας ἐραστά. Xen. Ἑλλ. 2, (3, 18.) Ἐν μὲν τῇ δημοκρατίᾳ πάντων μισοδημότατος ἐνομίζον, ἐν δὲ τῇ ἀριστοκρατίᾳ, πάντων μισοχρηστότατος γεγνησάι. Dicitur etiam μισόδημος aliquis Qui populi suæ civitatis osor est: Plut. Pericle (9.) Κίμωνα δ' ὡς * φιλολάκωνα καὶ μ. ἐξοστρακισθῆναι. ["Aristoph. Fr. 226. * Μισοδημότης, Dionys. H. 3, 1404." Schæf. Mss. * Μισοδημία, Odium status popularis, Lys. 805. "Andoc. 114." Wakef. Mss.] Μισόδικος, Qui jure agere odit, Osor litigiorum, controversiarum judicialium: cui opp. φιλόδικος. Μισόθεος, Dei osor, Deum exosus, Lucian. (1, 148.) Μισάνθρωπον μὲν εἶναι σε, τοσαῦτα ὑπ' αὐτῶν δεινὰ πεπονθότα, μ. δὲ μηδαμῶς. [Æsch. Ag. 1099. "Albert. Gloss. 92." Schæf. Mss. * Μισόθηρος, Xen. K. 6, 9. * Μισοΐδιος, Procl. Paraphr. 226. * Μισοκαῖσαρ, Plut. Bruto 8. * Μισοκακέω, Gl. Mala odi. * "Μισοκαλήμερος, Jacobs. Anth. 10, 265." Schæf. Mss.] Μισόκαλος, Honesti osor, ὁ μισῶν τὸ ἀγαθόν, Hes. Μισολάμαχος, Osor Lamachi, et per consequens, belli: ut μισολάμαχος ἡμέρα, Aristoph. (Eip. 304.) ἢ μισοπόλεμος: nam Lamachus erat φιλόπολεμος στρατηγός. Μισολόγος, Qui disputationes odit et ratiocinationes, rationesque, Osor literarum, Politiorem literaturam exosus, Indoctus, ἀμαθής. Plato, M. δὲ ὁ τοιοῦτος γίνεται καὶ ἄμουςος. Idem pro eod. dicit (Phædone 39.) ὁ μισήσας λόγους. Item, Καὶ ἡδὴ τὸν λοιπὸν βίον μισῶν τε καὶ λοιδορῶν τοὺς λόγους διατελοῖ, τῶν δὲ ὄντων τῆς ἀληθείας τε καὶ ἐπιστήμης στερηθείη: [Idem Lach. 188.] Μισολογία, Odium bonarum literarum, disputationum et ratiocinationum: de qua multi ap. Plat. Phædone (39.) pag. 47. 48. Plut. (9, 431.) Ἐπιχειρῶν δὲ τοῖς νέοις διαλέγεσθαι καὶ συσχελάζειν, ὑπὸ τῶν ἀρχόντων ἐκωλύθη δι' ἀγροικίαν αὐτῶν καὶ μ. ["Odium sermonis, Hierocl. 140." Wakef. Mss.] Μισολογέω, Bonas literas odi; et per consequens, Imperitus sum, ἀμαθαίνω, ἀνηταῖνος, J. Poll. Μισόνοθος, Qui nothos odit, Spurius exosus, Epigr. [Archia 27. * Μισόννυφος, Lycophr. 355.] "Μισόζενος, Osor peregrinorum s. hospitum, "Inhospitales." ["Diod. S. 2, 525." Schæf. Mss. "Gloss. Pind. O. 11, 17." Wakef. Mss.] "Unde Μισοζενία, Odium peregrinorum, Inhospitas, "ap. Greg." [LXX. Sap. 19, 13.] Μισόπαις, Liberos osor, Liberos exosus, [Lucian. 2, 175. * Μισοπάρθενος, Virgines odio prosequeus, Plut. 10, 797. * Μισοπάτωρ, Dionys. H. 1, 223, 22. Eust. Il. A. p. 838. * Μισοποῖος, Symm. Ps. 80, 16. * Μισοποίεω, Aqu. ibid. et 82, 3. * Μισοπόλεμος, Schol. Aristoph. Eip. 661.] Μισόπολις, Civitatum osor, [Aristoph. Σφ. 411. * Μισοπολίτης, Procl. Paraphr. Ptol. 3, 18. p. 223. * Μισόπονος, Dio Cass. 817.] Μισοπονέω, Odi labore, Labores odi, Non contendo, nec enītor, nec studeo, Bud. 865. e Plat. "Ἄν ἐν πᾶσι τοῖς μισοπονῇ: opp. ei ibid. τὸ φιλοπονεῖν. ["Stob. 206." Wakef. Mss. * Μισοπονία, Lucian. 2, 360.] Μισοπόννηρος, Malorum osor, Qui improbos aversatur, Dem. (584.) Σώφρονες εἶναι καὶ καλοὶ καὶ ἀγαθοὶ καὶ μισοπόννηροι, Philo V. M. 2. Ἡ πάρεδρος τῷ θεῷ μ. δίκη, Pravitati infesta: 3. Πρὸς δικαίαν ὀργὴν ὑπὸ μ. πάθους ἡκονήθη, Ex improbitatis odio ad justam iram exacuitur: 1. Ἀγάμενος αὐτοῦ τὸ φιλόκαλον καὶ μ. ἥθος, Mores ejus admiratus honesti studio et improbi

odio inflammatus. Et τὸ μ., Improbitalis odium, A Idem 1. Διὰ ψυχῆς ἐνγένειαν καὶ φρονήματος καὶ τὸ μ. φύσει, Insitum adversus improbitatem odium. Et 2. Το φιλάνθρωπον, τὸ φιλοδίκαιον, τὸ φιλάγαθον, τὸ μ. ["Const. Manass. Chron. p. 116." Boiss. Mss. "Ad Mær. 80. ad Charit. 228." Schæf. Mss. * Μισοπονή-
ως διακεῖσθαι, Animo malevolo esse, Plut. 7, 246. 10, 755. Polyb. 31, 8, 5.] Μισοπονηρία, Improbitalis odium, τὸ μισοπότηρον, ut præcedit, Plut. (6, 219.) Θηρώμενοι μισοπονηρίας δόξαν: (207.) Τὴν Διονυσίου καὶ Φαλάριδος ὀμότητες, μ. καὶ δικαιοσύνην προσαγο-
ρεύων. Utitur et Philo V. M. Μισοπονηρέω, Osor malorum sum, Improbos odi, Improbitalem aversor, Malos detestor. Exemplum e Lys. (868.) habes ap. Bud. 865. [Polyb. 9, 39, 6. Diod. S. 17, 69.] Συμ-
μισοπονηρέω, Una improbitatem odi, indignor ob facti iniquitatem, 2 Macc. 4, (36.) Συμμισοπονηρούντων καὶ τῶν Ἑλλήνων. [* "Μισοπονηρέω, Odium impro-
bitatis ostendo et declaro, 2 Macc. 4, 49. sec. Alex." Schleusner. Lex. V. T.] Μισοπορκακίστατος, Qui pessime odit habendam s. amentum clypei; et per
consequens, Qui pessime odit bellum: nam præci-
pue in bello πορπάκων in clypeis usus est. Aristoph. Eir. (662.) "Ἴθ', ὃ γυναικῶν μισοπορκακιστάτη. Μισο-
πράγμων,onos, Qui negotia odit, multis sese negotiis immiscere odit, aversatur τὴν πολυπραγμοσύνην.
[Damascius Photii p. 1071. "Toup. Opusc. 1, 71. * Μισοπρόβατος, Jacobs. Anim. 258." Schæf. Mss. * Μισοπροσήγορος, Difficilis aditu, J. Poll. 5, 138. Phav. Lex. 113. * Μισόπτωχος, Lucian. 3, 691. "Ja-
cobs. Anth. 9, 427." Schæf. Mss.] Μισοπώγων, Osor barbæ: quo nomine inscripsit Julian. Apo-
stata Σηλιτευτικὸν suum adversus Antiochenos: qui hodieque extat. Meminit Theodorit. H. E. 3. fin. [* Μισορώμαιοι, Plut. Antonio 54.] Μισόσοφος, Sa-
pientiam et sapientiæ studium exosus, Osor phi-
losophiæ: opp. τῇ φιλόσοφος ap. Plat. [de Rep. 456. * Μισοστρατιώτης, J. Poll. 1, 179. * Μισοσύλ-
λας, Plut. Sertorio 4. * Μισοσώματος, Procl. Pa-
raphr. 222.] Μισότεκνος, Liberos osor, μούσπαις, Æschin. (64.) "Ὁ γὰρ μ. καὶ πατὴρ πονηρὸς, οὐκ ἂν
ποτε γένοιτο δημαγωγὸς χρηστός. Μισοτεκνία, Odium liberorum, Plut. (6, 14.) Φιλαργυρίας ἅμα καὶ μ., Odii in liberos: [45. "Philo J. 2, 451." Wakef. Mss.] Μισοτύραννος, Osor tyrannorum, Plut. (9, 411.) Καὶ
τοι πόλιν ἐν τοῖς τότε χρόνοις οὕτε φιλότιμον οὕτως οὕτε μ. ἴσμεν, ὡς τὴν Λακεδαιμονίων γενομένην, Quæ
usque adeo tyrannos oderit: [425. 7, 37. Æschin. 66. * Μισότυφος, Lucian. 1, 590. * Μισοφαῖς, Nicet. Annal. 9, 16. "Psell. Dæmon. p. 41 (= 54. Gaulm.)" Boiss. Mss.] Μισοφιλιππος, Osor Philippi, Æschin. c. Ctes. Μισαλέξανδρος νυνὶ φάσκων εἶναι καὶ τότε μ. [Cf. p. 30.] Μισοφιλόλογος, Osor hominum qui litera-
rum sunt studiosi s. sermocinationum. Apud Athen. (610.) 13. Δικαίως πάντας τοὺς φιλοσόφους μισῶ, μ. ὄντας. Μισόφιλος, Osor amicorum, Qui amicos aver-
satur. [* "Μισοφιλόσοφος, Eunap. 91." Wakef. Mss.] Μισόφροντις, Osor curarum, Synes. Epist. 105. (p. 250.) Καὶ μ. ὦν, ὀδυνήσομαι μὲν, ἀνέξομαι δέ. Μισό-
χρηστος, Bonorum osor. Exemplum habes in Μισό-
δημος. ["Dionys. H. 3, 1516." Schæf. Mss.] Μισό-
χριστος, Osor Christi, Greg. Naz. [* Μισοχρι-
στιανὸς, Chronic. Alex. ap. Alemann. ad Procop. p. 57. * Μισοψευδής, Lucian. 1, 590. * Μισοψηφιστής, Suid. v. Φιλισίων.]

["Μισάγαθος, Schol. Pind. II. 4, 507. "Chrys. in Ps. 7. T. 1. p. 563, 28." Seager. Mss.] Μισαγαθία, Odium bonorum, rerum bonarum: cui opp. μισο-
πονηρία. [Plut. Phocione 27.] Μισάδελφος, ὁ, ἡ, Fratris s. Fratrum osor. Et τὸ μ., i. q. Μισαδελφία, Fratris aut Fratrum odium, Odium in fratres. Plut. de Frat. Amor. Τῷ μισαδέλφῳ μισοπονηρίαν ὄνομα
θέμενοι. In eod. l. (868.) "Ὁρῶ καθ' ἡμᾶς τὴν φιλαδελ-
φίαν οὕτω σπάνιον οὖσαν, ὡς τὴν μ. ἐπὶ τῶν παλαιῶν. [* Μισαθηναῖος, Demosth. 687.] Μισαλέξανδρος, Alexandri osor, Plut. (7, 355.) Βάσκανος ἡ τύχη καὶ
φιλοβάρβαρος καὶ μ. Aliud exemplum ex Æschine habes in Μισοφιλιππος. Μισάλληλοι, Qui se mutuo
oderunt, mutua exercent odia, οἱ μισοῦντες ἀλλήλους, ut Plut. supra loquitur. Μισαλλήλια, Odium mu-
tuum. [* Μισάρετος, Virtutis hostis, 4 Macc. 11, 4.]

Μισέλλην, ἦνος, Græcorum osor: cui opp. φιλέλ-
λην. Plut. Alcib. (24.) Τάλλ' ὅν ὠμὸς ὢν καὶ μ. ἐν τοῖς μάλιστα Περσῶν ὁ Τισσαφέρνης. [* Μισοῖνος, Hippocr. 677, 15. * Μισοῖνία, Stob. Ecl. Eth. 182. * "Μισοῖνις, Osor contumeliæ, et ex adjuncto Ul-
tor, Vindex contumeliæ et injuriæ illatæ, sic Deus vocatur 3 Macc. 6, 7." Schleusner. Lex. V. T.]

["Ἀντιμισέω, Aristoph. A. 818.] * Ἀπομισέω, Themist. Or. 15. p. 189.] Διαμισέω, Perosus s. Exosus sum, Penitus odi. [Plut. Timol. 35. * Ἐκ-
μισέω, Pelop. 12. * Προμισέω, Dem. 1001. 1017. * Συμμισέω, Polyb. 1, 14, 4. * "Ὑπερμισέω, Lysias 882, 16." Seager. Mss.] Ὑπομισέω, Aliquatenus odi, Leviter odi, Bud.

" ΜΙΣΤΥΛΛΩ, In minutas partes seco, In parva
" frusta concido, eis μικρὰς μερίδας διαίρω. Il. A. (465.) Μίστυλλον τ' ἄρα τᾶλλα, καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν
" ἔπειραν. Ubi Schol. quoque exp. eis μικρὰ διέ-
" κοπτον. Utitur hoc ipso verbo Clidemus quoque
" ap. Athen. (660.) "Ἐδρων δ' οἱ κήρυκες ἄχρι πολλοῦ
" βουθυτοῦντες καὶ σκευάζοντες, καὶ μιστυλλόντες, ἐτι
" δ' οἰνοχοοῦντες. Ubi itidem significat Carnes in
" minuta frusta secantes." ["Paul. Sil. 56. Wakef. Alc. 505. Heyn. Hom. 4, 124. 5, 361. 574. ad He-
rod. 66." Schæf. Mss.] "Μυστίλλει, Hesychio τέ-
" μνει, In frusta secat: ["Heyn. Hom. 4, 124. Koen. ad Greg. Cor. 264." Schæf. Mss.] "Ἀμιστυλλον
" ταῦρον, Etym. dici ait τὸν μὴ κεκομμένον, τὸν ἀδιά-
" κοπον, Qui nondum sectus est in frusta: nimirum
" τὸν οὐ μεμιστυλμένον." "Διαμυστίλλω, Disseco in
" frusta, Herod. 1," [132. al. —μιστύλλω. * Μιστυλ-
" λέω, unde * "Ἀμιστύλλεντος, Damasc. ap. Wolf. Anecd. Gr. 3, 250." Kall. Mss. "Procl. H. in Mi-
nerv. v. 11. in Plat. Crat. 105." Boiss. Mss.]

" ΜΙΣΤΥΛΗ, dicitur Panis cochlearis modo exca-
" vatus: ὁ κοῖλος ἄρτος, Eust. (1368, 48.) et Schol. "Aristoph." ["T. H. ad Plutum p. 210. 211. Benth. 320. Koen. ad Greg. Cor. 264." Schæf. Mss.]
" Unde VERBUM Μιστυλάσθαι, significans διὰ μιστύ-
" λης ἀρύεσθαι, Pane in cochlear excavato haurire,
" jus sc. aut pulmentum. Aristoph. Πλ. (627.) Ὡ
" πλείστα Θεοίεοι μεμιστυλμένοι, Γέροντες ἄνδρες,
" ἐπ' ὀλιγίστοις ἀλφίτοις. Ubi Schol. quoque exp.
" οἱ τοῖς κοῖλοις ἄρτοις ζωμοὺς καὶ ἀθάρας ἀρνύμενοι,
" quod μιστυλᾶν sit τὸ διὰ μιστύλης, ὃ ἐστὶ ἄρτον
" κοῖλον οἷα δοῖδκου, ζωμὸν ἀρύεσθαι. Theseorites
" autem festo ζωμοὺς et ἀθάρας gratis eis appositas
" fuisse." ["T. H. ad Plutum p. 204. 211. Kuster. Aristoph. 12. Benth. 320. (Ἰππ. 1168.) * Μιστυλ-
" λάω, Kuster. l. c. T. H. l. c. 211." Schæf. Mss. Vide Schn. Lex.]

" Μυστίλη, Polluci (6, 87.) ψωμὸς κοῖλος quo ἔτνος
" aut ζωμὸς ἀρύεται, Buccæ panis cava qua pulmen-
" tum aut jus hauritur: qui et τὸ κοχλιάριον vo-
" cari Μυστιλάριον posse addit. [* Μυστίλος, Μυ-
στιλάριον, Lobeck. Phryn. 321.] "Itemque Schol.
" Aristoph. μυστίλην dici tradit κοῖλον ἄρτον ὃ δύνα-
" ται τις καὶ ζωμὸν ἀρύεσθαι, Panem cavum quo et
" jusculum hauriri potest." ["Brunck. Aristoph. 1, 261. (Πλ. 627.) 3, 87. (Ἰππ. 827.) Benth. 320. T. H. ad Plutum p. 210." Schæf. Mss. Pherecrates Athe-
næi 268.] "Inde VERB. Μυστιλᾶσθαι est τὸ τῇ
" μυστίλῃ ἀρύεσθαι, Haurire pane excavato, polen-
" tam sc. aut jusculum. Metaphor. Aristoph. Ἰππ. (826.) κάμφοῖν χερσὶν Μυστιλᾶται [μυστιλλ.] τῶν
" δημοσίων, pro ἀρύεται καὶ κατατρώγει. Eust. quoque
" p. 1476. scribit μυστίλας esse ψωμοὺς κοῖλους, ve-
" luti μύστρα, auctore Ἐλίο Dionysio: unde μιστυλᾶ-
" σθαι vocari τὸ οὕτως ἐσθίειν, s. τὸ κοιλαίνειν ψω-
" μοὺς, Buccæ panis excavare et ita pulmentum
" jusve haurire. At Μυστίλλον Atticos vocasse τὸν
" ἄρτον τὸν τοῖς κυσὶ παραβαλλόμενον, annotat Schol.
" Aristoph. Panis buccæ quæ canibus objiceren-
" tur, quales fere Canicæ ap. Festum. Supra μι-
" στύλη habuimus et μιστυλᾶσθαι: quarum scriptu-
" rarum utramque agnoscit Eust." ["Μυστιλάομαι, Brunck. ll. cc. T. H. ad Plutum p. 204. 210. Ku-
ster. Aristoph. 12. Ἰππ. 1168. Benth. 320. ad Lu-
cian. 2, 329. Koen. ad Greg. Cor. 264. Μυστίλλον, T. H. ad Plutum p. 211." Schæf. Mss.]

“ ΜΥΣΤΡΟΝ, τὸ, Eustathio i. q. μύστιλη, Panis
 “ excavatus ad hauriendum pulmentum s. jus : ut
 “ et ap. Athen. (126.) εἰσενεχθέντος χόνδρου, Ulpia-
 “ nus dicit, δότε μυστίλην· οὐ γὰρ ἂν εἴποιμι μύστρον.
 “ Sed videtur μύστρον esse potius Cochlear : nam et
 “ ipsum e ligno, stannove aut argento excavatum
 “ hauriendo vel juri vel pulmento servit. Quo modo
 “ accipi non incommode potest in h. l. Nicandri qui
 “ ibid. citatur, Ἡρέμα δ' ἐγγχλιάον κοίλοις ἐκδαίνο
 “ μύστροις : quod sic ibi exp., πρᾶως χλιαρὸν γενόμενον
 “ κοίλοις προσφέρου τοῖς μύστροις : ut sit, Cavis hauri
 “ cochlearibus. Itidemque Hippolochus in Epistola
 “ quadam de quodam epulo Macedonico dicit, Ἐκά-
 “ στῳ τῶν δειπνούντων δοθέντων μύστρον χρυσῶν.
 “ J. Poll. tamen diversum videtur facere a cochleari :
 “ nam 6, 12. cum μυστίλην esse dixisset ψωμὸν κοῖλον
 “ ad hauriendum pulmentum vel jus, et τὸ κοχλιά-
 “ ριον vocari posse μυστιλάριον, subjungit, meminisse
 “ se in Epistola Alexandri ad matrem, inter alia vasa
 “ reperisse etiam τὸ μύστρον : nulla facta mentione
 “ idem esse vel cum μυστίλη vel cum κοχλιάριον.
 “ Ubi nota etiam ὁ μύστρος, ut et ap. Eust. quodam
 “ in l. scriptum est : [Μύστρος, Gl. Lingula.] Sane
 “ et inter mensuras μύστρον quam κοχλιάριον capa-
 “ cius est. In Hippiatricis enim mensuris τὸ μύ-
 “ στρον dicitur continere duo cochlearia : et κοχλιά-
 “ ριον esse μύστρον τὸ ἥμισυ. Ibid. dicitur μύστρον
 “ esse Quarta cyathi pars, dimidiata unciae. In eod.
 “ libello de Mensuris et Ponderibus τὸ μέγα μύστρον
 “ dicitur esse Cotylæ pars decima octava, pendere
 “ drachmas tres, scripula tria : at τὸ μικρὸν, Cotylæ
 “ pars vigesimaquarta, pendere drachmas duas, sed
 “ τὸ δικαίωτον μύστρον habere scripula octo.”
 “ [T. H. ad Plutum p. 210. Aristoph. Fr. 251.
 “ Μύστρον, μύστρον, Koen. ad Greg. Cor. 264.”
 “ Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 321.] “ A superiore
 “ autem μύστρον est DIMINUTIVUM Μυστρίον,” [Gl.
 “ Ligula. “ Schol. Aristoph. Πλ. p. 209. Hemst. et
 “ n., Kuster. Aristoph. 12. Koen. ad Greg. Cor. 264.”
 “ Schæf. Mss. Didymus Alexandr. de Mensuris Ligu.
 “ et Lapid. §. 20. Μύστρια, ἃ δὲ λίστρια ὀνομάζουσιν.]
 “ ΕΞ ΟΥΟ Μυστροπῶλαι, Qui mystra vendunt, ap.
 “ Athen. (126.) et Eust.”

“ ΜΙΣΥΟΙ, Qui dimidiam corporis partem albam
 “ habent, dimidiam nigram : quos nonnulli μίσγους
 “ appellant. Hes.”

“ ΜΙΣΧΟΣ, Hes. auctore dicitur ᾧ συνήρηται πρὸς
 “ τὸ φυτὸν καὶ ὁ καρπὸς καὶ τὸ φύλλον, Id quo fructus
 “ et folia appensa sunt plantæ : ut et Theophr. H.
 “ Pl. 1, 3. μίσχον esse id ᾧ συνήρηται πρὸς τὸ φυτὸν
 “ τὸ φύλλον καὶ ὁ καρπός. || Hesychio μίσχος est
 “ etiam ὁ παρὰ τῷ φύλλῳ κόκκος, Granum folio adhæ-
 “ rescens. Ita Basil. Homil. 5. in Hexaëm. de sa-
 “ lice, ulmo, populis, Ὁ γὰρ ὑποκείμενος τῷ φύλλῳ
 “ κόκκος, ὃν μίσχον τινὲς τῶν περὶ τὴς ὀνοματοποιίας
 “ ἐσχολακῶν προσαγορεύουσι, τοῦτο σπέρματος ἔχει
 “ δύναμιν. || Est μίσχος etiam Instrumentum rusti-
 “ cum vertendæ terræ. Theophr. C. Pl. 3, 25. Θερ-
 “ ταλοι δ' ἰσχυρότερον ἔτι δικέλλης ὄργανον ἔχουσιν, ὃ
 “ καλοῦσιν μίσχον, ὃ μᾶλλον εἰς βάθος κατιόν, πλείω
 “ γην περιτρέπει καὶ κατωτέρωθεν. Gaza Pastinum
 “ esse putat : alii Rutrum aut Bipalium Varronis.”
 “ [Casaub. ad Athen. 102. 125.” Schæf. Mss. Cf.
 “ Corai. ad Plut. 6, 434.] “ Ἀμισχος, Carens pedi-
 “ culo.”

“ Μίσχη, Hesychio πιλήματα, ταινίαι, οἱ μαλλοὶ
 “ τῶν ἐρίων.”

ΜΙΤΟΣ, ὁ, Licium, Filum, quod stamini implica-
 tur : vel, ut Eust. exp., δι' οὗ τοὺς στήμονας ἐναλλάσ-
 σουσιν εἰς πλοκὴν τῆς κρόκης. Il. Ψ. (762.) Ἀγχι
 μάλ' ὥς ὅτε τις τε γυναῖκός ἐϋζώνιο Στήθεός ἐστι κα-
 κῶν, ὄντ' εὐ μάλα χερσὶ τανύσση Πηνίον ἐξέλκουσα
 παρέκ μίτον, ut habet meus Cod. Ms. : alii autem
 μίτον, ut et Eust., qui ibi annotat, μίτον vel idem
 esse cum πηνίον, ejusque διασαφητικόν, vel ἀντιδια-
 ρεῖσθαι τῷ στήμονι καὶ τῇ κρόκῃ. Apud Suid., Εὐκρί-
 τους εὐ διέκρινε μίτους. Ibid., ἀραχναίοιο μίτου πολυ-

Α δινέα λάτρην Ἀτρακτον, δολιχᾶς οὐκ ἄτερ ἡλακάτας :
 ubi nota dici de Filo quod e colo ducitur, et quod
 stamen ac στήμων interdum appellatur. Sic et in
 Prov. Ἀπὸ λεπτοῦ μίτου τὸ ξῆν ἡρτῆσθαι, i. e. λεπτοῦ
 σχοινίου, ut ipse Suid. exp. : Synes. Ep. 4. Τοῖς ὄν
 ἐν τῷ τοιῷδε πλέουσιν ἀπὸ λεπτοῦ φασὶ μίτου τὸ ξῆν
 ἡρτῆσθαι, Tenni filo : ubi etiam respici videtur ad
 trium sororum licia, ut Stat. vocat : quæ Horat.
 Atra fila trium sororum, Martial. Fila supremæ
 horæ. Et Eust. ἀργύρεον μίτον dicit, quam Hom.
 ἀργυρέην μέρμιθα : addens, σύρμα vocari ὑπὸ τῶν ἰδιω-
 τῶντων. Μίτοι a Philostr. dicuntur etiam Citharæ
 fides, quæ et χορδαὶ et νευραὶ et νεῦρα. Sic Synes.
 Hymno 8. Ὑπὸ Δώριον ἀρμογὰν Ἐλεφαντόδετων μίτων
 λύρας Στάσω λιγυρὰν ὅπα Ἐπὶ σοι, μάκαρ, Ebori alli-
 gatarum fidium. || Fluvii nomen, Eust. Et nomen
 Civitatis, Suidæ. [Κατὰ μίτον, Filo continuo, Per-
 petua rerum serie, Polyb. 3, 32, 2. Cf. Cic. ad Att.
 14, 16. Ut mihi κατὰ μ. scriberes. “ Heyn. Hom.
 8, 510. Jacobs. Anth. 6, 77. 123. 283. 7, 347. 8, 30.
 Musgr. Herc. F. 350. Ruhnk. Ep. Cr. 74. ad Cha-
 rit. 301. Valck. Diatr. 168. Bergler. ad Alciph. 257.”
 Schæf. Mss.] AT Μίττος, τάξις, σειρά, τόνος,
 Hes. [Æolice βίττος, unde Lat. Vittæ, vide Salmas.
 Exerc. 174. et Schn. Lex. * “ Μιτοεργός, Leon.
 Tar. 9. Pierson. ad Herod. 464. Toup. Opusc. 1,
 417.” Schæf. Mss.] Μιτορράφης, Filo sutus, Epigr.
 [Anal. 2, 452. * Μιτοργία, Theod. Prodr. 409.
 “ Ad Charit. 546.” Schæf. Mss.]

[* Ἀμφίμιτος, J. Poll. 7, 57. 10, 38. * Βαρύμιτος,
 4, 59. “ Schol. Eur. Alc. 345.” Boiss. Mss. * “ Δί-
 μιτος, Hes. v. Διβόλους.” Wakef. Mss. * Εὔμιτος, Eur.
 Iph. T. 817. * “ Κατάμιτος, Fidibus tensus, unde
 ὄργανον κ., Instrumentum musicum fidibus tensum,
 si vera est Casauboni conjectura, Schweighæusero
 probata, ap. Athen. 176. Quo pertinet etiam aliud
 Comp. * Ἐπτάμιτος, Septem chordis tensus. Nempe
 * ἐπτάτυπον φόρμιγγα ap. Pind. Π. 2, 129. vet.
 Schol. ἐπτὰμ. κιθάραν interpr.” Schw. Mss.] Λεπτό-
 μιτος, Tenui licio s. filo textus, Subtili filo fa-
 ctus : Λεπτύμιτον φάρος, Eur. [Andr. 832.] Μονόμιτος,
 Simplicii licio s. filo textus. Πολύμιτος, Multis liciis
 textus, Plin. 8, 48. Plurimis vero liciis texere, quæ
 πολύμιτα appellant, Alexandria instituit. [Æsch.
 Suppl. 445. πέπλοι. * “ Πολυμιταρικός, Hes. v. Ποι-
 κιλτικὴν.” Routh. Mss.]

[* Μιτωδης, Textilis, Soph. Antig. 1222. Brunck.,
 olim * Μιτωδης.]

Μιτώ, Licia tendo, Fidibus tensis cano, Epigr. in
 cicadæ, Ὡς με πόνων ῥύσαιο παναγρόπνοιο μερίμνης,
 Ἀκρι μιτωσαμένη φθόγγον * ἐρωτοπλάνον. [“ Jacobs.
 Anth. 6, 123. 10, 29. Valck. Adoniaz. p. 372.”
 Schæf. Mss. Apud Hes. est Μίσσασθαι pro μιτώσα-
 σθαι, item ap. Phot., e Platone, a * “ Μίω, Valck. ad
 Herod. p. 66. Koen. ad Greg. Cor. 130.” Schæf.
 Mss. * “ Μίτωμα, Licium, Eust. 118, 41” Seager.
 Mss. “ Schol. Od. H. 107.” Wakef. Mss.]

ΜΙΤΡΑ, ἡ, Cinctus, Cingulum. Ab Hom. usur-
 patur pro Cingulo militari, lato, qua ilia et venter
 tegebatur : qualis fere ap. Juv. balteus, cum ait,
 ilia subter Cæcum vulnus habes, sed lato balteus
 auro Protegit. Schol. Homeri μίτραν dici scribit τὸ
 ἐσώτερον τῆς λαγύνης εἶλημα ἐρεοῦν, χαλκῷ ἐζωθεν πε-
 ριεϊλημένον : s. χαλκῇν λεπίδα, ἣν ζώννυνται περὶ
 τὸν κενεῶνα χάριν πλείονος ἀσφαλείας : ac qui εἶλημα
 laneum esse dicunt, ἀπὸ τῶν μίτων, i. e. a filis, devo-
 minatum μίτραν volunt, quasi μιτηράν : alii autem,
 quod sit περὶ τὰ ἴτρα ζώνη. Il. Δ. (216.) Λῦσε δὲ οἱ
 ζωστήρα παναίολον, ἡδ' ὑπένερθε Ζωμά τε καὶ μίτηρ
 τὴν χαλκῆς κάμον ἄνδρες : de Menelao sagitta per-
 cussio : cui ipsa sagitta paulo ante διὰ ζωστήρος ἐλή-
 λατο, καὶ διὰ θώρηκος, Μίτρης θ' ἦν ἐφόρει ἔρμα χρῆος,
 ἔρκος ἀκόντων : E. (857.) ἐπέρισε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη
 Νείατον εἰς κενεῶνα ὅθι ζωννύσκετο μίτηρ. A prosæ
 quoque Scriptt. in hac signif. usurpatum reperitur :
 Athen. (523.) de Siritis, Ἰδίως παρ' αὐτοῖς ἐπεχωρίασε
 φορεῖν ἀνθινούς χιτῶνας, οὓς ἐζώννυντο μίτρας πολυτε-
 λέσι· καὶ ἐκαλοῦντο διὰ τοῦτο ὑπὸ τῶν περιόικων μιτρο-
 χίτωνες, ἐπεὶ Ὅμηρος τοὺς ἀζώστους ἀμιτροχίτωνας κα-
 λεῖ. Ubi observa eum μίτραν et ζῶμα s. ζώνην, pro
 iisd. accipere : sc. pro Cinctu s. Cingulo quodam

Iato, aut etiam Fascia. Et mulier pariens, aut vir cum virgine congregiendi, *μίτραν λύειν* dicitur, ut Lat. Solvere cingulum : Festus, Cingulo nova nupta præcingebatur, quod vir in lecto solvebat, factum e lana ovis, et Solvere zonam. Apoll. Rh. 1, (287.) ὡς ἐπὶ μούνῳ Μίτρην πρῶτον ἐλυσσά καὶ ὕστατον : unde "Αρτεμὶς λυσισζώνη, cui consecrabant cingula mulieres de primo puerperio. Solvit etiam cingulum, qui virginem ducit : ut de pomo Hippomanis ap. Catull., Quod zonam solvit diu ligatam. Et Od. A. (244.) Λῦσε δὲ παρθενίην ζώνην. Sed de hoc loquendi genere vide plura in Λύω. || *Μίτρα* dicitur etiam ἐπὶ τῆς περὶ κεφαλὴν ταινίας, s. fasciās, Eust. citans ex Eur. (Hec. 924.) *μίτρας ἀναδέτοις ῥυθμίζεσθαι πλόκαμον*. Et ex Herod. *Μίτρας κατελίσχато*. Idem Eust. scribit quosdam dicere *μίτρας* esse *στεφάνους*, et proprie τοὺς ἀπὸ φασιῶν ἢ ὑπαιρῶν *στεφάνους* : ac fortassis tales *στεφάνους* esse *γυναικείους* : quemadmodum a Lat. quoque viris pariter et mulieribus *mitra* tribuitur. Juv., picta lupa barbara *mitra*. Et Virg. Copa Syriassa caput Graia redimita mitella : sicut vero Juv. pictam *mitram* dicit, ita Plin. 35, 9. Capita mulierum *mitris* versicoloribus operuit. Et Claudian. Teres *mitra*. Plut. Hellen. de sacerdote Herculis ap. Coos, *Γυναικείαν ἐνδεδυμένος ἐσθῆτα, καὶ τὴν κεφαλὴν ἀναδούμενος μίτρα κατάρχεται τῆς θυσίας*. Athen. (536.) de Demetrio rege, *Μίτρα δὲ χρυσόπαστος, ἣ καυσίαν ἀλουργῇ οὖσαν ἐσφιγγεν* : paulo ante vero de Alcibiade in patriam navigante, *Ἐσπεφάνωσε τὰς Ἀττικὰς τριήρεις θαλλῶ, καὶ μίτρας καὶ ταινίας*. Et (198.) de statua Bacchi, *Προσήρτηντο δὲ καὶ στέφανοι καὶ ταινίαι καὶ θύρσοι καὶ τύμπανα καὶ μίτραι*. || *Μίτρη* ab Hippocr. dicitur Tegmen vel tanquam Involutum quoddam, aut Epididymis : quæ est varicosus quidam tumor, summo didymo insidens, ut Gorr. annotat e Lex. Galeni : in quo tamen *μήτρη* scribitur : sicut vicissim ap. Hes. *μήτρα* pro *μίτρα* signif. κεφαλῆς διάδημα βαρβαρικόν. ["Toup. Append. in Theocr. 41. Opusc. 2, 249. Eichst. Epist. Cr. 5. ad Diod. S. 1, 250. Ruhnk. Ep. Cr. 73. 141. Græv. Lectt. Hes. 635. Wakef. S. Cr. 3, 58. ad Callim. 1, 12. 70. 188. 190. ad Lucian. 1, 207. Longus p. 6. Vill., ad Il. Δ. 137. Jacobs. Anth. 6, 251. 7, 60. 249. 274. 332. 8, 84. 9, 264. 289. 11, 33. 267. 352. Kuster. V. M. 7. ad Dionys. H. 1, 385. Heyn. Hom. 4, 579. 5, 126. 159. 7, 213. ad Charit. 504. Musgr. El. 162. Fascia qua caput obligatur, Diod. S. 2, 343. Jacobs. Anth. 12, 407. ad Callim. 1, 178. M. κατατιθέναι, Eichst. Quæst. 59." Schæf. Mss. Pind. O. 9, 125. N. 8, 25. Theocr. 17, 19.]

* ["*Μιτρογαθὺς, ὁ, ἢ, Brunck. ad Æsch. Pers. 43.*" Schæf. Mss.] *Μιτροφόρος*, *Mitram* gestans, *Mitrat*us, *Mitra* redimitus, Herod. 7, (62.) de Cissis, *Ἀντὶ δὲ τῶν πέλων μιτροφόροι ἔσαν*, Plut. Symp. 4. sub fin., de summo sacerdote Judæorum, M. τε προΐων ἐν ταῖς ἑορταῖς, καὶ νεβρίῳ χρυσόπαστον ἐνήμενος, χιτῶνα δὲ ποδὶρήν φορῶν. [Lobeck. Phryn. 645.] *Μιτρηφόρος* pro eod. Athen. (636.) e Diog. Tragici Seimele, *Καὶ τοὶ κλύω μὲν Ἀσιάδος μιτρηφόρους Κυβέλλας γυναικῆς παῖδας ὀλβίῳ Φρυγῶν, de sacerdotibus deæ Phrygiæ*. [Lobeck. l. c. "Jacobs. Anth. 6, 377. Huschk. Anal. 108. ad Diod. S. 1, 250. ad Herod. 539. (7, 62.) * *Μιτρηφορέω*, ibid. * *Μιτροφορέω*, Toup. Opusc. 1, 109. 2, 138. Emendd. 4, 419. ad Charit. 560." Schæf. Mss.] *Μιτροχίτων*, *ωνος*, *Tunicam mitra*, fascia, cinctu cingens, qui *μίτρα* appellatur : exemplum habes in *Μίτρα*. *Ἀμιτροχίτων*, Cujus tunica cincta non est *ἄζωστος*, ut Athen. supra in *Μίτρα* exp. Eust. vero *ἀμιτροχίτωνας* esse dicit non *ἄζωστος* simpliciter, nec enim *μίτρα* ab Hom. simpliciter pro *Ζονα* usurpari, sed τοὺς μὴ ὑποζωννυμένους *μίτρας* τοῖς χιτῶσιν, i. e. τοῖς θώραξιν, ἀλλ' ἅμα τῷ θώρακι συνηρημένην ἔχοντας καὶ τὴν *μίτραν* καὶ οὐ συμβλητὴν κατὰ τοὺς πολλοὺς : quosdam vero *ἀμιτροχίτωνας* accipere pro *κειμένους*, *Jacentes*, quasi jam ἐσκυλευμένους τὰς τε *μίτρας* τοὺς τε *χιτῶνας*. Il. Π. (419.) *Σαρπηδὼν ὡς οὖν ἴδ' ἀμιτροχίτωνας ἑταίρους Χέρσ' ὑπὸ Πατρόκλοιο δαμέντας*. *Αἰολομίτρης*, *Varietatem mitram habens*, *Versicolori pictave mitra* redimitus ; nam *Versicolore*m *mitram* dicit Plin. paulo ante, et Juv. *Pictam*. Theocr. (17, 19.) *Ἐδριάει Πέρ-*

σαισι βαρὺς θεὸς αἰολομίτρης, [al. —τραῖς.] "*Ἀμιτρος*, *Mitram* s. *Cingulum* non habens. Callim. "Hymno in Dian. (14. 43.) *Πάσας εἰνέεας, πάσας ἔτι παῖδας ἀμίτρος* : ubi Schol. exp. *ἄζωστος* et "*μὴ διαπαρθενομένης* : quia innuptæ, inquit, ibant "*discinctæ*, et *zonas* solvunt : *αἱ μέλλουσαι διαπαρθενεύεσθαι*." [* "*Διάμιτρος*, J. Poll. 4, 151. 154." Kall. Mss.] "*Δίμιτρον*, exp. *Duplex ligamen*. Sonat "*tamen potius Duplice zona* s. *tænia* vinctum." [*Δίμιτρος*, Plut. Demetrio 41. κανοία. * "*Δίμιτριος*, Herodian. Epimer. 265." Boiss. Mss. * *Ἐμίτρος*, Moschus 4, 98. "Toup. Opusc. 1, 90." Schæf. Mss.] *Θηλυμίτρης*, *Suidæ ὁ πόρνος* : sed videtur significare potius *Eum* qui mulierum more *mitra* redimitus est : ut sit convitium in hominem effeminatum, sicut Virg. Et *tunicæ manicas* et habent *redimicula mitræ* : et *μιτροχίτωνες* in *Siritas* delicatulos ; ac fasciis quæ *μίτραι* dicuntur, præcinctos. [Lucian. 1, 247. Lobeck. Phryn. 628. * *Θηλυμίτρίς*, Lucian. 3, 77. nott., Lobeck. Phryn. 628.]

[* *Μιτρηδὼν*, Nonn. D. 48, 340.]

[* *Μιτρίον*, Gl. *Mitella*.]

Μιτρώ, *Mitra* s. *Fascia circumdo*, *Cingo*, Noun. [Jo. 248, 16. 255, 26. "Jacobs. Anth. 6, 312. 11, 206. Wakef. S. Cr. 3, 56. 5, 151. Ruhnk. Ep. Cr. 170. Valek. Phœn. p. 253. Toup. Opusc. 1, 108. Musgr. Bacch. 697." Schæf. Mss. * *Ἀμίτρωτος*, Nonn. D. 35, 220. * "*Ἐμίτρωτος*, Musgr. El. 433." Schæf. Mss. * "*Ἀπομιτρώ*, *Mitram* depono, Philo J. 1, 562." Wakef. Mss. Inc. Levit. 21, 10.]

"*ΜΙΤΥΑΟΣ*, *Mutilus cornibus*, *Carens cornibus*. "Nam Schol. Theocr. *μιτύλαν αἶγα* esse dicit τὴν "*ἄκερων*, S, (86.) *Τήναν τὰν μιτύλαν δωσῶ τὰ δίδακτρά τοι αἶγα*. At *Μίτυλλον* *Lacedæmonios* vocare "*ἔσχατον νήπιον*, est ap. Hes." "*Μιτύλαν αἶγα*, e "*Theocr. afferunt pro Mutilam* : pro quo supra "*μιτύλαν*. Apud Hes. *oxytonως μιτύλον*, expositum "*ἔσχατον* : *νεκρον νήπιον, νέον*." [* *Μίτυλος*, ὁ *ἔσχατος*, Arcad. p. 55.]

"*ΜΙΤΥΣ*, *vos, ἢ, Vocab. rei apiariæ*. Aristot. H. "A. 9, 40. *Περὶ δὲ τὸ στόμα τοῦ σμήνους τὸ μὲν πρῶτον τῆς εἰσόδου περιλήπται μίτυν*, [Codd. *μήτυν* et *μύτυν*] "*ἢ δὲ συνεχὴς αἰοφὴ τούτῳ, πισσὸς κηρος, ἀμβλύτερον καὶ ἥττον φαρμακῶδες τῆς μίτυος*. "Ubi etiam addit τὴν *μίτυν* esse *μέλαν* *ικανῶς ὥσπερ ἀποκάθαρμα τοῦ κηροῦ, καὶ τὴν ὀσμὴν δριμύν*. Plin. id "*Commosin* videtur dicere, 11, 7." [Edd. autem Parm. et Vincent. *Mityn* s. *Metin* exhibent.]

"*MNA*, *ās, ἢ, Mina* : *Pondus* est quod ap. *Mediticos* *unciarum* *sedecim* fuit. Id quod patet e "*Diosc. qui in l. de Ponderibus et Mensuris scribit τὴν μνᾶν κατὰ τὴν ἱατρικὴν χρῆσιν αἰγεῖν οὐγγίας ις', τούτέστιν ὀκτὰς κρη'*. Verum ἡ *Ἀττικὴ μνᾶ* multo "*levior* est *Romana* : nam *centum* modo *drachmas* "*pendit*, ut e *Suida* apparet, qui scribit *centum drachmas* *facere minam* *unam* : item e *Plin. qui* "*21. c. ult., Mina*, inquit, *quam nostri Minam* *vocant*, *pendet drachmas Atticas* *centum* : *quinetiam* "*e Fanuio*, sic *canente*, *Mnan* *vocitant*, *nostrique* "*Minam* *dixere priores*. *Centum* *hæ sunt drachmæ*. "*Proinde cum Plin. verba Dioscoridis in Latinum* "*vertens, μνᾶν reddit Libram*, *proculdubio Atticam* "*intelligit*, *ceu drachmis tantum quatuor differentem* "*a libra Romana, quæ drachmarum est uonagintasex*. Eod. modo *mina* *usus* videtur *Philoxenus* "*Medicus*, dum ap. *Galen. τῶν κατὰ Γέννη l. 4. scribit, Κηροῦ δραχμὰς ρ'. ἢ μνᾶν ἐπιγράφει*. Gal. vero "*cum Crito minam scripsisset*, *dubitat quamnam* "*intelligat* : *locus* *is* *est l. 5. ejusd. operis*, cum "*inquit, φαίνεται δὲ καὶ ἐν ἄλλοις ρ' δραχμῶν βουλόμενος εἶναι τὴν μνᾶν*. Quoniam *vero Romæ egisse* "*Critonem* *constat*, *ut qui Cæsareus medicus fuerit*, "*dubium* *est an cum drachmas scribit*, *ut alii denarios* *intelligens*, *voluerit minam* *esse centum denariorum* : *tunc enim ab Attica mina multum, a* "*medica parum differret*. Sic autem ait Gal., *Δια-* "*πεφώνηται δὲ τοῖς περὶ τῶν σταθμῶν καὶ μέτρων γρά-* "*ψασιν, ὅπόσος ἐστὶν ὁ τῆς μνᾶς σταθμός' ἐνίων μὲν*

“ἐκκαίδεκα λεγόντων οὐγγίων εἶναι τὴν μνᾶν, ἐνίων A
 “δὲ εἴκοσι· ἐνίων δὲ καὶ διοριζομένων, καὶ τὴν μὲν
 “Ἀλεξανδρειωτικὴν εἴκοσι φασκόντων εἶναι οὐγγίων,
 “τὴν δὲ ἄλλην, ἐκκαίδεκα. Idem vero etiam l. 1.
 “dicit, Τινὲς μὲν οὖν εἴκοσι οὐγγίας ἔχειν φασὶ τὴν
 “μνᾶν, ἔνιοι δὲ ἐκκαίδεκα. Alexandrinam autem Me-
 “dicis in usu fuisse, Galen. indicat, recensens ex
 “Asclepiade emplastrum Moschionis veteris Medici,
 “sic scribentis, Λιθαργύρου μνᾶ μία· ἢ δὲ μνᾶ ἐπὶ
 “τοῦτου τοῦ φαρμάκου ἔχει ὀκτὰς ρξ. Itaque Gal.
 “addit, Καὶ κατὰ τοῦτο τὸ φάρμακον καὶ κατὰ τὸ ἐφε-
 “ξῆς αὐτῷ γεγραμμένον ρξ δραχμὰς φησὶν ἔχειν τὴν
 “μνᾶν· εὐδὴλον οὖν ὅτι Ἀλεξανδρειωτικὴν λέγει μνᾶν,
 “οὐγγίαν κ’ ἔχουσαν, ὅπως ἐκάστη τῶν οὐγγίων ἔχη
 “δραχμὰς ἢ· οὕτω γὰρ ξυμβήσεται τὰς ρξ δραχμὰς
 “ἔχειν τὴν μνᾶν. Hinc videmus Medicis aliis in usu
 “fuisse Atticam minam, aliis quam nominant Medi-
 “cam, aliis Alexandrinam: Atticam, potissimum iis
 “qui vel antequam populi Romani nomen et res
 “florerent, scripserunt, vel in Græcia agentes Ro-
 “mana pondera ignorarunt: Alexandrinam vero, iis B
 “qui Alexandriæ medicinam exercuerunt: Medicam
 “autem, quibus res Romanæ non fuerunt ignotæ.
 “Sed cum a Galeno nulla ratio sit indicata cur hæc
 “mina constituta sit, poterit forte ratio ista afferri
 “quod Medici qui Romæ egerunt, quia uterentur
 “Romanis ponderibus, utpote libra, uncia, denario,
 “quem Drachmam appellare solent, et scirent Atticis
 “minam esse centum drachmarum, scripserunt mi-
 “nam quoque esse centum drachmarum, denarios
 “intelligentes. Sic Crito videtur accepisse minam.
 “Alii referentes ad drachmam Atticam, qua dena-
 “rius quinta parte gravior est e Cleopatrarum senten-
 “tia, drachmas invenerunt Atticas centum vigin-
 “tiquinque tot denarios efficere: quæ drachmæ in
 “uncias collectæ, conficiunt sedecim, minus tribus
 “drachmis, quas non curarunt. Sic natam arbitror
 “medicam minam, quæ ead. et centum sit dena-
 “riorum, et drachmarum Atticarum centum vigin-
 “tiocto. Porro Alexandrinæ ratio est aut quod
 “drachmas gravioribus habuerint, si Polluci credimus, C
 “minas omnibus fuisse centum drachmarum, ipsas
 “vero drachmas pro earum gravitate vel levitate
 “variasse: aut quod mina, si Pollucis sententiam
 “non probamus, plures ap. eos quam centum
 “drachmas habuerit. Itaque si graviolem dra-
 “chmam fuisse putarimus, non semper quinque
 “drachmæ Alexandrinæ efficient octo Atticas: ha-
 “bebit enim una drachma Alexandrina sesquidra-
 “chmam Atticam et decimam ipsius partem: sin mina
 “plurimum fuit drachmarum quam centum, nemo
 “quot fuerint, nisi gravitate drachmæ prius cognita,
 “scire potest. Illud nobis satis sit, Alexandrinam
 “minam drachmas Atticas pendere centum sexa-
 “ginta. Gorr.” [“Bentl. Ep. ad Hemsterh. p. 83.
 “ad Charit. 286. ad Herod. 186. Cum gen. ἀργυρίου,
 “Valck. Adoniaz. p. 341.” Schæf. Mss. Schn. Lex.
 “et Suppl.”] “Μναῖος, ET Μναῖος, Minæ pondus
 “æquans, Tantum ponderans quantum mina. Xen.
 “Ἰππ. (4, 4.) p. 548. Λίθων στρογγύλων ἀμφιτόμων
 “ὅσον μναίων. Et ap. Suid. de Balearidum insu-
 “larum funditoribus, Μναίους λίθους ἔβαλον. Alio-
 “qui ponuntur etiam pro Minæ pretium æquans:
 “et neutro genere τὸ μναῖον s. μναῖον dicitur Minæ
 “pretium, Tantum quantum mina valet: ut ap.
 “Suid., Μναῖον διδοῦσι τοῦ κεραμίου ὑδρεῦσθαι τοῖς
 “ἐθέλουσι. Apud Eund. reperio Μναῖαῖον, et Δεκα-
 “μναῖαῖον: sed metuo ne perperam pro μναῖον et
 “δεκαμναῖον: præsertim cum ea non sint in Ms. Cod.,
 “et ap. Eund. sua serie scriptum sit δεκαμναῖον.
 “Eust. et tetrasyllabum Μναῖαῖος affert ex Aristot.
 “(de Cælo 4, 4.) ut μναῖαῖος λίθος, χαλκός, aut tale
 “quid, exponens: itidem μνᾶν ἰσθῶν, Minam pen-
 “dens, Minam ponderans.” [“Μναῖαῖος, Valck. A-
 “doniaz. p. 314. Μναῖος, Μναῖος, ad Diod. S. 2, 352.
 “401. et Add.” Schæf. Mss. Μναῖος, Μναῖαῖος, s.
 “Μναῖος, Aristot. H. A. 5, 15. et ap. Athen. 88.
 “Μναῖος, Μναῖαῖος, Lobeck. Phryn. 551. Schn. Lex.
 “Suppl.”] “Compositorum vero e μνᾶ præter μναῖος
 “est et alia terminatio, μνῶς sc. Dicitur enim Ἐξά-
 “μνους et Δεκάμνους, teste eod. Eust., pro ἑξαμναῖος

“et δεκαμναῖος.” [Vide Athen. 207. cum Animadv.
 “Schweigh.] “At pro μνᾶ Ionice Μνέα dicitur: ut
 “Μνέας εἴκοσι, Herod. Minas viginti.” [*“Μνέες,
 “Lucian. 3, 485.” Schæf. Mss.] “Δεκάμναῖος, Qui
 “decem minarum est: pro quo ET Δεκάμνους di-
 “citur, ut σταθμὸς δεκάμνους ap. Eust.” [ad Od. T.
 “p. 1878. fin. Ed. Rom.] “Δεκαμναῖον autem, sub-
 “stantive pro δέκα μναῖ, Decem minæ: ut Suid.
 “accipit h. in l. [e Polyb. 13, 2, 3.] Ὁψώνιον αὐτῷ
 “ἐξέθηκεν ὁ βασιλεὺς ἐκάστης ἡμέρας δεκαμναῖον τοῖς
 “δὲ ἐπὶ τινος ἡγεμονίας τεταγμένοι, μναῖαῖον.” [*Δε-
 “καμναῖος, Hes. v. Πέλεκυς. * Πεντεκαίδεκαμναῖος,
 “Philo Mechan. p. 98.] “Διμναῖος, Qui duarum
 “minarum est, Duarum minarum pretium æquans.
 “Aristot. Ec. 2, (5.) Τὸ σῶμα διμναῖον τιμήσασθαι,
 “Corpus duabus minis taxari. Dici potest et Δι-
 “μνον, ut δεκάμνον et πεντάμνον pro διμναῖον,
 “δεκαμναῖον, πενταμναῖον.” [Mathem. Vett. 69.
 “Apud Herod. 5, 77. editur Διμνέως (σφέας) ἀποτι-
 “μησάμενοι, ubi aut διμνως oportuit, aut διμναῖους.
 “Cf. J. Poll. 9, 56. ibique Interpr., ubi et *Εἰκοσί-
 “μνους s. *Εἰκοσίμνους.” Schw. Mss. *Εἰκοσίμνους,
 “Lobeck. Phryn. 534. Vide Εἰκοσίμνους.] “Ἡμίμναῖον,
 “Dimidium minæ, Dimidiata mina. Xen. (Ap. 2, 5,
 “2.) Ὁ μὲν πού τῶν οἰκετῶν δύο μνῶν ἀξίος ἐστίν, ὁ δὲ
 “οὐδ’ ἡμίμναῖον. Plut. Lyc. (12.) Ἡμίμναῖα [*Ἡ-
 “μίμνεα] “πέντε σίκων, Duas minas cum dimidia:”
 “[Pomp. 33.] “At τρίτον ἡμίμναῖον vocant δύο καὶ
 “ἡμίσειαν μνᾶν, teste J. Poll. 9,” [56. Ἡμίμναῖον,
 “*Ἡμίμνον, Lobeck. Phryn. 554. Galen. 4. p. 774.
 “*Ἡμίμνεον, Porph. Abst. 4, 4. *Πεντάμνους, J. Poll.
 “l. c. *Πεντάμνον, τὸ, Quinque libræ, Athen. 148.
 “*Πεντηκονταμναῖος, Tzetz. Chil. 1, 581.” Elber-
 “ling. Mss. *Τετραμναῖος, Diod. S. 3, 25. Lobeck.
 “Phryn. 553. *Τριακονταμναῖος, Polyb. 9, 41, 8.
 “*Μναδάριον, demin., Diphilus ap. Anecd. Bekkeri
 “p. 108.]

“MNAAS, Capra quæ mulgetur. Hes. enim
 “μναάδας dici tradit τὰς ἀμελγομένας αἰγας.”

MNAOMAI, ἡσομαι, ἡμαι, aor. 1. ἐμνήσθην,
 quæ tempora multo sunt usitatiora quam præsens,
 Memoro, Commemoro, Mentionem facio. Il. B.
 (492.) Εἰ μὴ Ὀλυμπιάδες Μοῦσαι Διὸς αἰγυγχοῖο
 Θυγατέρες μνησαίαθ’ ὅσοι ὑπὸ Ἴλιον ἦλθον, Nisi Musæ
 commemorarint quot ad Ilium venerunt: vel, Nisi
 Musæ memorarint: ut dixit Virg. Musa, mihi causas
 memora quo numine læso — regina deum impulerit.
 Sed hac in signif. jungitur etiam genitivo, idque vel
 solo, vel interjecta præp. περί. Item accusativo,
 et eo quidem itidem solo, vel interjecta præp. ἀμφί:
 quæ tamen constr. rarissima est, nisi me fallit me-
 moria, ut contra constr. illa cum gen. solo est fre-
 quentissima, ap. prosæ etiam Scriptt. Dionys. Alex.
 suum de Situ Orbis poemation ita auspicatur, Ἀρχό-
 μενος γαῖαν τε καὶ εὐρέα πόντον ἀεΐδειν, Καὶ ποταμὸν
 πόλιός τε, καὶ ἀνδρῶν ἄκριτα φύλα, Μνήσομαι Ὀκεα-
 νοῖο βαθυρρόου. Herod., Μνήσασθαι περὶ παιδός, Fi-
 lii mentionem facere, [cf. 1, 36.] Cum accus. autem,
 ut ἄλλα μεμνῶμεθα, ex (Od. E. 168.) Sic Apoll. Rb.
 initio libri 1. Argon. Ἀρχόμενος σέο, Φοῖβε, παλαι-
 γενέων κλέα φωτῶν Μνήσομαι, i. e., ut exp. Schol.,
 eis μνήμην ἀξῶ τὰ ἐνδοξα τῶν Ἀργοναυτῶν ἔργα. Hom.
 in principio Hymni qui Βάκχος vel Ἀηστὰι inscribitur,
 Ἀμφὶ Διώνυσον Σεμέλης ἐρικυδέος υἱὸν Μνήσομαι,
 ὡς ἐφάνη παρὰ τιν’ ἀλὸς ἀπρυγέτοιο. Sed hanc constr.
 rarissimam esse puto, uti dixi; atque adeo ne hic
 quidem μνήσομαι ἀμφὶ Διώνυσον esse existimo pro
 μνήσομαι Διωνύσου: sed ita intelligo, μνήσομαι τοῦτον
 ἀμφὶ Διώνυσον: perinde ac si diceretur, ἐκ τῶν περὶ
 Διωνύσου, scribitur autem ibi per w propter metrum,
 λεγομένων τοῦτό ἐστιν οὗ πρώτου μνήσομαι. At
 constr. cum gen. frequentissima est omnium, uti
 dixi, et quidem solutæ etiam orationi, Thuc. 3. Τού-
 των μνησθήσομαι, Demosth. Ἐάν μνησθῶ τινῶν ὀνόματι,
 Plut. (9, 417.) Ἐπεριέων δὲ κομίδῃ μνησθεὶς ἐν παρέρ-
 γῳ, καὶ παρασιωπήσας μέγα κατόρθωμα. Sic παλαι-
 ῶν πράξεων μέμνηται, Xen. (Ap. 2, 1, 33.) Et μνη-
 σθῆναι τινος πρὸς τινι, (K. II. 1, 4, 12.) Sed et cum
 περὶ ap. Thuc., necnon ap. Plat.

Μνάομαι, Memor sum, Recordor, Reminiscor, II. A Π. (771.) "Ὡς Τρῶες καὶ Ἀχαιοὶ ἐπ' ἀλλήλοισι θορόντες Ἀῖον, οὐδ' ἕτεροι μνώνοντ' ὀλοοῖτο φόβοιο, Apoll. Rh. 2, (861.) οὔτε τι σίτου Μνώνοντ' οὔτε ποτοῖο : (1, 518.) ἐμνώνοντο ὕπνου. Apud Hom. et cum φύγαδε, II. Π. (697.) οἱ δ' ἄλλοι φύγαδ' ἐμνώνοντο ἕκαστος, pro ἐμνώνοντο φυγῆς : proprie autem sonat ἐμνώνοντο ἐς φυγὴν, quam constr. miratur et ipse Eust. Item μνώω ap. Eund., Memento. Observandi sunt autem hi II., quod rarus aliqui sit usus verbi in præs., aut præt. imperf., cum istam signif. habet. Sunt porro oqui hæc deducant a **THEMATE** Μνώομαι, cum alioqui dici constet per epenth. τοῦ ο, sicut alia pleaque. At PRÆT. Μέννημαι, et aor. ἐμνησάμην frequenti sunt in usu, II. Ψ. (648.) "Ὡς μὲν αἰὲ μέρμησαι ἐνέος : Ω. (3.) αὐτὰρ Ἀχιλλεύς Κλαῖε φίλον ἐτάρου μεμνημένος. Et cum accus. II. Ζ. (222.) Τυδέα δ' οὐ μέμνημαι. Et cum infin., ut μέμνηντο ἀλεξέμεναι : sicut Lat. Memento hoc facere. In aor. autem, ut ἐμνήσατο σίτου, et δόρπον μνησώμεθα. Item μνησώμεθα χάρμης, et μνήσασθε ἀλκῆς : quæ dicuntur pro Animari ad pugnam, Erigi animo ad pugnam. Quidam vero interpr. Strenue pugnare. Sed de hoc genere loquendi et similibus alibi disserui. At μεμνήσθαι πατρὸς καὶ μητρὸς, ex (Od. Δ. 266.) pro Curam gerere patris et matris. De qua signif. lege Eust.

Μέννημαι in soluta etiam oratione passim occurrit in signif. præs. sicut Lat. Memini : nec tantum cum gen. et accus., sicut et in exemplis modo cc. ex Hom., sed et cum partic. : ut Μέννημαι ἀκούσας ποτὲ σου, Xen. (K. Π. 1, 6, 3.) Sic μέμνημαι ἐλθὼν, Eur. (Hec. 244.) Interdum cum gen. s. accus. personæ habente itidem partic. : Μέννημαι καὶ τοῦτό σου λέγοντος, Xen. K. Π. 1, (6, 8.) Et Μέννημαι σε λέγοντα, Dem. At vero μέμνησ' ὅπως Εὐ μοι στομώσεις αὐτόν, quidam interpr. ap. Aristoph. (N. 1107.) Cura ut, Da operam ut. Sed et in aliis modis, ut μεμνήμην : unde μεμνήτο ap. Eund. Πλ. (991.) "Ἰνα τοῦμόν ἱμάτιον φορῶν μεμνήτο μου. Affert autem Etm. et μεμνοῖτο e Cratino, item μεμνώτο e Xen. (K. Π. 1, 6, 3.) sicut μεμνώτω ex Hom. (II. Ψ. 361.) necnon μεμναίω Dorice e Pind. At in subj. ἐάν μέμνη, e Plut. Si memineris, et μεμνώμεθα ex (Od. Ξ. 168.) ac Soph. (Ced. T. 49.) Item μέμνη pro μέμνησαι, II. O. (18.) Sed η habet subscriptum ap. Eust. quoque.

At Μνάω, pro μνάσθαι ποιῶ, s. potius μνησθῆναι, nam μνάσθαι vix reperiri arbitror, Meminisse facio, Recordari, Reminisci, In memoriam revoco, redigo. Vel, Commonefacio, Admoneo. Od. M. (38.) σὺ δ' ἄκουσον "Ὡς τοι ἐγὼν ἐρέω* μνήσει δέ σε καὶ θεὸς αὐτός. Et II. A. (407.) Τῶν νῦν μιν μνήσασα παρέξεο, καὶ λάβε γούνων.

Μνάομαι habet et aliam signif., de qua dicam infra. "Μνώομαι, poetice pro μνώμαι, Memini, Recordor, In mentem mihi venit. II. B. (686.) Οὐ πολέμου μνώνοντο δυσηχέος. Sic Apoll. Rh. 2, (862.) οὔτε τι σίτου Μνώνοντ' οὐδὲ ποτοῖο. Ibid. ὕπνου μνώνοντο. Rursum ap. Hom. extat imperat. μνώω pro μνώ, Memineris, Memento : necnon particip. μνώμενος pro μνώμενος, Od. O. (399.) Κῆδεσι μνωμένω τερπώμεθα, Ærurnarum recordatione et commemoratione nos oblectemus. Vide supra.

[“Μνάομαι, Gesner. Ind. Orph. v. Μεμνήσθαι, ad Xen. Eph. 283. Lennep. ad Phal. 154. Diod. S. 1, 327. Brunck. Trach. 1138. Wakef. 1136. Heyn. Hom. 5, 694. Nicias 4. Wolf. Proleg. 242. De constr., Heyn. Hom. 8, 432. Μν. περί τινος, 6, 260. Schol. Soph. Aj. 573. Lob., Demosth. 1415, 20. Μέννημαι, de constr., Heyn. Hom. 5, 234. 648. Lobeck. Aj. p. 331. Seq. particip., ad Xen. Cæc. 2, 11. Εἶγε μέμνημαι, ad Lucian. 1, 762. Μέννημαι παῖς ὢν, Spalding. ad Quintil. 3. p. 235. Heindorf. ad Plat. Charm. 64. ad Horat. Sat. p. 273. Μέννη, Koen. ad Greg. Cor. 192. Heyn. Hom. 7, 7. Phryn. Ecl. 159. ad Charit. 602. Μέννηαι, Heyn. Hom. 8, 198. 431. Μῆκέτι μεμνήμεθα, Ne ultra meminerimus, Lucian. 1, 324. Μεμνήμην, Heyn. Hom. 8, 747. Μεμνήτο, optat., Xen. K. Π. p. 98. Μεμνημένος,

Theocr. 3, 28. Ammon. 95. Aristoph. Eip. 1275. Μεμνήσομαι, Brunck. ad Eur. Med. 932. Μνησθήσομαι, μεμνήσομαι, Porson. p. 70. Μηδαμῶς μεμνώμεθα, Soph. Cæd. T. 49. ad Herod. 532. Μνήσομαι, Ammon. 129. Μνήστο, Heyn. Hom. 8, 696. Μεμνέωτο, 431. Wolf. Proleg. 280. Φύγαδε μνώνοντο, Heyn. Hom. 7, 256. Μνώομαι, Brunck. Apoll. Rh. 177. Μνάω, ad Charit. 375. Musgr. Ion. 286. Jacobs. Anth. 12, 45. 51. Heyn. Hom. 4, 286. *Μνηστέον, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 315. Kuster. Aristoph. 16. Dionys. H. 5, 238.” Schæf. Mss.]

Μνήμα, τὸ, Id quo nobis res aliqua in memoriam revocatur, Quod nos alicujus recordari facit. Adeo ut perinde sit ac si a Reminiscor dicat quis Reminiscimentum, liceat enim mihi multa hujusmodi in tyrouum gratiam fingere. Sed Lat. vel Monumentum dicunt, vel Mnemosynum, a Græcis mutuati. Od. O. (126.) Μνήμ' Ἑλένης χειρῶν. Sic II. Ψ. (619.) Πατρόκλοιο τάφον μνήμ' ἔμμεναι, ubi Eust. exp. μνήμην, addens, καὶ ἰδιωτικῶς εἰπεῖν, ὑπόμνησιν. || At in prosa Sepulcrum : ad quam signif. restringi itidem Monumentum a Latinis, notissimum est. Xen. (K. Π. 7, 3, 6.) Τὸ μ. μέχρι τοῦ νῦν τῶν εἰσὶν ὀφθῶν κεχῶσθαι λέγεται. Et μνήματα plur. Dem. [297. 1307. 1311. “Musgr. Tro. 39. Jacobs. Anth. 11, 230. 12, 253. 302. Ammon. 95. I. q. μνήμη, Theognis 114. Sepulcrum, Toup. Opusc. 1, 428. Huschk. Anal. 129. Porson. Or. 1051.” Schæf. Mss. *Μνημάτιον, Parvum monumentum, Athen. 472.] Μνηματίτης, q. d. Sepulcralis : μ. λόγος, Oratio quæ habetur super sepulcro, Oratio funebris : ut ἀπὸ τοῦ τάφου dicitur ὁ ἐπιτάφιος, et ἀπὸ τοῦ τύμβου, itidem ἐπιτύμβιος, Eust. [“Jacobs. Anth. 7, 121.” Schæf. Mss.]

Μνήμη, ἡ, Memoria, Mentio, Thuc. 2, (87.) Φόβος γὰρ μνήμην ἐκπλήσσει. Et ὡς μνήμης ἔχοι, ap. Eund., Prout meminisset. Item φέρειν διὰ μνήμης, Memoria tenere, Herodian. (2, 2, 19.) : Dem. autem (273.) dixit, Ἀλλ' οὐ τίθεται ταῦτα παρ' ὑμῖν εἰς ἀκριβῆ μνήμην, Synes. Σφόδρα διὰ μνήμης ἡμῖν ἀνδρὸς γενομένου. Exp. Memoria et in his loquendi generibus : Ἐφ' ὅσον ἀνθρώπων μνήμη ἐφικνεῖται, Xen. K. Π. 5, (5, 4.) Et, Καὶ τῆς ἐκείνων ἀρετῆς μνήμην εἰς ἅπαντα τὸν χρόνον καταλιπεῖν, Isocr. Paneg. Item, ἀπὸ μνήμης εἰπεῖν, Memoriter vel A memoria exponere, Bud. e Cic. Quinetiam ὁ τῆς ὀσίας μνήμης a Synesio sic dicitur, ut a quibusdam Christianis Scriptt., Vir sanctæ vel piæ memoriæ. At vero pro Mentio : ut, Μνήμην ποιήσομαι, Herod. (1, 15.) Mentionem faciam. Sic videtur reddendum potius in isto etiam I. Synesii, Δι' εὐφῆμον μνήμης τὴν σὴν ἄγοντι σεμνοπρέπειαν : ut ἀγειν διὰ μνήμης εὐφῆμον sit Honorifica mentione proseguiri. Quidam tamen interpr. Per honorificam memoriam celebrare. || At μνήμαι κυπαρίττιναι, Bud. e Plat. pro Monumenta, Præcepta in cupresso incisa. Item μνήμαι ἐν μέτροις, VV. LL. ex Aristot. pro Decantationes per carmina. [“Thom. M. 618. ad Charit. 504. Markl. Iph. p. 41. 210. Wakef. Phil. 194. ad Ammon. 56. 95. Conf. c. γνώμη, Boiss. Philostr. 544. Μνήμην, 367. Μν. ὑπὲρ, ad Diod. S. 1, 558. Μν. ποιέσθαι, Kuster. V. M. 51. 93. De constr., ad Herod. 288. Εἰς μνήμην λαμβάνω, Thom. M. 57. Ἐν μν. γίνεσθαι, Villosion. ad Long. 162. Ἐπὶ μνήμης φέρειν, D. R. ad Longin. 243. Μν. τίθεσθαι τινος, Eur. Phœn. 1579. Mentio, Commemoratio, Hemst. ad Hesych. Epist. ad Eulog. not. 25. Μνήμας πόλεων, Dionys. H. 3, 1648. interpr. Imagines urbium.” Schæf. Mss.] “Μναμοσύρειν, Hesychio τὸ ἐπιτηρεῖν “ἢ μεμνήσθαι τινος.”

Μνημεῖον, ET Μνημεῖον, i. q. μνήμα in ea signif., quam ex Hom. protuli. Potest autem reddi Monumentum cum aliis in II., tum in his Isocratis : in Bus. Enc. Ἀλλ' ὥθη δειν καὶ τῆς ἀρετῆς τῆς αὐτοῦ μνημεῖον εἰς ἅπαντα τὸν χρόνον καταλιπεῖν. In Or. ad Phil. Τρόπαιον μὲν τῶν βαρβάρων, μνημεῖον δὲ τῆς ἀρετῆς αὐτῶν. Ut autem illud μνήμα accipitur etiam pro Sepulcro, ad quam signif. restringitur et Monumentum, uti dixi, sic et μνημεῖον, teste Suida. Affertur et pro Loco secretiore domus, in quo pretiosissima quæque asservantur, ex h. Dionis I. in Antonio, Εἰς τὸ μ. ἐσέδραμε. At μνημεῖον Poëtis est in usu : exp.

autem *μνημῆια* Suid. *μνημόσυνα*. ["*Μνημεῖον*, Ammon. 95. ad Phalar. 276. ad Diod. S. 1, 448. Musgr. Tro. 39. Jacobs. Anth. 12, 253. Heindorf. ad Plat. Phædr. 206." Schæf. Mss.]

Μνήμων, *ονος*, *ὁ*, *ἡ*, Memor, Qui recordatur (alicujus rei,) Od. Φ. (95.) Καὶ γὰρ *μνήμων* εἰμί. Item Memoria valens, *μνημονικός*, unde ei opp. *ἐπιλήσμων* ap. Aristoph. (N. 485.) i. e. Obliviosus. || *Μνήμων φόρτον*, Eust. ap. Hom. (Od. Θ. 163.) exp. *γραμματεὺς*, addens, *ἦτοι* * *ἀποσημάντωρ διὰ γραμμάτων, λογιστῆς, ἐπιμελητῆς*. Hinc autem ap. Homeri posteros compositi nominis *ἱερομνήμων* originem sumsimo existimo. Quod autem cum alibi, tum in VV. LL. annotatur *μνήμονας* et *ἱερομνήμονας* pro iisd. poni, idque testari Schol. Aristoph. (N. 619.) id vero, ut alia infinita, falso ibi annotatur, si bene perpendantur et intelligantur illius verba, dicentis *ἱερομνήμονας* vocari quasi *ιερεῖς γραμματεῖς*: quod *μνήμονες* dicti fuerint *γραμματεῖς*, ut apparet ex isto Hom. I., *Φόρτου τὲ μνήμων καὶ ἐπίσκοπος ἦσιν ὁδάλων*. Est autem hic versus ille ipse, in quo nomini *μνήμων* signif. illam ab Eust. tribui dixi. De *ἱερομνήμονες* dictum fuit in *Ἱερὸς*. ["Stanl. Eum. 386. Consiliarius, Inspector, Potter. ad Lycophr. p. 1440. De ira, Heyn. ad Virg. Æn. 1, 4. *Μν. συμπίτης*, Jacobs. Anth. 8, 20. *Μν. τινὸς*, Fabric. Bibl. Gr. 1. p. 10. Harl. *Μν. φόρτου*, Wolf. Proleg. Hom. 89." Schæf. Mss. Ptolem. Hephaest. c. 1. Eust. ad Od. A. p. 453. Aristot. Polit. 6, 8.] *DORICE* *Μνάμων* pro *μνήμων*, Memor, Prov. *Μισὼ μνάμονα συμπίταν*, de quo lege Erasmus in his Proverbialibus verbis Lat., Odi memorem compositorem, ubi inter alia tradit *μνάμονας* secundum quosdam dictos, quos Lat. Modiperatores appellarint. Lege et Eust.: [cf. Lucian. 3, 420. * *Μνημόνως*, Ælian. H. A. 13, 22.] *Ἀειμνήμων*, q. d. Semper memor, Qui nunquam obliviscitur, Bud. ex Aristot. *Ἀειμνήμονες καὶ εὐφρεῖς*. Sed suspectus esse hic l. possit. *Ἀμνήμων*, Immemor, Memoria non valens, Obliviosus: *Δυσμαθεῖς δὲ ἅμα καὶ ἀμνήμονες*, Plato Epist. Annotatur autem a Cæl. Rhod. *ἀμνήμονας* in Cnido dictos etiam Sexaginta viros delectos ex optimatibus, velut *ἐπισκόπους*, ad quos de maximis rebus referrent: ac nomen hoc illos accepisse διὰ τὸ ἀνυπεύθυνον, quia in iudicium non vocabantur; aut velut *πολυμνήμονας*: quæ transtulit e Plut. Hellenicis Quæst. quo te remitto: ["Eur. Phœn. 64. Phalar. 288. 316. Archimel. 2." Schæf. Mss. Apoll. Rh. 2, 471. Pind. I. 7, 23. Oblitus, Anal. 2, 64. Κέλση ἀμν.] *Ἀμνημόνως*, Sine recordatione. Et *ἀ*. *ἔχειν* pro *ἀμνήμονα εἶναι*, Immemorem s. Oblitum esse. Exp. *ἀμνημόνως* et Obliviose. ["*Ἀμνημονέστερον*, Tzetz. Ch. 1, 847." Boiss.] "*Ἀμνημονῆς*, *ὁ*, *ἡ*, Immemor, VV. LL. Sed procul dubio mendosum est." ["*Ἀμνήμονος ἡμέρα*, Gl. Insollicitus dies.] "*Ἀμνημόσυνη*, Oblivio, s. Immemor oblivio, Non meminisse." [Socr. Epist. 14. Porphy. ap. Stob. Ecl. Phys. p. 1036. "Musgr. Ion. 1100. Wakef. 1119. * *Ἀμνημονικός*, ad Charit. 679." Schæf. Mss.] "*Ἀμναμος*, *ὁ*, *Νεπος*: *ἀπόγονος* Suidæ et Etym. "qui ἐπὶ τῶν προβάτων proprie dici ajunt, utpote derivatum ab *ἀμνός*. Apud J. Poll. 3. c. 2. scriptum *ἀμνάμονες*, expositum et ipsum ab eo *ἀπόγονοι*, *ἐκγονοι*, *οἱ καταβαίνοντες*: sed mere poeti-cum esse ait. Forsan autem *ἀμναμοι* et *ἀμνάμονες*, "*Dorice* pro *ἀμνημοι* et *ἀμνήμονες*, dicuntur, quia "*seri nepotes et posteritas progenitorum non meminit*." ["*Ἀμναμος*, Lycophr. 144. 872. 1227.] "*Ἀμνημονέω*, Immemor sum, Thuc. 3. (54.) "*Ὦν οὐκ εἰκὸς ἀμνημονεῖν*, Lucian. (1, 164.) "*Ἡμεῖς δὲ ἀχάριστοι ἂν εἴημεν ἀμνημονοῦντες*. ["Ad Charit. 679. Cattier. Gazoph. 15. ad Lucian. 2, 26. * *Ἀμνημονέω*, ibid. ad Charit. l. c." Schæf. Mss. Plut. 8, 416. Lobeck. Phryn. 566.] AT VERO *Μνημόνια* *ζητήματα* fuerunt dictæ Quædam quæstiones convivales, a Theodecte quodam Sophista nomine hoc donatæ, quod ille valde in iis celebratus *μνημονικός* esset. Ita J. Poll. [6, 108. ubi hodie legitur * *Μνημόνειος*. * *Εὐμνήμων*, unde * *Εὐμνημονεστέρως ἔχειν*, Memoria facilius teneri, Xen. Ag. 11, 1.] *Πολυμνήμων*, Multarum rerum memor, Multum memoria valens. [Plut. 7, 172. * *Προμνάμων*,

* *Συμπρομνάμων*, Magistratus ap. Acharnenses, Inscr. post Holstenii Epist. p. 418. Vide Schn. Lex. Suppl.] *INDE* et *Μνημονικός*, Memoria valens: ut, *Εἰ μνημονικός εἶ*, Aristoph. (N. 483.) qui ei opp. *ἐπιλήσμων*. Et τὸ *μν. ἔχειν*, Xen. (Œc. 9, 11.) Valere memoria, Bud. qui *ΕΤΙΔΑΜ Μνημονικῶς ἔχειν* affert pro Memor esse, Meminisse, sed tantum e Gaza. Sic autem et *μνημονικός* interdum simpliciter pro Memor: unde *μνημονικώτερος*, ap. Synes. Magis memor. Et τὸ *μν. τῆς μαθήσεως μέρος*, e Plut. de Lib. Educ. Pars recordatrix. Item Ad memoriam pertinens: *ἀμάρτημα*, Lapsus memoriæ, Erratum memoriæ, Bud. e Cic. ["*Τὸ μν.*, Jacobs. Anth. 6, 236. Schneid. Præf. Anab. xxxv. Heindorf. ad Plat. Hipp. 134." Schæf. Mss. *Τὰ μν.*, Artificiosa memoria, Cic. ad Herenn. 3, 16. Aristot. de Anima 3, 3. ad Xen. Symp. 4, 62. *Μνημονικῶς*, Dem. 1383. Sext. Emp. 438.]

Μνημονεύω, i. e. *μνήμων εἰμί*, Memor sum, Memoria teneo, Memini. Cum gen., sicut et *μémνημαι*, ap. Lucian. (1, 500.) Sic Athen. *Εἴ γε τῆς φωνῆς μνημονεύει*. Plut. Othone, *Μνημονεύειν τῆς ἀφέσεως*. Et in Sympos. p. 1176. meæ Ed., *Ἐνταῦθα δὲ καὶ τοῦ Σωκράτους ἅμα μνημονευτέον*. E Phalar. et cum dat. personæ, sequente gen. rei, *Μνημονεύω σοι τῆς χάριτος*, pro Memor sum tui beneficii, VV. LL. Vide *Ἀπομνημονεύω*. Dem. autem accusativo jungit, non semel. Sic et Isocr. *Ἐὰν τὰ παρεληλυθότα μνημονεύης, ἀμεινον καὶ περὶ τῶν μελλόντων βουλευσῇ*, Si in memoriā revoces præterita, Si recorderis præterita. Sed et *μνημονεύω ὅτι*, Dem. Item cum partic. ap. Plut. *Ἀνεγνωκῶς ἔφη μνημονεύειν*. || Memoro, Memoriæ prodo; Commemoro, Mentionem facio, qua in signif. Memini itidem ponitur a Lat. Athen. (101.) *Τῆς δὲ διαφορᾶς τῆς περὶ τὴν ἐκτομίδα μνημονεύει Ἰππαρχος, ἐν τούτοις*. Plut. Themist. *Οὐ καὶ Πλάτων μνημονεύει*: (8, 497.) *Ἀπλήστως ἔχουσι τοῦ διηγεῖσθαι καὶ μνημονεύειν*. Et *μνημονοῦμαι*, Memoror: unde *μνημονουμένους* dixit Isocr. in Pan. *Ἀλλὰ τὰς διὰ τὸ μέγεθος ὑπὸ πάντων ἀνθρώπων καὶ πάλοι καὶ νῦν καὶ πανταχοῦ καὶ λεγομένας καὶ μνημονουμένας*: sc. *εὐεργεσίας*. Bud. ap. Eund. *μνημονεύεσθαι* vertit Celebrari, In ore haberi. ["Lennep. ad Phal. 153. ad Charit. 279. Jacobs. Anth. 7, 335. Boiss. Philostr. 78. 457. 607." Schæf. Mss.] "*Μναμενὼν*, Dorice pro *μνημ.*, ut *μνάμων*." "*Μνημονευτέον*, Meminisse oportet." *Μνημόνευμα*, Res quæ memoriæ mandatur, memoria tenetur, q. d. Recordamentum, a Recordor, Lucian. de Saltat. (44.) *Καὶ τὰ ἐν Νεμέᾳ δέ, ἢ Ὑψιπύλῃ καὶ Ἀρχέμορος, ἀναγκαῖα τῷ ὀρχηστῇ μνημονεύματα*, q. d. Hæc sunt, quibus ejus memoria instructa esse debet, quæ ejus memoria velut in numerato habere debet. Dixerat enim paulo ante Lucian., antequam sc. ad catalogum horum *μνημονευμάτων* veniret, *Ἡ δὲ πᾶσα τῷ ἔργῳ χορηγία, ἢ παλαιὰ ἱστορία ἐστίν, ὡς προεῖπον, καὶ ἡ πρόχειρος αὐτῆς μνήμη τε καὶ μετ' εὐπρεπείας ἐπιδείξις*: quare non possum ei assentiri, qui *μνημονεύματα* in l. illo interpr. Monumenta. Aristot. Rhet. 1, (3, 13.) in enumeratione rerum honestarum, *Καὶ τὰ μν., καὶ τὰ μάλλον, μάλλον καὶ ἂ μὴ ζῶντι ἔπεται, καὶ οἷς τιμὴ ἀκολουθεῖ καὶ τὰ περιττὰ, καὶ τὰ μόνῳ ὑπάρχοντα, καλλίω· εὐμνημονευτότερα γάρ*: in q. l. hæc scribit P. Victorius, *Μνημονεύματα*, nisi fallor, appellat elogia, et quæ memoriā alicujus ornant. Plut. in Commentario quo disputat oportere Senem in Republ. versari, videtur appellasse Rem quæ memoria repetitur: quod Cic. sæpe Recordationem vocat, *Θεάμα δὲ καὶ μν., καὶ διανόημα τῶν ὄντων*, et quæ sequuntur. Non me tamen fugit, legi in excusis quibusdam *μνημονευτὰ*, cum tamen in reliquis et impressis formis et scriptis libris invenerim *μνημονεύματα*. Quare tantum consensum eorum damnare, consilium non fuit. Qui ita emendarunt, videntur hoc verbum sic cepisse quasi valeat, Quæ feruntur, prædicantur. Ubi tamen res efficientes voluptatis hoc ipso in libro infra indicat, *μνημονευτὰ* vocat. Quæ memoria adhuc retinemus, vetera facta dictave quæ recordamur: *Τὰ μὲν οὖν μν. ἡδέα ἐστίν*. Quod vero ad sententiam pertinet: Et ea, inquit, quæ memoriā alicujus colunt, et famam extingui non pa-

tiuntur, vel quæ ferenda et prædicanda sunt, honesta sunt, necnon quæ magis hujusmodi, magis honesta. Sunt etiam scripti nonnulli, in quibus mutato ordine posteriorum verborum, Καὶ μᾶλλον τὰ μᾶλλον legatur, cum alii, et in iis antiquissimus, receptam lectionem sequantur. Hæc ille. [Mosch. ap. Stob. Eclog. 244. Plut. 9, 144. Eratosth. Cat. 41.] Ut autem Μνημόνευμα fit a præter. pass. sic Μνημονεύς a tertio, de quo lege quæ dicta fuerunt in proxime præcedente Μνημόνευμα. [Strabo 1. p. 35. Sieb., sed perperam pro εὐμν. * “Αειμνημόνευτος, Nunquam oblitus, Quod nunquam oblivioni traditur, Chrys. in Ps. 100. T. 1. p. 926, 25.” Seager. Mss. Joseph. A. J. 17, 6, 2.] “Αμνημόνευτος, Immemoratus: h. e. Non memoratus, Cujus mentio facta non est, Silentio præteritus. Bud. Comm. p. 68. Senatores ἀμνημονεύτους dici ait Præteritos a censoribus, quorum meminit Festus, ut ἀποδοκιμασμένοι sunt qui Ejecti dicuntur Latine et Senatu vel ordine moti. Filium etiam præteritum et inofficioso testamento exhæredatum, ἀμνημόνευτον vocari ajunt, ut et παραμεληθέντα.” [Dionys. H. 139, 25. Eur. Iph. T. 1419. * Δυσμνημόνευτος, Plato Timæo 398. Diod. S. 1. p. 3, 6.] Εὐμνημόνευτος, Qui facile memoria tenetur, Memoratu facilis: Vict. in Aristot. l. c. εὐμνημονεύότερα interpr. Quæ magis memorantur, magisque quam alia sermone omnium famæque celebrantur. [* “Εὐμνημονεύτως, Matthæi Anecd. 1.” Schæf. Mss.] ΑΤ Μνημονευτικός, Qui valet memoria: ut exp. a Bud. in isto Damasc. l., Τὸ δὲ μν., ἐστὶ μνήμης καὶ ἀναμνήσεως αἰτίον τε καὶ ταμῖον. Sed, si exempl. mendo hic carent, μνημονευτικόν, fuerit quod potius dicitur μνημονικόν, de quo habes paulo ante. [Planud. Paraphr. Herenn. p. 4. * Μνημονευτικός, 5.]

[* “Αναμνημονεύω, Epiph. 1, 203.] Ἀπομνημονεύω, In memoriam revoco, reduco, Reminisci facio, Memoriam refrico alicujus rei: Ἀπομνημονεύειν τὴν ὁργὴν, Æschin. (66.) Citatur pro ead. signif. et hic, Ἀπάτας οὐ χρὴ ἀπομνημονεύειν. Ἀπομνημονεύω, Commemoro, Recenseo, Plut. in Lyc. Ἀπομνημονεύοντες τινα Λυκούργον λόγον, Athen. 13. Ἀπομνημονεύσω τὸν περὶ τῶν καλῶν γυναικῶν κατάλογον. Ἀπομνημονεύω, neutra signif. Reminiscor, Memor fio, Memini: quæ signif. et simplici μνημονεύω data fuit. Diod. S. 4. p. 148. meæ Ed., Ἀπομνημονεύοντες τῆς κατὰ τὴν Ἰνδικὴν στρατείας. Eust. ait, cum dicitur Ἀπομνημονεύω χάριτος, præp. esse supervacaneam. Citatur e Plut. cum gen. itidem, ἀπομνημονεύοντες συμπύματος. Ex Æschine quoque (60.) sed cum infin., Ἀπομνημονεύετε αὐτοῖς ὑποβαλεῖν. Bud. vult ἀπομνημονεύω signif. Reminiscor, Memini, in h. quoque l. Luciani, ubi cum accus. jungitur, (1, 527.) Εἰ γε ἀπομνημονέοι τὴν χάριν αὐτοῖς ὁ Ζεὺς, ἦν ἐν ἀρχῇ τῆς Ὀμήρου ποιήσεως πρὸς αὐτὸν ἐπεδείξαντο, δώδεκα ἐξῆς ἡμέρας ἐστίασαντες. Latine tamen non dicitur, Si reminiscatur illis beneficium: sed potius, Si beneficii illorum reminiscatur. Atque ita μνημονεύω σοι τῆς χάριτος ap. Phalarim dixi reddi, Sum memor tui beneficii. Quinetiam nonnulli in hujusmodi loquendi generibus, ἀπομνημονεύω σοι χάριν, εὐεργεσίαν, exp. Habeo, Refero. Vide Ἀπομῶμαι. || Oblivioni mando, ἔξω βάλλω τῆς μνήμης, E memoria ejicio. Quam signif. annotant quidam Gramm., sed exemplum ejus non afferunt. Accipietur ἀπὸ in hac signif. στερητικῶς, ut in quibusdam aliis verbis. [“Cat. tier. Gazoph. 63. Lennep. ad Phal. 153.” Schæf. Mss. Herod. 5, 65. Καὶ τὸντὸ ὄνομα ἀπεμνημόνευε τῷ παιδί θέσθαι.] “Απομνημονεύτός, Commemorandus.” Ἀπομνημόνευμα, τὸ, Commemoratio, Narratio, vel potius, Res quæ commemoratur, Historia, Plut. de Pompeio loquens, Τῆς δὲ περὶ τὴν διαίταν εὐκολίας καὶ λιτότητος καὶ ἀπομνημόνευμα λέγεται τοιοῦτο. Idem in principio Apophthegmatum, librum illum vocat Ἀπομνημονεύματα, eod. sc. modo, quo Xen. inscripsit Ἀπομνημονεύματα quatuor libellos in quibus Dicta factaque Socratis memorabilia recenset. Diog. L. de ipso Xen. loquens, Καὶ πρῶτος ὑποσημειώσας τὰ λεγόμενα, εἰς ἀνθρώπους ἤγαγεν, Ἀπομνημονεύματα ἐπιγράψας. Cic.

A de N. D. I. Xenophon facit in iis quæ a Socrate dicta retulit, Socratem disputantem, formam Dei, etc. Ubi ea quæ a Socrate dicta retulit, vocat ἀπομνημονεύματα. Ceterum et alii suos libros hoc nomine inscripserunt, ut Ptolemæus rex Ægypti, Ἀθην. (375.) Πτολεμαῖος δὲ ὁ τῆς Αἰγύπτου βασιλεὺς ἐν τῷ ἐννάτῳ τῶν Ἀπομνημονευμάτων. Ab Eod. (244. 585.) citatur Aristodemus ἐν δευτέρῳ Γελοίων Ἀπομνημονευμάτων. || Ἀπομνημονεύματα vocantur a Plut. Catone (Maj. 9.) ipsius Catonis Sententiæ et dicticia. Sic Athen. (579.) Ἄλλων δὲ ἐταίρων ἀπομνημονεύματα ὁ Μάχων συνέγαγεν: (241.) Ἀναγράφει δὲ αὐτοῦ τὰ ἀ. Λυγκεὺς ὁ Σάμιος. [“Pierson. Add. ad Mær. 164. Phryn. Ecl. 112. Dictum memorabile, Valck. ad Xen. Mem. init., ubi Theonis definitio.” Schæf. Mss. Lex. Xen. * Ἀπομνημόνευσις, Rhetor. Select. p. 209, 14. 21.] “Διαμνημονεύω, In memoriam revoco, Memoria repeto, Recordor, Reminiscor. Lucian. (1, 45.) Λόγους εἰρημένους αὐτοῖς διαμνημονεύουσι, Verba sibi dicta in memoriam revocant. B Xen. (Ap. 1, 3, 1.) Τούτων δὲ γράψω ὅσων περὶ ἂν διαμνημονεύσω, Quæ mihi in mentem venerint, Quorum recordatus fuero. Item Commemoro. Ex Eod. enim (K. Π. 1, 2, 2.) affertur διαμνημονεύεται ἔχων, pro, Traditur habuisse.” [“Aristæn. 1, 10.” Boiss. Mss.] “Συνδιαμνημονεύω, Recordor, VV. “LL.” [“Aster. Hom. p. 35. Æschin. 3 (=43.)” Boiss. Mss. * Ἐπιμνημονεύω, Athen. 386. “Heyn. Hom. 8, 683.” Schæf. Mss. * Ἐπιμνημονεύματα, Gl. Commentarii. * Καταμνημονεύω, Recordor, Plut. 9, 1. * Περμνημονεύω, Anna C. 191.” Elberling. Mss. * Προμνημονεύω, Euseb. H. E. 113. “Προμνημονεύεις, (sic,) Jo. Monachus Hist. Barlaam. Cod. Reg. p. 24.” Boiss. Mss. * Προσμνημονεύω, Anna C. 406.” Elberling. Mss. * Συμμνημονεύω, Simul recordor, Plut. 7, 804. M. Anton. 83. 239. 273. 309. * Συμμνημόνευσις, Sext. Emp. adv. Math. 244=7, 279. * Συμμνημονεύτος, unde * Ἀσυμνημόνευτος, Diosc. Præf. * Ὑπομνημονεύω, Athen. 693. * “Ὑπομνημόνευμα, Valck. ad Xen. Mem. 238.” Schæf. Mss. Eust. ad Il. N. p. 924.]

C Μνημόσυνον, Latine quoque Mnemosynum, Quod nobis memoriam rei alicujus renovat; Id quo nobis res aliqua in memoriam revocatur, Quod nos alicujus recordari facit. Qua in signif. et μνήμα poni ab Hom. docui supra: addens, perinde esse ac si a Reminiscor fingere liceret Reminiscimentum. Lat. etiam Mnemosynum, uti dixi: sed quidam ejus signif. ap. illos restringere nimium videntur, item Monimentum, hac in signif. Thuc. 5, (11.) p. 169. Καὶ ἀφανίσαντες εἰ τι μν. πον ἐμελλεν αὐτοῦ τῆς οἰκίσεως περιέσεσθαι. Q. l. ita Valla reddidit, Et si quæ ædes in illius memoriam futuræ erant. Sed perperam, ut docui in mea Ed. Latina Thuc., quæ huic l. ascriptas habet has interpr. vice illius, Et si quod aliud deductionis ejus mnemosynum vel monimentum superferatur erat. Vel, Et quicquid supererat quod deductæ ab eo coloniæ memoriam renovare posset s. conservare. Tale est μνημόσυνα καταλιπέσθαι. [Cf. Herod. 2, 121.] At vero in Aristoph. Σφ. (538.) Καὶ μὴν ὅς ἂν λέξη γ’ ἀπλῶς μνημόσυνα γράφομαι ἔγω, Schol. exp. τῶν λεγομένων τὰ κεφάλαια, q. d. Summas eorum, quæ dicta fuerint, memoriæ causa confectas; Ea, quæ dicta fuerint, in capita redacta memoriæ causa. || Sed ap. Matth., Marc., et Lucam μνημόσυνον exp. etiam Memoria: sc. Matth. 26, (13.) et Marc. 14, (9.) Λαληθήσεται καὶ ὁ ἐποίησεν αὕτη, εἰς μνημόσυνον αὐτῆς, Commemorabitur quod hæc fecit, ad ejus memoriam. Ubi non male etiam fortasse, Ad conservandam ejus memoriam. Sed ap. Lucam licet itidem reddatur nomine Memoria, videtur suam illam signif. retinere: sc. Act. 10, 4. Αἱ προσευχαῖ σου καὶ αἱ ἐλεημοσύναι σου ἀνέβησαν εἰς μνημόσυνον ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ: perinde enim est, opinor, ac si dictum fuisset, ἀνέβησαν γενησόμεναι μνημόσυνον. [“Toup. ad Longin. 395. ad Herod. 489. Valck. Callim. 145.” Schæf. Mss. Μνημόσυνα, Gl. Monumenta.] AT VERO Μνημόσυνη accipitur a Poëtis pro μνήμη, estque ita usus Hom. [Il. Θ. 181. Lucian. 2, 289. “Mnemosyne, Mater Musarum, Musgr.

Herod. F. 679. Epigr. adesp. 372." Schæf. Mss. Gl. A Moneta.]

Μνήσις, autem, i. e., Recordatio, quod ab 2 pers. formari manifestum est, sicut præcedentia a prima, vel sicut *μνήμων* a prima, e quo deinde cetera, nullius Scriptoris auctoritate confirmatur: cum alioqui ab *ἀναμνάομαι* s. *ἀναμνάω* eand. formationem habens *ἀνάμνησις* non sit infrequens. At *μνήσις* poet. est, et dici id quidem non pro *μνήσις*, sed pro *μνήσις*, deducendo non ab 2 persona, sed a tertia, docebo paulo post. At *Μνησικάκος*, sive ab illa 2 persona formatum existimandum sit, s. a fut. s. ab aor., hic ponendum censui, utpote aptiorem ei locum non inveniens. Est autem *Μνησικάκος*, q. d. Memor mali, i. e., Qui meminit mali quo affectus est ab aliquo, s. quod ei quis intulit. Sed Latinus, Injuriae illatae memor, aut simpliciter Injuriae s. Injuriarum memor, Qui acceptae injuriæ oblivisci non potest; Veteris injuriæ memor. Aristot. Eth. 4, 3. *περὶ τοῦ μεγαλοφύχου* loquens, i. e. de magnanimo, Οὐδὲ *μνησικάκος* οὐ γὰρ μεγαλοφύχου τὸ ὑπομνημονεύειν, ἄλλως τε καὶ κακὰ, ἀλλὰ μᾶλλον παρορᾶν, ubi a Bud. redditur Odii tenax, Injuriae refricator. Interdum vero generalius pro Malevolus. [LXX. Prov. 12, 29.] *Μνησικάκος*, Malevolo animo et veterum injuriarum memori; Eorum more qui ob veteres injurias simultatem exercent. *Μνησικακία*, Injuriae memoria s. Injuriarum, Injuriae tenax memoria, Plut. (9, 413.) Καὶ ταῦτα, μετὰ τρεῖς γενεάς ὀργὴν καὶ μν. ἀναφέροντες ὑπὲρ τυραννίδος: [6, 269. 339. "Ruhnk. Ep. Cr. p. 18." Schæf. Mss.] *Μνησικακῶ*, Memor sum injuriæ, Sum memor veteris injuriæ, Non possum oblivisci injuriæ, Malevolo sum animo ob veterem injuriam, et simultatem exerceo. *Μνησικακῆσαι*, inquit Petr. Vict., est Firmas in memoria veteres injurias tenere. Id autem verbum intellexit Cic. cum in 1 Phil. inquit, Græcum etiam verbum usurpavi, quod in sedandis discordiis erat usa civitas illa. Æschin. enim de ead. re loquens (83.) inquit, Νῦν δὲ ἐκεῖνοι μὲν μεγάλων κακῶν συμβάντων, ἔσωσαν τὴν πόλιν, τὸ κάλλιστον ἐκ παιδείας ῥῆμα φθεγγάμενοι, μὴ *μνησικακῆσαι*. Hæc ille; sed ego crediderim potius, verbum illud, quod intellexit Cic., esse *ἀμνηστία*, ut supra docui. Herodian. 3, (7, 11.) Τὸν δὲ Λαίτωνα μόνον, ὡς εἰκός, *μνησικακῆσας* διεχρήσατο. Dicitur etiam *μνησικακῶ σοι*, πρὸς σε. Et cum gen. rei, aut accus. vel cum ὑπὲρ habente suum gen. Thuc. 8, (73.) p. 285. Τοῖς δ' ἄλλοις οὐ *μνησικακοῦντες*, δημόκρατουμένοι τοιοῦτον ξυμπολίτεον, ubi οὐ *μνησικακοῦντες* exp. uno verbo Ignoscetes. At *μνησικακῶ πρὸς σε*: Dem. (259.) Τί ἐμελλον κελύσειν; ἢ τί συμβουλεύσειν αὐτῇ ποιῆν; *μνησικακῆσειν νῆ Δία πρὸς τοὺς βουλομένους σώζεσθαι*: Scilicet censere debui, ut iis ad animum revocatis, quæ secus in se admissa esse meminerat, offenso animo cum illis ageret, qui tum salutis suæ subsidium ab ea postulabant, Bud. Exempla autem constructionis cum casu rei sunt hæc. Cum gen., Lucian. (2, 162.) Οὐτε *ἐμνησικάκησα* τῆς ἀποκρηύξεως, οὐτε μετὰ πεμπτος γενέσθαι περιέμεινα, Ad patrem ultro veni, oblitus abdicationis, Bud. Cum accus. autem, et quidem adjuncto etiam dativo personæ, ap. Dem. (258.) Τῶν τότε Ἀθηναίων πολλὰ ἂν ἐχόντων *μνησικακῆσαι* καὶ Κορινθίοις καὶ Θηβαίοις τῶν περὶ τὸν Δεκελεικὸν πόλεμον πραχθέντων: nisi quis malit πολλὰ non jungi cum τῶν πραχθέντων, sed adverbialiter accipi; ac tum construetur genitivo verbum *μνησικακῆσαι*. At cum præp. ὑπὲρ, ut ap. Greg. Ὡς περ *μνησικακῶν* ὑπὲρ τούτων Χριστιανῶν, ubi vides et dat. personæ. Sic autem cum gen., simulque dativo personæ interdum jungitur. At Plato adhibuit dativum huic verbo, sed qui est velut instrumentalis, ut loquuntur Gramm.: Epist. 7. Πρὶν ἂν οἱ κρατήσαντες, μάχαις καὶ ἐκβολαῖς ἀνθρώπων καὶ σφαγαῖς *μνησικακοῦντες* παύσονται. Vide et Erasmus in his Proverbialibus verbis, Ne malorum memineris. ["Ad Charit. 679. T. H. ad Plutum p. 443. Longus 121. Vill., Aristoph. N. 999. Dionys. H. 2, 1083. 1241. Valck. Phœn. p. 172. ad Cornel. Nep. 236. ad Xen. Eph. 43. 196. 199. 226. Lucian. 1, 36." Schæf. Mss. Xen. K. A. 2, 4, 1. Μὴ *μνησικα-*

κῆσειν αὐτοῖς τῆς ἐπιστραρείας. * *Μνησικακῆτις*, Arrian. Epict. 4, 5. p. 601. * *Ἀμνηστικός*, Clem. Alex. Strom. 7, 14. Cyrill. in Esaiæ c. 61. * *Ἀμνηστικός*, Idem in c. 54. Just. Mart. ad Diogn. 504. Diod. S. Fr. "Marcus Eremita p. 65." Boiss. Mss. "Animæ injuriarum inimemori, Chrys. in Gen. Or. 52. T. 1. p. 411, 19." Seager. Mss. * *Ἀμνησικακῶ*, Diog. L. 18. p. 657, 27. Cyrill. in Esaiæ c. 54.] *Ἀμνησικακία*, Oblivio injuriæ, injuriarum, vide *Ἀμνηστία*. ["Cyrill. in Esaiæ c. 54. Hesych." Wakef. Mss. * *Ἀμνησικάκητος*, Polyb. 40, 12, 5. * "Ἀναμνησικάκος, Clem. Rom. Ep. 1. ad Cor. s. 2. sed susp." Kall. Mss.] *Ἀπομνησικακῶ*, pro simpl. *μνησικακῶ*, Injuriae s. Injuriarum sum. memor. Vide *Μνησικακῶ*. || Sunt qui putent accipi etiam in contraria signifi., ut sc. ἀπὸ sit στερητικὴ particula, et i. valeat ἀπομνησικακῶ q. ἀμνησικακῶ. [Herod. 3, 49. * *Μνησίλεως*, Nom. propr., Apollod. 3, 11, 2. * *Μνησίνους*, contr. * *Μνησίνους*, Paus. 2, 22. * *Μνησινὴ*, Plut. 9, 270. Hutt. * *Μνησιπῆμων*, Recordatu tristis, Æsch. Ag. 188. * "Μνησιπονήρῳ, Clem. Alex. 475." Wakef. Mss. * *Μνησίτοκος*, Memor partus, Non sterilis, Hippocr. 593. Foës., sed * *Κνησίτοκος*, Abortiens, leg. censet Corai. ad Plut. 3, 8.] "Μνησιχάρῃ, Hesychio ἡδονή, Voluptas." "Ἀμνηστία, Hesychio ἡ Εὐλείθια, Lucina, quæ "Ciceroni est Natio."

Diversæ formæ a superioribus est NOMEN *Μνεία*, Mentio: *μνείαν* ποιεῖσθαι, Mentionem facere. Lysias, Οὐδεμίαν περὶ τούτου *μνείαν* ποιησάμενος φαίνεται. Jungitur alioqui sæpe genitivo sine περί. Interdum vero *μνεία* est Memoria: ut *μνείαν* ἔχειν sequente gen., ap. Aristoph. et Plat. ut Gallice Avoir mémoire de quelque chose. Sed et *μηδεμίαν* ποιησάμενος *μνείαν* Bud. affert e Dem. pro Oblitos. Videmus autem in his exemplis *μνείαν* utrumque usum habere nominis *μνήμη*: statuit tamen non parvum inter hæc discrimen Eust. sicut et Ammon. ["p. 95. Brunck. Soph. 3, 521. Jacobs. Anth. 12, 466. Thom. M. 619." Schæf. Mss. Ælian. H. A. 12, 32. V. H. 6, 1.]

AT *Μνήσις*, i. e. Memoria, *μνήμη*, licet videatur a *μνήμηναι* 2 pers. formari, ut habeat τ e pleonasmō, quibusdam tamen Grammaticis placet esse potius a *μémνηται* tertia formatum, et non literam τ, sed σ, per pleonasmum esse additam; nec enim simile esse τῷ Ἀῆσις. Od. M. (280.) οὐδέ τις ἡμῖν Δόρπον μνήστις ἔην, μάλα περ χατέουσιν ἐλέσθαι. Soph. Aj. (520.) Ἀλλ' ἴσχε κάμου μνήστιν, Habe memoriam mei, ad verbum. Sic autem locutus est et Nicander, suum Theriacῶν Poëma duobus hisce versibus claudens, Καὶ κεν Ὀμηρείοιο καὶ εἰσέτι Νικάνδροιο Μνήστιν ἔχοις, τὸν ἔθρεψε Κλάρου νιφόεσσα πολέχνη. [Lobeck. Phryn. 256. "Ruhnk. Ep. Cr. 118. Toup. Opusc. 2, 262. Emendd. 2, 139. Wakef. S. Cr. 2, 45. ad Herod. 578. ad Charit. 747. Jacobs. Anth. 9, 121. 11, 79." Schæf. Mss. Theocr. 28, 23.]

Ejusd. classis, quod ad formationem attinet, est COMP. *Ἀειμνήστος*, ὁ, ἡ, Cujus perpetuo durat memoria, Perpetuus, Sempiternus: Isocr. Symm. ἔχθραι, Sempiternæ inimicitiae, Paneg. ὀργή. || Semper memorabilis, prædicandus, celebrandus: τάφος, Soph. (Aj. 1166.) Sepulcrum perpetuo celebrandum, semper memorabile, cujus æterna futura est memoria, Xen. (K. 1, 6.) κλέος ἀειμνήστον, Isocr. pro eod. δόξα. ["Ad Charit. 723. Markl. Iph. p. 209. Jacobs. Anth. 7, 50. 12, 303. Wakef. S. Cr. 5, 32. Toup. Emendd. 1, 464. Valck. Hipp. p. 318. ad Herod. 490. 721. 725. Ἀειμνήστη, ad Charit. 260. Epigr. adesp. 721." Schæf. Mss. * *Ἀειμνήστος*, Æschin. 52.] Ejusd. formæ COMP. *Ἀμνηστος*, Cujus memoria non superest, Oblivioni traditus, Oblivione deletus. Pro quo DORICE "Ἀμναστος: unde ἄμναστοι ap. Theocr. 16, (42.) Ἀμναστοὶ δὲ, τὰ πολλὰ καὶ ὀλβία τῇνα λιπόντες, Δειλοῖς ἐν νεκρῶσι μακροῖς αἰώνας ἔκειντο, Εἰ μὴ δεινὸς ἀοιδὸς κ. τ. λ. Ἀμνηστία, q. d. Inreminiscentia, Oblivio. Activa enim signifi. accipitur, cum ἄμνηστος contra passiva: ut ἄμνηστία πάντων, Herodian. (8, 7, 18.) et ἀμνηστία ἀμαρτημάτων ap. Philon. Sed frequentius a veteribus ponitur

sine adjunctione, pro Oblivione injuriarum, i. sc. significans q. ἀμνησικακία. Plut. Pol. Præc. 'Ἄλλ' οἷόν ἐστι τὸ ψήφισμα τὸ τῆς ἀ. ἐπὶ τοῖς τριάκοντα. Quo pertinent hæc Val. Maximi 4, 1. de Thrasybulo ita loquentis, Insignem deinde restitutione libertatis victoriam clariorem aliquanto moderationis laude fecit. Plebis enim scitum interposuit, ne qua præteritarum rerum mentio fieret. Hæc oblivio, quam Athenienses ἀμνηστίαν vocant, concussum et labentem civitatis statum in pristinum habitum revocavit. Hæc ille; sed ἀμνηστία illo plebiscito decreta, exp. etiam latius, Oblivio injuriarum et offensionum quæ, triginta tyrannis remp. occupantibus, ultro citroque illatæ acceptæque fuerant. Vopiscus in Aureliano, 'Ἀμνηστία etiam sub eo delictorum publicorum decreta est, de exemplo Atheniensium. Nisi malimus Amnestia ibi Latine scribere. Sed jungitur et hic cum gen. Nec vero dubium est quin hoc vocab. sit illud ipsum de quo intellexit Cic., cum scripsit circa initium Philippicæ 1. In quo templo, quantum in me fuit, jeci fundamenta pacis: Atheniensiumque renovavi vetus exemplum. Gr. etiam verbum usurpavi, quo tum in sedandis discordiis usa erat civitas illa; atque omnem memoriam discordiarum oblivione sempiterna delendam censui. Existimat tamen P. Vict. Cicero nem intellexisse, quod Æschines dicit μὴ μνησικακῆσαι, ut ex ejus verbis docui in Μνησικακῶ, sed cum ille Plut. I. quem modo protuli, tum alii ostendunt, ἀμνηστίαν esse Gr. illud verbum. Quod tamen nimis audacter quidam ipsi etiam contextui inseruerunt. Ceterum ap. Herodian. ἀμνηστίαν Polit. pariterque Bud. interpr. Impunitatem, (3, 4, 17.) Τοὺς δὲ φεύγοντα στρατιώτας πάντας ἤγαγε δούς ἀμνηστίαν. Sed idem Herodian. alicubi (5, 4, 18.) hæc jungit ἀδειάν τε καὶ ἀμνηστίαν, Veniam et oblivionem omnium, Polit. Alicubi hæc, (7, 12, 6.) 'Ἀμνηστίαν ἀνέσιν τε πάντων ἀμαρτημάτων: (8, 3, 5.) 'Ἀμνηστίαν συγγνώμην τε τῶν ἀμαρτηθέντων. At Synes. ἀ. et διαλλαγὰς copulavit, Τοῦτο μὲν ἔτος ἤδη τρίτον ἐξίτηι μετὰ τὴν ἀ. καὶ τὰς διαλλαγὰς. ["Ad Cornel. Nep. 237. Wyttēb. Select. 417. ad Phalar. 228." Schæf. Mss. * 'Ἀμνηστεία pro eod., LXX. Sap. 19, 4.] 'Ἀμνηστῶ, Memoria non teneo, Obliviscor, Oblitus sum, Oblivioni dedi. Item pass. 'Ἀμνηστοῦμαι, Memoria excido. Bud. [Soph. El. 483. * 'Ἀμνηστικός, not. ad Plut. Cat. Min. 1. p. 362. Reisk. * Εὐμνηστος, Soph. Trach. 108. * Πολυμνήτωρ, Memoria pollens, Æsch. Suppl. 544.]

'Ἀναμνάομαι, pro quo potius DICITUR 'Ἀναμνήσκομαι, Reminiscor, Recordor, Memoria repeto. Cum accus. Isocr. (ad Demon. 3.) Τὰς τοῦ πατρὸς προαιρέσεις ἀναμνησθεῖς, Recordatus paternorum institutorum. Andocides, 'Ἐπειδὴν ἀναμνησθῶσι τὰ ἡσεβημένα αὐτῶ. Sed in præc. dicitur potius 'Ἀναμνήσκομαι, unde est partic. ἀναμνησκομένοις ap. Dem. Phil. 1. 'Ἐπειτα ἐνθυμητέον καὶ παρ' ἄλλων ἀκούουσι, καὶ τοῖς εἰδόσιν αὐτοῖς ἀναμνησκομένοις. In Epitaphio autem, Καὶ τοῖς εἰδόσι χρήσιμα ἀναμνησθῆναι, καὶ τοῖς ἀπείροις κάλλιστα ἀκούσαι. Citatur e Plat. ἀναμνήσκομαι in ead. signif., cum περί: de Rep. 1. 'Ἀναμνησκόμενοι περί τε τὰ φροδίσια καὶ περί πότους. Sed fortasse debet aliter accipi quam cum accus. jungitur sine illa præp. 'Ἀναμνήσκεσθαι Cic. videtur exprimere voluisse duobus his verbis, Reminiscendo recognoscere. Vide meum Lex. Cic. 124. Græco-Latini. || ACT. autem 'Ἀναμνάω, pro quo itidem dicitur potius, 'Ἀναμνήσκω, Reminisci facio s. Recordari, In memoriam revoco, reduco, Commonefacio. Cum gen. vel accus. rei; at cum personæ accus. duntaxat, qui etiam illi gen. s. accus. rei addi solet. Cum gen. rei, addito personæ accus., Andocides, 'Ἀναμνήσκειν ὑμᾶς τῶν γενομένων κακῶν. Sic 'Ἀναμνήσκω σε τῶν συγγραμμάτων, Lucian. Cum rei accus. Thuc. 'Ἀναμνήσκοντες τὴν ἐμμάχιν. Cum solo accus. personæ, Dem., Μὴ ἀναμνήσῃς με, Xen. 'Ἑλλ. 2, (4, 10.) Τοὺς μὲν διδάξει, τοὺς δὲ ἀναμνήσαι ὑμῶν βούλομαι. Quæ duo verba itidem simul ponuntur a Luciano (1, 542.) Τί με διδάξεις; Διδάξω μὲν οὐδέν, ἀναμνήσω δέ. Nonnunquam et cum duplici accus., uno personæ, altero rei: 'Α-

ναμνήσω ὑμᾶς τὰ τούτῳ πεπραγμένα. Sic Plato de Rep. 6. Καὶ ἀναμνήσας τὰ ἐν τοῖς ἐμπροσθεν ῥηθέντα. Sed et Hom. (Od. Γ. 211.) cum hac constr. usus est, ταῦτά μ' ἀνέμνησας. || Invenitur etiam ἀναμνήσκειν περί τινος. Item ἀναμνήσκω σε ὅτι, Thuc. (2, 89.) E quo etiam affertur ἀναμνήσκομεν cum gen. rei, pro In memoriam nobis revocamus, Memoria repetimus, Reminiscimur. Lucian. autem (1, 269.) dixit 'Ἀναμνησον σεαυτὸν, prout Tibi ipsi in memoriam revocato, reducito. Bud. vertit etiam, Excute memoriam tuam. Apud Herod. (1, 173.) Idem vertit etiam Commemorare. "Ἀναμνήσκειν, præc. perf. "pass." "Ἀναμνέω, falso VV. LL. constituunt "thema futuri ἀναμνήσω, et temporum quæ inde "formantur: referenda enim ea sunt ad 'Ἀναμνάω." ["Ἀναμνάω, Lennep. ad Phal. 171. Musgr. El. 1190. De act. et med., Kuster. V. M. 10. τινὰ, Longi Pastor. p. 2. 'Ἀναμνάομαι, ad Herod. 82. 'Ἀναμνήσκω, Athen. 25. Thom. M. 56. ad Xen. Eph. 233. Med., ad Charit. 566. De act. et med., Kuster. I. c. De constr., ad Diod. S. 2, 168." Schæf. Mss. 'Ἀμνάσειεν pro ἀναμνήσειεν, Pind. Π. 1, 91. * "Ἀναμνηστέον, Eust. 343." Kall. Mss. "Planud. Ovid. Met. 13, 13." Boiss. Mss.] 'Ἀνάμνησις, Reminiscencia, Recordatio. Est μνήμη ἀπολομένης ὑπὸ λήθης, ἀνάκτῃς, juxta Damascenum. Aristot. Eth. 3, (10.) Χαίρουσι γὰρ τούτοις οἱ ἀκόλαστοι, ὅτι διὰ τούτων ἀνάμνησις γίνεται αὐτοῖς τῶν ἐπιθυμητῶν, Athen. 11. Ὡς γὰρ μήτε ἀνάμνησις ἐστίν. || Apud Lucian. (1, 542.) Commonefactio, i. e. Ipsa actio commonefaciendi alium, s. faciendi ut reminiscatur alicujus rei. Quare nego veram semper esse, quam ponit Aumm. inter hoc verbale et alterum ὑπόμνησις differentiam: 'Ἀνάμνησις, ὅταν τις ἔλθῃ εἰς μνήμην τῶν παρελθόντων ὑπόμνησις δὲ, ὅταν ὑφ' ἐτέρου εἰς τοῦτο προαχθῇ. ["Ammon. 16. ad Thom. M. 56. ad Xen. Eph. 284. Dionys. H. 1, 375. Heindorf. ad Plat. Phædr. 259." Schæf. Mss. * 'Ἀναμνηστός, Qui reminiscitur, Plato Menone 87. * Ἐδανάμνηστος, Hierocl. Pyth. 80, 7. * 'Ἀναμνησία, Eust. 6. p. 201.]

'Ἀναμνηστικός, Qui reminiscencia valet: sicut μνημονικός, Qui memoria valet. Bud. e Themistio in principio libri περὶ Μνήμης. Exp. etiam Facile reminiscens. At in VV. LL. confunditur cum μνημονικός, cum interpr. Memoria excellens. [Plut. Cat. Min. 1.] "Ἐπαναμνησκω, In memoriam revoco, vel Identidem in memoriam revoco, Identidem reminisci "facio, aut Iterum commonefacio. Demosth. (74.) "Ἔως οὖν ἔτι μέλλοι, καὶ συνίσταται τὰ πράγματα, "καὶ κατακούομεν ἀλλήλων, ἕκαστον ὑμῶν, καίπερ "ἀκριβῶς εἰδότες, ὅμως ἐπαναμνήσαι βούλομαι." [* Ἐπανάμνησις, Dionys. H. 2, 115, 8. "Liban. Argum. Demosth. Or. 1. c. Aph. fin." Boiss. Mss. * Προαναμνήσκω, Polyb. 4, 28, 6. 29, 7. 5, 111, 10. * Συναμνάομαι, Plato de LL. 2. p. 897. * Ὑπαναμνήσκω, Schæf. Æsop. 140.]

'Ἀπομνάομαι, pro quo potius DICITUR 'Ἀπομνήσκομαι, quod etiam habent VV. LL., non illud. Sic autem et ἀναμνήσκομαι potius est in usu quam ἀναμνάομαι, et ὑπομνήσκομαι quam ὑπομνάομαι. Sed minus tamen usitatum hoc ἀπομνήσκομαι quam illa; atque adeo nullum affertur ejus exemplum: at ἀπεμνήσαντο, quod ab ἀπομνάομαι esse scimus, extat ap. Hesiod. Θ. (503.) cum gen. χάριν, ubi, Οἱ οἱ ἀπεμνήσαντο χάριν εὐεργεσιῶν, exp., Qui ei gratiam retulerunt beneficiorum. Itidem vero ap. Thuc. 1, (137.) Πειθομένῳ δὲ αὐτῷ χάριν ἀπομνήσεσθαι ἄξιον. Synes. quoque dixit, Πάσας ἡγοῦ σοι χάριν εἰδέναι καὶ ἀπομνησθῆναι τῶν ἀγαθῶν. Quamvis autem non negem ita posse atque adeo debere reddi ἀπομνήσεσθαι χάριν plerisque in ll., sonare tamen dico Memoriam se ostendere beneficii, referendo gratiam. Pro qua interpr. facit expos. Schol. Thuc. ἀποδοῦναι μνησθέντα. Vide 'Ἀπομνημονεύω. ["Heyn. Hom. 8, 683. ad Xen. Mem. 1, 2, 31. ad Il. Ω. 428. Lennep. ad Phal. 153." Schæf. Mss. * "Ἀπομνηστέον, Cyrill. Hieros. 155. * Ἀπόμνημα, τὸ, Schol. Eur. Or. 331." Kall. Mss. * "Ἀπόμνησις, Fabric. Bibl. Gr. 1, 8. Harl." Schæf. Mss. * "Ἀπομνηστικός, Epistol. Character. 32." Kall. Mss.] "Ἀπομνηστέω, Obliviscor:

“ si non mentiuntur VV. LL., quæ et cum gen. con-
“ strui ajunt. Alioquin ἀμνηστέω dicitur ea signif.”

[* Διαμνάομαι, Recordor, Xen. Ἀπ. 1, 4, 13.
Dionys. H. 4. p. 214, 18. Jambl. V. P. 160. * “ Δια-
μνημονικὸς, Suid. v. Ἀνελέγετο.” Kall. Mss.]

Ἐπιμνάομαι, [s. * Ἐπιμνήσκομαι,] Reminiscor,
Recordor, Memini. Hinc ἐπιμνήσασθαι ἀέθλου, ex
Apoll. Rh. 2, (877.) Sic ἐπιμνησθῆναι ap. Schol.
Hom. Sed plura exempla proferuntur alterius signif.,
sc. pro Mentionem facio, Memoro, Commemoro.
Quæ etiam futuro ἐπιμνήσομαι, et futuro ἐπιμνησθή-
σομαι tribuitur. Sic ἐπιμνησθῆναι ap. Chrys. Ἐπι-
μνησθῆναι τινος τῶν σοι προσόντων ἀγαθῶν. Item
cum περὶ, Xen. K. Π. 1, (6, 12.) Οὐδ’ ὅτι οὖν περὶ τοῦ-
του ἐπιμνήσθῃ. “ Ἐπιμέμνημαι, Insuper memini, VV.
“ LL. Videri autem potest factum ex ἔτι μέμνημαι.
“ Dicitur alioqui ἐπιμνησθῆναι pro Mentionem fa-
“ cere.” [“ Ad Herod. 649. 663. Ἐπιμνήσομαι, ἐπι-
μνησθήσομαι, ad Diod. S. 1, 731. Ἐπιμνησθεῖς, Fi-
scher. Præf. ad Weller. Gr. Gr. p. xiii. Ἐπιμέμνη-
μαι, de constr., Lobeck. Aj. p. 331.” Schæf. Mss. B
“ Æschines 151, 29. Isæus 153, 7.” Seager. Mss.
* Ἐπιμνηστέον, J. Poll. 6, 104. Plato Timæo 90.]
[* Καταμνάομαι, s. * Καταμνήσκω, Recordor,
Memoria repeto, 4 Macc. 13, 12.]

“ Παραμέμνημαι affertur pro Memoro, Mentio-
“ nem facio.” [Soph. Trach. 1124. Herod. 7, 96.
99. * Παραμνήσκομαι, Schol. Pind. N. 11. in Procæ-
mio.]

[* Προμνήσκω, Gl. Præmoneo.]

[* Συμνάομαι, unde Συμμέμνημαι, Demosth. 1129,
15.]

[* Υπερμνήσκω, Dionys. H. 2. p. 198, 3.]

Υπομνάω, pro quo Υπομνήσκω, i. q. ἀναμνή-
σκω, Remiisci facio s. Recordari, Memoriam renovo,
refero. At Revoco in memoriam s. Redigo, magis
convenit constructioni hujus verbi cum accus. rei, ut
paulo post docebo. Vel Commonefacio, Admoneo.
Od. O. (3.) Ὀδυσσεὺς μεγαθύμου φαίδιμον υἱὸν Νό-
στου ὑπομνήσουσα, καὶ δρυνέουσα νέεσθαι, ubi Eust.
ait tale esse, quale τὸν δεῖνα ἀναμνήσκειν τοῦδε τι-
νος. Affertur vero ex eod. Poeta (Od. A. 321.) ὑπέ-
μνησε, quod Schol. exp. ἐπιμνησθῆναι ἐποίησε. Thuc.
Υπομνήσκειν τῶν ὀρκίων. Plut. Υπομνήσκουσα
χωρίων ἱερῶν. Herodian. 3, (13, 8.) Μύθων τε ἀρ-
χαίων καὶ δραμάτων ὑπεμνήσκε. Item cum accus.
rei: Υπομνήσαι τοὺς νόμους, Æschin., In memoriam
revocare leges. Nam, uti dixi, ad servandam Gr.
constr., ὑπομνήσαι aptius redditur In memoriam re-
vocare, redigere, reducere, in hujusmodi ll. Sunt
porro et qui reddat, Ante oculos ponere; sed vici-
nius est quod Cic. dixit, Memoriam sibi proponere:
ac tum accus. Græcus in genitivum Lat. mutandus
esset. Interdum jungitur etiam duplici accus., rei
sc. et personæ. Thuc. Τοὺς δὲ Ἀθηναίους πάλιν αὖ
καὶ τὰδε ὑπομνήσκω. Sic Dem. 146(=348.) Τοῦ
χάριν δὲ ταῦθ’ ὑπέμνησα νῦν ὑμᾶς; Sic utitur et Xen.
Sed videndum est quibus in ll. ὑπομνήσκω σε τοῦτο
reddatur aptius Admoneo te hujus rei, Commonefa-
cio, quam Revoco tibi in memoriam. Cum participio
etiam invenitur: ap. Isocr. autem præcedente etiam
ὡς, ad Dem. (4.) Καὶ σεαυτὸν ὡς ἄνθρωπος ὢν ὑπομ-
νήσκεις. || Υπομνήσαι, In iudicium vocare, Bud. e
Pand. et ex Authent. Alicubi vero redditur etiam
Ante oculos pono. || Υπομνήσκομαι, Commonefio,
In memoriam mihi revocatur, etiam Reminiscor, Re-
cordor, Alex. Aphr. Φύσις ὑπομνησκομένη τοῦ ἀνια-
ροῦ. [“ Ad Phalar. 301. ad Charit. 567. Diod. S. 2,
524. Heindorf. ad Plat. Phædr. 343. 349. Valck.
Anim. ad Ammon. 239. De constr., Alberti Peric.
Cr. 37.” Schæf. Mss. * “ Υπομνήσκω, Orph. H. 76,
6. * Υπομνηστέον, Admonendum est, Euseb. Clem.
Alex.” Wakef. Mss.]

Υπόμνημα, τὸ, Quod rei alicujus recordari s. re-
minisci facit, et q. d. Reminiscimentum, ut supra in
aliis quibusdam synonymis dixi; Monumentum.
Isocr. Τῆς ἀρετῆς ὑπόμνημα καταλιπεῖν. Et in malam
partem, Ἀδικίας ὑπομνήματα, in Epist. Philippi, ap.
Dem. Apud Thuc. autem 2. Ὡν καὶ πολλάκις ἔξετε
ὑπομνήματα ἐν ἄλλων εὐτυχίαις, quidam interpr. etiam

A Recordationem. In VV. LL. e Plat. Epist. Ὑπομνη-
μάτων χάριν ταῦτ’ ἔγραψε, In memoriæ subsidium
hæc scripsit. || Quod quis sibi scribit, subsidio fu-
turi memoriæ; Scriptum quo res aliqua in memo-
riam revocatur. Denique tale scriptum, quale id
quod Latini proprie Commentarium vocant, i. e.
Scriptum in quo capita tantum et summas rerum
attingimus, utpote memoriæ solum gratia, non ad
plenam rerum narrationem. Peculiariter ὑπομνήματα
vocari scribit Bud. Quæ unusquisque studiosorum
ex Auctorum lectione sibi conficit. Et paulo post,
ὑπομνήματα esse dicit Quæ e tempore et sine cura
scripta sunt, eoque differre ἀπὸ τῶν συνταγμάτων.
Redditur certe ὑπομνήματα plurali itidem nomine
Commentarii; nam et de Cæsaris Commentariis e
Plut. affertur. Ac certe non semper videtur dici hoc
nomen de iis quæ e tempore et sine cura scripta
sunt, ut tamen vult Bud., sed generaliter etiam usur-
pari pro συγγράμματα, ut cum dicit Athen. Ἐξαγα-
γνούς αὐτοῦ πάντα τὰ ὑπομνήματα. Sed et de Scho-
liis, quibus etiam tribuitur commentariorum appella-
tio, dictum invenitur ὑπομνήματα, idque ap. recen-
tiores præsertim. || Ὑπομνήματα, quæ Lat. Acta,
inquit Bud., qui tamen affert h. Appiani l., ubi non
sine adjectione ponitur, B. C. 3. Ὑπομνήματα τῶν
Καίσαρι βεβουλευμένων καὶ πεπραγμένων. Idem alibi
scribit ὑπομνήματα in Pand. vocari Acta, i. e. Scri-
pturam actuarii. [“ Valck. Phæn. p. 246. Wernsd.
ad Plut. Quæst. Comm. 1, 4. Pierson. Add. ad Mær.
164. Phryn. Ecl. 112. Wolf. Proleg. 221. Callim. 1,
438. ad Lucian. 1, 740. Heindorf. ad Plat. Phædr.
346. Ὑπομνήματα, Annales, ad Herod. 400. Dicta
memorabilia, Zeun. ad Xen. Mem. p. 1. Mær. 164.
et n.” Schæf. Mss. Plato Epist. 13. p. 178.] Ὑπο-
μνηματογράφος, Commentariorum scriptor, Scriptor
eorum operum quæ ὑπομνήματα vocantur, Julian. Im-
per. Porphyrio, Πολλὴ ἦν πάντῃ καὶ μεγάλῃ βιβλιοθήκῃ
Γεωργίου παντοδαπῶν μὲν φιλοσόφων, πολλῶν δ’ ἑ.
In VV. LL. Qui est a commentariis. Sed et Ma-
gistratus quidam Alexandriæ hoc nomine vocatus
fuit a Strab. [17. p. 519. Gl. Actuarius, Memorialis.
LXX. 1 Par. 18, 15. 2 Par. 34, 8. Es. 36, 3. Cf.
Sturz. de Dial. Maced. p. 82. * Ὑπομνηματογράφος,
Theano Epist. 232. “ in Galei Myth. 748.” Wakef.
Mss. * Ὑπομνημάτιον, Schol. Ven. II. Σ. 616.
“ Pallad. V. Chrys. 23.” Boiss. Mss.] Ὑπομνηματι-
κός: ut ὁ συγγράμματα, Scripta ad memoriæ tantum
subsidium: ὑπομνηματικά, inquit Ammon. in Prædi-
camentum Aristot., ἐκεῖνα καλοῦσιν, ὅσα πρὸς οἰκείαν
ἀπεσημειοῦντο ὑπόμνησιν. His ap. Eund. opp. τὰ
συνταγματικά, de quibus et Bud. 179. [Diog. L.
239. “ Bredow. Ep. Par. p. 191.” Schæf. Mss.]
Ὑπομνηματίζω, Commentariis scriptis interpretor.
[In med., Longin. 1, 2. Commemorate, Polyb. 5,
33, 5. “ Heyn. Hom. 7. 283. 287. 781. Callim. 1,
417. 424. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 123.” Schæf.
Mss. * Ὑπομνημάτισμα, Commentarius, Esdr. 4, 15.
Ἐν βιβλῷ ὑπομνηματίσμων.] Ὑπομνηματισμός, In-
terpretatio quæ fit commentariis scriptis. Sed
ὑπομνηματισμοὶ pro Commentariis etiam, quales sunt
Cæsariani: ut e Polyb. (2, 40, 4.) Bud. docet ibid.
Qui alibi annotat Dionys. H. appellare ὑπομνηματι-
σμοὺς Ea quæ de antiquis rhetoribus scripsit. Apud
Cic. autem Ep. ad Fam. 3, 1. legimus Quamobrem
peto a te ut scribas ad tuos, posse tua voluntate
decretum illud Areopagitarum, quem ὑπομνηματισμὸν
illi vocant, tolli. [Schleusner. Lex. V. T.] Ὑπο-
μνηματιστής, Qui commentariis scriptis interpretatur,
Interpres, Enarrator. Vulgo autem et Commentator,
Bud. ex Eust. [ad Od. p. 6, 35.] In VV. LL. exp.
etiam Commentariensis. Ab Hes. ὁ ὑπόμνημα λέγων.
[“ Valck. ad Röv. p. 52. ad Timæi Lex. Wakef. S.
Cr. 4, 9.” Schæf. Mss. * Προὑπομνηματίζω, Ante
commentarios scribo, Schol. Pind. * Προσπομνημα-
τίζω, Schol. Eur. Med. 208.]

Υπόμνησις, ἡ, Revocatio in memoriam, Ipsa actio
revocandi in memoriam s. suggerendi: unde et
Suggestio a quibusdam redditur, Commonefactio,
Admonitio. Apud Thuc. cum verbo ποιήσασθαι,
sequente gen. redditur per ipsum verbum Commone-

facere : ap. Gal. autem In memoriam redigere. Sed et pro Mentionem facere, Thuc. [1, 72. 2. 88. Polyb. 1, 1, 2. 3, 31, 6. "Callim. 1, 576. Heindorf. ad Plat. Phædr. 343. Ammon. 16. Ruhn. Ep. Cr. 104. Ammon. 95." Schæf. Mss.] Ὑπομνηστικὸν, Commentarius, et q. d. Memoriale, Bud. e Basil. 554. [Gl. Commonitorium, Commentarium. * Ὑπομνηστικὸς, Sext. Emp. 8, 200. 289. * Ὑπομνηστικὸς, ibid. Gal. de Sect. Opt. c. 11.]

[* "Ἀνθυπομνήσκω, Method. 442." Kall. Mss. * Παρυνπομνήσκω, Polyb. 5, 31, 3. * Παρυνπόμνησις, M. Anton. 1, 10. * Προσυνπομνήσκω, Gl. Admon. Strabo 17. p. 1180. LXX. 2 Macc. 15, 9. * Προϋπομνήσκω, Ante moneo, Schneidero susp.] Μιμνήσκομαι, i. q. μνάομαι, Recordor, Memini. Od. O. (54.) Τοῦ γὰρ τε ξείνος μιμνήσκειται: Ὑ. (138.) Ἄλλ' ὅτε δὴ κοίτοιο καὶ ὕπνου μιμνήσκειτο : Π. Ω. (9.) Τῶν μιμνησκόμενος θαλερόν κατὰ δάκρυον εἶβεν. ["Ammon. 95. Dionys. H. 1, 35." Schæf. Mss.] || Μιμνήσκω autem, Facio μνήσκεισθαι, i. e. Facio recordari, In memoriam revoco, Memoriam renovo, ex Od. E. (169.) μηδὲ με τούτων Μίμνησκ'. [Theogn. 1119. * "Μνήσκω, Heyn. Hom. 4, 381. Wakef. Alc. 296. Anacr. Epigr. fin. (ap. Athen. 163.) ad Diod. S. 1, 442. Μνήσκομαι, Ammon. 95." Schæf. Mss. Etym. Gud. 221, 32.]

Ατ Compos. Ἀναμιμνήσκομαι et Ἀναμνήσκω, item Ἀπομιμνήσκομαι et Ὑπομιμνήσκομαι, vel potius Ὑπομνήσκω, vide cum Ἀναμνάομαι, et Ἀπομνάομαι, et Ὑπομνάω.

¶ Μνάομαι, Ambio : ut dicitur Ambire puellam, inquit Bud. : sunt alioqui quibus vox Ambire hac in signif. non satis placet, sed tamen in hoc verbo et in ejus derivatis ea utendum erit. Qui etiam exp. Conjugium peto s. Connubium aut Nuptias : item Proculus sum, Uxorem peto. Sic certe proci Penelopes, qui et μνηστῆρες, eam dicuntur μνάσθαι ab Hom. variis in ll., e quibus est hic versus Od. A. (248.) Π. (125.) Τόσσοι μητέρ' ἐμὴν μνῶνται, τρύχουσι δὲ οἶκον. Et Od. Z. (34.) Nausicaæ dicitur, Ἥδη γὰρ σε μνῶνται ἀριστῆες κατὰ δῆμον Πάντων Φαιήκων. Dicitur non solum μνάσθαι γυναῖκα, sed et μνάσθαι γάμον : Lucian. (3, 185.) Πρώην γοῦν, ἐπεὶ δὲ τινα γάμον μνάσθαι ἐτόλμησας κ. τ. λ. "Μναῖ, Hes. affert "pro μνηστεύεσθαι." || Μνώμαι, generalius pro Affecto, ut μνάσθαι ἀρχήν, Herodian. (2, 7, 11.) Cujus signif. exempla alia Bud. affert 873. Apud eund. Herodian. 7, (9, 24.) Εὐνοίαν ἐαυτῷ παρὰ τῶν στρατιωτῶν μνώμενος, Polit. vertit Militum sibi animos concilians, ubi tamen malim interpretari, Conciliare sibi cupiens, conans, Militum in se benevolentiam affectans. "Μνεώμενος, Ionice pro μνώμενος, Hes. rod. 1, (96.) μνεώμενος ἀρχήν, Imperium affectans." ["Thom. M. 618. ad Charit. 714. Wakef. Trach. 1136. Jacobs. Anth. 7, 320. 12, 144. Valck. Phœn. p. 60. Eran. Ph. 171. Μνώμενος, Ruhn. Ep. Cr. 288." Schæf. Mss.] Μνηστὺς, υἱός, ἡ, Petitio mulieris in uxorem, Ipsa actio petendi mulierem in uxorem, ambiendi nuptias alicujus mulieris. [Schneidero susp.] Μνηστῆ, ἡ, ut ἄλοχος μνηστῆ, in plerisque Homerii ll., Ea quam quis in uxorem duxit, celebratis sponsalibus, postquam ejus nuptias ambivit. Exp. etiam Uxor legitima. Vide Hes. Dicitur autem et μνηστῆ sine adiectione. In Pand. Sponsa, Bud. ["Alex. Æt. 5." Schæf. Mss.] Item in gen. masc. Μνηστὸς, Desponsatus, Nuptus, sed absque exemplo. "Πολυμνήστη, Multis ambita, Cujus multi sunt aut fuerunt μνηστῆρες, Proci. Od. E. (64.) Οἶκόν τε κληρόν τε πολυμνήστην τε γυναῖκα. At Πολύμνηστος, Polymnestus, Poetæ nom. "propr. est," [Plut. 10, 653.] "a quo Πολυμνήσσεια μέλη, ap. Aristoph. (Ἰππ. 1287.) Πολυμνестea carmina, h. e. A Polymnesto condita." ["Πολύμνηστος, Thom. M. 422. Perses 2. Lobeck. Aj. p. 351. ad Mær. 235. Toup. Opusc. 1, 368. 405. Emendd. 1, 117. (in Suid. 2, 90.) ad Charit. 329." Schæf. Mss. * Πολυμνάστια, Modi musici, Plut. 10, 653. Ὑστέρω δὲ χρόνῳ καὶ τὰ π. καλούμενα ἐξευρέθη.] Μνηστὴς e Chrys. affertur pro μνηστῆρ, de quo in proxime seq. tmematio. ["Melamp. 473." Wakef. Mss.] Μνηστῆρ, ἦρος, ὁ, Qui nuptias

A alicujus ambit, aliquam in uxorem petit, una voce Proculus : ut passim ap. Hom. in Odys. μνηστῆρες vocantur Proci Penelopes, quos Horat. appellavit etiam Sponso Penelopes. Affertur vero et pro Memor e Nonno (Jo. 76, 18.) εἰλαπίνης μνηστῆρ. Hesychio quoque μνηστῆρες sunt et οἱ ἐπιβάλλοντες γῆμαί τινα, et οἱ μεμνημένοι : quod μεμνημένοι ab altera verbi μνῶμαι signif. potius esse arbitror. [Æsch. Pr. 739. "Thom. M. 619. Wakef. Trach. 733. Jacobs. Anth. 8, 78. Munck. ad Anton. Lib. 199. Verh., Toup. Emendd. 2, 508." Schæf. Mss. Æsch. Pr. 739. Pind. N. 1, 24. πολέμου νυαστῆρα λαόν. * Μνηστηροκτόνος, Schol. Lycophr. 156. Schol. II. A. 38. * Μνηστηροκτονία, Eust. Od. A. p. 23, 44. 51.] Μνηστηροφονία, Procorum occisio, interfectio, cædes : qualis ab Hom. describitur. [Athen. 192.] Μνηστήριος, Ad procum pertinens, A proco proficiscens : δῶρα, Epigr. Munera, quæ mulieri dantur a procis. ["Christod. Ecphr. 68. * Μνηστηριώδης, Jacobs. Anth. 11, 213. Toup. Opusc. 2, 71. Wakef. S. Cr. 3. Add., Mitsch. Cer. 168. * Μνήστειρα, Agathias 5. Pierson. Veris. 18." Schæf. Mss. Piud. I. 2, 7. * "Μνήστρα, Sponsa, Theod. Prodr. 281." Elberling. Mss.] Μνήστρον, τὸ, Nuptiarum arrhabo, Hes. [Nicet. Annal. 4, 5.] Μνήστωρ, Qui dedit nuptiarum arrhabonem, Hes. [Nicet. Annal. 5, 4. "Clem. Alex. 212." Wakef. Mss.] || Sed et Peritus, Sciens : ab altera sc. τοῦ μνῶμαι signif. : quia qui rem aliquam memoria tenet, is ejus peritus est. Suid. enim μνήστορα exp. ἐπιστήμονα in quodam, quem affert, l. : Hes. autem μνήστορι βασιλεῖ, φρονίμῳ. Sic enim interpungendum esse existimo ap. eum, non autem jungendum βασιλεῖ cum φρονίμῳ. [Memor, Æsch. S. c. Th. 187. * Πολυμνήστωρ, Multum inemor, Suppl. 551.] Μνήστρια, ET Προμνήστρια, quod usitatius est, Pronuba, vide post Προμνώμαι.

"Μνήτεια, Hesychio γάμων δῶρα : nisi potius "scripsit μνήστεια."

Μνηστεύω, i. q. μνῶμαι, Ambio nuptias etc. Od. Σ. (276.) et alibi. Sic Eur. (Iph. A. 841.) ἐμνήστευσα παῖδα σὴν, Filia tuæ nuptias ambivi, connubium petii, Filiam tuam petii uxorem, in uxorem. Dicitur autem et μνηστεύεσθαι ead. signif. quod Bud. exp. etiam Procum esse ap. Plut. et μνηστευομένων ap. Diog. L., Procorum : licet quidam velint μνηστεύεσθαι proprie dici de eo qui alteri stipulatur, Bud. Intellige autem Qui stipulatur nuptias. Et μνηστεύειν γάμον κόρης, pro μνηστεύειν κόρην, Ambire nuptias puellæ, s. matrimonium. Affertur vero et pro Inire matrimonium, e Plat. de LL. 6. Item μνηστεύεσθαι γάμον. Reprehendit tamen Lucian. (3, 577.) eum qui dixit μνηστευόμενος αὐτῷ γάμον : sed μνηστεύειν γάμον exp. etiam Conciliare nuptias, Apoll. Rh. 2, (511.) Τῷ καὶ ἀεξηθέντι θεᾷ γάμον ἐμνήστευσαν. Sic et ap. Eur. (Iph. A. 847.) μνηστεύειν γάμους, ubi Clytæmnestra de filia nuptiis loquitur. || At passive Μνηστεύεσθαι dicitur ipsa mulier, Peti in uxorem s. Posci, etiam Desponderi, i. e. Sponsione promitti : Matth. 1, 18. Μνηστευθείσης γὰρ τῆς μητρός αὐτοῦ Μαρίας τῷ Ἰωσήφ. Sic Luc. (1, 27.) eand. dixit μεμνηστευμένην. Itidem in Pand. μεμνηστευμένη, Sponsa. Quod autem Erasmus in illum Matth. I. annotat de v. μνηστεύειν, nimirum significare, Tradere sponsam proco, fide ap. me caret, quippe qui nullo exemplo hunc istius verbi usum confirmari posse existimem. || Μνηστεύω et Μνηστεύομαι metaphoricè pro Affecto, Connubio, Comparo, Bud. 873. e Plut. et Synes. ["Apollod. 124. 141. 240. Theocr. (18, 6.) 22, 154. ad Diod. S. 1, 297. 677. Heyn. Hom. 6, 564. Thom. M. 618. ad Charit. 714. (205. 211.) ad Lucian. 1, 679. 3, 577. Schleusner. Lex. N. T. 2, 144. cf. Hopfner. ad Eur. Iph. A. p. 194. Eran. Philo 171." Schæf. Mss. Eur. Iph. T. 207.] "Μνηστεία, ἡ, Ipsa actio ambiendi : dici "enim περὶ τοῦ μνηστῆρος, J. Poil. tradit l. 3." "Μνήστένμα, τὸ, idem prope signif. Eur. Phœn. (583.) "ὦ κακὰ μνηστεύματα. Nisi ibi pro Sponsalibus accipere malis : [Hel. 153. Nicet. Annal. 6, 8. * Μνηστευτικός, Gl. Sponsalis. * Μνηστευτός, unde] Ἀμνήστευτος, q. d. Quæ ambita non fuit, Cujus nuptiæ a nemine ambitæ fuerunt, Non petita in uxorem, Cui

nullus proci contigit. Exp. et Nondum desponsa, desponsata, Illocabilis : pro qua signif. affertur ex LXX. Apud Eur. (Phœnic. Fr. 11.) certe ἀμνήστευτος γυνή ei opp. quam ab Hom. μνηστὴν vocari dictum est supra. Utitur enim Eur. hac appellatione περὶ παλλακῆς. ["Valck. Diatr. 269." Schæf. Mss.] Phocyl. ἀμνήστευτα adverbialiter usurpavit pro Ἀμνηστεύτως, (186.) Μηδὲ τις ἀμνήστευτα βίη κούρησι μίγει, q. d. Indesponse, Nou initis sponsalibus, Non petito connubio. Ἀμνηστεία, Cœlibatus, ἀγάμια, VV. LL. [* Πολυμνήστευτος virgo, Quam multi proci ambiunt, Plut. 9, 71. * "Ἀντιμνηστεύομαι, ad Charit. 714. Diod. S. 2, 550." Schæf. Mss. * "Καταμνηστεύομαι, Despondeo, Eust. Ism. 201." Wakef. Mss.] COMP. Προμνηστεύω, ET Ὑπομνηστεύω, vide in Προμνῶμαι ET Ὑπομνῶμαι.

Προμνάομαι, ὦμαι, Ambio nuptias pro alio, Nuptias concilio, Pronubæ officio fungor, et nuptiarum conglutinatricis. [Xen. Ἀπ. 2, 6, 36.] Interdum etiam, Pro alio stipulor, Concilio, metaphorice, Bud. 872. 873. e Plat. (Menex. 9. Gottl.) et Plut. In VV. LL. affertur et pro Hortor, s. Suadeo, e Plut. [6, 137. Xen. K. Ἀ. 7, 3. Ambio, sc. regionem pro aliquo, Plut. Lucullo 6. Præsgio, Sopb. Œd. c. 1075.] "Πρόμνησις, Ipsa actio τοῦ προμνᾶσθαι, Conciliandi "et ambiendi pro alio. Exp. etiam Antecedens memoria." [A Schneidero non agnoscitur.] Προμνηστική, Ars earum quæ pronubæ dicuntur, conciliatrix, conciliandi s. copulandi, Bud. ["Plato Theæt. 307(=150.)" Schæf. Mss.] Προμνήστρια, quæ ET Προμνηστρίς, Xen. (Ἀπ. 2, 6, 36.) Nuptiarum conciliatrix, Pronuba: vide ibid. Pro eod. autem et Μνήστρια J. Poll. habet. [Προμνήστρια, Aristoph. N. 41. "Abresch. Lectt. Aristæn. 205. Valck. Hipp. p. 229. Thom. M. 633. ad Charit. 512. Heind. ad Plat. Theæt. 306. Προμνηστρίς, Valck. l. c. ad Xen. Mem. 244." Schæf. Mss. * Προμνήστωρ, Nicet. Annal. 6, 5.] HINC Προμνηστεύω, ut sc. a simplici Μνῶμαι fieri Μνηστεύω dictum est, præcedente sc. μνηστὸς, et Προμνητεύομαι, i. significans q. ipsum προμνῶμαι, i. e. Concilio nuptias, et velut Procuro. Item, "Ὅς ταύτην αὐτῷ προμνηστεύσατο τὴν ἐρωμένην, Alciph. (1, 37.) Qui ei hanc amicam conciliavit. Vide Bud. 873.

Ὑπομνάομαι, ap. Hom. (Od. X. 38.) exp. Clam ambio nuptias, s. affecto, sicut et brevium Schol. Auctor exp. λεληθότως μνηστεύομαι. At Eust. ὑπούλω καὶ ψευδῶς καὶ οὐ κατὰ νόμον μνηστεύομαι. Sed idem ille Enarrator quem brevium Schol. Auctorem voco, exp. etiam ὑποφθείρω. Apud Aristot. tamen in ὑπομνηστεύομαι, quod ead. forma dicitur, vacat præp. [* Ὑπομνήστρια, αἱ ὑμνοῦσαι τὴν θεὸν ἱέρειαι, Anecd. Bekk. 312.] Ὑπομνηστεύω et Ὑπομνηστεύομαι, sicut Προμνηστεύω paulo ante e Προμνῶμαι, Despondeo, Aristot. Polit. 5. Ὑπομνηστευσάμενος γὰρ τις θυγατέρα, ὥς ἐζημίωσεν αὐτὸν ὁ τοῦ ὑπομνηστευθέντος πατήρ, γενόμενος τῶν ἀρχόντων ἄτερος, συμπυρέλαβε τοὺς ἐκτὸς τῆς πολιτείας, ὥς ἐπηρεασθεῖς. Ubi animadvertit ut ὑπομνηστευσάμενος dicitur active Qui despondit, sic ὑπομνηστευθεῖς passive Sponsus.

"Μνανόοι, Hesychio μουσαι et μνηστήρες."

"MNHMYEI, Hes. exp. σκυθρωπάζει, Vultu est "tetrico: afferens et μνήμικεν pro ὑποπτήσσει, δυσχεραίνει. Idem fere ἡμύει." "Ἀμνημύοντες, Eid. "ἀθυμοῦντες, Qui amicis concidere." ["Heyn. Hom. 8, 350. * Ὑπομνημῶ, 349." Schæf. Mss.]

"MNION, Muscus, s. Alga. Hes. enim μνία vocari scribit τὰ βρύα καὶ τὸ φύκος." ["Numenius ap. Athen. 295. "Ἡ γλαυκὸν περύοντα κατὰ μνία σιγαλόεντα, Aut glaucum (piscem) molles permeantem algas." Schw. Mss. Lycophr. 398. "Toup. Opusc. 1, 269. * Μνίος, ibid." Schæf. Mss.] "Inde Μνιόεις," [Apoll. Rh. 4, 1237.] "et Μνιαρὸς, Muscosus. Posteriore utitur Opp. 2. dicens, μνιαροῖσιν "ὑπὸ πλαταμῶσι. Et quidam ap. Suid., μνιαροῖο * βαθυρραῖνιο τάπητος: qui Suid. et ipse μνία esse dicit τὰ τῆς θαλάσσης ἀνθήματα, s. βρύα. Nicand. "A. 497. dicit etiam μνιόδεα θρία, pro τὰ φύλλα

"τῶν βρύων." ["Μνιαρὸς, Toup. Epist. de Syrac. 341. Add. in Theocr. p. 409. Opusc. 1, 269. 2, 128. Jacobs. Anth. 9, 41." Schæf. Mss. Cf. Μνιαρὸς. * "Ἀντίμνιον, Mandragora, Diosc. Notha 467." Boiss. Mss.] "Πολυμνία, epitheticus dicitur ἡ θάλασσα, Mare, διὰ τὸ πολὺ φύκιον ἔχειν: nam μνίων dicitur τὸ φύκος, Alga. Hes. Idem dicit esse Nom. "propr., forsan unius e Musis, quæ et Πολύμνεια," [Πολύμνιος, ἀντὶ τοῦ πολλὰ μνία ἔχων, Schol. Nicandri Θ. 950.]

"MNOYΣ, Prima lanugo, ut χνούς. Hesychio ἡ "πρώτη τῶν ἀμνῶν καὶ πῶλων ἐξάνθησις, ἔριον ἀπαλώτατον. Plumas etiam tenerimas et mollissimas sic nominari tradit, ac proprie anserum. Suid. quoque ἀπαλὴν τρίχα sic vocitari scribit, Tenerum mollemque pilum: hoc ex Epigr. in exemplum afferens hemistichium, καὶ μνοῦ χροῦτα τερεινότερη. "J. Poll. etiam χροῦν et μνοῦν dici ἐπὶ τῶν μαλακῶν "tradit, Aristoph. auctorem citans." ["Jacobs. Anth. 8, 220. 9, 41. Aristoph. Fr. 242. Toup. Opusc. 1, 260. 269. 382. Bast Lettre 51." Schæf. Mss. Vide Schn. Lex. Μνοῦς, * Μνούδιον, Gl. Pluma, Lobeck. Phryn. 87.] "Μνούδιον, Hesychio μαλακὸν, Molle: forsan a μνοῦς." [* "Μνούδην, Phay. v. Ἀμνός, Παρὰ τὸ μνοῦς, ὃ σημαίνει τὴν ἐκ γενετῆς αὐτοῦ μαλθακὴν τρίχα, ἐξ οὗ μνούδην, γίνεται ἄμνος, οἷονεὶ ὁ ἐστερημένος τῶν νηπίων τριχῶν. Μνούδην manifesto est corrupta, et vox nihili, reperitur tamen in Lexico Cod. 2551. Cf. Etym. M." Bast. de VV. nihili vel dub., ad calcem Scap. Oxon.]

"Μνούνες, Hesychio οἱ μνηροί, Femora."

"MNIQ, Comedo. Hes. enim et Suid. μνίει affertur pro ἐσθίει." [Phot. Μνίει· ἐσθίει: * Μνίειν· κατεσθίειν.] "Μνίειν, Galen. Lex. Hippocr. "μασσαῖσθαι, ἐσθίειν." "Μίειν, Hes. ἐσθίειν." "Καταμνίει, Eid. καταπίνει, κατεσθίει."

"ΜΟΓΟΣ, ὁ, Labor, Ærumna: πόνος, μόχθος, "κακοπάθεια. Il. Δ. (27.) Ἴδρωθ' ὃν ἴδρωσα μόγῳ: "i. e. ἐν τῇ κακοπαθείᾳ. Utuntur et prosæ Scripti." "Βραχυμογῆς, Brevi temporis spatio laborans, ὁ "βραχὺ μογῶν. Hippocr. Epidem. l. 2. Οὔτοι καὶ "πέποινα ἀναπτύοντες καὶ βραχυμογέες ἦσαν." [A Schneidero non agnoscitur. * Εὐμογία, Aglaurus Byzant. in Villos. Anecd. 2, 179.] "Μογερός, Laboriosus, Ærumnosus. Hesych. μογεράς exp. non "solum ἐπιπόνου ἀθλίας, λυπηρᾶς: sed etiam πογηρᾶς, quemadmodum et Suid. μογερῶν affert pro "μοχθηρῶν: haud scio an in prima signif. an in secunda accipientes." ["Jacobs. Anim. 133. Ariston 3. Wessel. Probab. 337. Toup. Opusc. 2, 223. * Μογερός, ad Charit. 299." Schæf. Mss. Manetho 4, 146.] "Sed ET Μογηρὸς pro μογερός dici tradunt." [* Μογηροφόρος, Greg. Naz. Carm. 21, 24.] "Derivatum inde et VERBUM Μογέω, Laboro. "Significat etiam Labores tolero, Ærumnas patior "et perfero: cum accus. ut κοπιᾶν quoque et κακοπαθεῖν. Il. A. (162.) Ὡς ἐπὶ πόλιν ἐμόγησα. Od. E. (198.) Ὅσσα γε δὴ ξύμπαντα θεῶν ἰδότηι μόγησα. "Item simpliciter pro Tolero, Perpetior: nisi malis "Magno cum labore et ærumnis tolero et patior. "Od. Z. (175.) et Φ. (207.) κακὰ πολλὰ μογήσας, B. (343.) καὶ ἄλγεα πολλὰ μογήσας. Item Labore "fessus sum, Ω. (387.) Ἥλθ' ὁ γέρον Δολίος, σὺν δ' "νιέῖς τοῖο γέροντος Ἐξ ἔργων μογέοντες. Item Doleo, ut ποινῶ. Eurip. (Alc. 852.) μογῶ πλευρά, "Laterum dolore infestor. Apud Demosth. legitur "et pass. μογεῖσθαι pro Laborare et Male se habere, "Philipp. 4. Ἐὰν μογήσῃται τὰ τῇ πόλει μετὰ ταῦτα "γενησόμενα." ["Husch. Epist. in Propert. p. 21. Mitsch. Cer. 109. Valck. Callim. 292. Jacobs. Anth. 6, 389. 9, 88. 12, 39. 197. Eratosth. 2." Schæf. Mss. * Μόγημα, Nicet. Annal. 11, 12. * Μογηρὸς, unde * Ἀμόγητος, Hom. H. in Martem 3.] "Ἀμογητὶ, Sine labore, Sine negotio, Citra laborem et molestiam, "ἀκόπως, ἀνευ κακοπαθείας, χωρὶς μόχθου, Suidæ et "Hesych. Dicitur ἀπονητὶ quoque et ἀμοχθὶ ead. signif. [* "Ἐκμογέω, * Ἐμμογέω, Theod. Prodr. in Notit. Mss. T. 8. P. 2. p. 195." Boiss. Mss. * Συμμογέω,

Opp. 'A. 5, 567.] "Ionica et Poetica epenthesei τοῦ
"ι dicitur ΕΤΙΑΜ Μογεῖω pro μογέω, ut πνεῖω pro
"πνέω: unde Doricum μογεῖοντι, quod Hes. exp.
"μογουσι, πυρέσσουσι." [Μόξοντι, Eid. ποιοῦντι, πυ-
ρέσσοντι, a * Μόσσω, μόξω, μέμογα unde μόγος, με-
μόχθαι unde μόχθος:] "Affert Idem ΕΤ Μογεύοντας
"pro μογοῦντας. s. μοχθοῦντας, Laborantes, Labori-
"bus et ærumnis conflictantes." ["Manetho 3, 30.
* Μογιάω, Koen. ad Greg. Cor. 105. Brunck. Ari-
stoph. 1, 66. (A. 1003.) Schæf. Mss. Vide Lex.
VV. Peregr.]

"Μόγισ, Vix, Ægre, Magno cum labore. Il. Φ.
"(417.) μόγισ δ' εσαγείρατο θυμόν. Plato de Rep. 1.
"Συνεχώρησεν ἐνταῦθα, καὶ μάλα μόγισ. Dicitur et
"μόλιν." ["Thom. M. 619. Brunck. Aristoph. 3, 181.
Apoll. Rh. 231.: ad Diod. S. 1, 159. 256. 666. 698.
et 719. 2, 108. 192. 203. 207. 235. 333. 627. Porson.
Phoen. 319. Jacobs. Anth. 11, 4/. Boiss. Philostr.
409. ad Charit. 256. 345. Koen. ad Greg. Cor. 26.
Zeun. Ind. Xen. K. Π.: ad Lucian. 1, 302. ad Il. I.
355. X. 412. Brnnck. El. 575." Schæf. Mss. * Μο-
γισαψέδαφος, Vix humum tangens, Lucian. 3, 656.
Iudens de podagra.]

"ΜΟΓΓΟΣ, opp. ei qui clara est voce. Ita enim
"in Hippiatr. de asino admissario, "Ἐστω δὲ τῇ φωνῇ
"μὴ μογγός, ἀλλὰ λαμπρός." [Gl. Atubus, quo vo-
cab. Idem reddit μογελάλος, quasi a μόγος.]

"ΜΟΔΙΟΣ, Modius, Mensura sedecim continens
"sextarios. Dinarch. in Demosth. (p. 34.) χίλις μ.
["Ad Lucian. 1, 441. ad Charit. 684. T. H. ad
Plutum p. 345." Schæf. Mss. * Ἡμιμόδιον, Gl. Se-
modium. * Μοδισμός, ὁ, Hero Geometra ap. Schn.
Lex.]

"ΜΟΘΟΣ, ὁ, Hesychio est πόνος, Labor: item
"πόλεμος, μάχη, θόρυβος, Bellum, Pugna et confi-
"ctus, Tumultus. Ita Il. H. (117.) Εἴπερ ἀδείης
"ἔστι, καὶ εἰ μόθον ἔστ' ἀκόρητος, Φ. (310.) Τρῶες δὲ
"κατὰ μόθον οὐ μενέουσαι. Sic Hesiod. ('A. 158.)
"τεθνεῖωτα κατὰ μόθον. Rursum Il. H. (241.) Οἶδα
"δ' ἐπαίξαι μόθον ἵππων, pro μάχην ἵππων, ut para-
"phrastes exp." ["Wakef. Trach. 21. Antimach.
Epigr. Jacobs. Anth. 12, 20. Heyn. Hom. 5, 330.
349." Schæf. Mss. * Ἀπειρόμοθος, Nonn. D. 24. p.
638. * Ὁψίμοθος, 28. p. 724. * Ὑγρόμοθος, 39. p.
1008., 42. p. 1074.] "Μοθεύω, affertur pro De-
"testor, Odi, Calumnior. Apud Hes. vero Μοεύω,
"ψέγων: sed pro quo alphabetica series postulet
"μοθεύων."

"ΜΟΙΧΟΣ, ὁ, Mæchus, Adulter. Plut. in suo
"περὶ Εὐθυμίας libello, "Ὡσπερ μοιχοὶ τὰς ἐτέρων γυ-
"ναῖκας θανάτῳ καὶ τῶν ιδίων καταφρονοῦντες.
"Aristoph. Πλ. (168.) Ὁ δ' ἄλούς γε μοιχὸς διὰ σε
"πὺν παρατίλλεται: qui enim deprehensi essent
"mæchi, si mulctam persolvere non possent, ἀπερα-
"φανιδοῦντο καὶ παρετίλλοντο, podex eis raphano
"terebatur et pili e natibus ac pudendis evelle-
"bantur. || Μοιχὸς dicta fuit Species quædam κου-
"ρᾶς ἀπρεποῦς καὶ κιναιδῶδους, Tonsuræ genus inde-
"corum ac cinædicum. Suid. ex Aristoph. ('A.
"849.) Κρατῖνος ἀεὶ κεκαρμένους μοιχὸν μὲν μαχαίρα."
["Wessel. Diss. Herod. 29. Conf. c. μυχὸς, Brunck.
Aristoph. 1, 113." Schæf. Mss. * Μοιχοκτόνος, Greg.
Naz. 2, 54. * Μοιχόληπτος, Schol. Od. Θ. 332.
* Μοιχοληπτία, Attice pro * Μοιχοληψία, Anecd.
Bekkeri p. 21. * "Μοιχόπολις, Tzetz. App. Chil. p.
260." Elberling. Mss. * Μοιχότροπος, Adulterinis
"moribus præditus, Brunck. ad Aristoph. Θ. 392.]
"Μοιχοτύπη, ἡ, Hesychio ἡ ὑπὸ μοιχῶν τυπτομένη,
"Mæchis tundendum cunnum præbens." ["Ad
Mær. 416." Schæf. Mss. * Μοιχοφθόρος, Theod.
Prodr. Ep. 117.] "Μοιχάγρια, τὰ, Mulcta quam
"persolvit mæchus deprehensus in adulterio, de
"quo T. 1. c. 54." [* Μοιχολέτης, Greg. Naz. 2,
89. * Πορνομοιχίης, Cyrill. Alex. p. 414.] "Deri-
"vatum ab eod. ΕΤ Μοιχικός, AC Μοίχιος, Adulter-
"rinus. Quorum hoc in Epigr. legitur, illud ap.
"Phocyl. (166.) dicentem μοιχικὰ λέκτρα. Apud

A "Athen. vero 15. et μοιχικαὶ φδοὶ, Cantilenæ mæ-
"chicæ, quales a mæchis cani solent. Verum et
"homo μοιχικός dicitur pro Mæcho. s. In adulteria
"prono. Plut. (6, 65.) Ὁὐδὲνα γὰρ ἄλλων ἀνθρώπων
"ἡμέρας συγκοιμώμενον γυναικὶ ποιήσας ἢ τὸν ἀκόλα-
"στον καὶ μοιχικόν: Paridem sc.: (546.) Τοῦτο πρὸς
"τοὺς μοιχικοὺς καὶ ἀκολάστους εἴρηται καλῶς. Sic
"(8, 226.) Ἰατρείας ἔνεκα τὸν μοιχικὸν καὶ πλεονεκτι-
"κὸν κολάζει πολλάκις, Propensum in adulteria."
[* Μοιχικός, Schol. Lycophr. 87.] "Μοιχίδιος, A-
"dulterinus, Ex adulterino concubitu natus." [He-
rod. 1, 137.] "Lucian. (1, 269.) Μοιχίδιος εἰμι ἐξ
"ἔρωτός σοι γεγόμενος: ut et Suid. μοιχίδιον vocari
"scribit τὸν ἐκ μοιχοῦ γεγεννημένον, non ab Hecatæo
"solum, sed etiam ab Hyperide." ["Ruhnck. Hist.
Or. p. 46." Schæf. Mss. * Ἐπιμοιχίδιος, Creuzeri
Init. Philos. ac Theol. 2, 153.] "Μοιχᾶς, ἄδος, ἡ,
"Adultera, s. Adulterii dedita: ut cum Æschines
"Socraticus ap. Athen. (220.) τὰς ἐκ τῆς Ἰωνίας γυ-
"ναῖκας συλλήβδην μοιχάδας καὶ κερδαλέας appellat."
B ["Greg. Naz. in Julian. Stelit. 1, 73. Ed. Montagu,
Ὑπὲρ τῆς Λακαίνης μοιχάδος, de Helena. Schol. ad
h. l. p. 73. in nota, Ἡ μοιχᾶς (ἢ μοιχαλὶς) οὐκ εἴρηται.
Χρῶνται δὲ ἀντὶ τοῦ ὀνόματος τῇ μετοχῇ οἱ συγγραφεῖς,
οἷον ἡ μοιχευομένη ἄλλ' οἱ ἅγιοι πατέρες οὐκ ἐφρόντι-
σαν τῆς πάσης ἀκριβείας τῶν ἐντελῶν λεξυδριῶν (sic)
τούτων, ὡς Θεοῦ ἄνθρωποι, ἀλλ' ἔστιν ἡ παρῆδον ἐκόν-
τες, τὴν τῶν πραγμάτων ἀλήθειαν προτιμήσαντες, ἡ
οὔτε ὑποῦσθαι, οὔτε ταπεινοῦσθαι τοῖς ὀνόμασι πέφυκε." Bast. de VV. nihili vel dub. ad calcem Scap. Oxon.
"M. γυνή, Tzetz. Chil. 4, 349." Elberling. Mss.]
"Μοιχαλὶς, ἴδος, ἡ, pro eod.: Suidæ itidem πόρνη,
"μοιχευομένη. Frequens hoc nomen in N. T.: ut
"Math. 12, (39.) et 16, (4.) Γενεὰ πονηρὰ καὶ μοιχα-
"λὶς. Item μοιχαλὶς pro γυνή μοιχαλὶς. Jac. 4, (4.)
"Μοιχοὶ καὶ μοιχαλίδες, οὐκ οἶδατε ὅτι ἡ φιλία τοῦ
"κόσμου ἔχθρα τοῦ θεοῦ ἐστίν; Ad Rom. 7, (3.) Ὑπο-
"σὺν ζῶντος τοῦ ἀνδρὸς μοιχαλὶς χρηματίζει, εἰν γέ-
"νηται ἀνδρὶ ἐτέρῳ, Mæcha vocabitur si vivente ma-
"rito fiat alterius. Petrus et pro Adulterio usur-
"pavit, Epist. 2, 2, 14. Ὁφθαλμοὺς ἔχοντες μεστοὺς
C "μοιχαλίδος, Oculos plenos adulterii." [Quidam
Codd. habent μοιχαλίας, quod probat Grotius. "Ad
Lucian. 1, 374. Jacobs. Antb. 8, 214." Schæf. Mss.
* Μοιχῇ, * Μοιχίς, Μοιχαλὶς, Lobeck. Phryn. 452.
* Μοιχάινα, Tzetz. in Lyc. 1109. * "Μοιχάλιος,
Adulter, adj., Chrys. Hom. 48. T. 3. p. 326,
26. Καὶ τοὺς μοιχαλίους ἐξεκάλυπτε γάμους." Sea-
ger. Mss. * Μοιχοσύνη, Manetho 4, 394.] "Præ-
"terea a μοῖχος est VERBUM Μοιχάομαι, Mæchor,
"Adulter sum. Matth. 5, (32.) et 19, (9.) Ὁ ἀπο-
"λελυμένην γαμήσας μοιχᾶται. Sic Marc. 10, (12.)
"Ἐὰν γυνὴ ἀπολύσῃ τὸν ἄνδρα αὐτῆς, καὶ γα-
"μῇθ' ἄλλῳ, μοιχᾶται. Apud Xen. legitur et act.
"μοιχῶ. Apud eum enim Έλλ. 1, (6, 10.) p. 260.
"Callicratidas Cononi dicit, "Ὅτι παύσει αὐτὸν μοι-
"χῶντα τὴν θάλατταν, Adulterantem, Adulteri modi
"occupantem." ["Μοιχᾶω, Luzac. Exerc. 163. ad
Diod. S. 1, 603. Μοιχάομαι, Thom. M. 619." Schæf.
Mss. Fr. Menandri ap. Clem. Alex. Strom. 5. p.
205. * Μοιχάτης, Manetho 4, 305.] "Dicitur vero
D "ΕΤ Μοιχάω: cuius hoc exemplum ap. Suid. 'A-
"κολάστων γυναικῶν ἐμοιχάζε: sed sine expositione.
"Sunt qui itidem interpr. Mæchor. Est vero et
"tertium verbum a μοιχὸς derivatum, NIMIRUM
"Μοιχεύω, significans etiam ipsum Mæchor, Adulter
"sum: ut ap. Athen. 12. Ἐὰν μὴ ὁμολογῇ μοιχεύειν
"ἢ κίναϊδος εἶναι. Sic Plut. Ἀκρασίος γὰρ τὸ πολυ-
"πραγμονεῖν, ὡς καὶ τὸ μοιχεύειν. Sic etiam Lucas
"16. (18.) Πᾶς ὁ ἀπολύων τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, καὶ
"γαμῶν ἐτέραν, μοιχεύει. At Apocal. 2, (22.) Τοὺς
"μοιχεύοντας μετ' αὐτῆς, pro Rem cum ea habentes,
"Mæchos ipsius. Alioqui μοιχεύω ponitur et active
"pro Adultero, Stupro, Adulterio vitio. Plato de
"Rep. 2. Τὴν γυναῖκα αὐτοῦ μοιχεύσαντα: pro quo
"Cic. Offic. 3. Reginæ stuprum intulit: de Gyge.
"Sic pass. μοιχεύεσθαι dicitur quæ stupratur et
"adulterio vitatur. Athen. 13. (p. 578.) ὑπὸ δ' Ἀν-
"τήνορος Μοιχευομένην αἰσθόμενος αὐτὴν ὕστερον.
"Luciau. (1, 319.) de Danaë, Ὑπὸ τίνος μεμοιχεύεσθαι

“ εἰθεῖς αὐτήν. Item μοιχεύεσθαι femina neutraliter A
 “ dicitur pro Mæchis se dare stuprandam, Mæchis
 “ se prostituere, Mæchari: ut ap. Athen. 10. Τὴν
 “ ἐλευθέραν μὴ ἐκπορεύεσθαι ἡλίου δεδνκότος, εἰ μὴ
 “ μοιχευθησομένην. Sic Jo. 8, (4.) Αὐτὴ ἡ γυνὴ κα-
 “ τελεῖται ἐπαντοφώρῳ μοιχευομένη.” [“ Thom. M.
 619. Bergler. ad Alciph. 221. Valck. Callim. 116.
 Musgr. Andr. 681.” Schæf. Mss. Demosth. 1383.
 Achill. Tat. 163. Bip. * Μοιχευτής, unde] “ Μοι-
 “ χεύτρια, ἢ, Mæcha, Adultera, Quæ solet μοιχεύ-
 “ εσθαι, Mæchari. Plato Sympos. Γυναῖκες φίλανδροί
 “ τε καὶ μοιχεύτριαι. Plut. de Discern. Amico et
 “ Adul. Ἐὰν δὲ πρὸς ἐταῖραν ἢ μοιχεύτριαν ἐρωμένην
 “ κνησμός τις ἐξ ὀργῆς καὶ ζηλοτυπίας ὑπογένηται.
 “ Μοιχεία, ἢ, Adulterium. Plut. de S. N. V., Γυνὴ
 “ κρινομένη μοιχείας. Idem in Problem. Hellen. Τῶν
 “ γυναικῶν τὴν ἐπὶ μοιχείᾳ ληφθεῖσαν. Ubi cf. τῆς
 “ μοιχείας δίκην cum ea quæ est ap. Schol. Aristoph.
 “ Idem Plut. (7, 857.) Δυσγένεια πατρὸς ἢ μοιχεία
 “ γυναικός.” [“ Act. Traj. 1, 240. ad Charit. 553.
 ad Lucian. 1, 648. * Μοιχία, 3, 471.” Schæf. Mss. B
 * Μοιχευτός, Manetho 4, 350. * Ἀμοίχευτος, unde
 * “ Ἀμοιχεύτως, Jo. Climac. Scala p. 412.” Boiss.
 Mss. * Ἐπιμοιχεύω, Lucian. 3, 592. * Προμοιχεύω,
 Plut. Galba 19. * “ Συρμοιχεύω, Bekk. Anecd. 817.”
 Boiss. Mss.]

“ ΜΟΛΓΟΣ, ὁ, Bulga, Saccus coriaceus, Culeus.
 “ Xiphilinus in Epit. Dionis, de Nerone, Μολγὸν τέ
 “ τινα ἀπ’ ἀνδριάντος αὐτοῦ νύκτωρ ἀπεκρέμασαν· ἐν-
 “ δεκνύμενοι ὅτι ἐς ἐκεῖνον αὐτὸν δέοι ἐμβεβληθῆαι.
 “ Sic Sueton., Alterius collo et ascopera deligata,
 “ simulque titulus, Ego quid potui? sed tu culeum
 “ meruisti. J. Poll. 10. Tarentinorum lingua scribit
 “ μολγὸν vocari τὸν βόειον ἀσκόν, Urem e bubulo
 “ corio: unde Vulcanum a Theodorida dici ψυσση-
 “ τῆραι μολγίνους χρῆσθαι, FolliBUS coriaceis: uti
 “ vero eo vocab. et Aristoph. (Fr. 79.) Μῆ μοι Ἀ-
 “ θηναίους αἰνεῖτε [αἰνοῖτ’ ἂν Br.] μολγοὶ ἔσσονται.
 “ Idem Aristoph. Ἰππ. (963.) dicit, ἀλλ’ ἐὰν τούτῳ
 “ πίθῃ, Μολγὸν γενέσθαι δεῖ σε.” [“ Μολγὸς Fellā-
 torem notat. Sensus est: Huic si credas, ita in te
 illudet ut ei ore etiam morigerari cogaris.” Bruuck.]
 “ Ubi diversæ a Scholiaste afferuntur expositiones,
 “ hæc tamen præcipuæ: nimirum πένητα καὶ κλέπτῃν
 “ τῶν δημοσίων: μολγὸς enim s. ἀμολγὸς dici τοὺς
 “ ἑξαμέλοντας τὰ κοινά: vel τυφλόν: quoniam servis
 “ Scytharum qui equas mulgebant, eruebantur oculi,
 “ ut docet Herod. (4, 2.) Ibid. ab eo annotatur,
 “ Apud Comicos μολγῆς, ut γόης, est ὁ μοχθηρὸς,
 “ ἄεμνοςος vel Improbus. Hes. quoque μολγὸς
 “ s. ἀμολγὸς dici scribit τοὺς μοχθηροὺς, τοὺς κλέ-
 “ πτας, τοὺς ἀμέλοντας τὰ χρήματα.” [J. Poll. 10,
 187.] “ Alioqui μολγὸν dici τὸν βόειον ἀσκόν: inter-
 “ dum vero poni etiam ἐπὶ τῶν ἀμαζῶν.” [“ Kuster.
 Aristoph. 113. Fr. 226. 284. Wessel. ad Herod. 281.
 Act. Traj. 1, 112.” Schæf. Mss. Dio Cass. 61, 16.
 not.]

ΜΟΛΕΩ, Venio, Advenio, Solon Eleg. (1, 5.)
 Μηδὲ μοι ἄκλαυστος θάνατος μόλοι: quæ ita Cic.
 Mors mea ne careat lacrymis. Item, Eo, Vado, Soph.
 ap. Plut. (6, 76.) τρισόλβιοι Κεῖνοι βροτῶν οἱ ταῦτα
 δερχθέντες τέλη, Μολῶσ’ ἐς ἄδου. Idem alibi, ποῖ
 μολῶν μενῶ; Quo profectus? Hes. μολεῖν exp. nou
 solum ἔρχεσθαι, ἐλθεῖν: sed etiam τρέχειν, δραμεῖν,
 Currere. Sunt qui malint facere THEMA Μόλω. A
 Μολέω autem est ΡΛΕΤ. Μέμβλωκε pro Μεμόληκε,
 Eust. Od. P. (190.) Ἄλλ’ ἄγε νῦν ἴομεν’ δὴ γὰρ μέμ-
 βλωκε μάλιστα Ἡμᾶρ: i. e. μεμόληκε, παρῆλθε, Adve-
 nit. Item Μολεῖσθαι, pro μολεῖν. Æsch. Pr. (690.)
 p. 43. Οὐποτ’, οὐποτ’ ηὐχόμεν ξένους μολεῖσθαι λόγους
 Ἐς ἀκοὰν ἐμὰν, Perventuros ad aures meas. [“ Valck.
 Diatr. 141. Abresch. Æsch. 2, 25. Rhian. 4. Wakef.
 Herc. F. 1053. Musgr. Hipp. 577. Μολεῖν εἰς λόγους,
 Boiss. Philostr. 333. Μολεῖν τινι διά τινος, Wyttēb.
 Select. 388. Μολῶν, μολῶν, Müller. ad Lycophr.
 p. 543. Μολοῦντος, Christod. Ecphr. 128. Μεμβλω-
 κῶς, Barnes. Rhē. 629. Callim. 1, 491. Μεμβλωκός,
 μέμβλωκε, Leon. Tar. 57. Toup. Opusc. 1, 359. 2,

253. Valck. Diatr. 97.” Schæf. Mss.] “ Κολεῖν, He-
 “ sychio est ἐλθεῖν, Venire: forsā pro μολεῖν.”
 [* Μόλησις, Apollon. Lex. 462.]

Ἀγχιμόλος, ὁ, ἢ, ad verbum, E propinquo ve-
 niens; sed capitur pro Propinquus, et usurpatur ut
 plurimum substantive cum præp. ἐξ, dicendo ἐξ
 ἀγχιμόλου, pro E propinquo: Π. Ω. (352.) Τὸν δ’ ἐξ
 ἀγχιμόλου ἰδὼν ἐφράσσατο κήρυξ Ἑρμεῖαν, E pro-
 pinquo. || Ἀγχιμόλον etiam dicitur adverbialiter, et
 quidem non raro ap. Hom., pro E propinquo, Prope;
 vel pro Confestim: quia quæ e propinquo veniunt,
 diu in via non morantur, sed statim adsunt. Hes.
 exp. σύνεγγυς et μετ’ ὀλίγον. Est autem σύνεγγυς,
 Prope: at μετ’ ὀλίγον, Paulo post, Non longo post
 tempore; subauditur enim χρόνον post ὀλίγον. Od.
 (Θ. 300.) Ἀγχιμόλον δὲ σφ’ ἦλθε περικλυτὸς ἄμφι-
 γυήεις. Π. Δ. (529.) Ἀγχιμόλον δὲ οἱ ἦλθε Θόας, i. e.,
 ἐκ τοῦ σύνεγγυς, E propinquo: vel μετ’ οὐ πολὺ, Non
 multo post, ut legitur in brevibus Scholl. [* “ Ἀγχι-
 μόλως, Const. Manass. Chr. p. 130.” Boiss. Mss.
 * Ἀγχιμολέω, Nonn. D. 25, 666.]

Αὐτόμολος, Qui sua sponte it et a nullo incitatus;
 Sponte sua currens, Epigr. τάχῃσιν αὐτόμολοις. Et
 in VV. LL. αὐτόμολος ἦξω, Sponte veniam. Αὐτόμολος
 autem miles dicitur Qui sponte ad alteram partem
 transit, deficit, Transfuga, Defector, ut Suet. ap-
 pellat: πρόσφυξ, Suid. Xen. K. Π. 6, (2, 5.) p. 94.
 “ Ἐπεμπε δὲ καὶ δούλους ἐοικότας κατασκόπους, ὡς αὐτο-
 μόλους. Herodian. 5, (4, 7.) Καὶ τῶν αὐτομόλων τὸ
 πλῆθος ἐκάστοτε, εἰ καὶ κατ’ ὀλίγους, προσίον τὴν δύνα-
 μιν ἠΐξησε, Transfugarum multitudo: 6, (7, 17.) Εἰ
 τινες Παρθυαίων αὐτόμολοι ἢ χρήμασιν ἀναπεισθέντες
 ἠκολούθησαν αὐτῷ βοηθήσαντες, Transfugæ, pecu-
 niave illecti. Et ap. Athen. (579.) Εἶναι δοκῶν αὐτό-
 μολος ἄνθρωπος ξένος Καὶ παρεπιδημήσας Ἀθήνησιν
 ποτε: quem paulo post στρατιώτην vocat. Et de quo
 ibid., ἢ Μάνια Τὸν αὐτόμολον ἔσκωπτε, ρίψασπιν τ’
 ἔφη Αὐτὸν γεγονέναι προσβολῆς οὕσης ποτέ. Et τριῆρης
 αὐτόμολος, Plut. in Themist. || Αὐτόμολοι sunt etiam
 ἔθνος quoddam Æthiopicum, Steph. B. ex Herod. (2,
 30.) l. proferens. [“ Fischer. Ind. Palæph., Pierson.
 Veris. 39. ad Thom. M. 128. Jacobs. Anth. 9, 337.
 Tzsch. ad Melam Exeg. 3. p. 382. ad Herod. 693.
 Opponitur κλητὸς, Opp. Ἀ. 3, 360. * Αὐτομόλῃς, ad
 Herod. 693.” Schæf. Mss.] Αὐτομόλως, More transfu-
 γæ, More ejus qui sponte ad alteram partem transit:
 προδοτικῶς exp. Suid. et Hes., qui citat e Soph. Phæ-
 dra. Αὐτομόλῃς, Transfugium, Defectio qua quis
 suapte sponte ad alteram partem transit, Thuc. 7, (13.)
 p. 237. Οἱ μὲν (ξένοι) ἐπ’ αὐτομόλῃας προφάσει ἀπέρ-
 χονται, οἱ δὲ ὡς ἕκαστοι δύνανται, Per occasionem ad
 hostem transeunt, ut Valla interpr. Philo V. M. 1.
 “ Ὅσοι πρὸς αὐτομόλιαν ἢ προδοσίαν ὑπέπτευοντο, πάν-
 τες ἀπολώλεσαν, Qui pro profugis vel proditoribus
 suspecti, pœnas dederunt, Turn. Et in VV. LL.
 Τῆς πρὸς τὸν βίον τοιοῦτον αὐτομόλῃας, Quod ultra ad
 eam vitam accesserint. Quæ signif. primaria est, ut
 sc. αὐτομόλῃς sit Spontanea s. Ultronea accessio.
 [Lobeck. Phryn. 513. “ Thom. M. 128. ad Charit.
 656.” Schæf. Mss.] || In vitibus autem αὐτομόλῃαι
 dicuntur Stolones, Soboles e trunco pullulans, Pul-
 luli e trunco provenientes, αἱ παραφύσεις, quæ et
 παραβλαστήματα vocantur, et a Plat. ἀναβλαστήματα.
 ET Μολεύειν, Ejusmodi fruticationem inutilem depu-
 tare, τὸ τὰς αὐτομόλῃας κόπτειν, ut J. Poll. (7, 146.)
 exp. e Lege Attica scripta, τῇ περὶ τῶν κοινῶν, ci-
 tans, Μὴ ἀνθρακεύειν μηδὲ μολεύειν, μηδὲ πρεμνίζειν.
 “ Μολοῦειν, Hesychio ἐγκόπτειν τὰς παραφύδας:
 “ quod potius κολοῦειν dicitur.” [Edd. Vett. Theo-
 phrast. H. Pl. 2, 2, 2. exhibent ἀπὸ ράβδων μω-
 λύειν, quod retinuit Schneider., al. μοσχεύειν.] Αὐ-
 τομολέω, Prodita et deserta mea parte, ad alteram
 mea sponte transeo, Transfugio, Aristoph. Ἰππ.
 (21.) Λέγε δὴ μὴ μολῶμεν ξυνεχῆς ὥδὲ ξυλλαβῶν. Et
 mox, Μὴ μολῶμεν αὐτό· μὴ μολῶμεν, αὐτομολῶμεν: cum
 enim dixisset μὴ μολῶμεν, s. μολῶμεν, ut quosdam scri-
 bere annotat Schol., jubebatur addere αὐτό, et di-
 cere αὐτομολῶμεν, Transeamus ad hostes. Thuc. 3,
 (77.) Ὡς δὲ αὐτοῖς πρὸς τοῖς πολεμοῖς ἦσαν σποράδες αἰ-
 νῆες, δύο μὲν εὐθὺς ἡτομολήσαν: 7, (13.) p. 236. Οἱ

δε θεράποντες ἐπειδὴ εἰς ἀντίπαλα καθειστήκαμεν, αὐτο-
 μολοῦσι; Ad hostes profugiant. Herodian. 5, (4, 2.)
 Πολλοὺς καὶ αὐτομολοῦντας φοιτᾶν πρὸς τὸν νέον Ἀν-
 τώνινον, Transfugere: 7, (2, 3.) Ἡ χρήμασι πεισθέν-
 τες, ἢ αὐτομολήσαντες: in quibus duobus ll. posset
 addi vox Sponte. Item cum præp. πρὸς, ut αὐτομο-
 λέω πρὸς τοὺς πολεμίους. Et ap. Lucian. (1, 18.)
 Ἡτομόλησεν ὡς ἐμέ, Ad me transfugit. Item ex Æ-
 schine (64.) Αὐτομολῶ ἐν τῇ πολιτείᾳ, A rep. discedo.
 ["Ruo in aliquid, Diod. S. 2, 590." Schæf. Mss.
 *Αὐτομόλησις, Thom. M. v. Αὐτομολία, Tzetz. Posth.
 533. 573. Lobeck. Phryn. 513. * "Αὐτομόλητος,
 Valck. Phæn. p. 270. * Αὐτομολίζω, Reiz. Belg. Gr.
 632." Schæf. Mss.] Et Ταυτομολέω, in VV. LL.
 ejusd. signif. cum αὐτομολέω, Transfugio. "Ἀπαν-
 τομολέω, Transfugio, Sum perfuga." ["Orig. c.
 Cels. 2. p. 56." Seager. Mss. * Anna C. 190. ubi
 editum est ἀπνητομολήσεν." Elberling. Mss.] Ἐξαντο-
 μολέω, A parte mea deficiens transfugio, Aristoph.
 N. (1104.) δέξασθέ μου Θοιμάτιον, ὡς Ἐξαντομολῶ
 Πρὸς ὑμᾶς. [*Ἐπαντομολέω, Ælian. H. A. 2, 11.
 vox susp.] Ab αὐτόμολος autem est BICOMP. Πα-
 λιναυτόμολος, Qui ad eam partem, a qua prius ad
 hostes transierat, redit, Qui ab hostibus, ad quos de-
 sciverat, ad adversam partem redit. Citatur e Xen.
 [Ἑλλ. 7, 3, 7. ubi al. disjunctim. * Ἐπίμολος, Ad-
 vena, Æsch. S. c. Th. 634.]

Ἐτερομόλιος, ὁ, ἢ, Ad quam altera tantummodo
 pars venit: ut ἐτερομόλιος δίκη, Suidæ eis ἦν οἱ ἀντί-
 δικοὶ οὐκ ἦλθον, In qua adversarii non comparuerunt.
 ["Eust. Il. 997, 7." Wakef. Mss. Diogen. Prov. 4,
 69. Item * Ἀντιμόλιος s. * Ἀντιμώλιος δίκη, pro
 eod., Schn. Lex. et in v. Μῶλος.]

["* Ἀναμολέω, Jacobs. Anim. 49." Schæf. Mss.
 "Eur. Hec. 916. Ἀνὰ δὲ κέλαδος ἔμολε πόλιν."
 Seager. Mss.] Ἀντιμολέω, Obvio, Contra aliquem
 eo. ["Heyn. Hom. 6, 183." Schæf. Mss. * Δια-
 μολέω, Discedo, Eurip. Herc. F. 1051.] Ἐκμο-
 λέω, Exeo: unde ἔκμολε, Exhibat: Il. A. (603.) Ἐκ-
 μολεν ἴσος Ἀρήϊ. [* Ἐπιμολέω, Soph. Tr. 857.]
 "Παρμέμβλωκε, poetice pro παραμεμόληκεν. Si-
 gnificat etiam παραμεμένηκεν: necnon πάρεστι,
 "teste Hes. Itidem pro πάρεστι accipit Schol.
 "Apoll. Rh. 4, (1167.) οὐχὶ Τερπώλης ἐπέβημεν ὄλω
 "ποδί: σὺν δὲ τις αἰεὶ Πικρὴ παρμέμβλωκεν ἐνφροσύνη-
 "σιν ἀνίη." [Il. Γ. 111.] Προμολέω, Prodeo, Pro-
 gredior, Il. Σ. (392.) Ἡφαίστε, πρόμολ' ὦδε, Od. Θ.
 (467.) ἐς θῶκον πρόμολον, Se contulerunt, προῆλθον.
 At Προμολῆ, in ædibus quidem dicitur Vestibulum,
 quia per id prodit, Additus, Apoll. Rh. 1, (1174.)
 de agricola domum reverso, Αὐτοῦ δ' ἐν προμολῇ τε-
 νρυμένα γούνατ' ἔκαμψεν, i. e. προστάδι, προθύροις,
 Schol. qui προμολὰς dici etiam scribit τὰ * ἐξώπυλα,
 ut (320.) Στῆ δ' ἄρ' ἐπὶ προμολῆς. Ibid. (260.) ἐπὶ
 προμολῆσι κίοντων, exp. τῇ ἐξόδῳ, sc. ἀπὸ τοῦ εἰς τοῦμ-
 προσθεν μολεῖν ἐντεύθεν. Idem 4, (1160.) προμολὰς
 vocat τοὺς ἐκτὸς τῶν ἄντρων τόπους. In montibus au-
 tem προμολαὶ dicuntur αἱ πρῶται προφάσεις, ut idem
 Schol. exp.: h. e. Eminentiæ, Cacumina in altum
 assurgentia. In Epigr. Ὁρφέα Ὁρηκίησι παρὰ προμο-
 λῆσιν Ὀλύμπου Τύμβος ἔχει, i. e. ἐξοχαῖς, ἀκρωτείαις,
 ut Suid. exp. Apud Callim. autem H. in Dian. (99.)
 Εὐρες ἐπὶ προμολῆς ὄρεος τοῦ Παρράσιου, Schol. exp.
 ταῖς διεξόδους: ubi scribitur et προβολῆς. ["Jacobs.
 Anth. 8, 98. 110. Pierson. Veris. 86. ad Callim. 1,
 268. * Πρόμολος, Brunck. Aristoph. 3, 191." Schæf.
 Mss. * Ἐκπρομολέω, Apoll. Rh. 4, 327. 1538. 1587.
 Orph. de Lapid. 65. * Ἐπιπρομολέω, Apoll. Rh. 3,
 664.] Προσμολέω, Adeo, Accedo, Soph. Aj. (72.)
 σὲ προσμολεῖν καλῶ, Ut accedas te voco. Ibid. (721.)
 cum accus. dixit, μέσον δὲ προσμολῶν στρατήγιον,
 Κυδάζεται τοῖς πᾶσιν Ἀργείοις ὁμοῦ, Cum pervenis-
 set s. accessisset ad medium exercitum, vel Ingres-
 sus.

"Μολίσκω, i. q. μολέω, unde et derivatum est, ut
 "στερίσκω e στερέω. Schol. Od. Δ. exp. βαδίζω."
 ["Heyn. Hom. 6, 154. 444." Schæf. Mss. "Schol.
 Il. A. 173. Schol. Apoll. Rh. 1, 322. * Καταμολί-
 σκω, ibid. * Προμολίσκω, Hesych." Wakef. Mss.
 Apollon. Lex. 574.]

* Μολοθρός, Qui non vocatus alienas ædes intrat,
 Suid. Apollon. Lex. 194.]

"Μολίονες, Hesychio μαχηταί, Pugnatores: alii
 "Grassatores, παρὰ τὸ μολεῖν. Alioqui Μολίονες πα-
 "tronymicōs dicuntur Filii Moli." ["Heyn. Hom.
 6, 294." Schæf. Mss.]

"Μῶλος, Hesychio πόλεμος, μάχη, θόρυβος, Bel-
 "lum, Pugna, Tumultus: pro quo supra μόλος et
 "μόθος. Il. H. (147.) κατὰ μῶλον Ἄρηος. Od. Σ.
 "(232.) ξείνου γε καὶ Ἴρου μῶλος ἐτύχθη Μνηστήρων
 "ἰότητι. Il. P. (397.) περὶ δ' αὐτοῦ μῶλος ὁρώρει
 "Ἀργίος, Σ. (134.) μήπω καταδύσει μῶλον Ἄρηος,
 "B. (401.) Εὐχόμενος θανάτον γε φυγεῖν καὶ μῶλον
 "Ἄρηος. Inde est VERBUM Μωλεῖ, quod Hes. exp.
 "μάχεται, Pugnāt, Manus conserit: afferens et med.
 "μωλήσεται pro μαχήσεται, Pugnabit: sed addens
 "etiam πικρανθήσεται, Exacerbabitur." [Cf. Μετα-
 μῶλιος.] "Ceterum sunt qui μῶλος hoc derivatum
 "velint παρὰ τὸ μολεῖν, utpote in quo oporteat festi-
 "nanter ire: alii παρὰ τὸ μολύνειν, quoniam manus
 "in eo polluantur sanguine. || Rursum μῶλος esse
 "dicitur Ædificium quoddam in fluctibus extructum
 "ad usum nautarum, Portus manufactus, Epigr.
 "(adesp. 370.) Exp. etiam Pondus, Lapillus qui po-
 "nitur in lapidibus conjungendis: sed hæc ἀμαρτύ-
 "ρως." [Gl. Moles. "Wakef. Eum. 867. Heyn.
 Hom. 5, 336. 542." Schæf. Mss. Vide Schn. Lex.
 * Μωλεῖα, Festum ap. Arcades, Schol. Apoll. Rh. 1,
 164." Bast Lettre 183." Schæf. Mss.]

"Μολος, Hesychio πόνος, μάχη, φρύαγμα, Labor,
 "Pugna, Fremitus: qua fere signif. et μόθος supra."
 "Εὐμολος, Hesychio ἀγαθὸς πολεμιστῆς, εὖοπλος: af-
 "ferenti et εὐμολα pro εὐθετα, εὖοπλα: sed his sub-
 "jungit, Εὐμολώτατον, ἀπαλόν, νεώτατον."

"Μόλις, Vix: i. q. μόγις supra. Isocr. ad Phi-
 "lipp. Ἐν ἔτεσι δέκα μόλις αὐτὴν ἐξεπολιόρκησαν.
 "Xen. (K. Π. 1, 4, 8.) Μ. πως, Cum quadam diffi-
 "cultate. Nic. Schol. accipit etiam pro σπανίως,
 "Θ. (281.) μόλις γε μὲν ἐκφυγον αἶσαν. Nihil tamen
 "et ibi vetat interpr. Vix, Ægre, Difficuler." [Cf.
 Μόγος, Μογίς. "Ad Phalar. 327. Thom. M. 619.
 Abresch. Æsch. 2, 119. Lucillius 60. Brunck. Ari-
 stoph. 3, 181. Apoll. Rh. 231. El. 575. Porson.
 Phæn. 319. ad Diod. S. 1, 159. 256. 666. 719. 2,
 108. 192. 203. 207. 235. 333. 455. 627. Jacobs.
 Anth. 11, 47. Boiss. Philostr. 409. ad Lucian. 1,
 302. ad Il. I. 355. X. 412. Heyn. Hom. 8, 333. ad
 Charit. 345. ad Xen. Mem. 1, 3, 13. Wyttenb. ad
 Plut. de S. N. V. 21. Koen. ad Greg. Cor. 26. Zeun.
 Ind. ad Xen. K. Π. Πορὲ μ., Plut. Mor. 1, 454.
 Lucian. 3, 5. Μάλα μ., Plut. 4, 68. 69. Cor. M. δὲ
 ὁμως, ad Charit. 321." Schæf. Mss. Οὐ μ., Plane,
 Æsch. Ag. 1090.]

"ΜΩΛΙΣ, s. Μῶλνξ, Indoctus, Ineruditus. Ambo
 "ap. Hes., afferentem nimirum μῶλνς pro ἀμαθῆς,
 "et notantem μῶλνκα a Zacynthiis dici τὸν ἀπαίδευ-
 "τον." "Μῶδνξ, Eid. ἀπαίδευτος, Indoctus, Ineru-
 "ditus." "Addit Idem, Soph. in Phædra μῶλνν
 "dicere τὴν παρειμένην, Exolutam viribus. Item
 "exp. βραδὺς, νωθρὸς, Tardus, Segnis, Ignavus, ut
 "ap. Nicandr. O. (32.) de angue, Τῆμος ὅτ' ἀναλέων
 "φολίδων ἀπεδύσσατο γῆρας Μῶλνς ἐπιστείχων, Ince-
 "dens tardus et seguis. Itidem igitur et a Soph.
 "μῶλνν dici volunt, Qui tardus et hebes sit ingenio.
 "Exp. et Hebes, Remissus, Languidus, Imbecillus:
 "unde compar. μωλύτερον, Etym. ἀμβλύτερον, ἀσθε-
 "νέστερον." ["Μῶλνς, Valck. Adoniz. p. 253. Toup.
 Opusc. 184. Brunck. Soph. 3, 521. Μωλύτερος,
 Ruhnk. Oratt. Gr. p. 85. Μωλύτερον, Toup. l. c."
 Schæf. Mss. Schol. Nicandri l. c. Μῶλνς δὲ βραδὺς
 καὶ νωθὴς ἢ μαγερός· ἢ νωχελὴς καὶ ἀπαλός, ὁ γεγηρα-
 κὼς ὄφης καὶ μόλις βαίνων· ἢ καὶ ὁ ταχὺς καὶ μολῶν
 ἀμεινον δὲ τὸ πρῶτον. Μωλύτερον, Photio ἀμβλύτερον
 καὶ ἀπαθέστερον καὶ ἦχον οὐκ ἔχον. Lex. Rhet. ap.
 Ruhnk. Hist. Orat. p. 161. Μωλύτερον τὸ ἀμβλύτε-
 ρον καὶ ἀνοητέστερον (ἀνανθέστερον R.) καὶ ἄνθος οὐκ
 ἔχον. Epist. Socr. Allatii 28. p. 67. Μὴ θαυμάζειν
 δὲ, εἰ καὶ πῶς ἀναγνοῦς μωλύτερον καὶ φαυλότερον
 ποιεῖ φαίνεσθαι τὸν λόγον.] "Inde et VERB. Μωλύω,
 "SIVE Μωλύνω, significans Hebetō, Remissiore